

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

STACY
WILLINGHAM

KARANLIKTAKİ KIVILCIM

"Akıllıca kurgulanmış, nefes nefese okuyacağınız
sürprizlerle dolu bir roman."

—KARIN SLAUGHTER

*“Canavarlar ormanda saklanmazlar.
Gerçek canavarlar hep göz önündedir.”*

Annesi, babası ve ağabeyiyle birlikte Louisiana'nın küçük bir kasabasında yaşayan Chloe Davis on iki yaşındayken altı genç kız ortadan kaybolur. Yazın sonunda Chloe'nin babası cinayetleri itiraf eder ve ömür boyu hapse mahkûm olur. Bu korkunç olayın ardından Chloe ve ailesi gerçeklerle yüzleşip hayata devam etmek zorundadır.

Sarsıntılarla geçen yirmi yıldan sonra Chloe artık bir psikologdur ve Baton Rouge'daki evinde, yoğun çabalarla yakaladığı kırılğan mutluluğunu korumaya çalışmaktadır. Düğün hazırlıklarının telaşını da yaşayan Chloe, ofisinde dinlediği genç hastaları gibi bazı anlarda hayatının kontrolünü kaybettiğini hissetmektedir. Şehirde iki genç kız ardı ardına kaybolunca o korkunç yaz zihninde yeniden canlanır; korku ve şüphe sarmalında hayat artık onun için kâbusa dönmüştür.

Chloe geçmişinden izler mi görüyordur, yoksa bir katilin maskesini düşürmek üzere midir?

Karanlıktaki Kivılcım, Stacy Willingham'dan usta işi, şiirsel bir gerilim romanı; son sayfasına kadar ürpertici!

altinkitaplar.com.tr

ISBN 978-975-21-3032-6

9 789752 130326

KDV'den muaftır.

Kitabın Orijinal Adı

Flicker in the Dark

Yayın Hakları

© 2022 by Stacy Willingham

Bu kitabın hakları Libris Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Altın Kitaplar Yayınevi ve Ticaret AŞ

Tüm hakları saklıdır

Editör

Aykur Tanrıku

Kapak Tasarımı

Gülhan Taşı

Sayfa Düzeni

Mümine Akdeniz

Baskı

1. Basım / Mart 2026 / İSTANBUL

Altın Kitaplar Yayınevi ve Ticaret AŞ

Bağlar Mah. 62. Sok. Yıldızlar Plaza No: 10/A

34212 Bağcılar, İstanbul

Tel: 0 212 446 38 88 Sertifika No: 44011

Bu kitabın her türlü yayın hakları fikir ve sanat eserleri yasası gereğince
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'ye aittir.

ISBN 978 - 975 - 21 - 3032 - 6

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Gülbaħar Mah. Altan Erbulak Sok.

Maya Han Apt. No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 86 - 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>

info@altinkitaplar.com.tr

**STACY
WILLINGHAM**

KARANLIKTAKİ KIVILCIM

*Düzenleme
Ny.ozlem*

TÜRKÇESİ
MURAT KARLIDAĞ

Annem ve babam Kevin ve Sue'ya.
Her şey için teşekkür ederim.

Canavarlarla savaşan kişi, bu süreçte kendisinin de bir canavara dönüşmemesine dikkat etmelidir. Eğer karanlığa uzun süre bakarsan karanlık da sana bakar.

—Friedrich Nietzsche

GİRİŞ

Canavarları tanıdığımı zannederdim.

Küçük bir kızken onların asılı kıyafetlerimin arkasında, yatağımın altında ya da ormanda gizlenen esrarengiz gölgeler olduklarını düşünürdüm. Onlar, batan güneşin parıltısında okuldan eve yürürken fiziksel olarak hissedebildiğim, bana arkamdan sessizce yaklaşan varlıklardı. Bu duyguyu nasıl tarif edeceğimi bilemezdim ama bir şekilde yakınımda olduklarını *bilirdim*. Bedenim onları hissedebiliyordu, tehlikeyi sezebiliyordu; tıpkı siz hiçbir şeyin farkında değilken bir elin omuzunuza dokunmadan hemen önce derinizin karıncalanması gibi, hissettiğiniz o karşı konulamaz duygunun kafatasınızın derinlerinde bir yerde yuvalanmış, büyümüş bir çalının dallarının arkasında gizlenen bir çift göz olduğunu fark ettiğiniz andı.

Fakat sonra arkayı dönüyorsun ve gözler kaybolmuş.

Evime giden çakıllı yolda giderek daha acele adımlarla yürürken engebeli zemin yüzünden sıska ayak bileklerimin burkulduğunu hatırlıyorum; uzaklaşan okul otobüsünden çıkan duman arkamda dalgalanırdı. Güneş ağaç dallarının arasından süzülürken ormandaki gölgeler dans eder, kendi silüetim saldırmaya hazırlanan bir hayvan gibi irileşirdi.

Derin nefesler alır, ona kadar sayardım. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı sıkı sıkıya birbirine yapıştırırdım.

Sonra da koşardım.

O ıssız yolda her gün koşardım, zaten yeterince uzaktaki evim yaklaşmak yerine gittikçe uzaklaşırdı. O şeyden... kaçarken

spor ayakkabılarım çimenleri, çakıl taşlarını ve tozu havaya savururdu. *Oradaki şey*, her ne ise, yolu gözlerdi. Beklerdi. Beni beklerdi. Ayakkabı bağcıklarına takılıp tökezler, ön basamakları alçaklaştı tırmanır ve babamın bana uzanmış kollarının sıcaklığına çarpardım. Ilık nefesiyle kulağıma fısıldardı: Seni tuttum, seni tuttum. Parmaklarını saçlarıma dolardı, ciğerlerim içime dolan havayla yanardı. Kalbim göğsümü yırtarcasına çarparken aklımda tek bir sözcük belirirdi: *güvenlik*.

Ya da ben öyle zannederdim.

Evrım sürecinde *korku*, yavaş öğrenilen bir duygu olmaydı. Kasabanın alışveriş merkezindeki Noel Baba'dan yatağın altındaki öcüyeye kadar kademeli bir ilerleme; küçükken bakıcınızın izlemenize izin verdiği gerilim filminden alacakaranlıkta kaldırımda yürürken size bir saniye fazla bakan, arka camları filmli bir arabanın içinde bekleyen adama kadar. Görüş alanınızda onun size yaklaşmasını izlerken kalp atışlarınızın göğsünüzden boynunuza ve gözlerinizin arkasına doğru yükseldiğini hissederdiniz. Bu bir öğrenme süreciydi, algılanan bir tehditten diğerine sürekli bir ilerlemeydi, bir sonraki şey bir öncekinden daha gerçekçi bir şekilde tehlikeliydi.

Ama benim için öyle değildi. Benim için korku kavramı, ergen bedenimin hiç deneyimlemediği bir güçle üstüme çökmüştü. O kadar boğucu bir güçtü ki nefes almak bile acı veriyordu. Ve o anda, çarpışma anında, canavarların ormanda saklanmadığını fark ettim; onlar ağaçlardaki gölgeler ya da karanlık köşelerde gizlenen görünmez şeyler değillerdi.

Hayır, gerçek canavarlar hep göz önündeydi.

O gölgeler bir şekil, bir yüz oluşturmaya başladığında on iki yaşındaydım. Hayal olmaktan çıkıp somutlaşıyorlardı, gerçek oluyorlardı. Belki de canavarların aramızda yaşadığını artık fark etmiştim.

Ve özellikle bir canavardan, diğerlerinin hepsinden daha çok korkmayı öğrendim.

MAYIS 2019

BİRİNCİ BÖLÜM

Boğazım gıdıklanıyordu.

İlk başta belli belirsizdi. Sanki bir tüyün ucu yemek borumun içinde bir yukarı bir aşağı geziniyordu. Dilimi geriye itip boğazımı kaşımaya çalıştım.

İşe yaramadı.

Umarım hastalanmam, diye düşündüm. Son zamanlarda etrafımda hasta biri var mıydı? Nezle olan biri? Emin değildim. Bütün gün etrafımda insanlar vardı. Hiçbiri hasta görünmüyordu ama nezle hiç belirti göstermese de bulaşmış olabilirdi.

Boğazımı tekrar kaşımaya çalıştım.

Belki de alerjiydi. Etrafta normalden çok fazla zaylan otu uçuşuyordu. Aslında alerji şiddetliydi. Alerji takip cihazı 10 üzerinden 8 gösteriyordu. Hava durumu uygulamamdaki küçük fırlıdak kırmızı renkteydi.

Bardağıma uzanıp bir yudum su aldım. Yutmadan önce ağzımı biraz çalkaladım.

İşe yaramadı. Boğazımı temizledim.

“Evet?”

Karşımdaki hastaya baktım, büyük deri koltuğuma bağlanmış bir kalas gibi kaskatı duruyordu. Parmakları kucağında

kenetlenmişti, ellerinin kusursuz derisi üzerindeki ince, parlak yarıklar zar zor seçiliyordu. Bileğindeki bilekliği fark ettim. Derin, sivri mor bir yara izini kapatmaya çalışıyordu. Üzerinde haç şeklinde gümüş bir tılsım vardı, ahşap boncuklar sallanıyordu.

Kıza baktım, yüz ifadesini, gözlerini inceledim. Gözyaşı dökmemişti ama henüz bunun için erkendi.

Önümdeki notlara göz gezdirerek "Affedersin," dedim. "Lacey. Boğazımda küçük bir gıcık var. Lütfen devam et."

"Oh," dedi. "Tamam. Neyse, dediğim gibi. Bazen çok sinirleniyorum, anlıyor musun? Sebebini gerçekten bilmiyorum. Sanki bu öfke birikiyor, birikiyor ve sonra farkına bile varmadan..."

Kollarına baktı, ellerini yelpaze gibi salladı. Her yerinde, parmaklarının arasındaki derinin ağa benzeyen kıvrımlarında gizlenmiş cam çizikleri gibi küçük kesikler vardı.

"Rahatlamamı sağlıyor," dedi. "Sakinleşmeme yardımcı oluyor."

Boğazımdaki kaşıntıya aldırış etmemeye çalışarak başımı salladım. Kaşıntı gittikçe kötüleşiyordu. Belki de tozdandır, diye düşündüm, tozlu bir ortamdaydım. Pencere pervazına, kitaplığa, duvarımda asılı çerçevelenmiş diplomalara baktım, hepsinin üzerinde ince, gri bir tabaka vardı ve güneş ışığında parlıyordu.

Odaklan Chloe.

Tekrar genç kıza baktım.

"Peki, sence bunun sebebi ne Lacey?"

"Az önce söyledim ya! Bilmiyorum."

"Tahmin etmen gerekirse..."

İç çekti, bakışlarını yana çevirdi ama hiçbir şeye dikkatini vererek bakmadı. Göz temasından kaçmıyordu. Gözyaşları yakında akmaya başlayacaktı.

"Yani, muhtemelen babamla bir ilgisi vardır," dedi. Alt dudağı hafifçe titriyordu. Sarı saçlarını alnından geriye doğru itti. "Babamın terk etmesi ve diğer şeyler."

“Baban ne zaman gitti?”

“İki yıl önce,” dedi. Bir işaretmiş gibi, gözyaşı kanalından tek bir damla yaş fışkırdı ve çilli yanağından aşağı süzüldü. Gözyaşını öfkeyle sildi. “Veda bile etmedi. Bize bir veda bile etmedi. Lanet olası bir sebep bile söylemedi. Öylece *çekip gitti*.”

Başımı salladım, daha fazla not karaladım.

“Seni böyle bırakıp gittiği için babana hâlâ çok kızgın olduğunu söylemek doğru olur mu sence?” diye sordum.

Dudakları yine titredi.

“Ve veda etmediği için yaptıklarının sana neler hissettiğini ona söyleyemedin, değil mi?”

Köşedeki kitaplığa doğru başını salladı, hâlâ benden kaçıyor.

“Evet,” dedi. “Sanırım bu doğru.”

“Kızgın olduğun başka biri var mı?”

“Annem galiba. Nedenini gerçekten bilmiyorum. Her zaman babamı bizden uzaklaştırdığını düşündüm.”

“Pekâlâ,” dedim. “Başka biri var mı?”

Sessizleşti, tırnağıyla kabarık bir deri parçasını kazıdı.

Gözlerinin kenarlarında biriken yaşları silme zahmetine katlanmadan “Kendim,” dedi. “Babamın kalmasını sağlayacak kadar iyi olamadığım için.”

“Öfkeli olman normal,” dedim. “Hepimiz öfkeliyiz. Ve artık neden öfkelendiğini rahatça dile getirdiğine göre, bu öfkeyi biraz daha iyi yönetmen için birlikte çalışabiliriz, yani sana zarar vermeyecek bir şekilde. Bu, kulağa iyi bir plan gibi geliyor mu?”

“Saçmalık,” diye mırıldandı.

“Neymiş o?”

“Her şey. O, bu. Burada olmak.”

“Burada olmanın neresi saçma Lacey?”

“Burada olmamam *gerekir*.”

Sesini yükseltmişti. Rahatça arkama yaslandım ve parmaklarımı birbirine geçirdim. Bağırmasına izin verdim.

"Evet, kızgınum," dedi. "Ne olmuş yani? Babam beni terk etti. *Terk etti*. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Babasız bir çocuğun nasıl hissedeceğini biliyor musun? Okula gittiğinde herkesin sana bakmasını? Arkandan konuşmalarını?"

"Aslında biliyorum," dedim. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Hiç eğlenceli değil."

Sustu, kucağına koyduğu elleri titriyordu, başparmağı ve işaretparmağı ile bilekliğindeki haçı ovuşturdu. Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı.

"Seni de mi baban terk etti?"

"Onun gibi bir şey."

"Kaç yaşındaydın?"

"On iki."

Başını salladı. "Ben on beş yaşındayım."

"Ağabeyim de on beş yaşındaydı."

"Yani anlıyorsun, öyle mi?"

Bu sefer başımı salladım, gülümsedim. Güven sağlamak için en zor kısmıydı.

"Anlıyorum," dedim, tekrar öne eğilip aramızdaki mesafeyi kapattım. Bana doğru döndü, gözyaşlarıyla ıslanmış gözleri benimkilere dikildi, yalvaran bir bakıştı. "Seni çok iyi anlıyorum."

İKİNCİ BÖLÜM

Benim sektörüm klişelerle büyür, bunu biliyorum. Fakat klişelerin olmasının bir nedeni var.

Çünkü doğrudurlar.

On beş yaşında bir kızın derisini jiletle kesmesinin muhtemelen yetersizlik duygularıyla, içinde yanan duygusal acıyı bastırmak için fiziksel acı hissetmeye ihtiyaç duymasıyla bir ilgisi vardır. On sekiz yaşındaki bir erkek çocuğu öfke kontrolü sorunu yaşıyorsa bu durumun çözülmemiş bir ebeveyn anlaşmazlığı, terk edilme duygusu, kendini kanıtlama ihtiyacı ile kesinlikle ilgisi vardır. İçten içe kırılırken güçlü görünme ihtiyacı duymaktadır. Yirmi yaşında bir üniversite öğrencisinin sarhoş olması ve kendisine iki dolarlık votka tonik ısmarlayan her erkekle yatması, sabah bundan pişmanlık duyup ağlaması düşük özsaygısının kötü kokusudur; ilgi görme arzusudur çünkü evinde bunun mücadelesini vermektedir. Olduğu kişi ile herkesin ondan olmasını beklediği kişi arasında bir iç çatışma vardır.

Baba sorunları. Tek çocuk sendromu. Boşanmanın bir ürünü.

Bunlar klişedir ama doğrudur. Bunu söylememde bir sakınca yok çünkü ben de bir klişeyim.

Akıllı saatime baktım, bugünkü seansın kaydı ekranda yanıp sönüyordu: 1:01:52. *iPhone'a Gönder'e* dokundum, dosya telefonuma aktarılırken küçük zamanlayıcının griden yeşile dönmesini izledim, ardından eş zamanlı olarak dizüstü bilgisayarımın da devreye girişini. *Teknoloji.* Küçük bir kızken, dok-

torların dosyamı alıp sayfa sayfa karıştırdığını, aynı yıpranmış koltuğun bir benzerinde oturup diğer insanların sorunlarıyla dolu dosya dolaplarını seyredişimi hatırladım. Benim gibi insanlarla dolu dolaplar bir şekilde kendimi daha az yalnız, daha normal hissetmemi sağlıyordu. O dört çekmeceli metal kilitli kutular bir gün bir şekilde acımı ortaya çıkarabilme; söze dökebilme, çığlık atabilme, ağlayabilme, altmış dakikalık süre sıfıra indiğinde dosyayı kapatıp çekmeceye geri koyabilme, sıkıca kilitleyebilme ve içindekileri başka bir güne kadar unutabilme ihtimalimi sembolize ediyordu.

Saat beş olmuştu, kapanış zamanıydı.

Bilgisayar ekranıma baktım, hastalarımın indirgendiği simgeler ormanına. Artık kapanış saati diye bir şey yoktu. Beni bulmanın her zaman bir yolu vardı: e-posta, sosyal medya. En azından, en kötü anlarında danışanların panik halinde yazdıkları doğrudan mesajlarını incelemekten bıktığım için sonunda pes edip profillerimi silmeden önce! Her zaman uygun, her zaman hazırdım, karanlıkta neon ışıklı “Açık” tabelası yanıp sönen, batmamak için elinden geleni yapan yirmi dört saatlik bir markettim.

Ekranımda kayıt bildirimi belirince üzerine tıklayıp dosyayı etiketledim: *Lacey Deckler, 1. Seans*. Sonra bilgisayarımdan başımı kaldırıp tozlu pencere pervazına baktım, batan güneşin parıltısıyla içerinin kirliliği daha da belirginleşmişti. Birkaç kez öksürüp boğazımı tekrar temizledim. Yana doğru eğilip masamın alt çekmecesinin ahşap topuzuna uzandım, çekmeceyi açtım ve kişisel ofis eczanemi karıştırdım. Sıradan Ibuprofen'den telaffuzu daha zor ilaçlara kadar çeşitli hap şişelerine göz gezdiriyorum: Alprazolam, Chlordiazepoxide, Diazepam. Onları kenara itip bir paket Emergen-C aldım, su bardağıma boşalttım ve parmağımla karıştırdım.

Birkaç yudum içtikten sonra bir e-posta yazmaya başladım.

Shannon,

İyi hafta sonları! Lacey Deckler ile harika bir ilk seans geçirdim, tavsiye için teşekkürler. İlaç tedavisini kontrol etmek istedim. Hiçbir şey yazmadığını gördüm. Bugünkü seansımıza dayanarak düşük dozda Prozac'a başlamasının faydalı olabileceğini düşünüyorum. Bu konudaki düşüncelerin ve çekincelerin nelerdir?

Chloe

Gönder tuşuna bastım, arkama yaslanıp mandalina aromalı suyumun kalanını içtim. Bardağın dibinde sıkışan Emergen-C tortusu tutkal gibi yavaş ve ağır bir şekilde aşağı iniyor, dişlerimi ve dilimi turuncu bir kumla kaplıyordu. Birkaç dakika içinde mesajıma yanıt geldi.

Chloe,

Her zaman beklerim! Bana uyar. Aramaktan çekinme.

Not: En kısa zamanda bir şeyler içelim mi? Yaklaşan BÜYÜK GÜN ile ilgili detayları öğrenmek istiyorum!

Dr. Shannon Tack

Ofis telefonumu açtım, benim de sık sık gittiğim, Lacey'nin eczanesi CVS*'i aradım ve doğrudan telesekretere yönlendirildim. Mesaj bıraktım.

"Merhaba, evet, ben Doktor Chloe Davis, C-H-L-O-E D-A-V-I-S. Sizi Lacey Deckler reçetesi için arıyorum. L-A-C-E-Y D-E-C-K-L-E-R. Doğum tarihi 16 Ocak 2004. Reçeteyi yazdım. Hastaya günde 10 miligram Prozac'a başlamasını önerdim, sekiz haftalık tedarik. Otomatik yenileme olmasın lütfen."

Durakladım, parmaklarımı masaya vurarak biraz düşündüm.

"Ayrıca başka bir hasta için yeniden ilaç yazdırmak istiyorum. Daniel Briggs, D-A-N-I-E-L B-R-I-G-G-S. Doğum tarihi 2 Mayıs 1982. Xanax, günde 4 miligram. Tekrar ediyorum, ben

* Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük eczane zinciri.

Doktor Chloe Davis. Telefon numaram 555-212-4524. Çok teşekkür ederim."

Kapattım, telefonun üzerinde ölü gibi duran ahizeye baktım. Gözlerim tekrar pencereye kayd, batan güneş maun ofisini bardağının dibindeki yapışkan tortunun rengine yakın, tuncunun bir tonuna dönüştürmüştü. Saatile bakıyorum, yedi buçuk. Dizüstü bilgisayarımı kapatırken telefonum cızırdarak canlanınca sıçradım. Telefona bir bakış attım, ofis kapalıydı ve günlerden cumaydı. Zil sesini duymazdan gelerek eşyalarımı toplamaya devam ettim ama arayanım reçetelerle ilgili bir soru soran eczane olabileceğini düşününce durdum. Cevap vermeden önce bir kez daha çalmasını bekledim.

"Doktor Davis," dedim.

"Chloe Davis mi?"

"Doktor Chloe Davis," diye düzeltilim. "Evet, benim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dostum, ulaşılması zor bir kadınsın."

Erkek sesiydi ve adam onu bir şekilde kızdırmışım gibi bıkkın bir kahkaha attı.

"Affedersiniz, hasta mısınız?"

Ses, "Hasta değilim," dedi. "Ama bütün gün seni aradım. *Bütün gün*. Resepsiyon görevlisi beni bağlamayı reddetti, ben de mesai saatleri dışında deneyeyim dedim, belki doğrudan telesekretere yönlendirilirim diye düşündüm. Açmanı beklemiyordum."

Kaşlarımı çattım.

"Burası benim ofisim. Burada kişisel aramalara cevap vermem. Melissa sadece hastalarımı yönlendirir..." Durdum, neden kendimi ve işimin iç işleyişini bir yabancıya açıkladığım konusunda kafam karıştı. Sesimi sertleştirdim. "Neden aradığınızı sorabilir miyim? Kimsiniz?"

"Benim adım Aaron Jansen," dedi. "*The New York Times* muhabiriyim."

Nefesim tılandı. Öksürdüm ama daha çok boğuluyordum gibi hissettim.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet, iyiyim,” dedim. “Boğazımla ilgili bir şeyi atlatmaya çalışıyorum. Özür dilerim... The New York Times mı?”

Soru ağzımdan çıkar çıkmaz kendimden nefret etim. Bu adamın neden aradığını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse bunu bekliyordum. Bir şey bekliyordum. Belki Times değildi ama bir şey beklediğimden emindim.

Tereddütlü bir sesle, “Biliyorsun değil mi?” dedi. “Gazeteyi.”

“Evet, kim olduğunu da biliyorum.”

“Baban hakkında bir hikâye yazıyorum ve oturup konuşmayı çok isterim. Size bir kahve ısmarlayabilir miyim?”

“Özür dilerim,” diyerek tekrar sözünü kestim. Hay sikeyim. Neden özür dileyip duruyordum? Derin bir nefes alıp tekrar denedim. “Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok.”

“Chloe,” dedi

“Doktor Davis.”

İç çekerek “Doktor Davis,” diye tekrarladı. “Yıldönümü yaklaşıyor. Yirmi yıl. Eminim bunu biliyorsun.”

“Elbette biliyorum,” diye karşılık verdim. “Yirmi yıl oldu ve hiçbir şey değişmedi. O kızlar hâlâ ölü ve babam hâlâ hapsede. Neden hâlâ ilgili çekiyor ki?”

Aaron diğer uçta sessizce bekledi; ona zaten çok fazla şey anlatmıştım. Başkalarının yaralarını tam iyileşmek üzereyken deşmekle beslenen o hastalıklı gazetecilik dürtüsünü çok önce-leri tatmin etmişim. Sudaki kana yönelen bir köpekbalığı gibi metalik tadı almasına ve daha fazlasına susamasına yetecek kadar tatmin etmişim...

“Ama sen değiştin,” dedi. “Sen ve kardeşin. Halk nasıl olduğunuzu, nasıl başa çıktığınızı bilmek ister.”

Yüzümde sıkıntılı bir ifade oluştu.

“Ve baban,” diye devam etti. “Belki o da değişmiştir. Onunla konuştun mu?”

“Babamla konuşacak bir şeyim yok,” dedim. “Sana söyleyecek bir şeyim de yok. Lütfen bir daha burayı arama.”

Telefonu niyetlendiğimden daha sert bir şekilde çarparak kapattım. Yere baktım, parmaklarımın titrediğini fark ettim. Saçlarımı kulağımın arkasına atarak parmaklarımı meşgul etmeye çalıştım, bir an pencereye baktım. Gökyüzü koyu, mürekkep mavisine dönüşüyordu, güneş ufuk çizgisinin üzerinde patlamaya hazır bir baloncuk gibi duruyordu.

Masama dönüp çantamı aldım, sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım. Masa lambama bakarken yavaşça nefes verip lambayı kapattım ve karanlığa doğru titrek bir adım attım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Biz kadınların gün boyunca bilinçaltımızda kendimizi koruduğumuz pek çok ince yöntem vardır. Kendimizi gölgelerden, görünmeyen yırtıcılardan koruruz; *eğitici* masallardan ve şehir efsanelerinden. Bunu o kadar ustalıkla yaparız ki farkına bile varmayız.

Karanlık çökmeden işten çıkarız. Bir elimizle çantamızı göğsümüze bastırır, diğer elimizle de anahtarlarımızı parmaklarımızın arasında bir silah gibi tutarak, hava kararmadan önce işten çıkamama ihtimaline karşı stratejik konumdaki bir sokak lambasının altına park ettiğimiz arabamıza doğru ilerleriz. Arabamıza yaklaşır, ön kapının kilidini açmadan önce arka koltuğa göz atarız. Telefonumuzu sıkıca kavrarız, işaretparmağımızı 9-1-1'i aramak için ekranı kaydırmaya hazır tutarız. Arabaya bineriz. Tekrar kapıları kilitleriz. Vakit geçirmeden hızlıca uzaklaşırız.

Ofis binasının yanındaki otoparktan çıkıp kent dışına yöneldim. Kırmızı ışıktaki durdum, dikiz aynama baktım, alışkanlık sanırım, yansımam beni korkuttu. Sert görünüyordum. Dışarıda bunaltıcı ve rutubetli bir hava vardı. O kadar rutubetliydi ki cildim yağdan kayganlaşmıştı, genellikle cansız olan kahverengi saçlarımın uçları biraz kıvrılmıştı, sadece Louisiana'da yaz mevsiminde görebileceğim bir kıvrıcılık oluşmuştu.

Louisiana yazı.

Ne kadar da anlam yüklü bir ifadeydi. Ben burada büyüdüm. Aslında tam burada büyüdüm diyemem. Baton Rouge'da

büyümedim. Sonuçta Louisiana'da. Breaux Bridge adında küçük bir kasaba, dünyanın *Kerevit Başkenti*. Nedense gurur duyduğumuz bir ayrıcalıktı. Tıpkı Kansas'taki Cawker City'nin beş bin kiloluk sicim topuyla gurur duyması gibiydi. Bu durum, anlamsız bir yere yüzeysel bir anlam katıyordu.

Breaux Bridge'in nüfusu da on binden azdı, bu da herkesin herkesi tanıdığı anlamına geliyordu. Daha doğrusu, herkes beni tanıyordu.

Gençken yazları burada geçirirdim. Bataklık anılarım o kadar çok ki! Martin Gölü'nde timsahları tespit etmek, yosun halısının altında gizlenen canavarların boncuk gibi gözlerini gördüğümde çığlık atmak. Ters yöne doğru koşarken kardeşimin gülmesi, *sonra görüşürüz timsah*, diye bağırması! Geniş arka bahçemizdeki İspanyol yosunlarmdan peruk yapmak, sonraki günlerde saçımdaki pireleri ayıklamak, kaşınan kırmızı yaralara şeffaf oje sürmek. Yeni haşlanmış bir kerevitin kuyruğunu büküp kafasını emerek içini yemek.

Fakat yaz anıları beraberinde korku dolu anıları da getiriyordu.

Kızlar kaybolmaya başladığında on iki yaşındaydım. Benden çok da büyük değillerdi. Temmuz 1999'du ve yine sıcak, nemli bir Louisiana yazı şekilleniyordu.

Ta ki bir gün, her şey altüst olana kadar...

Bir sabah erkenden mutfığa girdiğimi, uyuklu gözlerimi ovuşturarak nane yeşili battaniyemi muşamba zeminde sürüklediğimi hatırlıyorum. Bebekliğimden beri o battaniyeyle uyurdum, kenarlarındaki yıpranmışlığı severdim. Annemle babamı endişeli bir halde televizyonun başında gördüğümde kumaşı parmaklarımın arasında, tikim varmış gibi, büküğümü hatırlıyorum. Fısıldayarak konuşuyorlardı.

"Neler oluyor?"

Fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana döndüler, ben ekranı göremeden televizyonu kapattılar.

Daha doğrusu ekranı görmediğimi düşünmüşlerdi.

Babam, "Ah tatlım," diyerek bana doğru yürüdü, beni normalden daha sıkı kucakladı. "Bir şey yok canım."

Oysa çok şey vardı. O zaman bile biliyordum. Babamın beni kucaklama şeklinden, annemin pencereye doğru dönerken dudağının titremesinden anlamıştım; Lacey'nin başından beri bildiği gerçeği o gün öğleden sonra anlamakta zorlanırken dudağının titremesi gibiydi. Kabul etmek istemediği, gerçek değilmiş gibi davranarak gizlemeye çalıştđı gerçektir! Gözlerim ekranın alt kısmına damgalanmış o parlak kırmızı manşete takılmıştı; çoktan zihnime kazman, bildiğim hayatı sonsuza dek değiştirecek bir sözcük koleksiyonu.

BREAUX BRIDGE SAKİNLERİNDEN BİR KIZ KAYBOLDU.

On iki yaşmdayken duyduğunuz *KIZ KAYBOLDU* sözü, büyüdüğünüzde duyduğunuz kadar uğursuz imalar içermez. Aklınız otomatik olarak tüm o korkunç sonuçlara ulaşmaz: adam kaçırma, tecavüz, cinayet. Aklımda beliren o soruyu hatırladım: *Nereye* kaybolmuştu? Belki de yolunu kaybetmiştir, diye düşünmüştüm. Ailemin evi on dönümden daha büyük bir arazinin içindeydi. Bataklıkta kurbağa yakalarken ya da ormanın keşfedilmemiş yerlerini gezerken, işaretlenmemiş bir ağacın kabuğuna adımı kazırken ya da yosun tutmuş sopalardan kaleler inşa ederken pek çok kez kaybolmuştum. Hatta bir keresinde bir hayvanın evi olan küçük bir mağarada sıkışıp kalmıştım, dar ve çarpık girişı bir şekilde hem korkutucu hem de cezbediciydi. Ağabeyimin ayak bileğime eski bir ip bađladđını hatırlıyordum; karnımın üzerine uzanmış, soğuk, karanlık boşluğa doğru sürünmüştüm, dudaklarımın arasında bir el feneri anahtarlığı tutuyordum. Gittikçe daha derine sürünürken karanlığın beni yutmasma izin verişim ve son olarak, kendimi geri çekemeyeceğimi anladđımda içimde büyüyen dehşet! Arama

ekibinin yeşillikler arasında ve bataklıkta ilerlerken çekilmiş görüntülerini gördüğümde, *ben de kaybolursam ne olur, insanlar onu aramak için geldikleri gibi benim için de gelirler mi*, diye aklımdan geçirmiştim.

Ortaya çıkacaktır ve ortaya çıktığında eminim sebep olduğu bunca yaygara yüzünden kendini aptal gibi hissedecektir, diye düşünmüştüm.

Fakat kız ortaya çıkmadı. Üç hafta sonra başka bir kız daha kayboldu.

Ondan dört hafta sonra bir tane daha.

Yaz sonuna kadar altı kız kaybolmuştu. Bir gün varken ertesi gün yok olmuşlardı, hiçbir iz bırakmadan.

Altı kayıp kız, altı kişi her zaman fazladır, ancak Breaux Bridge gibi küçük bir kasabada, yani bir çocuğun okulu bırakmasının sınıfta gözle görülür bir boşluk yarattığı, tek bir ailenin taşınmasının bile mahallede büyük bir sessizlik oluşturduğu küçük bir kasabada, altı kızın kaybı taşınamayacak kadar ağır bir yükü. Onların yokluğunu görmezden gelmek imkânsızdı; yaklaşan bir fırtınanın kemiklerinizi ağrıtmaması gibi gökyüzüne yerleşmiş bir kötülüktü. Bunu hissedebilir, tadabilir ve karşılaştığınız her insanın gözlerinde görebilirdiniz. İçten gelen bir güvensizlik bir zamanlar çok güvenli bir kasabayı esir almıştı, sarsılması imkânsız bir şüphe yerleşmişti. Hepimizin aklımda dile getirilmeyen tek bir soru vardı.

Sıradaki kim?

Sokağa çıkma yasakları kondu; mağazalar ve restoranlar akşam karanlığı çökmeden kapandı. Kasabadaki diğer tüm kızlar gibi benim de hava karardıktan sonra dışarı çıkmam yasaktı. Gündüzleri bile her köşenin ardında gizlenen kötülüğü hissediyordum. Sıradaki ben olacağım, beklentisi hep içimdeydi, her zaman vardı, her zaman boğucuydu.

“Merak etme Chloe. Endişelenecek bir şey yok.”

Yaz kampından önceki bir sabah ağabeyimin sırt çantasını omuzladığını hatırlıyorum; yine ağlıyordum, evden çıkmaya korkuyordum.

“Endişelenmesi gereken bir durum var Cooper. Bu çok ciddi.”

“O daha çok küçük. Daha on iki yaşında. Adam gençlerden hoşlanıyor, unuttun mu?”

“Cooper, lütfen.”

Annem yere çömeldi, gözlerimin içine baktı, bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Bu ciddi bir durum tatlım, ama dikkatli ol. Uyanık ol.”

Cooper iç çekerek “Tanımadığın kişilerin arabasına binme,” dedi. “Karanlık sokaklarda tek başına yürüme. Gayet açık Chlo. Aptallık yapma yeter.”

“O kızlar aptal değildi,” diye tersledi annem. Sesi sakın ama keskindi. “Şanssızdılar. Yanlış zamanda yanlış yerdeydiler.”

CVS’in otoparkına döndüm, eczanenin arabaya servis bölümünden geçtim. Sürgülü cam pencerenin arkasında bir adam duruyordu, çeşitli şişelere kâğıt yapıştırmakla meşguldü. Camı kaydırarak açtı ama başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi.

“İsim?”

“Daniel Briggs.”

Bana baktı, belli ki Daniel değildim. Önündeki bilgisayarda birkaç tuşa dokundu ve tekrar konuştu.

“Doğum tarihi?”

“2 Mayıs 1982.”

Arkasını döndü, B etiketli sepeti karıştırdı. Bir kesekâğıdı alıp tekrar bana doğru yürümesini izledim, ellerim kıpırdamasın diye direksiyonu sıkıca kavradım. Tarayıcıyı barkoda doğrultunca bir bip sesi duydum.

“Reçeteyle ilgili herhangi bir sorunuz var mı?”

Gülümsedim, “Hayır,” dedim. “Her şey yolunda.”

Kesekâğıdını camdan bana doğru uzattı, kapıp çantamın derinliklerine ittim, camı tekrar açıp bir hoşça kal bile demeden uzaklaştım.

Birkaç dakika daha araba kullandım, yolcu koltuğundaki çantam içine tıktırdığım hapların varlığıyla ışıldıyordu. Başkaları için reçete almanın bu kadar kolay olması beni hep şaşırtırdı; dosyadaki isimle eşleşen doğum gününü bildiğiniz sürece çoğu eczacı ehliyet bile sormazdı. Eğer sorarlarsa da basit açıklamalar genellikle işe yarardı.

Hay aksi, diğer çantamda unutmuştum.

Ben aslında onun nişanlısıyım. Dosyadaki adresi söylememi istersiniz?

Mahallem Garden District'e döndüm ve her zaman yönümü şaşırmama sebep olan, dalgıçların kendilerini tamamen karanlıkta bulduklarında neler hissettiklerini düşündürten, yüzlerinden birkaç santim ileri uzattıkları kendi ellerini bile göremeyecekleri kadar karanlık, bir mil uzunluğundaki yolda yolculuğa başladım.

Tüm yön duygusu kayboldu. Tüm kontrol duygusu yitip gitti.

Yolu aydınlatan bir ev ya da cadde boyunca sıralanmış ağaçların kıvrılan kollarını ortaya çıkaracak lambalar olmadığı için güneş battığında bu yol, doğrudan bir mürekkep havuzunun dibine çekildiğiniz, uçsuz bucaksız bir hiçliğin içinde kaybolduğunuz, dipsiz bir deliğe düştüğünüz yanılsaması yaratıyordu.

Nefesimi tuttum, ayağımı gaza biraz daha sert bastım.

Sonunda dönüşün yaklaştığını hissettim. Arkamda kimse olmamasına, sadece daha koyu bir karanlık olmasına rağmen sinyalarmı yaktım ve sağa, çıkmaz sokağımıza saptım, eve giden yolu gösteren ilk sokak lambasını geçtiğimde nefesimi bıraktım.

Evim.

Bu da anlam yüklü bir ifadedir. Ev sadece bir ev, beton ve çivilerle bir arada tutulan tuğlalar ve kalaslar topluluğu değildir. Bundan daha duygusaldır. Ev emniyettir. Saat dokuzda sokağa çıkma yasağı vakti geldiğinde geri döndüğünüz yerdir.

Peki ya eviniz güvenli değilse? Güvenli değil mi?

Ya verandanızın basamaklarında sizi kucaklayan kollar kaçmanız gereken kollarsa? O kızları yakalayan, zavallıların boğazlarını sıkan ve cesetlerini gömen kirli elleri kontrol eden kollarla aynı kollar olabilir mi?

Ya her şeyin başladığı yer evinizse? Yoksa eviniz, kasabayı temelinden sarsan depremin merkez üssü mü? Aileleri, hayatları, sizi parçalayan kasırganın gözü mü? Bildiğiniz her şeyi yerle bir mi edecek?

O zaman ne olacak?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Arabam garaj yolunda rölantide çalışırken, çantamı karıştırıp ilaç torbasını çıkardım. Kesekâğdını yırtıp içinden turuncu şişeyi aldım, kapağını çevirip bir hapi avucuma koyduktan sonra torbayı bir top haline getirip şişeyle birlikte torpido gözüne tıktırdım.

Elimdeki Xanax'ı, küçük beyaz tableti inceledim. Ofisimde yaptığım telefon görüşmesini düşündüm: Aaron Jansen. Yirmi yıl olmuştu. Hatırladıkça göğsüm daralıyordu, tereddüt etmeden hapi ağzıma atıp susuz yuttum. Nefes verdim, gözlerimi kapattım. Hemen göğsümdeki sıkılığın gevşediğini, solunum yollarımın açıldığını hissettim. İçime bir sükûnet doldu, dilim ne zaman bir hapa dokunsa aynı sakinlik hissi geliyor. Saf ve yalın bir rahatlama. Bu duyguyu başka nasıl tarif edeceğimi gerçekten bilmiyorum. Dolabınızın kapağını açıp içeride kıyafetlerden başka bir şey görmediğinizde hissettiğiniz rahatlama, kalp atış hızınızın yavaşlaması, güvende olduğunuzu fark ettiğinizde beyninize giren coşkulu sersemlik hissi... Gölgelemin içinden hiçbir şeyin çıkıp size saldırmayacağını bilmek gibi.

Gözlerimi açtım.

Arabamdan inip kapıyı kapattım, anahtarlığımdaki kilitleme düğmesine iki kez bastığımda havada bir miktar baharat kokusu aldım. Başımı hafifçe kaldırıp, havayı koklayarak kokunun yerini belirlemeye çalıştım. Deniz ürünleriydi galiba. Balıklı bir şey. Belki de komşular barbekü yapıyordu ve bir an, davetli olmadığım için biraz gücendim.

Evin karanlığı önümde belirirken kaldırım taşlarından ön kapıma doğru uzun bir yürüyüşe başladım. Bahçedeki yolun ortasına geldiğimde durdum, etrafıma baktım. Yıllar önce bu evi satın aldığım da sıradan bir evdi. Bir evdi. Sönük bir balon gibi içine hayat üflenmeye hazır bir kabuktu. Bir yuva olmaya can atan, okulun ilk günündeki bir çocuk gibi hevesli ve heyecanlı bir evdi. Fakat orayı nasıl evim haline getireceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şimdiye kadar bildiğim tek eve, ev denemezdi, en azından artık denemezdi. Geriye dönüp baktığımda bunu anlıyordum. Elimde anahtarlarla ilk kez ön kapıdan içeri girişimi hatırlıyorum. Topuklarımın parkeye vuruşuyla çıkan ses sanki uçsuz bucaksız bir boşlukta yankılanıyordu, çıplak beyaz duvarlarda bir zamanlar resimlerin asılı olduğu yerlerdeki çivi izleri aslında bunu mümkün kılıyordu. Burada anılar oluşabilir, bir hayat kurulabilirdi. Küçük alet çantamı açtım, Cooper almıştı, küçük kırmızı bir Craftsman çantasıydı. Beni götürdüğü Home Depot'ta ağzım açık dolaşırken Cooper şekercede torbalara tatlı ve ekşi sakız doldurur gibi çantaya anahtarlar, bir iki çekiç, pense ve kerpeten atmıştı. Asacak ne bir resmim ne de dekoratif bir eşyam vardı, bu yüzden duvara tek bir çivi çakmıştım ve evimin anahtarım tutan metal halkayı asmıştım. Tek bir anahtar, başka bir şey yoktu. İlerleme kaydettiğimi hissetmişim.

O zamandan beri bir düzen kurmuşum görüntüsü vermek için yaptığım şeylere baktım; bu, ebruli bir çürüğün üzerine makyaj yapmak ya da yaralı bir bileğin üzerine bileklik takmak gibi yüzeysel bir şeydi. Ellerinde tasmalarıyla bahçemin önünden geçen komşularımın beni kabul etmesini neden bu kadar önemsemiğimi gerçekten bilmiyorum. Verandanın tavanına vidalanmış sallanan bir sandalye vardı, üzerinden hiç çıkmayan tereyağı sarısı polen tabakası, o koltukta birilerinin oturduğunu iddia etmeyi imkânsız kılardı. Hevesle satın alıp bahçeye ektiğim ve daha sonra ölüme terk ettiğim ikiz sarkan eğreltiotlarımın sıska kahverengi dalları, sekizinci sınıf biyoloji dersinde incelediğim bir baykuşun kursağında bulduğum küçük

bir hayvanın sindirilmemiş kemiklerini andırıyordu. Üzerinde eğri büğrü harflerle, "Hoş geldiniz!" yazan kahverengi karşıla-ma paspasım vardı. Dış cepheye sabitlenmiş büyük boy bir zarf şeklindeki bronz posta kutusu çıldırtıcı derecede kullanışsızdı ve üstündeki boşluk, diplomalarının vaatlerinin gerçekleşme-yeceği ortaya çıktıktan sonra emlakçılığa başlayan eski sınıf arkadaşlarımin yolladığı birkaç kartpostalın sığması şöyle dur-sun, bir elin yarısının bile giremeyeceği kadar küçüktü.

Tekrar yürümeye başladım, zarf şeklindeki o aptal şeyi at-maya ve herkes gibi normal bir posta kutusu kullanmaya karar verdim. O sırada, evimin ölü gibi göründüğünü fark ettim. Bu blokta pencereleri hep karanlık, kapalı panjurların ardında te-levizyonun titrek ışığının seçilmediği tek ev benimkiydi. İçinde yaşam belirtisi olmayan tek evdi.

Kapıya yaklaştığımda Xanax zihnimi zoraki bir sakinliğe sokmuştu. Ama yine de bir şey beni rahatsız ediyordu. Bir ters-lik vardı. Bir şeyler farklıydı. Bahçeme baktım: küçük ama te-miz. Biçilmiş çimler ve çalılar ahşap çitlere dayanıyor, bir meşe ağacının ezilmiş dalları arabamı hiç çekmediğim garaja gölge düşürüyordu. Birkaç metre önümde duran eve baktım. Sanırım içeride, bir perdenin ardında anlık bir hareket gördüm ama ba-şımı salladım, kendimi yürümeye devam etmeye zorladım.

Saçmalama Chloe. Gerçekçi ol.

Neyin yanlış, neyin farklı olduğunu anladığımda anahtarı-mı çoktan kapının kilidine takıp çevirmeye başlamıştım.

Verandanın ışığı kapalıydı.

Uyurken bile her zaman, her zaman açık bıraktığım, pan-jurdaki aralıktan yastığıma doğru yaydığı aydınlığı görmezden geldiğim verandanın ışığı kapalıydı. Verandanın ışığını asla kapatmazdım. Düğmeye dokunduğumu bile hatırlamıyordum. Evin bu kadar cansız görünmesinin sebebinin bu olduğunu fark ettim. Daha önce hiç bu kadar karanlık, ışıktan tamamen yok-sun halde görmemiştim. Sokak lambaları olsa bile burası karan-lıktı. Biri arkamdan gelebilirdi ve ben asla...

“SÜRPRIZ!”

Bir çığlık atıp çantamdaki göz yaşartıcı spreyi bulmaya çalıştım. İçerideki ışık yandığında oturma odama toplanmış otuz, belki de kırk kişiyle yüz yüze geldim, hepsi de gülümseyerek bana bakıyordu. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu, ağzımı açıp tek kelime edemedim.

“Aman...”

Dilim tutuldu, etrafıma baktım. Bir sebep, bir açıklama aradım, bulamadım.

“Aman Tanrım.” Elimin çantamda olduğunu, beni ürküten bir güçle biber gazını tuttuğumu hemen hissettim. Elimini bırakıp avucumdaki teri çantanın iç kumaşına silerken içimi bir rahatlatma dalgası kapladı. **“Bu da ne?”**

“Neye benziyor?” Sesin geldiği sol tarafıma döndüm, bir adam öne doğru çıkınca kalabalığın biraz açıldığını gördüm. **“Bu bir parti.”**

Bu Daniel’dı, koyu renk bir kot pantolon ve mavi renkli, dar kesim bir blazer ceket giymişti. Bana gülümseyerek bakıyordu, dişleri bronz tenine karşı göz kamaştırıcı bir beyazlıktaydı, kumral saçlarını yana yatırmıştı. Kalbimin yeniden yavaşlamaya başladığım, elim göğsümden yanağıma doğru hareket ederken yanağımın ısındığını hissedebiliyordum. Bir kadeh şarabı bana doğru iterken mahcup bir gülümsemeyle ona baktım, boş-taki elimle kadehi aldım.

“Bizim için bir parti,” diyerek bana sıkı sıkı sarıldı. Kullandığı duş jelinin ve baharatlı deodorantının kokusunu aldım. **“Bir nişan partisi.”**

“Daniel... Burada ne işin var?”

“Şey, ben burada yaşıyorum.”

Kalabalıkta bir kahkaha dalgası patladı, Daniel gülümseyerek omzumu okşadı.

“Şehir dışında olman gerekiyordu,” dedim. **“Yarma kadar dönmeyeceğini sanıyordum.”**

“Evet, şu mescle. Yalan söyledim,” dedi ve bir kez daha kahkaha attı. “Şaşırdın mı?”

Yerlerinde kıpırdanan insan denizine baktım. Hâlâ bana bakıyorlardı, beklenti içindeydiler. Bağırırken sesim ne kadar yüksek çıkmıştı, merak ediyordum.

“Sesim şaşırmış gibi çıkmadı mı?”

Ellerimi havaya kaldırdığımda kalabalık bir kahkaha patlattı. Arkalarda duran biri tezahürat yapmaya başladı ve Daniel beni kollarının arasına çekip dudaklarımdan öperken diğerleri de ıslık çalıp alkışladılar.

Biri, “Gidin kendinize bir oda bulun!” diye bağırınca kalabalık tekrar güldü, sonra evin çeşitli yerlerine dağıldılar. İçkilerini dolduruyor, diğer konuklarla kaynaşıyor, kâğıt tabaklara yığınla yiyecek koyuyorlardı. Dışarıdan gelen koku nihayet belirginleşti: Old Bay.* Arka verandamızdaki piknik masasında, üzerinden buharlar çıkan kerevit haşlamasını görüyorum ve hemen yan evde gerçekleştiğini sandığım hayali partiden dışlandığımı hissettiğim için kendimden utanıyorum.

Daniel bana gülümseyerek bakıyor, gülmemek için kendini zor tutuyordu. Omzuna vurdum.

“Senden nefret ediyorum,” dedim, ama ben de gülümsüyordum. “Ödümü kopardın.”

Güldü, on iki ay önce beni etkileyen gür kahkahası hâlâ bende bir hipnoz etkisi yaratıyordu. Ona tekrar sarıldım, onu bir kez daha ama bu sefer düzgün bir şekilde, arkadaşlarımızın bizi izleyen gözleri üzerimizde değilken öptüm. Dilinin sıcaklığını ağzımda hissediyor, varlığının bedenimi fiziksel olarak nasıl sakinleştirdiğinin tadını çıkarıyordum. Tıpkı Xanax’ın yaptığı gibi kalp atışlarımı, nefes alışımı yavaşlatıyordu.

Şarabını yudumlarken “Bana fazla seçenek bırakmadın,” dedi.

“Yapmak zorundaydım.”

* ABD’nin en tanınmış baharat karışımlarından biridir, özellikle deniz ürünleri pişirilirken kullanılır.

“Öyle mi?” diye sordum. “Neden peki?”

“Çünkü kendin için plan yapmak istemiyorsun,” dedi.
“Bekârlığa veda partin, gelinlik partin yok.”

“Ben üniversitede değilim Daniel. Otuz iki yaşımdayım. Bu biraz *çocukça* değil mi?”

Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

“Hayır, *çocukça* değil. Eğlenceli.”

“Plan yapmama yardım edecek kimsemin olmadığını biliyorsun.”

Kadehime bakıp içindeki şarabı çevirirken “Cooper’ın parti planları yapmayacağını biliyorsun ve *annem...*”

“Biliyorum Chlo. Takılıyorum. Bir partiyi hak ediyorsun, ben de sana bir parti düzenledim. Bu kadar basit.”

Göğsüm sıcaklıkla kabardı. Elini sıktım.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Bu gerçekten güzel. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum...”

Tekrar güldü, şarabının geri kalanını yudumladı.

“... ama bunun anlamı çok büyük. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Şimdi git biraz sohbet et. Biraz rahatla. Ve şarabını iç,” dedi, parmağıyla dokunulmamış bardağının dibini işaret etti.

Kadehi dudaklarıma götürdüm ve yudumlayarak kendimi oturma odasındaki kalabalığın içine attım. Biri kadehimi alıp, yeniden doldurmayı teklif ederken bir başkası peynir ve kraker tabağını bana doğru uzattı.

“Açlıktan ölüyor olmalısın. Hep bu kadar geç saatlere kadar mı çalışırsın?”

“Tabii ki öyle. O Chloe!”

“Chardonnay iyi mi Chlo? Sanırım daha önce pinot içiyordun, ama gerçekten, ne fark eder ki?”

Dakikalar geçti, belki de saatler. Ne zaman evin yeni bir bölümüne girsem bir başkası elinde yeni bir bardakla geliyor, tebrik ediyor, aynı soruların farklı bir kombinasyonu köşede biriken şişelerden daha hızlı akıyordu.

"Peki bu, en kısa zamanda bir şeyler içelim yerine geçer mi?"

Arkamı döndüğümde Shannon'ın arkamda durduğunu ve kocaman gülümsediğini gördüm. Gülerek beni kendine çekip kucakladı, her zaman yaptığı gibi dudaklarını tenime yapıştırıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Öğleden sonra bana gönderdiği e-posta aklıma geldi.

Not: En kısa zamanda bir şeyler içelim mi? Yaklaşan BÜYÜK GÜN ile ilgili detayları öğrenmem gerek!

"Seni küçük yalancı," dedim. Yanağımda kalan ruj izini silmemek için kendimi zor tutuyordum.

Gülümseyerek "Suçluyum," dedi. "Hiçbir şeyden şüphelenmediğinden emin olmalıydım."

"Görev tamamlandı. Ailen nasıl?"

Shannon parmağındaki yüzüğü döndürerek "İyiler," dedi. "Bill mutfakta bir şeyler dolduruyor. Riley de..."

Odaya baktı, gözleri dalgalar gibi birbirine çarpan bedenler denizinde gezindi. Aradığı kişiyi bulur gibi olduğunda gülümseyerek başını salladı.

"Riley köşede, telefonuyla konuşuyor. Şok edici."

Arkamı döndüğümde genç bir kızın bir sandalyeye çökmüş, öfkeyle iPhone'una dokunduğunu gördüm. Kısa, kırmızı renkli askılı bir elbise ve beyaz spor ayakkabılar giymişti, saçları küllü kumraldı. İnanılmaz derecede sıkılmış görünüyordu, gülmekten kendimi alamadım.

"Eh, henüz on beş yaşında," dedi Daniel. Yan tarafıma baktığımda, Daniel'in gülümseyerek yanımda durduğunu gördüm. Bana yaklaştı, kolunu belime doladı, alnımdan öptü. Her konuşmaya bu kadar kolaylıkla girmesine, başından beri oradaymış gibi ortama kusursuz uyan bir cümle kurmasına her zaman hayret etmişimdir.

"Bir de bana sor," dedi Shannon. "Bugün cezalı olduğu için yanımızda getirdik. Onu bir grup yaşlı insanla takılmaya zorlamamızdan pek memnun değil."

Gülümsedim, gözlerim hâlâ kıza, saçlarını dalgın dalgın parmağında çevirişine, telefonunda az önce beliren mesajı inceleyen dudağının kenarını ısırmasına takılıydı.

“Neden cezalı?”

Shannon gözlerini devirerek “Gizlice dışarı çıkmaktan,” dedi. “Onu gece yarısı yatak odasının penceresinden inerken bulduk. Filmlerdeki gibi yatak çarşaflarından halat yapmış, inmeye çalışıyordu. Boynunu kırmadığı için şanslı.”

Elimi açık ağzıma götürerek tekrar güldüm.

Shannon üvey kızına bakarak ve kısık sesle, “Yemin ederim, Bill’le çıkarken bana on yaşında bir kızı olduğunu söylediğinde bunu pek düşünmemiştim,” dedi. “Dürüst olmak gerekirse şansımın yaver gittiğini düşünmüştüm. İstenen bir çocuktuk, gecenin herhangi bir saatinde kirli bezle çığlık çığlığa ağlaması kısmını görmezden geldim. Çok tatlı bir kızdı. Ama ergenliğe girdikleri anda her şeyin değişmesi inanılmaz. Canavara dönüşüyorlar.”

Daniel gülümseyerek “Uzun sürmeyecek,” dedi. “Bir gün hepsi birer hatıra olacak.”

“Tanrım, umarım öyledir.” Shannon şarabından bir yudum daha alarak güldü. “O gerçekten bir melek, biliyorsun.”

Benimle konuşuyordu ama Daniel’ı işaret ederek parmağıyla göğsüne vuruyordu.

“Bütün bunları planlıyor. Herkesi bir araya getirmek için ne kadar zaman harcadığına inanamazsın.”

“Evet, biliyorum,” dedim. “Onu hak etmiyorum.”

“İyi ki bir hafta önce istifa etmemişsin, ha?”

Beni dürttü, gülümsedim, ilk karşılaşmamızın anısı her zamanki kadar keskindi. Hiç bir anlam ifade etmeyen o tesadüfi karşılaşmalardan biriydi. Otobüste birinin omuzuna çarpmak, yollarınızı ayırmadan önce sıradan bir *özür* mırıldanmak. Sizinki bittiğinde bardaki adamdan bir kalem ödünç almak ya da bir alışveriş sepetinin dibinde unutulmuş bir cüzdanı sahibine ye-

tiştirmek için dışarıdaki arabaya doğru koşturmak. Çoğu zaman bu buluşmalar bir gülümsemeden, bir teşekkürden öteye gitmez.

Ama bazen, bir şeylerin yolunu açarlar. Hatta belki de her şeyin.

Daniel ve ben Baton Rouge Hastanesi'nde tanışmıştık; o içeri giriyordu, ben dışarı çıkıyordum. Daha doğrusu sendeleyerek çıkıyordum, ofis malzemelerimin ağırlığından karton kutunun altı yırtılmak üzereydi. Kutu önümü görmemi engelliyordu, dış kapıya doğru ezbere adımlarla yürürken, gözlerim kısık bir şekilde onun yanından geçip giderdim. Sesini duymamış olsaydım yanından geçip giderdim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ağırlığı bir kolumdan diğerine kaydırarak, durma zahmetine bile girmeden "Hayır hayır," dedim. Otomatik kapı bir metre ötedeydi, daha az.

Arabam dışarıda rölantide çalışıyordu. "Ben hallederim."

"Dur, sana yardım edeyim."

Arkamda koşan birinin ayak seslerini duydum; kolu kolumun arasından geçerken kutunun hafifçe kalktığını hissettim.

"Aman Tanrım," diye homurdandı. "Bunun içinde ne var?"

"Çoğunlukla kitap." Kutuyu elimden alırken terli saçlarımdan bir tutamı alnımdan geriye ittim. Yüzünü ilk kez o zaman görmüştüm; sarı saçlarını ve kirpiklerini, pahalı ergen ortodontisinin ve belki de bir iki beyazlatma tedavisinin ürünü olan dişlerini. Hayatımı havaya kaldırıp omzunda dengede tutarken açık mavi düğmeli gömleğinin içinde şişen pazılarını görebiliyordum.

"Kovuldun mu?"

Başımı ona doğru çevirdim; ağzımı açtım, terslemeye hazırdım ama bana bakışını ve yüzündeki ifadeyi gördüm. Şefkatli gözleri, yüzümü yukarıdan aşağıya doğru tararken yumuşacıktı. Bana eski bir arkadaşına bakar gibi bakıyor, gözbebekleri benimde geziniyor, yüz hatlarımda tanıdık bir iz arıyordu. Dudakları bilmiş bir sırtışla kıvrıldı.

“Sadece şaka yapıyorum,” dedi ve dikkatini tekrar kutuya çevirdi. “Kovulduğuna sevinmiş görünüyorsun. Ayrıca, kovulsaydın seni kaldırıma atmadan önce koltuk altlarından tutup dışarı çıkaran korumalar olmaz mıydı? İşler böyle yürümüyor mu?”

Gülümsedim, ardından bir kahkaha attım. O sırada otoparktaydık ve kollarını kavuşturup bana doğru dönmeden önce kutuyu arabamın üzerine yerleştirdi.

“İstifa etim,” dedim. Sözcükler bir an için neredeyse göz yaşlarına boğulmama neden olacak bir kesinlikte üzerime çökmüştü. Baton Rouge Hastanesi benim ilk işimdi; tek işimdi. Yardımcı çalışanım Shannon en yakın arkadaşım olmuştu. “Bugün benim son günümdü,” dedim.

“Tebrikler,” dedi. “Sırada ne var?”

“Kendi muayenehanemi açıyorum. Ben tıbbi psikoloğum.”

Islık çalarak kafasını arabamın üzerindeki kutuya soktu. Gözüne bir şey takıldı ve dikkati dağılmış bir şekilde başını çevirerek kitaplardan birini almak için eğildi.

Kitabın kapağını incelerken “Cinayetlerle mi ilgileniyorsun?” diye sordu.

Gözlerim kutuya kayarken göğsüm daralmıştı. O anda, psikoloji ders kitaplarımın yanında gerçek suç hikâyelerinin anlatıldığı yığınla kitap olduğunu hatırladım: *Beyaz Şehirdeki Şeytan*, *Soğukkanlılıkla*, *Floransa Canavarı*. Çoğu insanın aksine ben onları eğlence için okumuyordum. Onların üzerinde çalışıyordum. Onları anlamaya çalışmak, yaşamak için can alan o tuhaf insanları incelemek için okuyordum, kitaplarda anlatılan hikâyelerini neredeyse hastalarımın gibi yutmuştum, o deri koltukta arkalarına yaslanmış, sırlarını kulağıma fısıldamışlardı.

“Öyle de denebilir.”

“Yargılamıyorum,” diye ekledi, elindeki kitabı kapağını görebileceğim şekilde çevirdi (*İyinin ve Kötünün Bahçesinde Gece Yarısı*) ve kitabı açıp sayfalarını karıştırmaya başladı. “Bu kitaba bayıldım.”

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden kibarca gülümsemiştim.

"Gerçekten gitmem gerekiyor," diyerek arabamı işaret ettim ve elimi uzattım. "Yardımın için teşekkürler."

"O zevk bana ait doktor..."

"Davis," dedim. "Chloe Davis."

"Pekâlâ Doktor Chloe Davis, eğer daha fazla kutu taşımanız gerekirse..." Arka cebine uzanıp cüzdanını aldı ve bir kartvizit çıkarıp açık sayfaların arasına sıkıştırdı. Kitabı çevirerek kapattı ve bana doğru uzattı. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Gülümsedi ve arkasını dönüp binaya girmeden önce bana göz kırptı. Otomatik kapılar arkasından kapandığında elimdeki kitaba baktım ve parmaklarımı parlak kapağında gezdirdim. Kartvizitinin sıkıştığı küçük bir boşluğa tırnağımı takıp sayfayı tekrar açtım. Aşağıya baktım, gözlerim onun adını tararken göğsümde yabancı bir burkulma hissettim.

Her nasılsa bunun Daniel Briggs'i son görüşüm olmadığını biliyordum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Shannon ve Daniel'dan müsaade isteyip sürgülü kapıdan dışarı çıktım. Arka verandaya vardığımda zihnim dönüyordu, elimde dördüncü kadeh içkimi tutuyordum. Bitmek bilmeyen havadan sudan konuşmalar kulaklarımda uğulduyor, bitirdiğim bir şişe şarap beynimde vızıldıyordu. Dışarıda hava hâlâ bunalıcıydı ama ferahlatan bir esinti de vardı. Kırk sarhoş bedenin vücut ısısı duvarlara sinince ev havasız kalmaya başlamıştı.

Piknik masasına doğru yürüdüm. Gazetenin üzerindeki kerevit, mısır, sosis ve patates yığınının her nasılsa hâlâ buharı yükseliyordu. Şarap kadehimi bıraktım, bir kerevit aldım, suyunun bileğimden aşağı damlamasını umursamadan kafasımı çevirdim.

Sonra geride bir hareketlilik... Ayak sesleri duydum. Ve başka bir ses...

"Merak etme, benim."

Arkamı döndüm, gözlerim karanlığa alışınca karşımda duran bedeni daha rahat görmeye başladım. Parmaklarının arasında bir sigara vardı, ucundaki ateş kiraz kırmızısı bir renkte parlıyordu.

"Sürprizleri sevmediğini biliyorum."

"Coop!"

Kereviti masaya bırakıp kardeşime doğru yürüdüm, kollarımı boynuna doladım ve tanıdık kokusunu içime çektim. Nikotin ve naneli sakız kokuyordu. Onu gördüğüme o kadar şaşırmıştım ki sürpriz partiyle ilgili iğnelemesini unuttum.

“Merhaba kardeşim.”

Geri çekilip yüzünü inceledim. Onu son gördüğümde olduğundan daha yaşlı görünüyordu ama bu Cooper için normaldi. Aylar içinde yaşlanmış gibiydi, şakaklarındaki saçlar daha da ağarmıştı, alnındaki endişe çizgileri daha da derinleşmişti. Fakat yine de Coop yaşlandıkça çekici hale gelen erkeklerden biriydi. Üniversitedeyken, oda arkadaşım onu kırışmış sakallarıyla gördüğünde *gümüş tilki* diye adlandırmıştı. Nedense bu söz aklımda kalmıştı. Gerçekten de çok doğru bir benzetmeydi. Olgun, zarif, düşünceli ve sessizdi. Sanki otuz beş yılda hayatı dünyadaki çoğu insandan daha fazla tecrübe etmişti. Boynunu bıraktım.

“Seni içeride görmedim!” Sesim istediğimden daha yüksek çıkmıştı.

Gülerek “Haramiler etrafını çevirmişti,” diye cevap verdi. Sigarasını yere atıp ayağıyla söndürmeden önce son bir nefes daha çekti. “Kırk kişinin aynı anda etrafını sarması nasıl bir duygu?” dedi.

Omuz silktim, “Düğün için alıştırmayı yapmamı sağladı sanırım.” dedim.

Gülümsemesi biraz dağıldı ama hemen toparladı. İkimiz de üzerinde durmadık.

“Laurel nerede?” diye sordum.

Ellerini ceplerine soktu ve bakışları omzumun üzerinden arkaya, uzaklara daldı. Ne söyleyeceğini zaten biliyordum.

“Yürütemedik,” dedi.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedim. “Ondan hoşlanmıştım. İyi birine benziyordu.”

Başını salladı, “Evet,” dedi. “Öyleydi. Ben de ondan hoşlanmıştım.”

Bir süre sessiz kaldık, içeriden gelen uğultuyu dinledik. İkimiz de yaşadıklarımızdan sonra ilişki kurmanın karmaşıklığını anlamıştık; ilişkilerimizin çoğu zaman yürümediğini de biliyorduk.

Başıyla evi işaret ederek "Eee, heyecanlı mısın?" diye sordu. "Düğün hazırlıkları ve *seninki* nasıl gidiyor?"

Güldüm. "*Seninki* mi? Kelimelerle aran çok iyi Coop."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "Evet, heyecanlıyım. Ona bir şans vermelisin."

Cooper bana baktı, gözleri kısıldı. Bakışı hoşuma gitti.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Daniel," dedim. "Ondan hoşlanmadığını biliyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Şimdi de benim gözlerim kısılmıştı.

"Aynı konuşmayı tekrar mı yapacağız?"

Ellerini teslim olmuşçasına havaya kaldırdı, "Ondan hoşlanıyorum!" dedi. "Bana ne iş yaptığını hatırlatır mısın?"

"İlaç satışı."

"Piliç satışı mı?" diye alay etti. "Gerçekten mi? Bana pek öyle biri gibi gelmedi."

"İlaç," dedim. "İ ve l ile."

Cooper güldü, cebinden sigara paketini çıkardı, dudaklarının arasına bir tane daha yerleştirdi. Paketi bana uzattı ama başımı salladım.

"Bu daha mantıklı," dedi. "O ayakkabılar çiftçilerin yanında vakit geçiren biri için fazla parlak."

Kollarımı kavuşturdum, "Hadi ama Coop," dedim. "Ben de bundan bahsediyorum."

Çakmağını çıkardı, "Sadece senin acele karar verdiğini düşünüyorum," dedi. Çakmağını çaktı, sigarasını yakıp bir nefes çekti. "Birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz? Ne kadar, birkaç ay mı?"

"Bir yıl," dedim. "Bir yıldır birlikteyiz."

"Birbirinizi bir yıldır *tanıyorsunuz*."

"Ne var bunda?"

"Bir yıl içinde birini nasıl bu kadar iyi tanıyabilirsin? Ailesiyle tanıştın mı?"

“Şey, hayır,” diye itiraf ettim. “Yakın değiller. Hadi ama Coop. Onu gerçekten ailesine bakarak mı yargılayacaksın? Bunu en iyi senin bilmen gerekir. Aileler berbattır.”

Cooper omuz silkti, cevap vermek yerine sigarasından bir nefes daha aldı. İkiyüzlülüğü beni çileden çıkarıyordu. Ağabeyimin her zaman damarıma basmak, bir bokböceği gibi zihnimin derinliklerine girmek ve beni canlı canlı yemek gibi soğukkanlı bir alışkanlığı vardı. Daha da kötüsü, hiç denemiyormuş gibi davranıyordu. Söylediklerinin ne kadar yakıcı olduğunu, ne kadar acı verdiğinin farkında bile değildi. Onu incitmek için içimde bir dürtü uyandı.

“Bak, Laurel ya da başka biriyle işler yolunda gitmediği için üzgünüm ama bu sana kıskançlık yapma hakkı vermez,” dedim. “Sürekli hıyarlık etmek yerine insanlara açılmaya izin versen neler öğrenebileceğine şaşıracaksın.”

Cooper cevap vermedi ve çok ileri gittiğimi biliyordum. Sanırım şarap yüzündendi, beni alışılmadık derecede kaba yapıyordu. Alışılmadık derecede acımasız. Sigarasım sertçe içine çekti, nefes verdi. Ben de bir iç çektim.

“Öyle demek istemedim,” dedim.

“Hayır, haklısın,” dedi, verandanın kenarına doğru yürüdü. Parmaklıklara yaslandı, bir bacağını diğerinin önüne çapraz şekilde koydu. “Bunu kabul edebilirim. Ama adam sana sürpriz bir parti yaptı Chloe. Sen karanlıktan korkarsın. Kahretsin, her şeyden korkuyorsun.”

Parmaklarımı şarap kadehime vuruyordum.

“Evindeki bütün ışıkları kapattı ve sen içeri girdiğinde kırk kişiden çılgılık atmasını istedi. Korkudan ödünü kopardı. Elinin çantana uzandığını gördüm. İçinden ne alacaktın, biliyorum.”

Sessizleştim, bunu fark ettiği için utanıyordum.

“Senin ne kadar paranoyak olduğunu gerçekten bilseydi sence bunu yapar mıydı?”

“İyi niyetliydi,” dedim. “Öyle olduğunu biliyorsun.”

“Eminim öyledir ama mesele bu değil. Seni tanımıyor Chloë. Sen de onu tanımıyorsun.”

“Evet, tanıyor,” diye çıkıştım. “O beni tanıyor Cooper. Sadece her zaman kendi gölgemden korkmama izin vermiyor. Ayrıca bunun için minnettarım. Bu sağlıklı bir şey.”

İç geçirdi, sigarasının kalanından bir nefes daha aldı ve parmaklıkların arasından bir kenara fırlattı.

“Demek istediğim, biz onlardan farklıyız Chloe. Sen ve ben farklıyız. Biz ağır şeyler yaşadık.”

Eve doğru imalı bir bakış attı, ben de arkamı dönüp eve ve içerideki insanlara baktım. Aileye dönüşen, gülüşen ve dünyayı umursamadan kaynaşan arkadaşlarım vardı ama birden, birkaç dakika önce hissettiğim sevginin yerine, içimde bir boşluk hissettim. Cooper haklıydı. Biz farklıydık.

Nazikçe, “Biliyor mu?” diye sordu.

Arkamı dönüp karanlıkta ona baktım. Cevap vermek yerine yanağımın içini ısırdım.

“Chloe?”

“Evet,” dedim. “Evet, elbette biliyor Cooper. Ona anlattım.”

“Ona ne anlattın?”

“Her şeyi, tamam mı? Her şeyi biliyor.”

Gözlerinin tekrar eve, bizim dışımızda devam eden parti- nin boğuk seslerine kaydığını izledim ve tekrar sessizliğe gömüldüm, dişlerimin arasında ezdiğim yanak içlerim acımaya başlamıştı. Sanırım kan tadı alıyordum.

Sonunda, “İkinizin nesi var? Ne oldu?” diye sordum, sesimin enerjisi tükenmişti.

“Hiçbir şey olmadı,” dedi. “Sadece... Bilmiyorum. Seninle ve ailemizle ilgili... Umarım *doğru sebeplerle* buralardadır. Tüm söyleyeceğim bu.”

“Doğru sebepler mi?” Olması gerekenden daha çok bağırdım. “Bu da ne demek şimdi?”

“Chloe, sakın ol.”

"Hayır," dedim. "Hayır, sakın olmuyorum. Onun beni gerçekten sevmesinin mümkün olamayacağını söylüyorsun Cooper. Benim gibi berbat birine âşık olması mümkün değil. Chloe kadar hasarlı birine."

"Hadi ama," dedi. "Dram yapmayı bırak."

Sert bir dille, "Dram yapmıyorum," dedim. "Senden sadece bir kez olsun bencil olmayı bırakmanı istiyorum. Ona bir şans vermeni istiyorum."

"Chloe..."

"Seni bu düğünde istiyorum," diyerek sözünü kestim. "Gerçekten istiyorum. Ama eğer bana seçim yaptıracaksa bu düğün sen olsan da olmasan da gerçekleşecek Cooper. "

Sürgülü kapının arkamdan kayarak açıldığını duydum ve gözlerimi Daniel'a çevirdim. Bana gülümsüyordu ama gözlerinin Cooper ve benim aramda gidip geldiğini görebiliyordum, dudaklarında dile getirilmemiş bir soru vardı. Ne kadar zamandır orada, sürgülü cam kapının hemen arkasında durduğunu merak ettim. Ne duyduğunu da merak ediyordum.

Bize doğru yürüdü, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Kolunu belime doladı, beni Cooper'dan uzaklaştırıp kendisine yaklaştırdığını hissettim.

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım, "Evet," dedim. "Evet, her şey yolunda."

Daniel boştaki elini uzattı, "Cooper," dedi. "Seni gördüğüme sevindim dostum."

Cooper gülümsedi ve nişanlımın elini sıkarak ona karşılık verdi.

"Bu arada yardımların için sana teşekkür etme fırsatım olmadı."

Kaşlarımı çatıp Daniel'a baktım.

"Ne yardımı?" diye sordum.

Daniel gülümsedi, "Bu konuda yardım," dedi. "Parti. Sana söylemedi mi?"

Kardeşıme baktım. Söylediğim öfkeli sözler zihnimde yanıp sönüyordu. Kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Hayır," dedim, hâlâ Cooper'a bakıyordum. "Bana söylemedi."

"Oh, evet," dedi Daniel. "Bu adam bir cankurtaran. O olmasaydı bunu başaramazdık."

Cooper yere bakıyordu, "Önemli bir şey değildi," dedi. "Yardım edebildiğime sevindim."

Daniel, "Hayır önemliydi," dedi. "Buraya erkenden geldi, bütün kerevitleri buharda pişirdi. Saatlerce uğraştı, baharatlarını tam kıvamında ayarladı."

"Neden bir şey söylemedin?" diye sordum.

Cooper utanarak omuz silkti. "Önemli bir şey değildi."

Daniel, "Neyse, içeri dönsek iyi olacak," dedi, beni kapıya doğru çekti. "Burada Chloe'nin tanışmasını istediğim birkaç kişi var."

Karşı koydum, "Beş dakika," deyip Daniel'dan izin istedim. Kardeşimi bu koşullarda bırakamazdım ve Daniel yanıma gelmeden hemen önceki konuşmalarımızla ilgili açıklama yapmadan Daniel'ın önünde kardeşimden özür dileyemezdim. "Seninle orada buluşuruz."

Daniel önce bana, sonra Cooper'a baktı. Bir an itiraz edecek gibi oldu, dudakları hafifçe aralandı ama bir şey demek yerine yine gülümseyip omzumu sıkmakla yetindi.

"Kulağa hoş geliyor," dedi ve kardeşime son bir selam verdi. "Beş dakika."

Kapı kayarak kapandı ve ben Daniel gözden kaybolana kadar bekledim, sonra dönüp kardeşime baktım.

"Cooper," dedim sonunda, omuzlarım çökmüştü. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Sorun değil," dedi. "Gerçekten."

"Hayır sorun," dedim. "Bir şey söylemeliydin. Burada bir sürtük gibi davranıyorum, seni *bencillikle* suçladım."

“Sorun değil,” dedi, verandanın parmaklıklarından çekilip yanıma yaklaştı, beni kucakladı. “Senin için her şeyi yaparım Chloe. Bunu biliyorsun. Sen benim küçük kardeşimsin.”

Derin bir iç çektim, kollarımı ona doladım, suçluluk duygumun ve kızgınlığımın eriyip gitmesine izin verdim. Cooper’ın ve benim dansımız da buydu. Anlaşamıyor, bağılıyor, tartışıyor-duk. Birbirimizle aylarca küsüyorduk ama barıştığımızda sanki yeniden çocuk oluyor, arka bahçede yalmayak fıskiyelerin arasından koşuyor, bodrumdaki boş kutulardan kaleler yapıyor, etrafımızdaki insanların buhar olup uçtuğunu bile fark etmeden saatlerce konuşuyorduk. Bana kendimi, kim olduğumu, ebeveynimizin kim olduğunu hatırlattığı için bazen Cooper’ı suçluyordum. Onun varlığı, dünyaya yansıttığım imajın aslında gerçek değil ama özenle hazırlanmış bir görüntü olduğunu hatırlatıyordu. Gerçekte kimliğimi ortaya çıkararak milyonlarca parçaya ayrılmama sadece bir adım kaldığını gösteren bir işaretti.

İlişkımız karmaşıktı ama yine de biz bir aileydik. Sahip olduğumuz tek şey ailemizdi.

Ona daha sıkı sarıldım, “Seni seviyorum,” dedim. “Çabaladığını biliyorum.”

Cooper, “Deniyorum,” dedi. “Sadece korumacıyım.”

“Biliyorum.”

“Senin için en iyisini istiyorum.”

“Biliyorum.”

“Sanırım hayatındaki sana göz kulak olan tek erkek olmaya alıştım, anlıyor musun? Fakat şimdi benim yerimi başka biri alacak. Bunu kabul etmek zor.”

Gülümsedim, bir damla dahi gözyaşımın düşmesine izin vermemek için gözlerimi sıkıca kapadım. “Demek bir kalbin var?”

“Hadi ama Chlo,” diye fısıldadı. “Ciddiyim.”

“Biliyorum,” diye tekrar ettim. “Öyle olduğunu biliyorum. İyi olacağım.”

Orada bir süre sessizce durduk, sarıldık, benim için düzenlenen partiye gelenler, Tanrı bilir ne kadar uzun süredir ortadan kaybolduğum gerçeğinden habersiz görünüyordlardı. Kardeşimi kollarımda tutarken o gün yaptığım görüşmeyi tekrar düşündüm: Aaron Jansen, *The New York Times*.

Muhabir, "Ama sen değişmişsin," demişti. "İnsanlar nasıl olduğunuzu, senin ve kardeşinin bu zorlukla nasıl başa çıktığınızı bilmek istiyor."

Başımı kaldırıp "Hey Coop! Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Elbette."

"Bugün seni arayan oldu mu?"

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Nasıl bir arama?"

Tereddüt ettim.

Geri çekildiğimi hissetti, kollarımı daha sıkı kavradı, "Chloe," dedi. "Kim aradı?"

Tam konuşmaya başlayacaktım ki sözümü kesti.

"Biliyor musun, ben aradım," dedi. "Annemin bakımevin-den bana bir mesaj bırakmışlar. Tamamen unutmuşum. Seni de aradılar mı?"

Hızlıca başımı salladım, nefes alıp verdim. "Evet," diye yalan söyledim, "Ben de kaçırdım."

"Ziyaret vaktimiz geldi," dedi. "Sıra bende. Özür dilerim, ertelememeliydim."

"Sorun değil," dedim. "Eğer çok meşgulsen ben de gelebilirim."

Başını salladı, "Hayır olmaz," dedi. "Yeterince işin var zaten. Bu hafta sonu gideceğim, söz veriyorum. Hepsi bu kadar olduğuna emin misin?"

Aklım Aaron Jansen'le yaptığım konuşmaya gitti. Aslında buna konuşma da denemezdi. *Yirmi yıl. The New York Times*'in geçmişimizi araştırması, Aaron Jansen denen adamın babam hakkında, bizim hakkımızda bir haber yazması kardeşime söylemem gereken bir şeydi. Fakat sonra eğer Aaron, Cooper'ın

bilgilerine ulaşmış olsaydı şimdiye kadar onu arardı diye düşündüm. Kendisi söylemişti, bütün gün bana ulaşmaya çalışmış. Bana ulaşamadıysa kardeşime ulaşmaya çalışmaz mıydı? Davis'in diğer çocuğuna? Coop'u henüz aramamışsa, numarasını, adresini, hiçbir şeyini bulamamış demekti.

"Evet," dedim. "Hepsi bu kadar."

Ona bu konuda yük olmamaya karar verdim. En iyi ihtimalle *Times* muhabirinin ailemiz hakkında bilgi almak için beni iş yerinden aradığı haberi, onu arka cebindeki pakette duran bütün sigaraları ardı ardına yakmasına neden olacak kadar kızdırdı; en kötü ihtimalle onu kendisi arar ve ağzına geleni söylerdi. Jansen numarasını alır ve ikimizi de mahvederdi.

Cooper sırtımı iki kez sıvazlayarak "Hey, damat bekliyor," dedi. Yanımdan geçip verandanın merdivenlerinden arka bahçeye geçti. "İçeri girsen iyi olur."

"Sen içeri gelmeyecek misin?" Cevabı zaten bilmeme rağmen sormuştum.

"Bir gece için bu kadar sosyalleşme bana yeter," dedi. "Sonra görüşürüz eski dostum kertenkele."

Gülümsedim, şarap kadehimi tekrar çeneme doğru kaldırdım.

Neredeyse orta yaşa girmiş ağabeyimin dudaklarından bu çocukluk cümlesini duymak hiç eskimiyordu. Aynı sözleri onun ergen sesinden duymak, beni hayatın kolay, eğlenceli ve özgür olduğu yıllar öncesine götürdü. Ama aynı zamanda da hayatımıza çok uygundu, çünkü dünyamız yirmi yıl önce dönmeyi bırakmıştı. Zamanın bir yerinde kapanmış, sonsuza dek genç kalmıştık. Tıpkı o kızlar gibi.

Şarabımın kalanını yudumlayıp ona doğru el salladım. Karanlık onu kucaklayıp gözden kaybetmişti ama hâlâ orada olduğunu biliyordum. Bekliyordu. Bir süre sonra gölgelerin içine bakarak "Kertenkele," diye fısıldadım.

Sessizliği ayaklarının altındaki yaprakların çıtırtısı bozdu ve saniyeler sonra da gittiğini anladım.

TEMMUZ 2019

ALTINCI BÖLÜM

Gözlerim aniden açıldı. Başım zonkluyordu, ritmik bir vuruş odayı kabile davulu gibi titretiyordu. Yatağımda yuvarlanıp yan tarafıma döndüm ve çalar saatime baktım. On kırk beş. Nasıl bu kadar geç saate kadar uyuyabilmişim?

Yatakta doğrulup şakaklarımı ovuşturdum, gözümü kısarak yatak odamızın aydınlığına baktım. Buraya taşındığımda, henüz ikimizin yatak odası değil sadece benim yatak odam olduğu, evimizin de sadece bir ev olduğu zamanlarda, her şeyin beyaz olmasını tercih etmişim. Duvarlar, halı, yatak örtüsü, perdeler. Beyaz temizdi, saftı, güvenliydi.

Fakat şimdi baktığımda beyaz çok parlak görünüyordu. Çok, çok fazla parlaktı. Yere kadar uzanan keten perdelerin anlamsız olduğunu fark ettim, çünkü yastığımın üzerine vuran kör edici güneşi maskelemekte yetersiz kalıyorlardı. Sıkıntıyla bir nefes aldım.

Yatağımın başucundaki masaya eğilip bir şişe Advil çıkardım ve seslendim. "Daniel?" Mermer bir bardak altlığı üzerinde bir bardak su vardı, yeni doldurulmuştu. Buz küpleri erimemişti, sakın bir günde suyun üzerindeki şamandıralar gibi

sallanıyorlardı. Bardağın kenarından damlayan ve dibinde biriken suyu görebiliyordum. “Daniel, ölüyorum?”

Nişanlım yatak odamıza girerken gülüyordu. Elinde bir tepsi krep ve hindi pastırması taşıyordu. Yatağıma kahvaltımı getiren birini hak etmek için ne yaptığımı merak ettim. Tek eksik küçük bir vazonun içine yerleştirilmiş, özenle seçilmiş bir kır çiçeğiydi ve bu sahne, benim akşamdan kalma halim dışında bir Hallmark kanalındaki filmlerden alınmış sahnelere benziyordu.

Belki de karma buydu, merak ediyordum açıkçası. Bektan bir ailem vardı, şimdi de mükemmel bir eşim var.

“İki şişe şarap insana bunu yapar,” dedi, alnımdan öptü. “Özellikle de farklı şişeler içtiğin zaman.”

Bir parça pastırma alıp ısırđım, “İnsanlar bana bir şeyler verip durdular,” dedim. “Ne içtiğimi bile bilmiyorum.”

Birden Xanax’ı hatırladım. İçki üstüne içki içirilmeden saniler önce o küçük beyaz hapı ağzıma atmıştım. Bu kadar kötü hissetmeme şaşmamalı; gecenin kenarlarının bu kadar bulanık olmasına şaşmamalı, gecenin olaylarını buzlu bir bardağın dibinden yeniden izliyormuşum gibiydi. Yanaklarım kıpkırmızı olmuş yanıyordu ama Daniel fark etmemişti. Onun yerine gülüyor ve parmaklarını karmakarışık saçlarımda gezdiriyordu. Benim saçlarımla karşılaştırıldığında onunkiler mükemmeldi. Duş almıştı, yüzü sinekkaydı tıraşlıydı, kumral saçları taranmıştı ve jölelenmişti, incecik bir çizgiyle yana yatırılıp ayrılmıştı. Tıraş losyonu ve kolonya kokuyordu.

“Bir yere mi gidiyorsun?” dedim.

“New Orleans.” Kaşlarını çatı. “Geçen hafta sana konferanstan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?”

Aslında hatırlamasam da başımı salladım, “Ah, doğru ya!” dedim. “Kusura bakma, beynim hâlâ bulanık. Fakat... Bugün cumartesi. Hafta sonu bitti mi? Eve daha yeni geldin.”

Daniel'la tanışmadan önce ilaç satışı hakkında pek bir şey bilmiyordum. Gerçekten, bu konuda bildiğim tek şey paraydı, özellikle de bu pozisyonun çok para kazandırdığıydı. Ya da en azından iyi çalışırsan kazandırabilirdin. Fakat şimdi daha fazlasını, mesela işin sürekli seyahat etmeyi gerektirdiğini biliyordum. Daniel'ın bölgesi Louisiana'nın yarısından Mississippi'ye kadar uzanıyordu, bu yüzden hafta içi hemen her gün yolda oluyordu. Sabahları erken kalkıyordu, geceleri geç yatıyordu, bir hastaneden diğerine saatlerce araba kullanıyordu. Ayrıca çok sayıda konferans vardı: Satış ve eğitim geliştirme, tıbbi cihazlar için dijital pazarlama, ilaçların geleceği hakkındaki seminerler. Uzaktayken beni özlediğini biliyordum ama aynı zamanda yiyip içmekten, lüks otellerde kalmaktan, doktorlarla sohbet etmekten hoşlandığını da biliyordum. Bu konularda iyiydi.

Yavaşça "Bu akşam otelde topluluk ağı etkinliği var," dedi. "Ayrıca pazartesi günkü konferans başlamadan önce de bir golf turnuvası var. Bunların hiçbirini hatırlamıyor musun?"

Kalbim sıkışıyordu. *Hayır*, diye düşündüm, *bunların hiçbirini hatırlamıyorum*. Yine de gülümsedim, kahvaltı tabağını bir kenara ittim ve kollarımı boynuna doladım.

"Özür dilerim," dedim. "Hatırlıyorum. Sanırım hâlâ sarhoşum."

Daniel bildiğim o gülüşüyle gülüyor ve ben top oynayan küçük bir çocukmuşum gibi elini saçlarımın arasında dolaştırıyordu.

Konuşmayı başka yöne çekmek için, "Dün gece eğleneliydi," dedim. Başımı kucağına yasladım, gözlerimi kapattım. "Teşekkür ederim."

"Elbette," dedi, parmağının ucuyla saçlarıma şekiller çiziyordu. Bir daire, bir kare, bir kalp. Bir an sessizleşti, suskunluğu havada asılı kaldı. Sonrasında, "Kardeşinle dışarıda ne konuşuyordunuz?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi. “Yanınıza geldiğim zamanki konuşma.”

“Bildiğin şeyler,” dedim, göz kapaklarım yine ağırlaşıyordu. “Cooper her zaman yaptığını yapıyor. Endişelenecek bir şey yok.”

“Her ne hakkında konuşuyorsanız biraz gergin görünüyor,” dedi.

Parmaklarımı havaya kaldırdım, tırnak işareti yaparak “Benimle ‘doğru sebeplerle’ evlenmediğinden endişeleniyor,” dedim. “Fakat dediğim gibi, o sadece benim kardeşim. Aşırı korumacıdır.”

“Bunu o mu söyledi?” dedi.

Elini saçımdan çekerken Daniel’in sırtının sertleştiğini hissettim. Keşke ağzımdan çıkanları söyler söylemez geri alıp yutabilseydim, bu da şarap yüzündendi, hâlâ kanımda dolaşıyordu. Düşüncelerim bardaktan taşan su gibi dökülüyor ve halıyı lekeliyordu.

Gözlerimi açtım, “Söylediklerimi unut,” dedim. Gözlerimi açtığımda bana bakmasını bekliyordum ama o ileriye, boşluğa bakıyordu. “Seni benim sevdiğim gibi sevmeyi öğrenecek, bunu biliyorum. Uğraşılıyor.”

“Neden böyle düşündüğünü söyledi mi?”

Yataktan doğruldum, “Daniel,” dedim. “Konuşmaya bile değmez. Cooper korumacı biri. Çocukluğumdan beri hep öyleydi. Geçmişimizi biliyorsun. İnsanların en kötü yanlarını düşünür. Bu yönden birbirimize benziyoruz.”

Daniel, “Evet,” dedi. Hâlâ önüne bakıyordu, gözleri cam gibiydi. “Evet, sanırım öyle.”

Avucumu yanağına koydum, “Benimle doğru sebeplerden evlendiğini biliyorum,” dedim. İrkildi, tenine dokunmam onu trans halinden uyandırmış gibi görünüyordu. “Örneğin, pilatesle sıkılaştırdığım kığım ve orgazmik coq au vin* yemeğim için.”

* Fransız mutfağında bir çeşit tavuk yemeği.

Bana döndü, dudaklarındaki gülümsemenin kahkahaya dönüşmesini engelleyemedi. Elini elimin üzerine koydu ve ayağa kalkmadan önce parmaklarımı sıktı.

Ütülü pantolonunun kırıksıklıklarını düzeltirken "Hafta sonunu sabahdan akşama kadar çalışarak geçirme," dedi. "Dışarı çık. Eğlenceli bir şeyler yap."

Bakışlarımı kaçırdım, bir parça pastırma daha koparıp ikiye katladıktan sonra bütün olarak ağızıma attım.

"Ya da biraz düğün planlaması yap," diye devam etti. "Geri sayımın sonuna geldin."

Sırtarak "Gelecek ay," dedim. Düğünümüzü *temmuz* ayına, kızların ilk kaybolduğu aydan tam yirmi yıl sonrasına, ayarladığımız gerçeği aklımdan çıkmıyordu. Cypress At Çiftliği'ne girdiğimiz an bu düşünce aklıma gelmişti; taş döşeme muhteşem girişin üzerine meşe ağaçları sarkıyordu, beyaz boyalı sandalyeler dört büyük çiftlik evi sütunuyla mükemmel bir şekilde hizalanmıştı. Göz alabildiğine uzanan el değmemiş bir araziydi. Resepsiyon alanı olarak kullanılan arazinin kenarında restore edilmiş ahıra, tel ışıklarla süslenmiş dev ahşap sütunlara, yeşilliklere ve süt beyazı manolya çiçeklerine gözlerimi diktiğimi hâlâ hatırlıyordum. Uçsuz bucaksız yeşillik sadece uzaktaki bir bataklıkla kesiliyordu, çayırdaki otlayan atları sınırlayan beyaz çit ufukta mavileşip kalın bir damar gibi hafifçe kıvrılıyordu.

Daniel bir yandan elimi avucunun içinde sıkarken "Mükemmel," demişti. "Chloe, mükemmel değil mi?"

Gülümseyerek başımı sallamıştım. Kusursuzdu ama uçsuz bucaksız çiftlik bana evimi, bir omzunda kürekle ağaçların arasından üstü başı çamur içinde çıkan babamı, arazimizi bir hendek gibi çevreleyen, insanları dışarıda tutan ama bizi de içine hapseden bataklığı hatırlatmıştı. Çiftlik evine doğru bakıp kendimi gelinliğimle geniş verandada yürürken ve merdivenlerden inip Daniel'a yaklaşırken hayal etmeye çalışmıştım. O sırada bir şey dikkatimi çekmiş ve eve bir kez daha bakmıştım. Veranda-

daki sallanan sandalyeye oturmuş bir genç kız vardı, bacaklarını öne doğru uzatmıştı, kahverengi deri binici çizmeleriyle verandanın sütunlarına hafifçe vuruyor, sandalyeyi tembel bir ritimle hareket ettiriyordu. Ona baktığımı fark edince toparlanmış, elbisesini aşağı çekip bacak bacak üstüne atmıştı.

Karşımdaki kadın, “Bu benim torunum,” demişti. Gözlerimi kızdan ayırıp ona bakmıştım. “Bu topraklar nesillerdir ailemize ait. Torunum bazen okuldan sonra buraya gelmeyi sever. Veranda da ödevini yapar.”

Daniel gülümseyerek “Kütüphaneden iyidir,” demişti. Kolunu kaldırmış, kıza el sallamıştı. Kız utanarak başını hafifçe eğmişti ve el sallayarak karşılık vermişti. Daniel dikkatini tekrar kadına çevirip “Burayı tutmayı düşünüyoruz. Hangi tarihlerde müsaitsiniz?” diye sormuştu.

Kadın elindeki iPad’e bakarak “Bir bakaym,” demişti. Ekranı dik konuma getirene kadar birkaç kez döndürmüştü. “Gördüğüm kadarıyla bu yıl için neredeyse tamamen doluyuz. Programın gerisinde kalmışsınız!”

“Daha yeni nişanlandık,” demiştim. Bir taraftan da nişan yüzüğümü yeni bir alışkanlıkla parmağымda çeviriyordum. Daniel’m bana verdiği yüzük bir aile yadigârıydı, büyük büyük büyükannesinin Viktorya Dönemi’nden kalma bir mücevheriydi. Gözle görülür şekilde yıpranmıştı ama gerçek bir antikaydı, taklit edilemeyecek kadar eskiydi. Gül kesim pırlantalardan oluşan bir haleyle çevrili oval kesim merkez taş herhalde yılların aile hikâyelerini taşıyordu, yüzüğün halkası zaman içinde hafifçe kararmış 14 karat sarı altındandı. “Yıllarca bekleyen ve kaçınılmazı erteleyen çiftlerden olmak istemiyoruz,” diye eklemiştim.

Daniel, “Evet yaşlandık,” demişti. “Zaman su gibi akıyor.”

O, karnımı okşarken kadın da gülümsemiş ve parmağıyla ekranı kaydırmıştı. Yüzümün kızarmasını engelleme çalışmıştım.

“Dediğim gibi, bu yıl için tüm hafta sonlarım dolu. İsterse-niz 2020’de yapabiliriz.”

Daniel başını sallayarak onaylamıştı.

"Her hafta sonu mu? Buna inanamıyorum. Peki ya cuma günleri?"

"Cuma günlerimizin çoğu da provalar için dolu," demişti. "Ama görünüşe göre bir tane var, 26 Temmuz'da."

Daniel kaşlarını kaldırarak bana bakmıştı.

"Geçici bir randevu ayarlayabilir misiniz?"

Şaka yapıyordu, biliyordum ama temmuz ayından söz etmesi kalbimin telaşla çarpmasına neden olmuştu.

Yüzümü biraz ekşitip "Louisiana'da temmuz ayı," demiştim. "Sence konuklar sıcağa dayanabilir mi? Özellikle de dışarıda."

Kadın, "Dışarıdan klima getirebiliriz," demişti. "Çadırlar, vantilatörler, aklınıza ne gelirse."

"Bilemiyorum," demiştim. "Etrafta da bir sürü böcek olur."

"Her yıl araziyi ilaçlıyoruz," demişti. "Size böceklerin sorun olmayacağını garanti edebilirim. Her zaman yaz düğünleri yaparız!"

O sırada Daniel'ın bana şaşkınlıkla baktığını fark etmiştim, gözleri şakağıma odaklanmıştı, yeterince dikkatli bakarsa içimdeki düşünceleri okuyabilecekmiş gibi bakıyordu. Ama ben başımı çevirip onunla yüzleşmeyi reddetmiştim. Temmuz ayıyla ilgili endişelerim beni zayıflatacak bir şeye, yaz uzadıkça kötüleşen bir hastalığa mı dönüşecekti? Bunun bütünüyle mantıksız olduğunu kabul etmek istemiyordum. Boğazıma kadar yükselen bulantı hissini ya da uzaklardaki ekşi gübre kokusunun tatlı manolya kokusuna karışmasını ya da yakınlardaki ölü bir şeyin etrafında vızıldayarak dönen sineklerin sağır edici sesini duyacağımı kabul etmek istemiyordum.

Başımı sallayarak "Tamam," demiştim. Verandaya tekrar baktığımda kız gitmişti, boş sandalyesi rüzgârda ağır ağır sallanıyordu. "Temmuz ayı olsun."

YEDİNCİ BÖLÜM

Arabanın garaj yolundan çıkışını izledim, Daniel ön camdan bana el sallarken farları da veda eder gibi yanıp söndürdü. Ben de el salladım, ipek bornozumu göğsümde sıkıca kavramıştım. Elimde buharı tüten bir fincan sıcak kahve...

Kapıyı arkamdan kapattım ve boş evi seyretmeye başladım. Gecedен kalma fincanlar hâlâ masaların üzerindeydi, boş şarap şişeleri mutfaktaki geri dönüşüm kutularını doldurmuştu ve görünüşe bakılırsa dün gece doğan sinekler, yapış yapış olmuş şişe ağzlarının üzerinde dönüp duruyordu. Etrafı toparlamaya başladım, bulaşıkları temizleyip boş çiftlik evi tarzı lavaboya yerleştirdim, beynimi kemiren ilaç ve şarap yüzünden ağrıyan başımı önemsememeye çalışıyordum.

Arabamdaki reçeteyi, Daniel adına doldurduğum ve onun haberinin olmadığı ya da ihtiyaç duymadığı Xanax'ı düşünmeye başladım. Ofisimdeki çekmecedeki duran ve kafatasımdaki zonklamayı bütünüyle bitirecek ağrı kesicileri düşünüyordum. Orada olduklarını bilmek cazip geliyordu. Bir yanımda arabaya atlayıp ilaçları almaya gitmek, parmaklarımı uzatıp içlerinden birkaçını seçmek, hasta koltuğuna kıvrılmak ve tekrar uykuya dalmak istiyordu.

Bunun yerine kahve içiyordum.

Bu işe girmemin nedeni ilaçlara kolay erişebilmem değildi ama Louisiana, psikologların hastalarına uyuşturucu ilaç reçete edebildiği üç eyaletten biriydi. Illinois ve New Mexico dışında, reçeteli ilaç almak için genellikle sevk eden hekime veya psiki-

yatriste danışmak gerekiyordu. Fakat burada öyle değildi. Burada kendimiz reçete yazabiliyorduk ve başka kimsenin bilmesine gerek yoktu. Bunun mutlu bir tesadüf mü yoksa tehlikeli derecede kötü bir şans mı olduğuna tam olarak karar veremiyordum. Her şeye rağmen, yaptığım işi sırf bu yüzden yapmıyordum. Bu açıktan yararlanmak, kent merkezindeki uyuşturucu satıcılarıyla muhatap olmak yerine arabaya servis penceresinin güvenliğinden faydalanmak, torbacının poşeti yerine indirimli dış macunu ve az yağlı sütle birlikte eczane logolu kâğıt torbada faturasıyla birlikte ilaçlarımı alabilmek için psikolog olmadım. İnsanlara yardım etmek için psikolog oldum. Klişeydi ama doğrudu. Psikolog olmayı seçmiştim çünkü travmayı anlıyordum, hiçbir eğitimin öğretemeyeceği bir şekilde anlıyordum. Beynin vücudunuzun başka taraflarını nasıl temelden sarsacağını biliyordum; insanın duygularının, sahip olduğunu bile bilmediği duyguların her şeyi nasıl çarpıtabildiğini ve bu duyguların net görmeyi, net düşünmeyi, net davranmayı imkânsız hale getirebildiğini; başınızdan parmak uçlarınıza kadar acı çektirecek, donuk, zonklayan, hiç geçmeyen sürekli bir ağrıya neden olan duyguları anlıyordum.

Gençliğimde pek çok doktora gittim; terapistler, psikiyatristler ve psikologlardan oluşan sonsuz döngünün içinde hepsi de aynı senaryo sorularını sordular, ruhumda dönüp duran anksiyete bozukluklarının sonsuz slayt gösterisini düzeltmeye çalıştılar. Cooper ve ben o zamanlar ders kitaplarının konusuyduk; benim panik ataklarım, hipokondrilerim, uykusuzluğum, karanlık korkum vardı ve her yıl listeye yeni hastalıklarım ekleniyordu. Cooper ise kendi içine kapanmıştı. Ben çok fazla şey hissederken o pek az şey hissediyordu. Gürültülü kişiliği bir fırtınaya dönüşmüş, neredeyse ortadan kaybolmuştu.

İkimiz birlikte bir hediye paketine konup Louisiana'daki her doktorun kapısına özenle bırakılmış çocukluk travmasıydık. Herkes kim olduğumuzu biliyordu, herkes bizdeki sorunun ne olduğunu biliyordu.

Herkes biliyordu ama kimse tedavi edemiyordu. Ben de kendi kendimi düzeltmeye karar vermiştim.

Oturma odasına geçip kanepeye uzandım, fincanın kenarından bir damla kahve süzülüyordu. Fincanı ağzıma götürdüm ve damlayı yaladım. Daniel'in tercih ettiği kanal açtı, sabah haberleri monoton bir biçimde vızıldıyordu. Ben de MacBook'uma uzanıp onu uzun ve sersemletici uykusundan uyandırmak için tekrar tekrar return tuşuna bastım. Gmail hesabımı açtım ve e-posta kutumdaki mesajlarıma baktım, neredeyse hepsi düğünle ilgiliydi.

İki ay kaldı Chloe! Şu pastayı kesinleştirelim, olur mu? İki seçeneğinden birine karar verdin mi? Karamel yağmuru mu, yoksa limonlu kaymaklı mı?

Chloe, selam. Çiçekçinin masa düzenlemelerini tamamlaması gerekiyor. Sana 20 masa için fatura kesmesini söyleyebilir miyim, yoksa 10'a mı indirmek istersin?

Birkaç ay önce olsa her şeyi Daniel'a danışırdım. Her ayrıntı ikimizin birlikte vereceği kararlarla belirlenirdi. Ancak zaman geçtikçe, hayal ettiğim küçük, samimi düğün, açık havada bir tören ve ardından yakın arkadaşlar için özel bir kutlama planımız, Daniel ve benim başköşede oturduğumuz, roze şarap yudumları ve ağız dolusu kahkahalar arasında, en sevdiğimiz yiyecekleri seçtiğimiz uzun, ince bir masa hayali tamamen başka bir şeye, ikimizin de nasıl evcilleştireceğimizi bilmediğimiz egzotik bir hayvana dönüşmüştü. Sürekli karar vermek zorunda kaldığım, çok önemsiz görünen ayrıntılar hakkında bitmek bilmeyen e-postalar vardı. Daniel neredeyse her konuda benim karar vermemi istiyordu; gelinler ve onların kontrol konusundaki şöhretleri göz önüne alındığında muhtemelen doğru olduğunu düşündüğü bir jestti. Ancak bu sorumluluk beni her zamankinden daha büyük bir strese sokuyordu, her şeyin ağırlığı

sadece benim omuzlarıma yüklenmişti. Tek kesin fikri, fondan pastadan nefret ettiği ve ailesine bir davetiye göndermeyi reddetmesiydi, ki bu iki talebi de yerine getirmeye hevesliydim.

Daniel'a asla itiraf etmesem de her şeyin bitmesine hazırdım. Hızlı bir iletişim için hemen sessizce teşekkür edip cevaplarımı yazdım.

Karamel iyi, teşekkürler!

Ortada buluşup 15 yapabilir miyiz?

Düğün planlayıcımdan gelen bir e-postaya tıklamadan önce birkaç e-postaya daha göz gezdirdim ve donup kaldım.

Merhaba Chloe. Sürekli bunu sorduğum için üzgünüm ama oturma planını kesinleştirebilmem için tören detaylarını belirlememiz gerekiyor. Koridorda seninle kimin yürümesini istediğine karar verdin mi? Fırsat bulduğunda bana haber ver.

Bilgisayarın imleci sil butonunun üzerinde geziniyordu ama o sinir bozucu psikolog sesi, benim sesim, beynimde yankılanıyordu.

Klasik kaçınma yöntemi Chloe. Biliyorsun bu davranışın sorunu asla ortadan kaldırmaz, sadece erteler.

Kendi iç tavsiyeme gözlerimle onay verdim ve parmaklarımı klavyeye vurdum. Bir babanın kızını evlendirmesi fikri çok demodeydi zaten. Sanki en yüksek teklifi verene satılan bir malmışım gibi birinin beni başkasına vereceği düşüncesi midemi bulandırıyor. Oldu olacak başlık parasını da geri getirelim, diye düşündüm.

Aklıma Cooper geliyordu, on iki yaşından beri baba figürüne en yakın kişi. Eliyle elimi kavradığını, vücudunun koridorda beni yönlendirdiğini hayal ettim.

Fakat dün gece gözlerinde gördüğüm memnuniyetsiz bakışı, ses tonunu ve söylediklerini hatırladım.

O seni tanımıyor Chloe. Sen de onu tanımıyorsun.

Bilgisayarımı kapatıp koltuğa bıraktım, gözlerim arka plan-
da açık televizyon ekranının alt kısmından geçen parlak kırmızı
renkli *SON DAKİKA* yazısına kaydı. Uzaktan kumandayı kapıp
televizyonun sesini açtım.

Yetkililer Baton Rouge, Louisiana'da yaşayan on beş
yaşındaki lise öğrencisi Aubrey Gravino'nun kaybolması-
yla ilgili ipucu aramaya devam ediyor. Ailesi tarafından üç
gün önce kayıp olduğu bildirilen Aubrey, en son çarşamba
günü öğleden sonra okuldan eve dönerken bir mezarlığın
yakınlarında tek başına yürürken görülmüştü.

Ekranı Aubrey'nin bir fotoğrafı vardı. Görüntü karşısın-
da irkildim. Ben küçük bir kızken on beş yaş bana çok büyük,
çok olgun ve yetişkin gibi görünürdü. On beş yaşmdayken ya-
pacağım şeylerin hayalini kurardım ama aradan geçen yıllarda
bunun çok acı verici bir gençlik çağı olduğunu öğrenmek zo-
runda kalmıştım. Aubrey çok *gençti*, hepsi öyleydi. Belli belir-
siz bir şekilde bana tanıdık geliyordu, fakat bunun, ofisimdeki
sandalyeye yığılan diğer liseli kızlara benzediği için olduğunu
varsayıyordum; ergen metabolizmasının başarabileceği şekilde
sıksa bir vücut, siyah kalemle lekelenmiş gözler, renk ya da ısı
gibi kadınların yaşlandıkça tekrar genç görünmek için kendi-
lerine yaptıkları diğer yıkıcı şeylerin dokunamadığı saçlarıyla.
Aubrey'nin bedeninin nasıl solgun, kaskatı, soğuk görüldüğü-
nü düşünmemeye çalıştım. Ölüm insanın bedeni yaşlandırıyor,
ten rengini griye çeviriyor, gözlerini donuklaştırıyordu. İnsan-
lar bu kadar genç yaşta ölmemeliydi. Bu doğal değildi.

Aubrey'nin fotoğrafı değişti, yerini Baton Rouge'un kuş-
bakışı haritası aldı. Gözlerim hemen evimin ve ofisimin bu-
lunduğu yere, Mississippi'nin yakınındaki şehir merkezine
doğru çevrildi. Aubrey'nin bilinen son konumunda, Cypress
Mezarlığı'nda kırmızı bir nokta belirdi.

Arama ekipleri bugün mezarlığı tarayacaklardı, ancak Aubrey'nin ailesi kızlarının hâlâ canlı bulunabileceği konusunda umutluydu.

Harita kayboldu ve bir video oynamaya başladı. Her ikisi de orta yaşlı, ciddi derecede uykusuz bir adam ve bir kadın ayakta duruyordu, altyazıda onların Aubrey'nin ebeveyni olduğu yazıyordu. Adam sessizce kenarda dururken kadın, yani anne, kameraya yalvarıyordu.

"Aubrey," dedi. "Her neredeyse, seni arıyoruz bebeğim. Seni arıyoruz ve seni bulacağız."

Adam burnunu çekiyor, gömleğinin koluyla gözyaşlarını siliyordu, burnundan akan sümüşü elinin tersiyle siliyordu. Kadın adamın kolunu okşadı ve devam etti.

"Kızımız kimin yanındaysa ya da onun nerede olduğunu bilen varsa ortaya çıkması için yalvarıyoruz. Biz sadece kızımızı geri istiyoruz."

Adam hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Kadın kendini tutuyor, karşıya bakıyor ve gözlerini kameradan ayırmıyordu. Bu, polisin öğrettiği bir taktikti, bunu ben de öğrenmiştim. Kamera-ya bak. Kamerayla konuş. *Onunla* konuş.

"Bebeğimizi geri istiyoruz."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lena Rhodes ilk kızıdı. *Orijinaldi*. Başlangıçtı.

Lena'yı iyi hatırlıyordum ama çoğu insanın ölü kızları hatırladığı şekilde bir hatırlama değildi. Kendisine uzak sınıf arkadaşlarının olayla ilgiliymiş gibi görünmek için hikâyeler uydurduğu, eski arkadaşlarının Facebook'ta eski resimleri paylaştığı, kendi aralarındaki şakaları ve ortak anıları anlattığı ama yıllardır konuşmadıkları gerçeğine değinmedikleri bir hatırlama değildi.

Breaux Bridge, Lena'yı sadece KAYIP posterini için seçilen fotoğrafıyla hatırlıyordu, sanki zamanda donmuş o an, onun yaşadığı tek andı. Önemli olan tek an. Bir aile nasıl olur da bütün bir hayatı, bütün bir kişiliği özetlemek için tek bir resim seçerdi, asla anlayamayacaktım. Bu çok ürkütücü bir görev gibi görünüyordu, çok önemli ve aynı zamanda imkânsızdı. O fotoğrafı seçerken onun mirasını da seçmişlerdi. Dünyanın hatırlayacağı tek anı, o anı seçmişlerdi, başka hiçbir şeyi değil.

Oysa ben Lena'yı hatırlıyordum. Yüzeysel olarak değil, onu gerçekten hatırlıyordum. İyi ve kötü tüm anlarını hatırlıyordum. Gücünü ve kusurlarını. Onun gerçekte kim olduğunu hatırlıyordum.

Gürültücüydü, kabaydı; babamın atölyesinde baltayla kazara başparmağının ucunu kestiğinde duyduğuma benzeyen ağır küfürler ederdi. Ağzından çıkan kaba sözler görünüşüyle çelişiyordu, bu da onu daha da etkileyici gösteriyordu. Uzun boylu, ince yapılı, on beş yaşındaki çocuksu fiziğine kıyasla

orantısız büyüklükte göğüsleri vardı. Dışa dönük ve neşeliydi, saçları ayçiçeği sarısıydı ve balıksırtı örgüyle arkaya doğru toplanmıştı. Yürürken insanlar onu izlerdi ve o da bunun farkındaydı; ilgi beni her zaman çekingen hale sokarken onu şişiriyor, ona bakan gözlerin daha da parlamasına, Lena'nın daha da uzun yürümesine neden oluyordu.

Erkekler ondan hoşlanıyordu. Ben de ondan hoşlanıyordum. Onu kıskanırdım, gerçekten. Breaux Bridge'deki her kız onu kıskanırdı, ta ki o korkunç salı sabahı yüzü televizyon ekranında görünene kadar.

Özellikle bir an aklımdan çıkmıyordu. Lena ile olan bir an. Ne kadar uğraşsam da unutamayacağım bir andı.

Babamı hapse gönderen andı.

Televizyonu kapattım ve cansız ekrandaki yansımama baktım. O basın toplantılarının her biri aynıydı. Bunu öğrenmeme yetecek kadarını görmüştüm

Anneler her zaman kontrolü ele alırdı. Anneler her zaman duygularını kontrol altında tutardı. Babalar arka planda perişan olurken, kızlarını kaçıran adamın gözlerinin içine bakmak için başlarmı kaldıramazlarken anneler her zaman dengeli ve istikrarlı bir şekilde konuşurdu. Toplum bize bunun tam tersini düşünmemizi öğretmişti (ailede erkek kontrolü ele alır, kadın sessizce ağlar) ama gerçek öyle değildi. Ve ben nedenini biliyordum.

Çünkü babalar geçmişi düşünürler. Breaux Bridge bana bunu öğretti. Altı kayıp kızın babaları bana bunu öğretti. Kendilerinden utanıyorlardı, *keşke olmasaydı*, diye düşünüyorlardı. Onların, kızlarını korumaları, erkek gibi davranmaları gerekiyordu. Kızlarını güvende tutmaları gerekiyordu ama başaramamışlardı. Oysa anneler şimdiki zamanda düşünüyorlar, bir plan yapıyorlardı. Geçmişi düşünmeyi göze alamazlardı çünkü geçmişin artık bir önemi yoktu, geçmiş bir dikkat dağıtıcıydı. Zaman kaybıydı.

Gelecek zamanı düşünmeyi göze alamazlardı çünkü gelecek çok korkutucu, çok acı vericiydi. Zihinlerinin orada dolaşmasına izin verirlerse geri dönemeyebilirlerdi. Kırılabilirlerdi.

Bunun yerine sadece bugünü ve bebeklerini yarın geri getirmek için bugün ne yapabileceklerini düşünürlerdi.

Bert Rhodes tam bir enkaz gibiydi. Daha önce hiç böyle ağlayan bir adam görmemiştim, her acı dolu inlemede bütün vücudu sarsılıyordu. Eskiden nispeten çekici bir adamdı: gömleğinin dikişlerini zorlayan kaslı kollar, temiz tıraşlı çene, kehribar rengi bir cilt. Televizyondaki ilk röportajında onu zar zor tanımıştım; gözleri kafatasının içine gömülmüş, iki siyah havuzun içinde boğulmuştu. Vücudu öne doğru çökmüştü; kendi ağırlığı, fiziksel olarak taşıyamadığı bir yük gibiydi.

Babam eylül ayının sonunda tutuklandı, terörün hüküm sürmeye başlamasından yaklaşık üç ay sonra. Tutuklandığı gece aklıma hemen Bert Rhodes gelmişti; Lena'yı, Robin'i, Margaret'i, Carrie'yi ya da o yaz ortadan kaybolan diğer kızları bile daha sonra düşünmüştüm. Kırmızı ve mavi çakarların oturma odamızı aydınlattığını, Cooper'ın ve benim pencereye koştuğumuzu, silahlı adamlar ön kapıdan içeri dalıp "Kıpırdama!" diye bağırırken dışarıya baktığımızı hatırlıyorum. Babam, ortası yıpranıp keçe gibi yumuşamış deri La-Z-Boy koltuğunda oturuyordu, başını kaldırıp onlara doğru bakmamıştı bile. Köşede kontrolsüzce hıçkırarak ağlayan annemi tamamen görmezden gelmişti. En sevdiği atıştırılmalık olan ay çekirdeği kabukları dişlerine, alt dudağına, tırnaklarına yapışmıştı. Onu nasıl sürüklediklerini, ceviz piposunun dudaklarından yuvarlanışını, küllerin zemini siyaha boyayışını ve çekirdeklerin yerde ince, düz bir çizgi halinde sıralandığını hatırlıyordum.

Gözlerinin nasıl dikkatle benimkilere kilitlendiğini hatırlıyordum, gözünü kırpmadan ve odaklanarak bana bakmıştı. Önce bana, sonra Cooper'a.

"Uslu dur," demişti.

Sonra onu kapıdan nemli akşam havasına sürüklediler. Başını polis arabasına çarptı, kalın çerçeveli gözlükleri darbenin etkisiyle kırılmıştı, yanıp sönen ışıklar cildini mide bulandırıcı bir kızıl tonuna çeviriyordu. Onu arabaya tıkıp kapıyı kapatmışlardı.

Orada sessizce oturuşunu izlemiştim. Önündeki metal kafese bakıyordu, hiç kımıldamadı, görebildiğim tek hareketli şey burnunun kenarından süzülen ve silmeye zahmet etmediği kan damlasıydı. Babama bakarken Bert Rhodes'u düşünmüştüm. Kızını kaçıran adamın kimliğini bilmenin onun için hayatı daha mı iyi yoksa daha mı kötü yapacağını merak etmiştim. Daha kolay ya da daha zor. Yüzleşmesi imkânsız bir seçimdi ama seçim yapmak zorunda kalsaydı çocuğunun hiç tanımadığı biri, kasabasına, hayatına giren bir yabancı tarafından öldürülmesini mi tercih ederdi yoksa tanıdık bir yüz, evine kabul ettiği biri tarafından mı? Komşusu, arkadaşı?

Sonraki aylarda babamı sadece televizyonda görebildim; kırık gözlükleri hep yere bakıyordu, elleri arkadan sıkıca kelepçelenmişti, bileklerindeki deri pembeleşmişti. Ekranın karşısına geçer ve insanların adliyeye giden yol boyunca ellerinde korkunç, iğrenç sözcükler yazılı evde yaptıkları pankartlarla sıralanmasını, babam yanlarından geçerken tıslamalarını izledim.

Katil. Sapık.

Canavar.

Bazı tabelalarda kızların resimleri olurdu, o yaz boyunca üzücü, istikrarlı bir akışla haberlere çıkan kızların. Benden yaşıca çok da büyük değillerdi. Hepsini tanıyordum; yüz hatlarını ezberlemiştim. Gülümsemelerini görmüş, bir zamanlar umut dolu ve canlı olan gözlerine bakmışım.

Lena, Robin, Margaret, Carrie, Susan, Jill.

Geceleri sokağa çıkma yasağımın nedeni bu yüzlerdi. Karanlıkta yalnız yürümeme asla izin verilmemesinin nedeni onlardı. Bukuralın koyulmasına sebep olan babamdı, akşam karanlığında

eve doğru tökezleyerek koştuğumda ya da gece penceremi kapatmayı unuttuğumda derim yüzülene kadar bana şaplak atardı. Kalbime saf bir korku enjekte etmişti, kızların kaybolmalarının nedenine, o görünmeyen kişiye karşı çaresizlikle dolu bir dehşet duyuyordum. O kişiydi işte, kızların eski kartonlara yapıştırılmış siyah beyaz resimlere dönüşmesinin nedeni o kişiydi. Son nefeslerini verdiklerinde nerede olduklarını, ölüm onları aldığı anda gözlerinin nasıl bir şekil aldığını bilen kişiydi.

Tutuklandığında bunu anlamıştım. Polisin evimize girdiği an, babamın gözlerimizin içine bakıp *uslu dur*, diye fısıldadığı an bunu anlamıştım. Aslında daha öncesinde de biliyordum ama sonunda parçaların yerine oturmasına izin vermiştim. Kendimi arkamı dönmeye ve arkamda gizlendiğini hissettiğim karaltıyla yüzleşmeye zorladığımda anlamıştım. Ama *o an...* Odamda tek başına yüzüm televizyon ekranına dönük oturduğum, annemin yatak odasında sessizce ağladığı ve Cooper'ın dışarıda çaresiz halde bir köşeye büzüştüğü an; babamın ayak bileğindeki zincirlerin şingirtisini dinlediğim, polis arabalarından hapishanelere, mahkeme salonlarına götürülüp getirilirken yüzündeki donuk ifadeyi gördüğüm an... İşte o an her şeyin ağırlığı üzerime çökmüş ve beni bir enkazın içine diri diri gömmüştü.

O kişi babamdı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ev gözüme aynı anda hem çok büyük hem de çok küçük görünüyordu. İçeride oturmak insanı klostrofobik yapıyordu; bu dört duvar beni sıkıştırıyor, geri dönüştürülmüş bayat havayla beni hapsediyordu. Aynı zamanda inanılmaz derecede tenhaydı ve tek başına kalmış bir ruhun sessiz düşünceleriyle doldurulamayacak kadar büyüktü. İçimde aniden hareket etme dürtüsü hissettim.

Kanepeden kalkıp yatak odama yürüdüm, büyük boy bornozumu çıkarıp kot pantolon ve gri bir tişört giydim, saçlarımı tepeden topladım ve dudaklarımı bir Blistex çubuğuyla silmekten daha fazla çaba gerektiren tüm makyajı öylece bıraktım. Beş dakika içinde kapıdan çıktım, ayaklarım kaldırıma değdiğinde hızla atan kalbim oldukça yavaşladı.

Arabaya binip motoru çalıştırdım, mekanik bir şekilde mahallemden geçip kente doğru ilerlemeye başladım. Radyoya uzandım ama elim havada durakladı, sonra direksiyona geri döndü.

Yüksek sesle, "Sorun yok Chloe," dedim. Sesim arabamın sessizliğinde acı verecek kadar tiz çıktı. "Seni rahatsız eden ne? Anlat."

Parmaklarımı direksiyona vurdum, sola dönmeye karar verip sinyal kolunu aşağı indirdim. Müşterilerimle konuştuğum gibi kendimle konuşuyordum.

"Bir kız kayboldu," dedim. "Buralı bir kız kayboldu ve bu beni üzüyor."

Eğer bu bir hasta randevusu olsaydı şunu sorardım: *Neden? Bu seni neden üzüyor?*

Sebepler çok açıktı. Genç bir kız kaybolmuştu. Henüz on beş yaşındaydı. En son görüldüğü yer evime, ofisime, hayatıma koşu mesafesi kadar yakındı.

Yüksek sesle, "Onu tanımıyorsun," dedim. "Onu tanımıyorsun Chloe. O Lena değil. O kızların hiçbirisi Lena değildi. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Nefes verdim, kırmızı ışığa gelirken yavaşladım. Bir annenin elinden tuttuğu kızıyla caddenin karşısına geçişini izledim. Solumda bir grup genç paten kayıyor, tam önümde bir adam ve köpeği koşuyordu. Işık yeşile döndü.

Kavşağı geçip sağa dönerken "Bunun seninle bir ilgisi yok," diye tekrarladım.

Yönümü pek umursamadan sürüyordum, ama ofisime yakın olduğumun farkındaydım, masamın çekmecesinde sakladığım hapların güvenli sığınağından sadece birkaç blok ötedeydim. Kapısı kilitli, perdeleri kapalı ve beni bekleyen dev bir deri koltuğun olduğu yere ulaşmaya, kalp atış hızımın düşmesini ve düzenli nefes almamı sağlamaya bir hap yutuşu kadar uzaktım.

Bu düşünceyi kafamdan attım.

Benim bir sorunum yoktu. Bağımlı değildim. Barlara gidip kendimi komaya sokacak kadar içmiyordum ya da geceleri bir bardak merlot içmeden yattığımda ter içinde uyanmıyordum. Damarlarımda dolaşan, kemiklerimi zonklatan ve gergin bir gitar teli gibi titreten sonsuz korkuyu uyuşturmak için bir hap, bir kadeh şarap ya da başka bir kimyasal olmadan günler, haftalar, aylar geçirebilirdim. Hepsinin üstesinden gelmiştim. Tüm rahatsızlıklarımı, uzun zamandır savaştığım o büyük sözcükleri (*uykusuzluk, karanlık korkusu, hipokondri*) birbirine bağlayan ortak bir özellik, önemli bir nitelik vardı ve adı da kontroldü.

Kontrolün bende olmadığı durumlardan korkuyordum. Uykumda başıma gelebilecek şeyler karşısında savunmasız kal-

dığımı düşünüyordum. Karanlıkta, farkında olmadan başıma gelebilecek şeyleri hayal ediyordum. Ben daha ne olduğunu bile anlamadan hücrelerimdeki yaşamı boğabilecek görünmez katilleri hayal ediyordum; zor zamanlardan kurtulup hayatta kaldığımı, yaşadıklarımı, sadece ellerimi yıkamadığım için ya da boğazımdaki bir karıncalanma yüzünden öldüğümü hayal ediyordum.

Lena'nın ne hissettiğini düşündüm, o eller boğazını sıkarken kontrolü tamamen kaybettiğini. Nefes borusu sıkıştıkça gözleri zonklamaya başlamış, gözünün önünde kelebekler uçuşmuş, sonra aniden her şey tersine dönmüş ve sonunda hiçbir şey görmeyene kadar gözleri kararmış olmalıydı.

Eczanem benim cankurtaranımdı. Gereksiz yere reçete yazmanın yanlış olduğunu biliyordum; yanlıştan da öte, yasadışıydı. Lisansımı kaybedebilirdim, hatta hapse bile girebilirdim. Ama herkesin bir cankurtaran simidine, suya batmaya başladığını hissettiğinde tutunabileceği bir sala ihtiyacı vardır. Kontrolü kaybettiğimi hissettiğimde içimde düzeltilmesi gereken ne varsa ilaçların düzeltmeye hazır olduğunu biliyordum. Çoğu zaman sadece ilaçları düşünmek bile sinirlerimi yatıştırıyordu. Bir keresinde klostrofobik bir hastama her uçak yolculuğundan önce çantasına bir tane Xanax atmasını salık vermiştim, sadece varlığı bile zihinsel bir tepki, fiziksel bir yanıt ortaya çıkarmaya yetecek kadar güçlüydü. Muhtemelen almasına bile gerek kalmayacağını söylemişim; sadece ulaşabileceği bir kaçış yolu olduğunu bilmek bile göğsündeki boğucu ağırlığı hafifletmeye yeterdi.

Öyle de oldu. Elbette. Tecrübelerimden biliyordum.

Uzaktan ofisimi gördüm, yosun kaplı meşelerin arkasından görünen eski tuğla bina. Mezarlık sadece birkaç blok batıdaydı; bir karar verip oraya doğru döndüm, ferforje kapıya doğru sürdüm, esneyen bir bekçi beni içeri aldı. Arabamı yol üstünde bir yere çekip kontağı kapattım.

Cypress Mezarlığı. Aubrey Gravino'nun canlı görüldüğü son yer burasıydı. Bir ses duydum, camdan dışarı baktım, uzakta bir arama ekibi vardı, unutulmuş bir et parçasına pusu kuran karıncalar gibi etrafı araştırıyorlardı. Aşırı büyümüş çobandeğneği otlarının arasından, ufalanmış mezar taşlarının yanından geçiyorlardı. Mezarların arasından kıvrılan patikada spor ayakkabılarının toprağa sürtünmesiyle çıkan garip sesler eşliğinde ilerliyorlardı. Bu mezarlık yirmi dönümden fazla bir alana yayılan muazzam büyüklükte bir araziydi. Aradıkları şey her neyse bulmaları ihtimali en iyimser bakışla bile umutsuz görünüyordu.

Arabadan indim ve kapıdan geçip ekibe yaklaştım. Arazi, Louisiana'nın resmi ağacı kabul edilen ve mezarlığa adını veren servi ağaçlarıyla doluydu; gövdeleri kalın, kırmızı ve güçlü tendonlar gibiydi. İspanyol yosunu örtüleri, unutulmuş bir köşede çürüyen örümcek ağları gibi dallarından sarkıyordu. Polis şeridinin altından geçtim, Aubrey'yi bulmaya çalışan gönüllülerin arasında amaçsızca dolaşan polis memurları ve boyunlarına asılı kameralarıyla gazetecilerin arasına karışmak için elimden geleni yaptım.

Belki de Aubrey'yi bulamamak için uğraşıyorlardı. Çünkü bir arama ekibinin bulmak isteyeceği son şey bir ceset ya da daha kötüsü bir cesedin parçalarıdır.

Breaux Bridge'deki arama ekipleri ceset bulamamışlardı. Parça da yoktu. Anneme peşlerine takılmama izin vermesi için yalvarmıştım; kasabada toplanan, el fenerlerini, telsizleri ve şişe sularını dağıtan insan ordusu görmüştüm. Bir gazete kâğıdıyla kovulan sivrisinekler gibi dağılmadan önce talimatlar yağıyorlardı. Elbette bana izin vermemişti. Evde oturmak zorunda kalmıştım ve sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen uzun çimenli otlaklar boyunca süzülen fenerlerin uzaktan görünen titrek ışıklarını seyretmiştim. İzlemek çaresizlik veren bir duyguydu. Beklemek. Ne bulacaklarını bilmeden. Arama ekibi arka

bahçemize geldiğinde daha da kötü olmuşum, babam gözaltına alındıktan sonra polis on dönümlük arazimizin her santimini tararken gözlerim pencereye yapışmıştı. Ama bu da bir sonuç vermemişti.

Hayır, o kızlar hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi, kemiklerini gizleyen toprak katmanları her yıl daha da kalınlaşıyordu. Onların asla bulunamayacakları düşüncesi bana kafayı yediriyordu, bu saatten sonra muhtemelen hiçbir zaman bulunamayacaklarını bilsem de. Bahsettiğim şey adaletsizlik ya da ailelerin mağduriyeti değildi, hatta bu kızların bir zamanlar arka bahçedeki verandamızın altında bulduğum ölü tarla faresiyle aynı şekilde çürümesi; derileri, saçları ve yırtık pırtık kıyafetleriyle birlikte insanlıklarının da ellerinden alınması bile değildi. Bütün bir hayatın, herkesin ya da benim hayatımdan farklı olmayan bir hayatın o tarla faresi gibi bir kemik yığınınna dönüşmüş olması da değildi. Hayır, beni geceleri uyutmayan, bir gün bulunabileceklerine dair umudumu yitirmemi engelleyen şey bunların hiçbirisi değildi.

Herhangi bir zamanda ayaklarımın altında, toprağın içinde ne kadar çok cesedin gömülü olabileceğini anlamak, üstlerindeki dünyanın onların varlığından tamamen habersiz olduğunu bilmekti.

Elbette mezarlıkta da ayaklarımın altında gömülü cesetler vardı. Bir sürü ceset. Ama mezarlıklar farklıydı. Bu cesetler buraya bırakılmamıştı, gömülmüştü. Hatırlanmak için mezarlıklara yerleştirilmişlerdi, unutulmak için değil.

“Galiba bir şey buldum!”

Solumda duran orta yaşlı kadına baktım. Beyaz spor ayakkabı, haki renkli pantolon ve büyük beden polo tişört giymişti, arama ekibindeki duyarlı vatandaşların resmi olmayan üniforması. Diz çöktü, gözlerini kısarak bir şeye baktı. Sol kolunu diğer arama ekibine doğru çılgınca sallıyordu, sağ elinde Walmart’ın oyuncak reyonundan alabileceğiniz türden bir telsiz tutuyordu.

Etrafıma baktım, en yakınındaki kişi bendim. Diğerleri koşarak bize doğru geliyorlardı ama ben yanındaydım. Bir adım daha yaklaştım, bana baktı, gözlerinde heyecanlı ama yalvaran bir bakış vardı, bulduğu şeyin bir önemi, bir anlamı olmasını hem istiyor hem de istemiyordu Umutsuzca istemiyordu.

“Bak,” dedi. “Şuraya bak.”

Biraz daha yaklaştım, başımı eğdim ve gözlerim toprağın içindeki nesneye odaklandığında elektrik akımına kapılmış gibi oldum. Düşünmeden elimi uzattım, biri dizime tokmakla vurmuş gibi refleksle onu yerden aldım. Bir polis memuru nefes nefese arkamdan yetişti.

Bana doğru eğilerek “Ne oldu?” diye sordu. Sesinde boğuk bir tını vardı, sanki nefesi bir tükürük yığını kesmeye çalışıyordu. Ağzından nefes alan biriydi. Elimde tuttuğum şeyi görünce gözleri irileşti. “Tanrım, dokunma ona!”

“Özür dilerim,” diye mırıldanarak ona uzattım. “Özür dilerim, düşünemedim. Bu bir küpe.”

Kadın bana bakarken memur diz çöktü, göğsü titriyordu ve bir kolunu yana doğru uzatarak diğerlerinin yaklaşmasını engellemeye çalıştı. Eldivenli eliyle avucumdan küpeyi aldı, inceledi. Küçük, gümüş küpenin tepesinde ters bir üçgen oluşturan üç elmas vardı. Üçgenin ucu altta sallanan tek bir inciye bağlıydı. Güzel görünüyordu, kasabadaki bir kuyumcunun vitrininde görsem dikkatimi çekerdi. On beş yaşında biri için fazla güzel bir takıydı.

Polis, terden sırılsıklam olmuş alnındaki bir tutam saç iterek “Tamam,” dedi. “Tamam, bu iyi. Poşete koyacağız ama unutmayın. Halka açık bir alandayız. Burada binlerce mezar var, bu da her gün yüzlerce ziyaretçi anlamına gelir. Bu küpe herhangi birine ait olabilir.”

Kadın, “Hayır,” dedi. “Hayır, değil. Bu Aubrey’nin küpesi.”

Elini cebine attı ve dörde katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp açtı. Aubrey’nin KAYIP ilanıydı. Bu sabah televizyonda gördü-

ğüm fotoğrafı hatırladım. Onun varlığını tanımlayacak tek görüntü bu fotoğraftı. Kocaman gülümsüyordu, siyah göz kalemi göz kapaklarına bulaşmıştı, pembe dudak parlatıcısı kameranın flaşını yansıtıyordu. Resim tam göğsünün üzerinde kesilmişti ama bir kolye taktığını görebiliyordum. Kolyeyi daha önce fark etmemiştim, köprücük kemiklerinin arasındaki boşlukta duruyordu. Tek bir inciye bağlı üç küçük elmas. Kulaklarının arkasına sıkıştırılmış kalın, kahverengi saçlarının arasından görünen kulakmemelerinde kolye ile uyumlu bir çift küpe vardı.

ONUNCU BÖLÜM

Lena iyi bir kız değildi ama bana karşı iyiydi. Ona karşı mazeret uydurmazdım; gerçekleri süsleyip püsleyip anlatma da gerek yoktu. O bir baş belasıydı, başkalarını huzursuz etmekten, onların kıvranmalarını izlemekten zevk alan bir baş belasıydı. On beş yaşında bir çocuğun okula destekli sütyen giyip gitmesinin, örgülü saçlarını tırnakları kemirilmiş parmağının ucunda döndürürken dudağının kenarını ısırmasının başka bir sebebi olabilir miydi? Kız bedeninde bir kadın ya da kadın bedeninde bir kızdı; ikisi de mantıklı görünüyordu. Aynı anda hem çok yaşlı hem de çok gençti; yaşının ötesinde bir vücudu ve aklı vardı. Ama her gün lisenin ders zili çaldıktan sonra etrafını saran sigara dumanının ardında ve makyajının derinliklerinde bir yerlerde sadece bir kız olduğunu hatırlatan parçaları vardı. Kayıp, yalnız bir kız.

Elbette on iki yaşındayken onun bu yönünü görememiştim. Ağabeyimle aynı yaşta olmasına rağmen bana hep bir yetişkin gibi görünmüştü. Cooper, geçirmesiyle, Game Boy'uyla ve yatağının altındaki gevşek döşeme tahtasının altında sakladığı seks dergileri zulasıyla, hiçbir zaman gözüme bir yetişkin gibi görünmezdi. Para zulasını bulmak için odasını karıştırırken onları bulduğum günü asla unutmadım. Lena'nın sürdüğünü gördüğüm güzel, soluk pembe renkli bir göz farı paleti almak istemiştim. Annem liseye başlamadan önce bana makyaj malzemesi almayı reddetmişti ama ben istiyordum. Çalacak kadar çok istiyordum. Cooper'ın odasına girdim, gıcırdayan tahtayı

kaldırdım ve yüzüme bir çift çizgi film memesi çarptı, o kadar hızlı geriye çekildim ki kafamın arkasını bazaya çarptım. Sonra hemen babama söyledim.

Kerevit Festivali o yıl mayıs ayının başındaydı, yaz mevsimi yeni başlıyordu. Hava sıcaktı ama bunaltıcı değildi. Amerika Birleşik Devletleri'nin kırılğan standartlarının çoğuna göre sıcaktı ama Louisiana sıcaklığı denemezdi. Aynı hava, bataklıkların nemli nefesinin kuraklık arayan bir yağmur bulutu gibi sabahları şehrin sokaklarında dolaştığı ağustos ayına kadar devam etmişti.

Ağustos ayında, altı kızdan üçü kaybolacaktı.

Breaux Bridge için *Dünyanın Kerevit Başkenti* dediğimde ciddi değildim ama Kerevit Festivali gerçekten övünülecek bir şeydi. En son 1999'da festivale katılmışım ve bu aynı zamanda en sevdiğim festivaldi. Fuar alanında tek başıma dolaşmam, Louisiana'nın ses ve kokularının tenime nüfuz edişi hâlâ aklımdaydı. Ana sahnedeki hoparlörlerden sızan bataklık popu ve kızarmış, haşlanmış, soslu, kıtır gibi akla gelen her şekilde pişirilmiş kerevitlerin kokusu. Kerevit yarışına doğru sürüklenmişim, kafamı sağa çevirdiğimde Cooper'ın dağınık kahverengi saçlarının, babamın arabasına yaslanmış diğer çocukların arasından göründüğünü fark ettim. O zamanlar etrafı hep insanlarla çevrili olurdu, bu yönden birbirimize zıttık. Onun başına üşüşürler, bunaltıcı bir gündeki sivrisinek bulutu gibi peşinde dolanırlardı. Fakat o, insanları hiç umursamıyor gibiydi. Sonunda onun bir parçası haline gelirlerdi: *kalabalık*. Ara sıra sinirlenerek onlara vururdu. Onlar da itaat ederler, dağılırlardı. Yapışacak başka birini bulurlardı. Ama asla uzun süre ondan uzak kalmazlardı, her zaman geri dönüş yolunu bulurlardı.

Ağabeyim baktığımı hissetmiş olmalıydı, çünkü çok geçmeden gözlerinin diğerlerinin başlarının üzerinden benimkilere dikildiğini görmüştüm. El salladım, uysalca gülümsedim. Yalnız olmayı umursamıyordum, gerçekten umursamıyordum

ama başkalarının beni böyle görmesi hiç hoşuma gitmiyordu, özellikle de Cooper'ın. Arkadaşlarının arasında ilerleyişini, peşinden gelmeye çalışan cılız çocuğu bir bilek hareketiyle savuşturmasını izledim. Yanıma geldi, kolunu omzuma doladı.

"Yedi numara üzerine bir paket patlamış mısırına bahse girer misin?"

Bana eşlik ettiği için minnettardım, hayatımın büyük bölümünü yalnız geçirdiğimi asla kabul etmediği için de gülümsedim.

"Anlaştık."

Başlamak üzere olan yarışa baktım. Görevlinin, "*Başlayın!*" diye bağırmasını, tezahürat yapan kalabalığı, kırmızı kabuklu küçük çamur böceklerinin on metrelik bir tahtaya sprey boyayla boyanmış hedefe doğru ilerleyişlerini hatırladım. Saniyeler içinde ben kaybetmişim, Cooper kazanmıştı. Ödülünü almak için standı birlikte yürümüştük.

Sırada beklerken hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Yazın ilk günleri o kadar güzel şeyler vaat ediyor, özgürlüğün kırmızı halısı ayaklarımın altına serilmiş ve o kadar uzaklara uzanıyordu ki bitmesi mümkün değilmiş gibi hissediyordum. Ben parayı uzatırken Cooper patlamış mısır paketini kaptı ve bir mısır tanesini ağzına atıp tuzunu emdi. Arkamızı döndüğümüzde Lena'nın da orada olduğunu gördük.

"Hey Coop." Bakışlarını bana dikmeden önce ona gülümsedi. Elinde bir şişe Sprite vardı ve kapağını parmaklarının arasında çevirip duruyordu. "Selam Chloe."

"Selam Lena."

Ağabeyim popüler bir çocuktu, Breaux Bridge Lisesi'nde güreş takımındaydı. İnsanlar onu tanıyordu ve ben içine kapanık biri olarak onun gayet rahat arkadaş edinmesini izlerken hep kafam karışırdı. Arkadaşlık konusunda ayrımcılık yapmazdı; bir gün güreşçi arkadaşlarıyla takılır, ertesi gün birkaç keşle havadan sudan konuşurdu. Çoğunlukla onun ilgisi insana

kendini önemli hissettirir, değerli ve nadir bir şeye layık olduğu duygusu yaşatırdı.

Lena da popüler bir kızdı ama yanlış nedenlerle.

“Bir yudum ister misiniz?” diye sordu

Ona dikkatle baktım, üstüne iki beden küçük görünen dar tişörtü karnını açıkta bırakmıştı, Lena tişörtün düğmelerinin arasından göğüslerini yukarı doğru itiyordu. Karnındaki parlak bir şeyin, bir göbek pirsinginin, ışıltısı gözüme çarptı, bakmamaya çalışarak hemen başımı yukarı kaldırdım. Bana gülümseyerek şişeyi dudaklarına götürdü. Orta parmağıyla silmeden önce bir damla sıvının çenesinden aşağı süzülüşünü izledim.

“Beğendin mi?” Tişörtünü yukarı çekti, elması parmaklarının arasında yuvarladı. Altında bir tılsım sallanıyordu, bir çeşit böcek.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Bu bir ateşböceği,” dedi. “En sevdiğim böcektir. Karanlıkta parlar.”

Ellerini göbeğinde kavuşturdu ve bakmamı işaret etti; alnımın iki yanına siper ettiği ellerinin arasından baktım. Böceğin içi parlak, neon yeşili bir renge dönüştü.

“Onları yakalamayı seviyorum,” dedi karnına bakarak. “Sonra da bir kavanoza koyuyorum.”

“Ben de severim,” dedim, hâlâ ellerinin arasından bakıyordum. Bu bana geceleri ağaçlarımızda görünen ateşböceklerini hatırlatmıştı, karanlıkta koşarken yıldızların arasında yüzüyor muşum gibi hissederdim, onları yakalamaya çalışırdım.

“Sonra onları çıkarıp parmaklarımın arasında eziyorum. Işıltılarıyla kaldırıma adını yazabileceğini biliyor muydun?”

Yüzümü buruşturdum; bir böceği çıplak ellerimle ezip patlatmaktan bahsetmeyi bile hayal edemezdim. Ama sıvısını parmaklarımın arasında ovalamak, ışmasını yakından izlemek çok havalı görünebilirdi.

Ellerini çekip “Biri bize bakıyor,” dedi. Başımı kaldırdım ve onun baktığı yöne, doğrudan babama baktım. Kalabalığın

arasında bize bakıyordu. Gömleği sutyenine kadar sıyrılmış Lena'ya bakıyordu. Ona gülümsedi, boştaki eliyle el salladı. Başını eğdi ve yürümeye devam etti.

Lena, Sprite şişesini Cooper'a doğru havada sallayarak "Eee," dedi. "Bir yudum ister misin?"

Cooper babamın durduğu yere baktı, onun dikkatli bakışlarının yerinde şimdi bir boşluk vardı, sonra geri döndü, şişeyi Lena'nın elinden kaptı ve hızlı bir yudum aldı.

"Biraz alacağım," dedim ve ben de şişeyi onun elinden kaptım. " ok susadım."

"Hayır Chloe!"

Ama ağabeyimin uyarısı için çok geçti; şişe çoktan dudaklarıma yapışmıştı, sıvı ağzıma ve boğazıma akıyordu. En fazla bir yudum i ebildim. Ak  asidi gibi tadı olan bir yudum sıvı yemek borumu baştan aşağı yaktı. şişeyi ağzımdan çektim ve boğazıma kadar yükselen kusma hissiyle irkildim. Yanaklarım şişti ve     rmeye başladım ama kusamadım, sonunda nefes alabilmek için sıvıyı zorla yuttum.

"Aaaah," diyerek ağzımı elimin tersiyle sildim. Boğazım, dilim yanıyordu. Bir an için zehirlenmiş olabileceğimi düşünerek paniğe kapıldım. "Bu da ne böyle?"

Lena sinsi bir gülüşle şişeyi elimden aldı ve bitirdi. Su gibi içmişti, çok şaşırmıştım.

"Bu votka, şaşşal. Daha önce hiç votka i medin mi?"

Cooper ellerini ceplerine sokmuş, etrafına bakınıyordu.

Ben konuşamıyordum, benim yerime kardeşim konuştu.

"Hayır, daha önce hiç votka i medi. Daha on iki yaşında."

Lena omuz silkti, şaşırmamıştı. "Bir yerden başlamak lazım."

Cooper patlamış mısırı bana uzattı, ben de bir avuç dolusu patlamış mısırı ağzıma attım, mısırları çiğneyip o berbat tadı yok etmeye çalıştım. Ateşin boğazımdan mideme doğru indiğini, karnımın çukurunda alev alev yandığını hissettim. Başım

hafifçe dönmeye başlamıştı; tuhaftı ama biraz da komikti. Gü-lümsedim.

Lena gözlerini benden ayırmadan "Gördün mü, hoşuna git-ti," dedi. Gülerek karşılık verdim. "Etkileyici bir yudumdu. Bu söylediğim on iki yaşındaki bir çocuk için geçerli değil sadece."

Sonra tişörtünü aşağı çekti, tenini, ateş böceğini örttü. Ör-gülerini omuzlarının arkasına attı, balerinlerin yaptığına benzer bir hareketle tüm vücudunu çevirip arkasını döndü. Uzaklaş-maya başladığında ona bakmaktan kendimi alamamıştım, kal-çalarının saçlarıyla uyumlu bir şekilde sallanışını, bacaklarının sıska ama doğru yerlerde olgunlaşmış şeklini izledim.

Şişeyi havada sallayarak "Bir ara beni arabanla gezdir," diye seslendi.

Günün geri kalanında sarhoş gezdim. Cooper ilk başta si-nirlenmişti. Aptallığıma, saflığıma, kelimeleri gevelememe, ras-gele gülmelerime ve elektrik direklerine çarpmama kızıyordu. Benim için arkadaşlarını terk etmişti ve bana, sarhoş bana, ba-kıcılık yapmak zorunda kalmıştı ama şişenin içinde içki oldu-ğunu nereden bilebilirdim ki? Sprite şişelerinde içki olduğunu bilmiyordum.

Sallana sallana yürürken "Biraz gevşemelisin," dedim.

Başımı kaldırıp ona baktım ve yüzündeki şaşkın ifadeyi fark ettim. İlk başta kızdığını düşünmüştüm ama bundan piş-man olmaya başladım. Omuzları gevşedi, sert ifadesi önce bir gülümsemeye sonra da bir kahkahaya dönüştü. Elini saçlarımın arasından geçirip başını salladı ve göğsüm gurur benzeri bir duyguyla doldu. Daha sonra bana bir sosisli sandviç aldı ve iki ısırıkta mideye indirmemi eğlenerek izledi.

El ele arabaya doğru yürürken "Eğlenceliydi," dedim. Ar-tık sarhoşluk hissetmiyordum ama takatim kalmamıştı. Hava kararıyordu; annemle babam saatler önce ayrılmış, bize akşam yemeği için yirmi dolar, alnıma iki öpücük ve sekizde evde ol-mamız talimatını bırakmışlardı. Cooper ehliyetini yeni almıştı

ve onların bize doğru geldiklerini görünce konuşmamamı tembihlemişti. Ben de konuşmadım. Onun yerine izledim. Annemin bir başka başarılı yıl hakkında durmaksızın konuşmasını, "Ayaklarım ağrıyor. Hadi Richard, bu çocukları kendi hallerine bırakalım," demesini izledim. Rüzgâr estiğinde yanaklarının nasıl kızardığını ve elbisesinin kenarlarının nasıl dalgalandığını izledim. Göğsümün bir duyguyla kabardığını hissettim ama bu seferki gurur değildi. Memnuniyetti, sevgiydi. Anneme, kardeşime olan sevgimdi.

Sonra babama baktım ve içimde kabaran o duygu anında kayboldu. Kendinden geçmiş gibiydi. Dalgın görünüyordu. Bir şekilde dikkati dağılmıştı ama dikkatini dağıtan şey etrafımızda olup bitenler değildi. Aklı başka yerdeydi. Üzerimdeki votka kokusunu alabileceğinden endişelenerek nefesimi koklamaya çalıştım. Lena'nın şişeyi bize uzattığını görüp görmediğini merak ettim, ne de olsa onu izlerken görmüştüm. Lena'ya bakmıştı.

Cooper bana gülümseyerek "Eğlenceli olduğuna eminim," dedi. "Ama bunu alışkanlık haline getirme, tamam mı?"

"Ne alışkanlığı?"

"Bilirsin işte"

Kaşlarımı çattım. "Ama sen de içtin."

"Evet, ama ben büyüğüm. Bu farklı bir şey."

"Lena bir yerden başlamak gerektiğini söyledi."

Cooper başını salladı. "Onu dinleme. Lena gibi olmak istemezsin."

Ama ben istiyordum. Lena gibi olmak istiyordum. Onun özgüvenini, ışıltısını, ruhunu istiyordum. Tıpkı o Sprite şişesi gibiydi; dışarıdan normal görünüyordu ama içindekiler bambaşkaydı. Tehlikeliydi, zehir gibiydi. Ama aynı zamanda bağımlılık yapan, özgürleştirici bir tarafı vardı. Tadına bakmıştım ve beni daha fazlasını ister halde bırakmıştı. O gece eve geldiğimi ve garaj yolumuzdaki ateşböceklerini gördüğümü hatırladım, gökyüzündeki takımyıldızlar gibi parıldıyorlardı, her

zaman öyle görünürlerdi. Ama o gece farklı şeyler hissetmiştim. Farklı görünüyorlardı. Bir tanesini yakalamıştım, içeri getirirken parmaklarımın arasında çırpındığını hissetmiştim, bir su bardağının içine nazikçe yerleştirip bardağın ağzını plastikle kapatmıştım. Küçük hava delikleri açıp karanlıkta saatlerce titremesini izlemiştim, yatak odamda çarşafların altında yatarken, yavaşça nefes alıp Lena'yı düşünmüştüm.

Lena'nın o günkü haliyle ilgili her ayrıntıyı; hava nemlendiğinde saçlarının kenarlarının kıvrıcıklaşmasını ve başının etrafında sarı bir hale oluşmasını, babama doğru el sallarken kıpırdayan şişesi, kıpırdayan kalçaları ve kıpırdayan parmaklarıyla insanları nasıl kızdırdığını aklıma kazımıştım. Saçlarını, kıyafetlerini ve özellikle de göbek deliğinden sarkan o küçük ateşböceğinin Lena ellerini göbeğinde birleştirip beni içine çektiğinde karanlıkta parlamışını ezberlemiştim.

İşte bu yüzden, dört ay sonra babamın dolabında o takıyı bulduğum an ilk günkü kadar net hatırladım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Aubrey'nin küpesinin bulunması iyiye işaret değildi. Mezarlık toprağının içindeki görüntüsü kanımı dondurmuştu. Tüm arama ekibinin üzerine bir yangın battaniyesi gibi örtülmüş, dakikalar önce mezarlıkta parlayan umudu söndürmüştü. Bundan sonra herkesin omuzları biraz daha çökmüş, başları biraz daha eğilmişti.

Ve ben Lena'yı düşünmek zorunda kalmıştım.

Cypress Mezarlığı'ndan ayrıldıktan sonra doğruca ofisime gittim, daha fazla dayanamadım. Seslere, ağustosböceklerinin çığlıklarına, kuru otlara basan ayakkabıların çıkardığı çıtırtılara, arama ekibinin ara sıra çıkardığı homurtulara, tükürüklere, bir sivrisineğin vızıltısına ve ardından yanağa çarpan bir tokadın sesine tahammül edemedim. Haki pantolonlu polis memuru, bulduğu şeyi bir kanıt torbasına koyduktan sonra artık bir ekip olduğumuz izlenimine kapılmış gibiydi. Elleri kalçalarında, kurbağa gibi çömeldiği yerden kalktı ve bir sonraki ipucunu bulmak için nereye gitmemiz gerektiğini söylemem gerekiyormuş gibi beklentiyle bana baktı. O anda kendimi orada olmaması gereken davetsiz misafir gibi hissettim. Sanki bir filmde oynuyordum. Olmadığım bir şeymişim gibi davranıyordum. Bu yüzden arkamı dönüp tek kelime etmeden oradan ayrıldım. Arabama binip uzaklaşana kadar birtakım gözlerin üzerimde olduğunu hissettim, sanki birileri beni izliyordu.

Ofis binasının önüne park ettim ve çılgın bir hızla merdivenleri çıktım, anahtarımı kilide soktum, çevirdim, kapıyı ittim.

Boş bekleme odasının ışıklarını yakıp ofisime girdim, masama yaklaştığım her adımda ellerimin titremesi azalıyordu. Sandalyeme yerleştim, nefes verdim, yana doğru eğilip alt çekmecemi açtım. Dağ gibi yığılmış ilaç şişeleri bana bakıyor, her biri seçilmek için yalvarıyordu. Hepsine bakıyorum, yanağımın kenarını çiğniyorum. Önce bir tanesini, sonra diğerini alıp karşılaştırdıktan sonra bir miligram Ativan'da karar kıldım. Avucumdaki beş kenarlı küçük hapi, üzerindeki pudra beyazı, kabarık A harfini inceledim. Düşük bir doz, diye düşündüm. Bedenimi sakinleştirmeye yeterdi. Hapi ağzıma attım, kuru kuru yutarken çekmeceyi ayağımla iterek kapattım.

Ofis koltuğunda dönüp düşündükten sonra telefonumda yanıp sönen kırmızı ışığı fark ettim: bir sesli mesaj. Hoparlörü açtım ve odaya yayılan tanıdık sesi dinledim.

"Doktor Davis, ben *The New York Times*'tan Aaron Jansen. Az önce telefonda konuşmuştuk ve görüşmek için bana bir saatinizi ayırırsanız çok memnun olurum. Ne olursa olsun bu makaleyi yayınlayacağız ve size söz hakkı vermek istiyorum. Beni doğrudan bu numaradan arayabilirsiniz."

Ardından kısa bir sessizlik oldu ama nefes alışını duyabiliyordum. Düşünüyordu.

"Babanızla da görüşeceğim. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Klik.

Sandalyeme gömüldüm. Son yirmi yıldır babamdan kelimenin tam anlamıyla kaçıyordum. Onunla konuşmaktan, onu düşünmekten, ondan bahsetmekten uzak duruyordum. Tutuklanmasından hemen sonrasındaki dönemde bunu yapmak zor olmuştu. İnsanlar bizi taciz etmiş, geceleri evimize gelip küfürler savurmuşlardı ve biz de o masum genç kızların katledilmesinde rol oynamışız gibi, pankart taşıyarak evimizin önünde toplanmışlardı. Sanki bir şekilde biliyorduk ve görmezden gelmiştik. Evimize yumurtalar atmışlar, babamın hâlâ bah-

ede park halinde duran kamyonunun lastiklerini kesmişler, yan tarafına spreyc boyayla SAPIK yazmışlardı. Birisi bir gece annemin yatak odasının penceresini bir taşla kırmış, cam parçaları annemin vucudunu parçalamıştı. Dick Davis'in Breaux Bridge seri katili olduğu tım haberlerde yer almıştı.

Haberler řu iki kelimeyle veriliyordu: *seri katil*. Çok resmi gırnıyordu. Gazetelerde onu bu şekilde etiketlediklerini gırrene kadar babamın *seri katil* olduğunu hiç dışınmemiştim. Yumuřak sesli, kibar bir adam olan babam için çok sert gırnıyordu. Bana bisiklete binmeyi öğreten oydu, elleriyle gidonu tutarak yanımda koşardı. Ellerini ilk bırakışmda bir ite arpımıştım ve yanağımda yakıcı bir acı hissetmiştim. Arkamdan koşup beni kucağına almıştı, ardından gırzımın altındaki yaraya bastırđıėı nemli bezin sıcaklığını hatırlıyordum. Gırmeğinin koluyla gırzyaşlarımı kuruladığını, karışmış saçlarımı ptėėını de hatırlıyordum. Sonra kaskımı daha sıkı bağlamış ve tekrar denememi istemişti. Babam geceleri beni yorganın altına sokar, kendi uydurduğu masalları anlatır, banyodan çıkarken sırf gırłmemi seyretmek için sakallarını komik bıyıklara dırnıştırır, yanaklarımın yaşlar sızılırken, neden koltuk minderlerine bakarak ağladığımı anlamamış gibi davranırdı. Bu adam *seri katil* olamazdı. Seri katiller bėyle şeyler yapmazlardı, değil mi?

Ama yleydi ve seri katiller bėyle şeyler yaparlardı. O kızları öldürmüştü. Lena'yı öldürmüştü.

O gırn festivalde onu nasıl izlediğini hatırlıyordum, gırzleri ölmek üzere olan bir hayvana bakan kurt gibi on beş yaşındaki kızın bedenini seyrediyordu. O anı her zaman, her şeyin başlangıcı olarak kabul ettim. Bazen kendimi suçladım çünkü o sırada Lena benimle konuşuyordu. Gırmeğini benim için kaldırıyor, gırbeğindeki yızėėu bana gırsteriyordu. Ben orada olmasaydım babam onu bėyle gırrebilir miydi? Onun hakkında bėyle dışınr mıydı? O yaz birkaç kez bize gelmiş, bana eski kıyafetler ya da kullanılmış CD'ler vermek için uğramıştı. Babam ne za-

man yatak odama girse ve onu orada, parke zeminde yüzükoyun, bacakları havada yatarken ve kızı yırtık kot şortundan dışarı fırlamış halde görse durur, bakardı. Boğazını temizler gibi hafifçe öksürür sonra da uzaklaşırdı.

Duruşması televizyonda yayınlandığında izlemiştim. Anem ilk başta bize, yani Cooper'a ve bana izin vermemişti, içeri girdiğimizde onu yere çömelmiş, burnu neredeyse ekrana değerken gördüğümüzde bizi odadan kovmuştu. "Bunlar çocuklara uygun şeyler değil," demişti. "Dışarı çıkın ve oynayın, biraz temiz hava alın." Sanki bu, 18 yaş üstü filmde başka bir şey değildi, sanki babamız televizyonda cinayetten yargılanmıyordu.

Ama sonra bir gün, bu tutumu bile değişti.

Kapı zili acı acı çalmıştı, sessizliğin hüküm sürdüğü evimizde yankılanmış, büyükbabamın saatini titreştiren, kollarımdaki tüyleri diken diken eden metalik bir uğultu yaratmıştı. Hepimiz yaptığımız işi bırakıp kapıya bakmıştık. Artık kimse bizi ziyaret etmiyordu ve ziyaret edenler de böyle nezaket formalitelerini uzun zaman önce terk etmişlerdi. Çılgılık atarak, bir şeyler fırlatarak ya da daha da kötüsü tek bir ses bile çıkarmadan gelirlerdi. Bir süredir aramızın her yerinde yabancı ayak izleri buluyorduk; geceleri bahçemizde sinsice dolaşan, pencerelerden hastalıklı bir hayranlıkla bakan bir yabancıya geride bıraktığı izleri görüyorduk. Bir müze vitrininin arkasına konmuş, perili ve tuhaf bir koleksiyonmuşuz gibi hissetmeme neden oluyordu. Sonunda onu yakaladığım günü hatırlıyordum, toprak yolda yürüyordu, evde kimsenin olmadığını düşünerek içeri bakarken kafasının arkasını görmüştüm. Kollarımı sıvamıştım, gözü dönmüş bir şekilde sadece adrenalin ve öfkeden aldığım güçle ileriye atılıp ona saldırmıştım.

"SEN KİMSİN?" diye bağırdım. Ellerimi kaldırıp küçük yumruklarımı sıktım. Hayatımızın sergilenmesinden, insanların bize insan değilmişiz, gerçek değilmişiz gibi davranmasından bıkmıştım. Arkasını döndü, bana kocaman gözlerle ve

ellerini kaldırarak baktı, burada hâlâ insanların yaşadığı gerçeğini hiç düşünmemiş gibiydi. Meğer o da sadece bir çocukmuş. Benden biraz daha büyüktü.

“Hiç kimse,” diye kekeledi. “Be... Ben... hiç kimseyim.”

Davetsiz misafirlere ve tehdit telefonlarına o kadar alışmıştık ki o sabah zilin kibarca çaldığını duyduğumuzda, o kalın sedirin arkasında sabırla kendisini davet etmemizi bekleyen kişinin kim olduğunu bilmek bizi daha çok korkutmuştu.

“Anne,” dedim, gözlerim kapıdan ona doğru kaydı. Mutfak masasında oturmuş, ellerini seyrelmiş saçlarının arasında gezdiriyordu. “Kapıya bakar mısın?”

Bana şaşkınlıkla bakmıştı, sanki sesim yabancı bir şey haline gelmiş, kelimeler artık anlamsızlaşmıştı. Her geçen gün görünüşü değişiyordu. Kırıklıklar sarkmış cildinde daha da derinleşiyor, kan çanağına dönmüş ve yıpranmış gözlerinin altına koyu gölgeler yerleşiyordu. Sonunda sessizce ayağa kalktı ve küçük, yuvarlak pencereden dışarı baktı. Menteşelerin gıcirtısını, annemin yumuşak, irkilmiş sesini duydum.

“Oh, Theo. Merhaba. İçeri gelsene.”

Theodore Gates, babamın savunma avukatıydı. Ağır ve hantal adımlarla evimize girişini izledim. Parlak evrak çantasını, parmağındaki kalın, altın alyansı hatırlıyordum. Bana gülümsemişti, sempatik bir adamdı ama ben de yüzümü buruşturmuştum. Babamın yaptıklarını savunarak geceleri nasıl uyuyabildiğini anlamıyordum. “Sana kahve getireyim mi?”

“Elbette Mona. Çok iyi olur.”

Annem mutfakta tökezleyerek seramik kupayı fayans tezgâha vurdu. Kahve tam üç gündür makinenin sürahisinde duruyordu. Onun kahveyi dolduruşunu izledim, karıştırmak için krema koymamasına rağmen dalgın bir şekilde kaşığı daireler çizerek döndürdü. Kupayı Bay Gates’e uzattı. Bay Gates kupadaki kahveden küçük bir yudum aldı, boğazını temizledi, sonra kaşığı masaya geri koydu ve serçeparmağıyla kaydıldı.

“Dinle Mona. Sana bazı haberlerim var. Önce benden duymanı istedim.”

Annem cevap vermedi, küften yeşile dönmüş mutfak lavabomuzun üzerindeki küçük pencereden dışarı bakıyordu.

“Eşinle bir savunma anlaşması ayarladım. İyi bir anlaşma. Kabul edecek.”

Annem bunu duyunca başını kaldırdı, bu sözler gerilmiş bir lastikle ensesine vurulmuş gibi irkilmesine neden olmuştu.

“Louisiana’da ölüm cezası var,” dedi Bay Gates. “Bunu riske atamayız.”

“Çocuklar. Yukarı çıkın,” diye uyardı annem.

Cooper’a ve bana baktı, hâlâ oturma odasındaki halının üzerinde oturuyorduk, parmağımın babamın piposunun düştüğü yerdeki yanık deliğini yokluyordum. Sözünü dinledik, ayağa kalktık, sessizce mutfak geçip merdivenlerden yukarı çıktık. Ama yatak odamıza ulaştığımızda, kapıları çarparak kapattıktan sonra parmak uçlarımızda tırabzana doğru geri dönüp en üst basamağa oturduk. Konuşmalarını dinlemeye başladık.

“Ona idam vereceklerini düşünüyor olamazsın,” dedi annem, sesi fısıltı gibiydi. “Neredeyse hiç kanıt yok. Cinayet silahı yok, ceset yok.”

“Kanıt var. Bunu biliyorsun. Sen de gördün.”

Annem iç çekip oturdu, sandalye gıcırdadı.

“Ama bunun yeterli olduğunu mu düşünüyorsun? İdam cezasından bahsediyoruz Theo. Bu geri dönüşü olmayan bir şey. Makul bir şüphenin ötesinde bir kesinlik olması lazım...”

“Öldürülen altı kızdan bahsediyoruz Mona. *Altı kız çocuğu*. Evde bulunan kanıtlar, Dick’in kaybolmalarından önceki günlerde kızların en az yarısıyla temas halinde olduğunu doğrulayan görgü tanıklarının ifadeleri. Ve şimdi de söylentiler var Mona. Eminim onları duymuşsundur. Lena’nın ilk olmadığı hakkında.”

“Bunlar dedikodu,” dedi Mona. “Diğer kızın ölümünden onun sorumlu olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok.”

Avukat sert bir sesle, "O diğer kızın bir adı var," dedi. "Bunu yüksek sesle söylemelisin. Tara King."

"Tara King," diye fısıldadım, dudaklarımda nasıl bir his uyandıracığını merak ediyordum. Daha önce Tara King diye birini hiç duymamıştım. Cooper elini bana doğru uzattı ve koluma vurdu.

"Chloe," diye tısladı. "Kapa çeneni."

Mutfakta bir sessizlik oldu. Ağabeyimle ben nefesimizi tutmuş, annemin merdivenlerin dibinde belirmesini bekliyorduk. Ama o konuşmaya devam etti. Bizi duymamıştı.

"Tara King evden kaçan bir kızdı. Ailesine gideceğini söylemiş. Tüm bunlar başlamadan neredeyse bir yıl önce bir not bırakmış. Bu kalıba uymuyor."

"Bunun bir önemi yok Mona. O kız hâlâ kayıp. Kimse ondan haber alamadı ve jüri kaynıyor. Bu sefer duygularıyla düşünüyorlar."

Annem sustu, cevap vermeyi reddediyordu. İçeriye göremiyordum ama gözümde canlandırabiliyordum. Kollarını kavuşturup oturmuştu. Bakışları uzaklarda bir yerdeydi ve gittikçe uzaklaşıyordu. Annemi kaybediyorduk, onu hızla kaybediyorduk.

"Çetin bir durum, biliyorsun. Üstelik bu dava büyük sansasyona sebep oldu," dedi Theo. "Yüzü çoktan televizyonlara yansdı. İnsanlar ne tartışırsak tartışalım, kararlarını vermişler."

"Yani vazgeçmesini istiyorsun."

"Hayır, yaşamasını istiyorum. Suçunu kabul ederse idam cezası masadan kalkar. Tek seçeneğimiz bu."

Ev o kadar sessizdi ki görüş alanlarının dışında oturmamıza rağmen, yavaşça ve alçak sesle aldığımız nefesleri duyabileceklerinden endişelenmeye başladım.

"Tabii elinizde işe yarayabilecek başka bir şey yoksa..." diye ekledi. "Bana söylemediğin herhangi bir şey."

Tekrar nefesimi tuttum, sağır edici sessizlik karşısında onları duymak için kendimi zorladım. Kalbimin çarpıntısı alnıma, gözlerime vuruyordu.

“Hayır,” dedi annem. Sesinde yenilgi vardı. “Hayır, bildiğim bir şey yok. Sen her şeyi biliyorsun.”

Theo iç çekti, “Doğru,” dedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Bir şey daha var Mona...”

O anda annemin yaşlı gözlerle ona baktığını hayal ettim. Tüm mücadelesi bitmişti.

“Anlaşmanın bir parçası olarak, polisi cesetleri gömdüğü yerlere götürmeyi kabul etti.”

Sessizlik geri döndü ama bu sefer hepimizin nutku tutulmuştu. Çünkü Theodore Gates o gün evimizden çıktığında her şey değişmişti. Babamın artık suçlu olduğu varsayılmıyordu; o suçluydu. Bunu sadece jüriye değil, bize de itiraf ediyordu. Annem çabalamayı yavaş yavaş bıraktı. Umursamayı bıraktı. Günler geçtikçe gözleri donuklaştı. Önce evden, sonra odasından, sonra da yatağımdan çıkmamaya başladı. Cooper ile ben ekrana burnumuzu dayamak zorunda kaldık. Babam sonunda suçunu kabul etti ve sonunda cezası açıklandığında her şeyi izledik.

“Bunu neden yaptınız Bay Davis? O kızları neden öldürdünüz?”

Babamın yargıçtan uzakta, başı önde, yere bakışını izledim. Oda sessizdi, sadece havada asılı kalan ortak bir nefesin ağırlığı hissediliyordu. Soruyu düşünüyor gibiydi, gerçekten düşünüyordu, ilk kez *neden* sözcüğünü düşünmek için durmuş gibi soruyu zihninde çiğniyordu.

“İçimde bir karanlık var,” dedi sonunda. “Geceleri ortaya çıkan bir karanlık.”

Coop’a baktım, yüzünde bir açıklama arıyordum ama o büyülenmiş gibi televizyona bakıyordu. Arkamı döndüm.

Yargıç, “Nasıl bir karanlık?” diye sordu.

Babam başını iki yana salladı ve gözünden tek bir damla yaş yanağından aşağı süzüldü. Duruşma salonu o kadar sessizdi ki masanın üzerine düşen o gözyaşının sesini duyduğuma yemin edebilirdim.

“Bilmiyorum,” dedi sessizce. “Bilmiyorum. O kadar güçlü ki karşı koyamadım. Uzun süre denedim. Uzun, çok uzun bir süre. Ama onunla savaşılmaya gücüm yetmedi.”

“Yani sen içindeki karanlığın seni o kızları öldürmeye zorladığını mı söylüyorsun?”

“Evet.” Başını salladı. O sırada gözyaşları yüzünden akıyor, burun deliklerinden sümükler damlıyordu. “Evet, o yaptı. Bir gölge gibi. Her zaman odanın köşesinde dolaşan dev bir gölge. Her odanın. Ondan uzak durmaya çalıştım, aydınlıkta kalmaya çalıştım ama bir süre sonra bunu yapamaz hale geldim. Beni içine çekti, bütünüyle yuttu. Bazen bunun şeytanın kendisi olabileceğini düşünüyorum.”

O anda babamı daha önce hiç ağlarken görmediğimi fark etmiştim. Onun çatısı altında yaşadığım on iki yıl boyunca bir kez bile benim yanımda gözyaşı dökmemişti. Anne babanızı ağlarken izlemek acı verici, hatta rahatsız edici bir deneyim olmalı. Bir keresinde, teyzem vefat ettikten sonra, annemle babamın yatak odasına girdiğimde annemi yatakta ağlarken görmüştüm. Başını kaldırdığında yastığının üzerinde yüzünün izi çıkmıştı; gözyaşları, sümüğü ve tükürüğü yüz hatlarının olduğu yerleri belirlemişti, sanki lunaparktaki gülen yüzlerden biri kumaşa bulaşmış gibiydi. Sarsıcı bir sahneydi; benekli cildi, kızarmış burnu ve yavaş yavaş kenarına yapışmış ıslak saçlarını geriye itip bana gülümseyerek her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışması başka bir dünyaya ait gibiydi. Tek bir kelime bile etmeden, yavaşça geri çekilip, kapıyı kapatmadan önce eşikte şaşkın bir şekilde durduğumu da hatırladım. Fakat babamın ulusal televizyonda hıçkırarak ağlamasını izlerken, gözyaşlarının dudağının üstündeki kıvrımda birikip, masada duran not defterini boyamasını izlerken tiksintiden başka bir şey hissetmemiştim.

Duygularının gerçekçi görüldüğünü düşünmüştüm ama açıklaması zorlama ve senaryo gibiydi. Sanki ezberlediği bir metni okuyor, günahlarını itiraf eden seri katil rolünü canlan-

dınıyordu. Sempatı aradığını hissettim. Suçu kendisinden başka her şeyin üstüne atıyordu. Yaptığı şeyden üzülmüyordu; yakalandığına üzülmüyordu. Ve yaptıkları için bu hayali varlığı, köşelerde gizlenen, onu insanları boğazlamaya zorlayan bu şeytani suçlaması, içimde açıklanamaz bir öfke patlamasına yol açmıştı.

Ellerimi yumruk yapıp avuçlarımdan kan gelene kadar tırnaklarımı batırdığımı hatırlıyorum.

“Şerefsiz korkak,” diye bağırdım. Cooper bana baktı, kullandığım dile ve öfkeme şaşırmıştı.

Babamı son görüşüm oldu. Yüzü televizyon ekranındaydı, o kızları boğup cesetlerini on dönümlük arazimizin arkasındaki ormana gömmesine sebep olan görünmez canavarı tarif ediyordu. Polisi oraya götürüleceğine dair verdiği sözü tuttu. Arabanın kapılarının çarpma sesini duyduğumu, babam dedektiflerden oluşan bir ekibi ağaçların arasına götürürken pencereden dışarı bakmayı bile reddettiğimi hatırlıyorum. Kızlara ait bazı kalıntılar buldular (saç telleri, giysi lifleri) ama cesetler yoktu. Onlara önce hayvanlar ulaşmış olmalıydı; bir timsah, bir çakal ya da bataklıkta yiyecek arayan başka bir gizli yaratık. Bunun doğru olduğunu biliyordum çünkü bir gece onu, ağaçların arasından çıkan, üstü başı toprak içindeki karaltıyı görmüştüm. Omzuna astığı kürekle evimizin önünde yere yığıldığında yatak odamın penceresinden beni izlediğini fark etmemiştim. Eve dönüp bana iyi geceler öpücüğü vermeden önce bir ceset gömdüğü fikri, kendi derimden sıyrılarak çıkıp başka bir yerde yaşama isteği uyandırmıştı bende. Çok uzak bir yerde.

İç çektim, Ativan bacaklarımın karıncalanmasına neden oluyordu. O televizyon ekranını kapattığım gün, babamın öldüğüne karar verdiğim gündü. Elbette itiraf anlaşması sayesinde ölmemişti. Bunun yerine Louisiana Eyalet Hapishanesi’nde şartlı tahliye ihtimali olmaksızın altı kez üst üste müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Ama benim için ölmüştü. Böyle olması benim için daha iyiydi. Fakat birden, yalanıma inanmak gittikçe

zor hale gelmeye başladı. Unutmak daha da zorlaşıyordu. Belki de düğün yüzündendi, benimle o koridorda yürümeyeceği düşüncesi yüzündendi. Belki de yıldönümü (yirmi yıl olmuştu) ve Aaron Jansen'in beni asla bir parçası olmak istemediğim bu korkunç dönüm noktasını kabul etmeye zorlaması yüzünden.

Belki de Aubrey Gravino yüzündendi. On beş yaşında bir kız erkenden hayata veda etmek zorunda kalmıştı.

Masama döndüm, gözlerim dizüstü bilgisayarına takıldı. Kapağı açtığımda ekran aydınlandı, yeni bir tarayıcı penceresi açtım, parmaklarımı klavyede gezdirdim. Sonra yazmaya başladım.

Google'a "*Aaron Jansen, The New York Times*" yazdım. Sayfalarca sonuç ekranı doldurdu. Önce bir makale okudum, sonra diğerine geçtim. Sonra bir başkasına. Bu adamın, hayatını başkalarının cinayetleri ve talihsizlikleri hakkında yazarak kazandığı anlaşılıyordu. Central Park'ın çalılıklarında bulunan başsız bir ceset, Highway of Tears'ta kaybolan kadınlar. Biyografisine tıkladım. Vesikalık fotoğrafı küçük, dairesel ve siyah beyazdı. Yüzü ve sesi birbirine uymayan insanlardan biriydi, sonradan dikilmiş gibi, iki beden büyük geliyordu. Sesi derin ve erkeksiydi ama görüntüsü bundan çok uzaktı. Zayıf görünüyordu, belki otuzlu yaşlarının ortalarında, numaralı değilmiş gibi görünen kahverengi, kemik çerçeve gözlük takıyordu. Mavi ışık engelleyicilere benziyordu, gözlükleri olmasını isteyen insanlar için yapılmış gözlüklerdendi.

Birinci vuruş.

Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, dar, kareli, düğmeli bir gömlek giyiyordu, ince örgü kravatı sıksa göğsünde gevşek duruyordu.

İkinci vuruş.

Üçüncüyü bulmak için makaleyi taradım. Aaron Jansen'i ailemi sömürmek isteyen başka bir gazeteci hıyar olarak görmemek için bir neden daha aradım. Bu tür röportaj taleplerini

daha önce de almıştım. *Hikâyeyi bir de senden dinlemek istiyorum*, sözünü pek çok kez duymuştum. Onlara inanmıştım. Onları kabul etmiştim. Onlara hikâyenin benim tarafımı anlattım ancak günler sonra ailemi babamın suçlarına bir tür suç ortağı olarak resmettikleri makaleyi dehşet içinde okudum. Soruşturmanın ardından, babamı aldattığı, *onu duygusal olarak savunmasız ve kadınlara karşı öfkeli* hale getirdiği için annemi suçladılar. Kızların evimize girmesine izin verdiği, kendisine kur yapan adamlar yüzünden babamın kızlara baktığını göremeyecek kadar dikkati dağıldığı, kocasının geceleri gizlice dışarı çıktığı ve eve kıyafetleri kir içinde döndüğünü fark edemediği için onu suçladılar. Hatta bazı haberlerde onun bunu bildiğini, babamın içindeki karanlığı bildiğini ve görmezden geldiğini yazdılar. Belki de onu aldatmaya iten şey buydu: babamın pedofili hastası olması ve öfkesi. Onu çılgına çeviren suçluluk duygusuydu, içine kapanmasına ve çocuklarını annelerine en çok ihtiyaç duydukları anda terk etmesine neden olan bu olaylardaki rolüyle ilgili suçluluk duygusuydu.

Çocuklar. Çocuklar konusuna başlamamak lazım. Cooper, babamın sözde imrenerek baktığı altın çocuktur. Çocuksu yakışıklılığı, güreşçi kolları ve çekici gülüşüyle kızlarda hayranlık uyandırdığını görüyordu. Cooper her normal ergen çocuk gibi evde porno dergileri bulunduruyordu ama babam onları benim sayemde bulmuştu. Belki de karanlığın köşelerden içeri sızmasına neden olan buydu; belki de o dergileri karıştırmak, içinde yıllardır bastırdığı bir şeyi serbest bırakmıştı. Gizli bir şiddeti.

Bir de ben, yani Chloe, vardım. Makyaj yapmaya, bacaklarımı tıraş etmeye ve Lena'nın o gün festivalde yaptığı gibi göbek deliğini göstermek için tişörtünü yukarı kaldırmaya başlayan ergenlik çağındaki bir kızdım. Evde, babamın etrafında böyle dolaşıyordum.

Klasik kurban suçlamasıydı. Babam, açıklayamadığı bir acımasızlığı olan orta yaşlı beyaz bir adamdı. Hiçbir somut

açıklama, hiçbir geçerli neden sunmuyordu. Sadece karanlığı öne sürmüştü. Ve elbette, bu mümkün olamazdı çünkü insanlar sıradan beyaz erkeklerin bir neden yokken cinayet işlediğine inanmayı reddediyordu. Bu yüzden sebep olarak biz ortaya atıldık: eşinin ihmalkârlığı, oğlunun alayları, kızının filizlenen ahlaksızlığı. Tüm bunlar onun zedelenen egosu için çok fazlaydı ve sonunda patlamıştı.

Yıllar önce bana sorulan o soruları hâlâ hatırlıyorum. Verdiğim cevaplar çarpıtıldı, yayınlandı ve zamanın geri kalanı boyunca bilgisayar ekranlarında görüntülenmek üzere internette arşivlendi.

“Sence baban bunu neden yaptı?”

Kalemimi hâlâ parlak ve çiziksiz olan isim levhamın üzerine vurduğumu hatırlıyorum; bu görüşme Baton Rouge Hastanesi’ndeki ilk yılımda gerçekleşmişti. Pazar sabahları yayınlanan, insanın içini iyi duygularla dolduran hikâyelerden biri olması gerekiyordu: Richard Davis’in kızı psikolog olmuş, çocukluk travmasını başka genç ve sorunlu ruhlara yardım etmek için kullanmıştı.

“Bilmiyorum,” demiştim. “Bazen böyle şeylerin net bir cevabı olmaz. Belli ki çocukken görmediğim bir egemenlik kurma, kontrol etme ihtiyacı vardı.”

“Annenin bunu fark etmesi gerekmez miydi?” Durdum, bakakaldım.

“Babamın yaptığı her yanlışı fark etmek annemin görevi değildi,” dedim. “Çoğu zaman, çok geç olana kadar dikkat çekici işaretler göremezsiniz. Ted Bundy’ye, Dennis Rader’a bakın. Kız arkadaşları, eşleri, aileleri vardı ve geceleri ne yaptıklarından tamamen bihaberdiler. Annem onun yaptıklarından sorumlu değildi. Onun kendi hayatı vardı.”

“Kendi hayatının olduğu çok açık. Mahkeme sırasında annenizin evlilik dışı birkaç ilişkiye karıştığı ortaya çıktı.”

“Evet,” dedim. “Açıkçası annem de kusursuz biri değildi, ama hiç kimse...”

“Özellikle de Lena’nın babası Bert Rhodes ile.”

Sustum. Bert Rhodes’un gözyaşı döktüğü anın görüntüsü hâlâ aklımdaydı.

“Babanı duygusal olarak ihmal etti mi? Onu terk etmeyi planlıyor muydu?”

Başımı sallayarak “Hayır,” dedim. “Hayır, onu ihmal etmedi. Mutluydular. Ya da ben mutlu olduklarını sanıyordum. Mutlu görünüyorlardı...”

“Seni ihmal etti mi? Mahkemeden sonra annen intihara kalkıştı. On sekiz yaşının altında, bakıma muhtaç iki küçük çocuğu vardı.”

O anda hikâyenin çoktan yazıldığını anlamıştım; söyleyebileceğim hiçbir şey anlatıyı değiştirmeyecekti. Daha da kötüsü, benim sözlerimi, bir psikolog olarak benim sözlerimi, onun kızı olarak benim sözlerimi, kendi kör fikirlerini güçlendirmek için kullanıyorlardı. Amaçlarına gerekçe olarak sunuyorlardı.

Times’ın internet sayfasından çıkıp yeni bir pencere açtım ama daha yazmaya başlayamadan ekranda bir son dakika uyarısı belirdi.

AUBREY GRAVINO’NUN CESEDİ BULUNDU.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Haber uyarısına tıklama zahmetine bile girmedim. Masamdan kalkıp dizüstü bilgisayarımı kapattım, Ativan'ın yarattığı sis, beni ofisimden alıp arabama götürdü. Yolda, kasabada, mahallemde, ön kapımda tüy gibi süzüldüm ve sonunda kendimi kanepede buldum. Gözlerimi tavana dikerken başım minderlerin derinliklerine gömüldü.

Hafta sonunun geri kalanını o halde geçirdim.

Şu an pazartesi sabahı ve evim hâlâ cumartesi sabahı şarapla ıslanmış mutfak tezgâhlarını silmek için kullandığım temizleyiciden kalan yapay limon gibi kokuyordu. Etrafım temiz görünüyordu ama ben kendimi hiç de öyle hissetmiyordum. Cypress Mezarlığı'ndan döndüğümünden beri duş almamıştım ve Aubrey'nin küpesine bulaşmış toprak hâlâ tırnaklarımın arasındaydı. Saç diplerim yağlanmıştı; parmaklarımı saçlarımda gezdirdiğimde saç tellerim her zamanki gibi alnıma dökülmek yerine birbirlerine yapışıyorlardı. İşe gitmeden önce duş almam gerekiyordu ama kendimde o gücü bulamıyordum.

Yaşadığın şey travma sonrası stres bozukluğu semptomlarına benziyor Chloe. Yakın bir tehlike olmamasına rağmen devam eden endişe hissi.

Elbette tavsiye vermek almaktan daha kolaydı. Kendimi ikiyüzlü, sahtekâr biri gibi hissediyordum, bir hastaya söyleyeceğim sözleri tekrarlarlarken sözlerin muhatabı kendim olduğumda onları bilerek görmezden geliyordum. Telefonum titreyerek mermer adanın üzerinde hareket etmeye başladı. Ekranı bak-

tım. Daniel'dan yeni bir kısa mesaj vardı. Ekranı kaydırıldığında beliren yazıyı okudum.

Günaydın tatlım. Açılış oturumuna gidiyorum, günün çoğunda müsait olamayacağım. İyi bir gün geçir. Seni özledim.

Parmaklarım ekrana dokundu, Daniel'ın sözleri omuzlarımdaki ağırlığı biraz hafifletmişti. Onun, üzerimdeki bu etkisini açıklayamıyordum. O ne yaptığını biliyor gibiydi; suyun altına doğru kaydım, tutunacak bir dal bile arayamayacak kadar yorgundum ve o ağaçların arasından uzanan, gömleğimi yakalayan ve beni tam zamanında karaya, güvenliğe geri çeken el onun eliydi.

Ona mesaj atıp telefonumu mutfak tezgâhının üzerine koydum, kahve makinesini çalıştırdıktan sonra banyoya girip duşu açtım. Sıcak suyun altına girdiğimde püsküren su, vücuduma iğne gibi battı. Bir süre beni yakmasına, derimi dövmesine izin verdim. Aubrey'yi ve mezarlıkta bulunan cesedini düşünmemeye çalıştım. Çürümüş bir yemeğin etrafında hevesle dolanan kurtçuklarla kaplı, çiziklerle dolu, kir içindeki tenini düşünmemeye çalışıyordum. Onu kimin bulmuş olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Zavallı kızın küpesini kilitli aracına götürürken burnundan soluyan o polis mi bulmuştu yoksa bir hendeğe ya da özellikle çobandeğneği otlarıyla kaplı hendeğe giren, bir şey bulduğunu duyurmak için çığlık atan ama sesi boğazında düğümlenmiş gibi çıkan, haki pantolonlu kadın mı bulmuştu, düşünmek istemiyordum.

Bunun yerine Daniel'ı düşündüm. O sırada ne yaptığını düşündüm: New Orleans'ta soğuk bir oditoryuma giriyordu, muhtemelen elinde strafor bir bardakta ücretsiz kahve ve boynunda adının yazılı olduğu bir isimlik vardı, boş bir sandalye bulmak için kalabalığı tarıyordu. İnsanlarla tanışmakta sorun yaşamazdı. Daniel herkesle sohbet edebilirdi. Ne de olsa bir

hastane lobisinde tanıştığı, duygularını korumaya almış benim gibi yabancı bir kadını birkaç ay içinde nişanlısı haline getirmeyi başarmıştı.

Aslında ilk buluşma teklifi benden gelmişti. Bu konuda hakkımı teslim etmeliyim. Ne de olsa o gün kitabın sayfaları arasına sıkışan şey onun kartıydı. Bende onun numarası vardı ama onda benimki yoktu. Kitabı arka koltuğa yerleştirmeden önce arabamın üstünde duran kutuya geri koyduğumu ve arabayla uzaklaştığımı, dikiz aynamdan onun Baton Rouge Hastanesi'ne girip gözden kayboluşunu izlediğimi hayal meyal hâlâ hatırlıyordum. Hoş ve yakışıklı biri olduğunu düşünmüştüm. Kartında *İlaç Satış* yazıyordu, bu da neden orada olduğunu açıklıyordu. Ayrıca bu yüzden benimle flört edip etmediğini de merak etmiştim. Onun için sadece başka bir müşteri olabilirdim. Başka bir maaş çeki.

Kartı hiç unutmadım; her zaman orada olduğunu, köşeden sessizce beni çağırdığını biliyordum. Onu orada bırakabildiğim kadar bıraktım, üç hafta sonra elimde kalan son kitap olana kadar o kitap kutusuna dokunmamıştım. Tozlanmış ve çatlamış kitapların sırtlarından çekip çıkarmış, sonunda sadece bir tane kalana kadar kitaplıktaki yerlerine yerleştirmiştim. Boş kutuya baktım, Bird Girl soğuk, bronz gözleriyle bana bakıyordu. *İyinin ve Kötünün Bahçesinde Gece Yarısı*. Eğilip almış, yan tarafına bakmışım. Parmaklarımı sayfaların kenarlarında gezdirmiş, kartvizitinin hâlâ durduğu boşluğu parlaklarımla açmışım. Başparmağımı açıklığa sokup çevirerek kitabı açtım, kartın üstünde yazan isme bir kez daha bakmışım.

Daniel Briggs.

Kartı elime alıp, parmaklarımın arasında gezdirirken düşünmüştüm. Numarası bana bakıyordu, sessiz bir meydan okumaydı. Erkek kardeşimin biriyle çıkmaktan, biriyle yakınlaşmaktan kaçınmasını anlıyordum. Babam bana birini gerçekten tanımadan sevmenin mümkün olduğunu öğretmişti ve bu dü-

şünce beni geceleri uyutmuyordu. Ne zaman kendimi bir erkeğe ilgi duyarken bulsam merak etmekten kendimi alamazdım: Acaba ne saklıyor? Bana söylemediği ne var? İskeletleri hangi dolapta saklıyor, hangi karanlıkta gömülü? Babamm sakladığı o kutu gibi, onları bulmaktan, gerçek özlerini öğrenmekten korkuyordum.

Öte yandan, Lena bana birini sevmenin ve onu sebepsiz yere kaybetmenin de mümkün olduğunu öğretmişti. Kusursuz bir insan bulmak ve bir sabah uyandığında onun mecburen ya da isteyerek, hiçbir iz bırakmadan gittiğini öğrenmek ne kadar zor. Ya birini, iyi birini *bulduysam* ve onu elimden kaçırdıysam?

Hayata yalnız devam etmek daha kolay olmaz mıydı?

Yıllardır yaptığım şey buydu. Yalnızdım. Liseyi şaşkın bir ruh hali içinde bitirmiştım. Cooper mezun olduktan ve tek başıma kaldıktan sonra spor salonunda üstüme gelmeye başlamışlardı, sert çocuklar kadına yönelik şiddeti umursamadıklarını koluma salladıkları sustalı bıçaklarla derimi çizerek kanıtlamaya çalışırlardı. *Bu baban için*, dediklerinde ironi kaybolurdu. Eve yürürken, kanın parmaklarımdan bir şamdandaki erimiş balmumu gibi damladığını, yerde oluşan kırmızı benekli kesik çizgilerin kasabanın içinde bir hazine haritası gibi kıvrılarak uzadığını hatırlıyorum. X işareti hazinenin yerini gösteriyordu. Üniversiteye gidersem Breaux Bridge'den kurtulabileceğimi kendime telkin ettiğimi de hatırlıyorum. Her şeyden uzaklaşabilirdim.

Öyle yaptım.

LSU*’da erkeklerle çıktım ama çoğunlukla yüzey-seldi; kalabalık bir barın karanlık köşelerinde sarhoşken takılmalar, bir öğrenci yurdunun yatak odasına gizlice girip dışarıda devam eden partinin boğuk sesini duyabildiğimden emin olmak için kapıyı aralık bırakmalar. Titreşimi duvarlara vuran boktan müzik, sürü halindeki kızların koridorda yankılanan

* Louisiana Eyalet Üniversitesi.

kahkahaları, avuçlarıyla kapılara vurmalar. Darmadağın saçlar ve inik fermuarlarımızla odadan çıktığımızda fısıldaşmalar ve bakışlar. Saatler önce gözüme kestirdiğim ve yatak odasının karanlık köşelerinde bana aşırı bağıllık duyma ya da beni öldürme tehlikesini en aza indiren titiz kontrol listemin hedefi olan çocuğun geveleyerek söylediği sözler. Hiçbiri çok uzun boylu olmazdı, asla aşırı kaslıları seçmezdim. Eğer üzerime çıkarsa onu kolayca itebilirdim. Arkadaşları olanları tercih ederdim (öfkeli bir yalnızlık riskini göze alamazdım), ama aynı zamanda partinin neşe kaynağı da olmamalıydılar (Kendini beğenmiş bir palavracıyla karşı karşıya kalma riskini de göze alamazdım, bir kadının vücudunu oyuncağı gibi gören bir erkek olmamalıydı). Her zaman doğru seviyede sarhoş olanları seçerdim, ayağa kalkamayacak kadar değil ama ayakları üzerinde dengesiz duracak kadar sarhoş, gözleri cam gibi olmalıydı. Ben de tam kıvamında sarhoş olurdu; içim kıpır kıpır, kendimden emin ve uyuşuk. Çekingenliğimi, boynumu öpmesine izin verecek kadar azaltacak ama uyanıklığımı, koordinasyonumu ve tehlike hissimi kaybedecek kadar değil. Belki sabah yüzümü hatırlamayacaktı, adımı kesinlikle hatırlamayacaktı.

Ben de bundan hoşlanıyordum. Anonimlik, çocukluğumda bana hiçbir zaman verilmeyen bir şeydi. Başka bir kalbin göğsüne çarpması, benimkiyle iç içe geçmiş parmakların titremesi, incinme ihtimali olmadan yakınlık hissi duyma fırsatı bana tanınmamıştı. Yarı ciddi tek ilişkim iyi bitmemişti, biriyle çıkmaya hazır değildim. Başka birine tamamen güvenmeye hazır değildim. Ama yine de bunu kendimi normal hissetmek için yapmıştım. Yalnızlığımı bastırmak ve başka bir bedenin fiziksel varlığı ile kendimi kandırıp daha az yalnızlık hissetmek istemişim.

Her nasılsa tam tersi olmuştu.

Mezuniyetten sonra hastane bana arkadaşlar, iş arkadaşları, gündüz saatlerinde çevremi saran bir topluluk sağlamıştı;

geceleeri eve çekilip izole olma rutinime geçmeden önce. Bir sürelğine işe yaramıştı ama kendi işimi kurduktan sonra gene yapayalnız kalmaya başladım. Bütün gün ve bütün gece. Daniel'ın kartını tekrar elime aldığım o gün... Coop ya da Shannon'dan gelen mesajlara cevap vermek ya da bakımevinden annemi ziyarete gitmemi hatırlatmak için aramaları dışında haftalardır başka bir insanla konuşmamıştım. Hastalarım kapıdan içeri girmeye başladığında bunun değişeceğini biliyordum ama aynı şey değildi. Ayrıca destek almak için benimle konuşuyorlardı, tam tersi değil.

Ellerimde Daniel'ın kartvizitindeki sıcaklığı hissediyordum. Masama yürüdüğümü ve sandalyeme yaslandığımı hatırlıyorum. Telefonumu elime aldım, numarayı çevirdim. O kadar uzun çaldı ki neredeyse kapatacaktım. Sonra aniden bir ses duydum.

"Ben Daniel."

Sessimi çıkaramadım, nefesim boğazımda düğümlenmişti. Tekrar denemeden önce birkaç saniye bekledi.

"Alo?"

Sonunda, "Daniel," dedim. "Ben Chloe Davis."

Karşı taraftaki sessizlik midemi altüst etti.

Yüzümü buruşturarak "Birkaç hafta önce tanışmıştık," diye hatırlattım. "Hastanede."

"Doktor Chloe Davis," diye cevap verdi. Dudaklarında beliren gülümsemeyi gözümde canlandırabiliyordum. "Aramaya-çağını düşünmeye başlamıştım."

Kalp atışlarım yavaşlamaya başlarken "Eşyalarımı yerleştiriyordum," dedim. "Kartını kaybetmişim ama şimdi buldum, son kutunun dibinde."

"Yani tamamen taşındın mı?"

Dağınık ofise bakıp "Hemen hemen," dedim.

"O halde kutlama için iyi bir sebebimiz var. Bir şeyler içmek ister misin?"

Hiçbir zaman bir yabancıyla bir şeyler içmeyi kabul eden biri olmamıştım; şimdiye kadarki her gerçek randevu ortak arkadaşlarım tarafından ayarlanmıştı, iyi niyetli bir davranış olduğunu biliyordum, çoğunlukla grup buluşmalarına yalnız gelen tek kişi olduğumda ortaya çıkan tuhaflıktan kaynaklanıyordu. Tereddüt ettim, her an bir bahane uydurup meşgul olduğumu öne sürebilirdim. Ama dudaklarım onları kontrol eden beynime karşı çıkıyormuş gibi, tekfini kabul ettiğimi duydum. O gün konuşmaya, herhangi bir insan etkileşimine o kadar aç olmasaydım o telefon görüşmesi muhtemelen her şeyin sonu olurdu.

Öyle olmadı.

Bir saat sonra River Room barında oturmuş, bir kadeh şarabı yudumluyordum. Daniel yanımdaki bar taburesindeydi, gözleriyle beni inceliyordu.

Bir tutam saçımı bilinçli bir şekilde kulağımın arkasına sıkıştırarak “Ne oldu?” diye sordum. “Dişlerimde yemek falan mı var?”

“Hayır,” diye güldü ve başını salladı. “Hayır, sadece... Burada olduğuma inanamıyorum. Seninle birlikte.”

Gözlerimi ona dikmiş, yorumunu değerlendirmeye çalışıyordum. Benimle flört mü ediyordu, yoksa daha kötü bir şey mi vardı? Randevumuzdan önce Daniel Briggs adını Google’da aramıştım (elbette arayacaktım) ve onun da aynısını yapıp yapmadığını öğrenecektim. Daniel’in adını arattığımda, bir teras barda elinde viski kadehiyle ya da bir elinde golf sopası diğer elinde soğuk birayla veya kucağında arkadaşının çocuğuyla kanepede bağdaş kurup otururken görülen birkaç fotoğrafının bulunduğu bir Facebook sayfasından başka bir şey çıkmamıştı. LinkedIn profilini de bulmuştum, mesleğinin ilaç satışı olduğunu doğruluyordu. Louisiana Maratonu’nu dört saat on dokuz dakikada bitirdiğini yazan 2015 tarihli bir gazete vardı. Hepsi çok sıradan, masum, hatta neredeyse sıkıcıydı. Tam da istediğim gibiydi.

Ama beni Google'da aratsaydı, bundan fazlasını bulabilirdi. Çok daha fazlasını.

"Eee," dedi. "Doktor Chloe Davis, bana kendinden bahset."

"Bana her zaman böyle hitap etmek zorunda değilsin. Doktor Chloe Davis. Çok resmi."

Gülümsedi, viskisinden bir yudum aldı. "O zaman sana nasıl sesleneyim?"

"Chloe," dedim ona bakarak. "Sadece Chloe."

"Pekâlâ, Sadece Chloe..." Elimin tersiyle koluna vurdum, güldüm. O da bana gülümsedi. "Gerçekten, bana kendinden bahset. Burada oturmuş, bir yabancıyla bir şeyler içiyorum; en azından tehlikeli olmadığına beni ikna edebilirsin."

Tüylerimin diken diken olduğunu, kollarımdaki tüylerin kalktığını hissettim.

"Ben Louisiana'lıyım," diyerek ağzını aradım. Hiç tepki vermedi. "Baton Rouge değil ama buraya bir saat uzaklıkta küçük bir kasaba."

Bardağı göğsüne götürüp "Doğma büyüme Baton Rouge'lyum," dedi. "Buraya taşınmana ne sebep oldu?" diye sordu.

"Okul," dedim. "Doktoramı LSU'da tamamladım."

"Etkileyici."

"Teşekkür ederim."

"Bilmem gereken korumacı ağabeylerin var mı?"

Göğsüm yine zonkladı; tüm bu yorumlar masum bir flört olabilirdi ama aynı zamanda bir erkeğin kendi öğrendiği bir gerçeği benim ağzımdan almaya çalışması olarak da algılanabilirdi. Kötü geçen ilk buluşmalarım gözümün önüne geldi o an, sohbet ettiğim kişinin zaten bilinmesi gereken her şeyi bildiğini fark etmiştim. Bazıları bana açıkça sormuştu. "*Sen Dick Davis'in kızıydın, değil mi?*" Gözlerinde bilgiye aç bir bakış olurdu, başka şeyleri de öğrenmeye can atarlardı, ben anlatırken parmaklarını heyecanla masaya vururlardı, onlara göre bir seri katille aynı DNA'yı paylaştığımı itiraf etmek hevesle açıklamam gereken bir şeydi.

Ses tonumu yumuşak tutmaya çalışarak "Nereden biliyorsun?" dedim. "O kadar belli mi?"

Daniel omuz silkti. "Hayır," dedi. "Benim de kız kardeşim vardı ve korumacı bir ağabey olduğumu düşünürdüm, o yüzden biliyorum. Ona bakan her erkeği tanırdım. Eğer senin yerinde o olsaydı muhtemelen şu anda bu barın bir köşesinde gizleniyordum."

Beni Google'da aratmamıştı, bunu daha sonraki bir tarihte öğrenecektim. Sorgulama tarzıyla ilgili şüphelerim sadece paranoyaydı. Breaux Bridge'i, Dick Davis'i ve kayıp kızları hiç duymamıştı bile. Olaylar olduğunda sadece on yedi yaşındaymış ve haberleri pek izlemiyormuş. Sanırım annesi de benim annemin benden saklamaya çalıştığı gibi ondan saklamaya çalışmıştı. Bir gece oturma odamdaki kanepeye yayılmış uzanırken ona hikâyeyi anlatmıştım; o anı neden seçtiğimi bilmiyordum. Sanırım bir noktada itiraf etmem gerektiğini fark etmiştim. Benim gerçeğim, benim geçmişim, birlikte yaşamımızı, geleceğimizi ya da olamayacak geleceğimizi belirleyen bir kırılma noktasıydı.

Bu yüzden konuşmaya başladım ve her geçen dakika, her korkunç ayrıntıda alnının daha da kırışmasını izledim. Ona *her şeyi* anlattım: Lena'yı, festivali, babamın oturma odamızda tutuklamışını izleyişimi, gecenin karanlığına gömülmeden önce söylediği o sözleri. Ona yatak odamın penceresinden gördüklerimi; babamı, o küreği ve çocukluğumun geçtiği evin hâlâ boş olduğunu anlattım. Breaux Bridge'deki terk edilmiş evimiz, gençlik anılarım, gerçek hayatta perili bir eve, bir hayalet hikâyesine, çocukların duvarlara gizlenmiş ruhları uyandırma korkusuyla nefeslerini tutarak önünden koştukları bir yere dönüşmüştü. Ona hapisteki babamdan bahsetmiştim, itiraf anlaşmasından ve art arda aldığı müebbet hapis cezalarından. Neredeyse yirmi yıldır onu görmediğimi, onunla konuşmadığımı söylemiştim. O anda kendimi tamamen kaybetmiştim; temizlenirken karnı yarılmış bir balığın bağırsaklarının çıkarılması gibi, anılarımın

içimden dökülmesine izin vermiştim. Onları dışarı çıkarmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu, beni içten içe nasıl zehirlediklerini hiç fark etmemiştim.

Anlattıklarım bitince Daniel sessizliğe gömülmüştü. Utanarak kanepenin üzerindeki yıpranmış bir ipliği karıştırmaya başlamıştım.

Başım öne eğik, "Bunları bilmen gerektiğini düşündüm," demiştim. "Eğer biz, bilirsin işte, çıkmaya falan başlayacaksak. Anlattıklarım sana ağır geldiyse bunu anlayışla karşılarım. Eğer seni korkutuyorsa inan bana seni anlıyorum..."

Sonra ellerini yanaklarımda hissettim, başımı hafifçe yukarı iterek beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

Yumuşak bir sesle "Chloe," dedi. "Ağır gelmedi. *Seni seviyorum.*"

Daniel daha sonra bana acımı anladığını söylemişti; arkadaşlarımla ve ailelerinin benim neler yaşadığımı bildiklerini iddia ettiği gibi yapmacık bir şekilde değil, gerçekten anladığını söylemişti. On yedi yaşındayken kız kardeşini kaybetmişti; o da Breaux Bridge kızlarıyla aynı yıl kaybolmuştu. Bir an için babamın yüzü gözümün önünde belirip kaybolmuştu, korkunç bir andı. Kasabanın dışında mı öldürmüştü? Bir saat uzaklıktaki Baton Rouge'a gelip burada da mı cinayet işlemişti? Diğerleri gibi olmayan diğer kayıp kız, Tara King aklıma gelmişti. Örüntüdeki kırılma oydu. Onlarca yıl geçmesine rağmen hâlâ gizemini koruyordu. Daniel başını sallamasına rağmen kardeşinin adı dışında pek bir açıklama yapmamıştı. Sophie. On üç yaşındaydı.

"Ne oldu?" diye sormuştum, sesim uzak bir fısıltı gibi çıkmıştı. Bir çözüm için, babamın bu işe karışmış olamayacağına dair somut bir kanıt için dua ediyordum. Ama bunu asla elde edemedim.

"Gerçekten bilmiyoruz," dedi. "En kötüsü de bu. Bir gece bir arkadaşının evindeymiş ve karanlıkta eve doğru yürüyormuş. Sadece birkaç blok ötedeydi; bunu her zaman yapardı. Ve o geceye kadar hiç kötü bir şey olmamıştı."

Sophie'nin terk edilmiş eski bir yolda tek başına yürüdüğü hayal ederek başımı salladım. Neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden yüzü zihnimde bir karaltı halindeydi. Sadece bir ceset vardı. Bir kızın bedeni. Lena'nın bedeni.

Ayak parmaklarım banyo paspasına uzanırken tenim doğal olmayan parlak bir kırmızıya büründü. Havluya sarındım ve dolabıma yürüdüm, parmaklarımı bir avuç düğmeli bluz arasında gezdirdikten sonra rasgele bir askı seçip kapı koluna astım. Havlumu açtım, Daniel'in sözlerini hatırlayarak giyinmeye başladım. Seni seviyorum. Bu sözlerle ne kadar aç olduğumu, o ana kadar hayatımda hiç bu kadar açık bir şekilde yer almadıklarını fark etmemiştim. Daniel bu sözleri tanışmamızın üzerinden sadece bir ay geçmişken söylediğinde bunları en son ne zaman duyduğumu, en son ne zaman bana ve sadece bana söylendiğini hatırlamak için beynimi zorlamıştım.

Hatırlayamamıştım.

Mutfığa girdim ve bir fincan kahve doldurdum, parmaklarımı hâlâ nemli olan saçlarımda gezdirerek saç tellerimi kurutmaya çalıştım. Daniel ve benim aramdaki bu tuhaf tesadüfün bizi birbirimizden uzaklaştıracağını düşünmüştüm, babam bir alıcıydı ve Daniel'in kız kardeşi kaçırılmıştı ama tam tersi olmuştu. Bizi yakınlaştırmış, aramızda söze dökülmeyen bir bağ oluşturmuştu. Daniel'ı bana karşı neredeyse korumacı bir insan haline getirmişti ama iyi bir şekilde. Şefkatli bir şekilde. Cooper'ın korumacılığına benziyordu çünkü ikisi de bir kadın olarak var olmanın doğasındaki tehlikeyi anlıyorlardı. Çünkü ikisi de ölümü ve ölümün insanı bir anda hayattan koparabileceğini biliyordu. Bir sonraki kurbanı üzerinde ne kadar adaletsizce hak iddia edebileceğini.

Ve ikisi de beni anlıyordu. Neden böyle olduğumu anlıyorlardı.

Bir elimde kahvem, diğerinde çantamla kapıya doğru yürüyorum ve nemli sabah havasına adım atıyorum. Daniel'dan

gelen tek bir mesajın bana yapabildikleri; onu düşünmenin tüm ruh halimi, hayata bakış açımı değiştirme gücü inanılmazdı. Sanki duş suyu sadece tırnaklarımdaki kiri değil, onunla birlikte gelen anıları da yıkayıp temizledi, canlanmışım; televizyon ekranımda Aubrey Gravino'nun resmini gördüğümünden beri ilk kez, üzerimde dolaşan o korku hissi buharlaşıp uçtu.

Kendimi normal hissetmeye başladım.

Kendimi güvende hissetmeye başladım.

Arabama bindim ve motoru çalıştırdım; işe gidişim otomatik bir hal almıştı. Radyoyu açmadım, Aubrey'nin bulunan cesedinin tüyler ürpertici detaylarını dinlemeye çok da istekli değildim. Bunu bilmeme gerek yoktu. Bilmek de istemiyordum. Manşet haberi olduğunu düşündüm; bundan kaçınmak imkânsız olacaktı. Ama şimdilik temiz kalmak istiyordum. Ofisime girdim, kapıyı açtım, içeriden sızan ışık resepsiyonistimin çoktan geldiğini gösteriyordu. Lobiye doğru yürüdüm, odanın ortasına doğru döndüm, masasının üzerine tünemiş Starbucks bardağını görmeyi, Melissa'nın beni selamlayan, şakıyan sesini duymayı umuyordum.

Ama karşımdaki manzara bu değildi.

Aniden durdum ve "Melissa," dedim. Ofisin ortasında duruyordu, yanakları ağlamaktan kızarmıştı. "Her şey yolunda mı?"

Başını sağa sola salladı, yüzünü ellerinin arasma gömdü. Ağlamaya başlamadan önce burnunu çektiğini duydum, göz yaşları parmaklarının arasından yere damlıyordu.

"Bu çok korkunç," diyerek başını tekrar tekrar salladı. "Haberleri gördün mü?"

Nefes verdim, biraz rahatlamışım. Aubrey'nin ölümünden bahsediyordu. Bir an için sinirlendim. O sırada bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Hayatıma devam etmek istiyordum; unutmak istiyordum. Yürümeye devam ettim, ofisin kapalı kapısına doğru ilerledim.

Anahtarı kilide takarken “Gördüm,” dedim. “Haklısın, bu korkunç. Ama en azından ailesinin elinde kızlarının akıbetiyle ilgili bir bilgi var.”

Başını kaldırıp bana baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Cesedi,” diye açıkladım. “En azından onu buldular. Her zaman böyle olmaz.”

Melissa babamı, geçmişimi biliyordu. Breaux Bridge kızlarını ve o ailelerin çocuklarının cesetlerini alacak kadar şanslı olmadıklarını biliyordu. Eğer cinayetin bir değerlendirme ölçeği olsaydı, öldüğü varsayılanlar en sonda yer alırdı. Cevapsızlıktan, bilgiden yoksun olmaktan daha kötü bir şey yoktur. Kalbinizde doğru olduğunu bildiğiniz, ancak bir ceset olmadan kanıtlayamayacağınız korkunç gerçekliğe işaret eden tüm kanıtlara rağmen kesinlik eksikliği. Her zaman bir parça şüphe, bir parça umut vardır.

Ama yanlış umut, hiç umut olmamasından daha kötüdür.

Melissa yine burnunu çekti. “Ne demek istiyorsun?”

“Aubrey Gravino,” dedim. Ses tonum niyetlendiğimden daha sert çıktı.

“Cesedini cumartesi günü Cypress Mezarlığı’nda buldular.”

Kısık bir sesle, “Aubrey’den bahsetmiyorum,” dedi.

Ona doğru döndüm, suratımdaki ifade daha da buruşuk bir hal aldı. Anahtarım hâlâ kilitteydi ama henüz çevirmemişim. Kolum havada gevşek bir şekilde asılı kaldı. Melissa masaya yürüdü ve uzaktan kumandayı alıp duvara monte edilmiş televizyona doğrulttu. Genelde mesai saatlerinde televizyonu kapalı tutardım. Televizyonu açınca siyah ekran canlanarak parlak kırmızı bir altyazı gösterdi.

SON DAKİKA: BATON ROUGE’DA BİR KIZ DAHA KAYBOLDU!

Kayan altyazının üzerinde başka bir genç kızın fotoğrafı vardı. Yüz hatlarını inceledim. Kum sarısı saçları mavi gözlerini ve beyaz kirpiklerini gizliyor, porselen kadar beyaz teninde solgun çiller sıralanıyordu. Tertemiz cildi beni büyülemişti, oyuncak bebeklerinki kadar pürüzsüzdü. Ciğerlerimdeki soluğu boşalttığımda kolum yanıma düştü.

Onu tanıyordum. Bu kızı hatırlıyordum.

Melissa, "Lacey'den bahsediyorum," dedi. Üç gün önce tam da bu lobide oturan kızın gözlerine bakarken yanağından bir damla yaş süzüldü. "Lacey Deckler kaybolmuş."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Robin McGill babamın ikinci kızıydı, devamıydı. Sessiz, içine kapanık, solgun ve zayıftı, yürüyen bir kibrit çöpü gibiydi; saçları gün batımı rengindeydi. Hiçbir yönden Lena'ya benzemiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Bu onu kurtarmadı. Çünkü Lena kaybolduktan üç hafta sonra Robin de kaybolmuştu.

Robin'in kayboluşunun getirdiği korku, Lena'nın kayboluşunun getirdiği korkunun iki katıydı. Genç bir kız kaybolduğunda bunun pek çok sebebi olabilir. Belki de bataklıkta oynarken suya düşmüş, suyun altında bir yerlerde gizlenen bir yaratık onu aşağı çekmişti. Trajik bir kazaydı ama cinayet değildi. Belki de bir ihtiras suçuydu, belki çok fazla erkeği kızdırmıştı. Hamile kalmış ve evden kaçmış olabilirdi. Robin'in yüzü televizyon ekranlarında görünmeye başladığı güne kadar kasabada bataklık sisi kadar yoğun, kirli bir teori dolaşıyordu ve herkes Robin'in hamile olmadığını, bu yüzden evden kaçmadığını biliyordu. Robin zekiydi, kitap kurduydı. İçine kapanıktı ve asla dizinin üstünden daha kısa bir elbise giymezdi. Robin'in kayboluşuna kadar bu teorilere inanmıştım. Evden kaçması pek olası görünmüyordu, özellikle de Lena'nın. Üstelik bu daha önce de olmuştu. Tara'nın başına gelmişti. Breau Bridge gibi bir kasabada cinayet çok daha tuhaf ve buraya uzak görünüyordu.

Fakat bir ay içinde iki kız kaybolursa bu bir tesadüf değildir. Kaza değildir. Şartların getirdiği bir durum değildir. Hesaplanmış, kurnazca planlanmış ve daha önce yaşadığımız her şeyden çok daha korkunç bir hadiseydi. Mümkün olduğunu düşündüğümüz her şeyden kötüydü.

Lacey Deckler'ın kaybolması tesadüf değildi. Bundan emindim. *Yirmi yıl* önce haberlerde Robin'in yüzünü gördüğümde olduğu gibi içime doğmuştu; o sırada ofisimde durmuş, gözlerimi televizyon ekranından ayırmazken, Lacey'nin çilli yüzü bana bakarken yine on iki yaşına döndüm, alacakaranlık yaklaşırken yaz kampmdan eve giden okul otobüsünden inip o eski tozlu yolda koştum. Babamı gördüm, verandada durmuş, kollarım bana doğru açıp eğilmişti; kaçmam gerekirken ona doğru koşuyordum. Korku, boğazımı sıkkan bir el gibi beni yakaladı

Dışarıda bir katil vardı. Yine.

"İyi misin?" Melissa'nın sesi beni sersemliğimden uyandırdı. Bana bakıyor, endişeli bir ifade yüz hatlarını gizliyordu. *"Biraz solgun görünüyorsun,"* dedi.

Başımı salladım. *"İyiyim,"* dedim. *"Sadece... hatıralarım canlandı, anlıyor musun?"*

Başını sallayıp onayladı; baskı yapmaması gerektiğini anlamıştı.

"Bugünkü randevularımı iptal edebilir misin?" dedim. *"Sen de eve gidebilirsin. Biraz dinlenirsin."*

Masasının arkasına geçip kulaklığını almadan önce tekrar başımı salladı, rahatlamış görünüyordu. Bir kez daha televizyona döndüm, uzaktan kumandayı alıp sesi açtım. Sunucunun sesi odayı alçaktan yükseğe doğru doldurdu.

Televizyonu yeni açanlar için tekrarlıyoruz. Louisiana, Baton Rouge beldesinde bir kızın daha kaybolduğu haberini aldık. Bir hafta içinde ikinci kız. On beş yaşındaki Aubrey Gravino'nun cesedinin 1 Haziran Cumartesi günü Cypress Mezarlığı'nda bulunmasından iki gün sonra yine Baton Rouge'dan on beş yaşındaki Lacey Deckler'ın kayıp olduğu bildirildi. Angela Baker, Baton Rouge Magnet Lisesi'nden canlı yayında. Angela?

Kamera haber masasından uzaklaştı, Lacey'nin resmi yeşil ekrandan kayboldu; ofisimden sadece birkaç blok ötede bulunan bir liseyi gördüm. Kameradaki muhabir konuşmaya başlamadan önce parmağını kulaklığına götürerek başıyla onayladı.

Teşekkür ederim Dean. Lacey Deckler'ın birinci sınıfını tamamlamakta olduğu Baton Rouge Magnet Lisesi'nde-yim. Lacey'nin annesi Jeanine Deckler yetkililere kızını cuma günü öğleden sonra atletizm antrenmanının ardından bu okuldan aldığını ve birkaç blok ötedeki bir randevusuna götürdüğünü söyledi.

Boğazım düğümlendi, Melissa'ya bakıp bu yorumu fark edip etmediğini sordum ama beni duymuyordu. Telefonla konuşuyor, dizüstü bilgisayarında günün randevularını yeniden planlıyordu. Bütün bir günü bu şekilde iptal ettiğim için kendimi kötü hissettim ama o anda hastalarla görüşebilecek durumda değildim. Dikkatimi veremeyip zamanımı onlara ayırmışım gibi para talep etmem adil olmazdı. Aklım başka yerdeyken; Aubrey, Lacey ve Lena'dayken doğru olmazdı.

Tekrar televizyona baktım.

Lacey'nin randevusunun ardından hafta sonunu geçireceği bir arkadaşının evine yürüyerek gitmesi gerekiyordu ama kızcağız oraya gidemedi.

Kamera Lacey'nin annesi olduğunu söyleyen kadına döndü; kadın objektife ağlıyor ve Lacey'nin bazen yaptığı gibi telefonunu kapattığını düşündüğünü anlatıyordu. "O diğer çocuklar gibi Instagram meraklısı değildir, Lacey bazen herkesle iletişimi kesme ihtiyacı duyar. O hassas biri." Aubrey'nin cesedinin bulunmasının, kızının kayıp olduğunu resmi kurumlara bildirmek için ihtiyaç duyduğu sebep olduğunu anlattı. Klasik

kadın tavrıyla, dünyaya iyi bir anne, özenli bir anne olduğunu kanıtlamak için savunmaya geçme ihtiyacı hissetmişti. Bu onun hatası değildi. Hıçkırıklarını duyuyordum. “En korkunç kâbuslarımda bile *onun başına bir şey geleceğini* düşünmezdim, bilseydim elbette daha önce haber verirdim...” O anda farkına vardım. Lacey cuma günü öğleden sonra benimle olan randevusundan ayrılmış ve bir sonraki varış noktasına hiç ulaşamamıştı. Ofisimden çıkmıştı ve ortadan kaybolmuştu, yani bu ofis, benim ofisim, onun sağ olarak görüldüğü son yerdi ve ben de onu gören son kişiyim.

“Doktor Davis?”

Arkamı döndüm. Ses, masasından bana bakan, kulaklığını boynuna takmış Melissa’nın sesi değildi. Daha derinden geliyordu; bir erkek sesiydi. Gözlerim kapımın çerçevesine kaydığında ofisimin hemen dışında duran iki polis memurunu gördüm. Yutkundum.

“Benim?”

Birlikte içeri girdiler ve soldaki, daha küçük olanı, kartı göstermek için kolunu kaldırdı.

“Benim adım Dedektif Michael Thomas, bu da meslektaşım Memur Colin Doyle,” diyerek sağında duran iriyarı adamı başıyla işaret etti. “Lacey Deckler’ın kaybolması hakkında sizinle konuşmak istiyoruz.”

Düzenleme
Ny.ozlem

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Karakol sıcaktı, rahatsız edici derecede sıcaktı. Şerifin ofisinin dört bir yanına yerleştirilmiş vantilatörleri, akla gelebilecek her yöne üflenene bayat, kirli havayı, masasma yapışmış Post-it notlarının ılık esintide sallanışını hatırlıyorum. Bebek örgüsü saçlarım çapraz ateşte dans ediyor, yanağımı gıdıklıyordu. Şerif Dooley'nin boynundan aşağıya inen ter damlacıklarının yakasını ıslatışını ve koyu, ıslak bir leke bırakışını izledim. Sonbaharın ilk günü gelip geçmişti ama hava hâlâ sıcak ve bunaltıcıydı.

Annem, parmaklarımı terli avucunun içinde sıkarak "Chloe, tatlım," dedi. "Bu sabah bana gösterdiğin şeyi neden şerife de göstermiyorsun?"

Göz temasından kaçınarak kucağımdaki kutuya baktım. Ona göstermek istemiyordum. Bildiklerimi bilmesini istemiyordum. Benim gördüklerimi, bu kutudaki şeyleri görmesini istemiyordum, çünkü gördüğü anda her şey bitecekti. Her şey değişecekti.

"Chloe."

Masasının üzerinden bana doğru eğilen şerife baktım. Sesi derin, sert ama aynı zamanda tatlıydı, muhtemelen her sözünün kulağa bal damlası gibi kalın ve ağır gelmesine neden olan kusursuz Güneyli aksanından kaynaklanıyordu.

Kucağımdaki kutuya, babamın geçen Noel'de yeni bir kutu almadan önce annemin elmas küpelerini ve büyükannemin eski broşlarını sakladığı eski, ahşap mücevher kutusuna bakıyordu. İçinde, kapağı açıldığında, zarif çanların ritmiyle dönerek dans eden bir balerin vardı.

Şerif, "Sorun değil tatlım," dedi. "Doğru olanı yapıyorsun. Sadece en baştan başla. Kutuyu nereden buldun?"

"Bu sabah canım sıkılıyordu," diye söze başladım, kutuyu karnıma yakın tutuyordum, tırnağım tahtadaki bir kıymığı yontuyordu. "Hava hâlâ çok sıcaktı, dışarı çıkmak istemedim, bu yüzden biraz makyaj malzemeleriyle oynamaya, saçımla uğraşmaya karar verdim."

Yanaklarım kızardı ama hem annem hem de şerif fark etmemiş gibi davrandılar. Her zaman erkek çocuğu gibi bir kız olmuştum, saçlarımı taramaktansa Cooper'la bahçede itişip kıkışmayı tercih ederdim ama Lena'yla geçirdiğim o günden beri kendimle ilgili daha önce hiç fark etmediğim şeyleri fark etmeye başlamıştım. Saçlarımı arkaya tutturduğumda köprücük kemiklerimin ortaya çıkması ya da vanilyalı parlaticı sürdüğümde dudaklarımın daha ıslak görünmesi gibi şeyler. Kutuyu sıkan ellerimi gevşettim, ağzımı koluma sildim, hâlâ dudaklarımda parlaticı olduğunu fark edip kendime geldim.

"Anlıyorum Chloe. Devam et."

"Annemle babamın odasına girdim, dolabı karıştırmaya başladım. Burnumu sokmak istememiştım," diye devam ettim, sonra anneme baktım. "Gerçekten, istemedim. Saçımı bağlamak için bir eşarp ya da başka bir şey alırım diye düşünmüştüm ama sonra büyükannemin broşlarıyla dolu mücevher kutunu gördüm."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Annem, "Sorun değil tatlım," diye fısıldadı. "Kızgın değilim."

Tekrar kutuya bakarak "Ben de aldım," dedim. "Ve içini açtım."

"Peki içinde ne buldun?" diye sordu şerif.

Dudaklarım titremeye başladı, kutuya daha sıkı sarıldım.

"İspiyonculuk yapmak istemiyorum," diye fısıldadım. "Kimsenin başını belaya sokmak istemiyorum."

“Sadece kutunun içinde ne olduğunu görmemiz gerekiyor Chloe. Henüz kimsenin başı belaya girmeyecek. Bakalım kutuda ne varmış, oradan devam edebiliriz.”

Başımı salladım, durumun ciddiyeti nihayet olanca ağırlığıyla üzerime çökmüştü. Anneme bu kutuyu hiç göstermemeliydim, hiçbir şey söylememeliydim. Kapağını kapatıp o tozlu köşeye geri itmeli ve her şeyi unutmalıydim. Ama ben öyle yapmamıştım.

Şerif masasından doğruldu ve “Chloe,” dedi. “Bu artık ciddi bir durum. Annen büyük bir suçlamada bulundu ve o kutunun içinde ne olduğunu görmemiz gerekiyor.”

Panikleyerek “Fikrimi değiştirdim,” dedim. “Sanırım kafam karıştı ya da öyle bir şey oldu. İçinde bir şey olmadığına eminim.”

“Lena Rhodes ile arkadaştınız, değil mi?”

Dilimi ısırđım, yavaşça başımı salladım. Küçük kasabalar da laf çabuk yayılır.

“Evet efendim,” dedim. “Bana hep iyi davranırdı.”

“Chloe, biri o kızı öldürdü.”

Annem öne eğildi, “Şerif,” dedi. Kolunu uzattı ve bana doğru bakmaya devam etti.

“Biri o kızı öldürdü ve öyle korkunç bir yere attı ki onu henüz bulamadık bile. Cesedini bulup ailesine teslim edemedik. Bu konuda ne düşünüyorsun?”

“Bence bu korkunç bir şey,” diye fısıldadım. Yanağımdan bir damla yaş daha süzöldü.

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi. “Ama hepsi bu değil. Bu kişi, Lena ile işi bittiğinde durmadı. Aynı kişi beş kızı daha öldürdü. Belki bu yıl bitmeden beş kızı daha öldürecek. Eğer bu kişinin kim olabileceğı hakkında bir şey biliyorsan bunu öğrenmek zorundayız Chloe. O bunu tekrar yapmadan önce bilmemiz gerek.”

“Babamın başını belaya sokabilecek hiçbir şeyi size göstermek istemiyorum,” dedim. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. “Babamı götürmenizi istemiyorum.”

Şerif sandalyesine yaslandı, gözlerinde sıcak bir bakış vardı. Öne doğru eğilip tekrar konuşmadan önce bir dakika sessiz kaldı.

“Bir hayat kurtarabilecek olsa bile mi?”

Önümde oturan iki adama baktım. Dedektif Thomas ve Memur Doyle. Ofisimde, genellikle hastalar için ayrılan şezlonglarda oturmuş, bana bakıyorlardı. Bekliyorlardı. Tıpkı yirmi yıl önce Şerif Dooley’nin beklediği gibi bir şey söylememi bekliyorlardı.

Sandalyemde biraz daha doğruldum, “Kusura bakmayın,” dedim. “Bir an için dalmışım. Soruyu tekrar edebilir misiniz?”

Dedektif Thomas masamın üzerinden bana bir fotoğraf uzatmadan önce adamlar birbirlerine bakıyorlardı.

Fotoğrafa dokunarak “Lacey Deckler,” dedi. “İsim ya da resim bir şey çağrıştırıyor mu?”

“Evet,” dedim. “Evet, Lacey yeni bir hasta. Onu cuma öğleden sonra gördüm. Haberlere bakılırsa muhtemelen bu yüzden buradasınız.”

“Doğru,” dedi Memur Doyle.

Memurun konuştuğunu ilk kez duyunca başımı ona çevirdim. Sesini tanımıştım. Bu hırıltılı, boğuk sesi daha önce de duymuştum. Hafta sonu mezarlıkta duymuştum. Aubrey’nin küpesini bulduğumuzda koşarak gelen polis memuruydu. Onu elimden alan polisti.

“Lacey, cuma günü öğleden sonra saat kaçta ofisinizden ayrıldı?”

“O benim son randevumdu,” dedim. Gözlerimi Memur Doyle’dan ayırıp tekrar dedektife çevirdim. “Sanırım altı buçuk gibi ayrılmıştır.”

“Gittiğini gördünüz mü?”

“Evet,” dedim. “Yani hayır. Ofisimden çıktığını gördüm ama binadan çıktığını görmedim.”

Memur da beni tanıyormuş gibi şaşkınlıkla bana bakıyordu. “Yani bildiğiniz kadarıyla binadan hiç ayrılmadı, öyle mi?”

Kızgınlığımı yutkunarak bastırdım. “Lobiden çıktıktan sonra dışarıdan başka gidilecek bir yer yok. Dışarıdan her zaman kilitli olan bir kapıcı dolabı ve dış kapının yanında küçük bir banyo var. Hepsi bu kadar.”

Adamlar başlarını salladılar, tatmin olmuş görünüyorlardı.

Dedektif, “Randevunuz sırasında ne konuştunuz?” diye sordu.

Sandalyeme yaslandım, “Bunu size söyleyemem,” dedim. “Psikolog ve hasta arasındaki ilişki kesinlikle mahremdir. Müşterilerimin bana söylediği her şey bu odada kalır.”

“Bir hayat kurtarabilecek olsa bile mi?”

Göğsümde bir yumruk hissettim, sanki rüzgâr ciğerlerime çarpmıştı. Kayıp kızlar, soru soran polisler. Çok fazlaydı, çok benzerdi. Gözlerimi kırıştırdım, görüş alanımın yanlarında dalgalanan parlak ışıktan kurtulmaya çalıştım. Bir an için bayılabileceğimi zannettim.

“Özür dilerim,” diye kekeledim. “Az önce ne dediniz?”

“Lacey, cuma günkü seansınız sırasında size hayatını kurtarabilecek bir şey söyleseydi bize söyler miydiniz?”

Titrek bir sesle, “Elbette,” dedim. Masamın çekmecesine, zar zor ulaşabildiğim ilaç mabedime baktım. Bir tanesine ihtiyacım vardı. Hem de hemen. “Evet, elbette söyledim. Eğer tehlikede olduğuna dair en ufak bir şüphe doğuracak bir şey söyleseydi size anlatırdım.”

“Peki o zaman neden bir terapistin ofisine geldi? Madem yanlış bir şey yoktu?”

Parmaklarım titriyordu. “Ben bir psikoloğum. Bu birlikte ilk randevumuzdu, tanışma niteliğindeydi. Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Başa çıkmak için yardıma ihtiyaç duyduğu bazı ailevi sorunları var.”

“Aile sorunları,” diye tekrarladı Memur Doyle. Hâlâ bana şüpheyile bakıyordu ya da en azından ben öyle olduğunu düşündüm.

“Evet,” dedim. “Üzgünüm ama size söyleyebileceklerim bu kadar.”

Ayağa kalkarak gitme zamanlarının geldiğini ima ettim. Aubrey’nin cesedinin bulunduğu olay yerindeyken bu memur *elinde bir kanıtla* yanıma gelmişti. Tanrı aşkına! Ve şimdi de Lacey’nin kaybolmadan önce gördüğü son kişi bendim. Bu iki tesadüf, soyadıyla birleştiğinde beni bu soruşturmanın tam ortasına, olmak istemediğim bir yere koyuyordu. Kimliğimi, geçmişimi ele verebilecek herhangi bir ipucunu aramak için ofisime göz gezdirdim. Orada hiçbir kişisel hatıra, hiçbir aile fotoğrafı, Breaux Bridge kasabasına dair hiçbir iz bulundurmuyordum. Sadece ve sadece adımı biliyorlardı ama daha fazlasını öğrenmek isteselerdi bu bile yeterli olurdu.

Tekrar birbirlerine baktılar ve aynı anda ayağa kalktılar, sandalyelerinin gıcirtısı kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Dedektif Thomas başını sallayarak “Pekâlâ Doktor Davis, zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz,” dedi. “Aklınıza soruşturmamızla ilgili olabilecek, bilmemiz gerektiğini düşündüğünüz herhangi bir şey gelirse...”

Kibarca gülümseyerek “Size haber veririm,” dedim. Kapıya doğru yürüdüler, kapıyı sonuna kadar açıp artık boş olan lobiye baktılar. Memur Doyle arkasını döndü, durdu.

“Özür dilerim Doktor Davis, bir şey daha var,” dedi. “Çok tanıdık geliyorsunuz ve ben bunu bir türlü çıkaramıyorum. Daha önce karşılaştık mı?”

Kollarımı kavuşturarak “Hayır,” dedim. “Hayır, sanmıyorum.”

“Emin misiniz?”

“Oldukça eminim,” dedim. “Şimdi izin verirseniz randevularla dolu bir gün geçireceğim. Saat dokuz randevum her an gelebilir.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lobiye geçtim, sessizlik kendi soluğumun sesini daha güçlü duymama neden oluyordu. Dedektif Thomas ve Memur Doyle gitmişlerdi. Melissa'nın çantası yerinde değildi, bilgisayarını kapalıydı. Televizyon hâlâ son ses açıktı, Lacey görünmez varlığıyla odada dolaşıyordu.

Memur Doyle'a yalan söylemiştim. Daha önce karşılaşmıştık, Cypress Mezarlığı'nda, ölü bir kızın küpesini avucumdan alırken. Bugün randevularım olduğu konusunda da yalan söylemiştim. Melissa'nın randevuları iptal etmesini ben istemiştim ve şimdi pazartesi sabahı saat dokuz on beşte, boş bir ofiste oturup, düşüncelerimin karanlığının beni yiyip bitirmesini ve kemiklerimi kusmasını beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Aynı şeyi bir daha yaşayamazdım.

Telefonumu elime aldım, kiminle konuşabileceğimi, kimi arayabileceğimi düşündüm. Cooper söz konusu bile olamazdı, çok endişelenirdi. Bana cevaplamak istemediğim sorular sorar, özellikle kaçınmaya çalıştığım sonuçlara atlardı. Bana endişeyle bakar, bakışları masamın çekmecesine kayar ve tekrar yukarı çıkar, karanlıkta sessizce saklanan hangi çarelerimin olduğunu merak ederdi. Bu çarelerin hangi çarpık düşünceleri yarattıklarını, zihnimde evirip çevirdiklerini sorgulardı. Hayır, sakın ve mantıklı olmaya ihtiyacım vardı. Güven vermeliydim. Sonra Daniel geldi aklıma ama o da bir konferanstaydı. Bu meseleyi

açıp onu rahatsız edemezdim. Sorun, beni dinleyemeyecek kadar meşgul olması değildi, tam tersiydi. Her şeyi bırakıp yardıma koşardı ama bunu yapmasına izin veremezdim. Onu bu işe sürükleyemezdim. Ayrıca bu mesele esasında neydi? Kendi anılarımın, çözümsüz şeytanlarımın su yüzüne çıkmasından başka bir şey değildi. Sorunu çözmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu, bana daha önce söylenmemiş hiçbir şey söyleyemezdi. Buna ihtiyacım yoktu. Sadece beni dinleyecek birine ihtiyacım vardı.

Başımı kaldırdım. Birden nereye gitmem gerektiğini anladım.

Çantamı ve anahtarlarımı alıp ofisimin kapısını kilitledikten sonra arabama atlayıp güneye doğru yola çıktım. Birkaç dakika sonra *Riverside Bakımevi* yazan tabelanın yanından geçtim, pastel renkli, tanıdık binalar uzakta belirdi. Renk seçiminin her zaman güneş ışığı, mutluluk gibi insana kendini iyi hissettiren şeyleri akla getirmek için yapıldığını düşünmüştümdür. Bir noktada buna gerçekten inanmıştım, dış cephelerdeki renklerin binaların içinde mahsur kalan insanların ruh halini yapay olarak düzeltebileceğine kendimi ikna etmiştim. Fakat bir zamanların parlak sarısı artık solmuş, dış cephe kaplaması hava koşullarının ve yılların acımasız etkisiyle renksizleşmiş, eksik panjurlar pencereleri dişleri dökük ağızlardaki sırtışlara dönüştürmüştü, yabani otlar bile kaçmak için mücadele ediyormuş gibi kaldırım çatlaklarından dışarı fışkırmıştı. Binalara yaklaştığımda, artık bana doğru parıldayan, sıcaklığın, enerjinin ve neşenin rengi olan güneş ışığını görmemeye başladım. Bunun yerine, lekeli bir çarşaf ya da sararmış dişlerdekine benzer bakımsızlık görüyordum.

Eğer bir hasta olsaydım kendime ne söyleyeceğimi biliyordum.

Yansıtma yapıyorsun Chloe. İçeride birini ihmal ettiğini hissettiğin için bu binaların sende bakımsızlık duygusu yarattığını düşünüyor olabilir misin?

Evet evet. Cevabın evet olduğunu biliyordum ama bu, durumu kolaylaştırmıyordu. Girişe yakın bir park yerine girdim, otomatik girişten geçip lobiye yürümeden önce kapımı biraz fazla sert kapattım.

“Merhaba Chloe!”

Resepsiyona doğru döndüm, bana doğru el sallayan kadına gülümsedim. İriyarı, koca memeli bir kadındı, saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı, desenli önlüğü soluk ve yumuşak görünüyordu. Kollarımı tezgâha yaslamadan önce el salladım.

“Selam Martha. Bugün nasılsın?”

“Oh, fena değil, fena değil. Anneni görmeye mi geldin?”

“Evet hanımefendi.” Gülümsedim.

“Uzun zaman oldu,” diyerek, misafir defterini çıkarıp bana uzattı. Ses tonunda bir yargılama vardı ama bunu görmezden gelmeye çalışarak deftere baktım. Sayfa yeniydi, en üste adımı yazdığım da sağ üst köşedeki tarihi fark ettim: 3 Haziran Pazarı. Sertçe yutkundum, göğsümdeki sıkışmayı da görmezden gelmeye çalıştım.

“Biliyorum,” dedim. “Meşguldüm ama bu bir mazeret değil. Daha erken gelmeliydim.”

“Düğün yaklaşıyor, değil mi?”

“Gelecek ay. Buna inanabiliyor musun?”

“Tebrikler tatlım. Senin adına sevindim. Annenin de mutlu olduğunu biliyorum.”

Tekrar gülümsedim, yalanı için ona minnettardım. Annemin benim adıma mutlu olduğunu düşünmek istiyordum ama gerçek şu ki bunu bilmek imkânsızdı.

Ziyaretçi defterini tekrar kendine doğru çekerken “Devam et,” dedi. “Yolu biliyorsun. İçeride onun yanında bir hemşire olmalı.”

“Teşekkürler Martha.”

Arkamı dönüp lobinin iç kısmına baktım; üç koridor vardı, hepsi de farklı yönlere uzanıyordu. Solumdaki koridor kafeter-

ya ve mutfaka açılıyordu; orada sakinlere her gün aynı saatte çeşitli yemekler tencerelerden servis yapılırdı: çırpılmış yumurta, soslu spagetti, haşhaş tohumlu tavuk güveci, tuzlu salata sosunda bekletilmiş marul. Ortadaki kapı salona açılıyordu; televizyonların, masa oyunlarının ve oturduktan sonra kim bilir kaç kez uyuyakaldığım şaşırtıcı derecede rahat şezlongların bulunduğu geniş ve açık bir alan. Sağdaki koridor, yatak odalarıyla doluydu. Üç numaralı koridora girdim, 424 numaralı odaya ulaşana kadar mermer desenli muşamba döşeli, sonsuza kadar gidiyormuş gibi görünen uzun koridorda yürüdüm.

Yarım açık kapının önüne geldiğimde "Tak, tak," dedim. "Anne?"

"İçeri gel, içeri gel! Biz de yeni temizlik yapıyorduk."

Yatak odasına baktım ve bir aydan beri ilk kez annemi gördüm. Her zamanki gibiydi ama farklı görünüyordu. Son yirmi yıldır görüldüğü gibiydi ama zihnimin onu hâlâ hatırlamayı seçtiği genç, güzel, hayat dolu kadından farklıydı. Bronzlaşmış dizlerini sıyıran, askılı, rengârenk elbiseleri, yanlardan geriye doğru kırılmış uzun, dalgalı saçları, yaz sıcağından kızarmış yanakları yoktu. Tekerlekli sandalyesine tünemiş, ifadesiz bir şekilde oturuyordu. Solgun, çelimsiz bacakları bornozunun açıklığından görünüyordu. Zavallı annem park yerini gören bir pencereden dışarıyı seyrediyordu, hemşire de onun omuzlarına kadar inen saçlarını tarıyordu.

Yanına yaklaşıp "Merhaba anne," dedim. Yatağın kenarma oturup gülümsedim. "Günaydın."

"Günaydın tatlım," dedi hemşire. Yeni hemşire olmalıydı. Onu tanımıyordum. Bunu hissetmiş gibi görünüyordu, konuşmaya devam etti. "Benim adım Sheryl. Annen ve ben son birkaç haftadır yakınlaşıyoruz, değil mi Mona?"

Annemin omzuna dokundu, gülümsedi, saçlarını birkaç kez daha fırçaladıktan sonra tarağı komodinin üzerine koydu ve annemi bana doğru çevirdi. Annemin yüzü bunca yıl sonra

bile hâlâ şok ediciydi. Şekli bozulmamıştı, tanınmayacak kadar hırpalanmamıştı. Ama farklıydı. Onu o yapan küçük şeyler değişmişti, bir zamanlar mükemmel şekil verilmiş kaşları aşırı büyümüş, yüzüne daha erkeksi bir görünüm vermişti. Cildi mumsuydu, makyajsızdı, ucuz şampuanla yıkanmış saçları tel tel olmuş, yabanıl bir görünüm almıştı.

Ve boynu. O uzun, kalın yara izi hâlâ boynundaydı.

Sheryl, "Ben sizi yalnız bırakayım. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli," diyerek kapıya doğru yürüdü.

"Teşekkür ederim."

Annemle yalnız kaldık, gözleri gözlerimin içine bakıyor ve o ihmal edilmişlik duyguları yeniden canlanıyordu. Annem intihar girişiminden sonra Breau Bridge'de bir bakımevine yerleştirildi. Ona bakamayacağımız kadar küçüktük, on iki ve on beş yaşlarımıza geldiğimizde şehrin dışındaki teyzemizin yanına gönderilmiştik, ama planımız elimize fırsat geçtiğinde annemizi o bakımeviden çıkarmak, elimizden geldiğince ona bakmaktı. Cooper on sekiz yaşına geldi ama annemin onunla bir düzen tutturamayacağı açıktı; bir yerde yeterince uzun kalamıyordu. Yerinde duramıyordu. Annemin rutine ihtiyacı vardı. Temiz, basit bir rutin. Bu yüzden LSU'ya girdiğimde onu Baton Rouge'a taşımaya karar verdik. Üniversiteyi bitirdikten sonra ona ben bakacaktım... ama sonrasında bunun için de bahaneler bulduk. Bakıma muhtaç ve engelli bir anneye bakarken doktoramı nasıl tamamlayacaktım? Onun yardımı olmadan bu şansımı sabote etme konusunda oldukça iyi bir iş çıkarmama rağmen, biriyle tanışabilir, biriyle çıkabilir, evlenebilir miydim? Bu yüzden onu burada, Riverside'da tuttuk, hâlâ kendimize bunun geçici olduğunu söylüyorduk. Mezun olduktan sonra yanıma alacaktım. Yeterince birikimimiz olduktan sonra yanıma alacaktım. Kendi muayenehanemi açtıktan sonra yanıma alacaktım. Yıllar geçti ve her hafta sonu ziyaret ederek suçluluk duygumuzu yatıştırdık. Sonra Cooper ve ben sırayla ziyaret etmeye başladık, iki hafta-

da bir gidiyorduk, her ziyarette acele ediyorduk, telefonlarımızı kontrol ediyorduk çünkü diğer yükümlülüklerimizin arasına sıkıştırmıştık. Artık çoğunlukla hemşireler arayıp istediğinde ziyaret ediyoruz. Onlar iyi insanlardı ama eminim biz yokken bizim hakkımızda konuşuyorlardı. Annemizi terk ettiğimiz, kaderini yabancıların ellerine bıraktığımız için bizi yargılıyorlardı.

Oysa bilmedikleri şey, onun da bizi terk ettiğiydi.

“Bir süredir ziyaretine gelemediğim için üzgünüm,” dedim. Gözlerim yüzünde bir hareket, bir yaşam belirtisi aradı. “Temmuz’da düğün var, yani yapmamız gereken bir sürü son dakika planlaması olacak.”

Aramızdaki sessizlik tembelce uzuyordu, gerçi buna da alışmıştım. Kendi kendime konuşuyordum. Cevap vermeyeceğini biliyordum.

“Söz veriyorum, Daniel’ı yakında seninle tanışması için getireceğim,” dedim. “Ondan hoşlanacaksın. Gerçekten iyi biri.”

“Birkaç kez göz kırptı, parmağını koltuğun kolçağma vurdu. Bakışlarım eline kaydı. Eline bakarken tekrar sordum.

“Onunla tanışmak ister misin?”

Parmağını tekrar hafifçe vurdu. Gülümsedim.

Babam hapse girdikten kısa bir süre sonra annemi yatak odasındaki dolabın, o kutuyu aldığım dolabın zemininde yatarken bulmuştum. Annemin kaderini mühürleyen o kutu. Şiirsel sembolizm on iki yaşında bile gözümünden kaçmamıştı. Babamın deri kemerlerinden biriyle kendini asmaya çalışmıştı ama tahta kiriş kopup onu yere düşürmüştü. Onu bulduğumda yüzü morarmış, gözleri şişmişti, bacakları seğiriyordu. Çığlık çığlığa Cooper’a seslendiğimi, bir şey söylemesi, bir şey yapması için bağırdığımı hatırlıyorum. Onun koridorda durduğunu hatırlıyorum, şaşkınlık içindeydi, taş kesilmişti. “BİR ŞEY YAP!” diye tekrar çığlık atmış, onun göz kırpmasını, başını sallamasını, sonra dolaba koşup kalp masajı yapmaya çalışmasını izlemiştim. O sırada 911’i aramam gerektiği aklıma gelmişti. Annemin bir kısmını kurtarabilmişim, ama tamamını değil.

Bir ay boyunca komada kalmıştı; Cooper ve ben tıbbi kararlar verebilecek yaşta değildik, bu yüzden bu karar hapsedeki babamıza kaldı. Fişi çekmek istemedi. Onu ziyarete gelemiyordu ama durumu açıktı, bir daha asla yürüyemeyecek, konuşamayacak, kendi başına hiçbir şey yapamayacaktı. Yine de ondan vazgeçmeyi reddetti. Bu şiirsel sembolizm benim de dikkatimden kaçmamıştı, günlerini bir hücrenin dışında hayatlar alarak geçirmişti, ancak mahkûm olduktan sonra görünüşe göre hayat kurtarmaya karar vermişti. Haftalar boyunca annemizin hastane yatağında hareketsiz yatışını, göğsünün bir makinenin yardımıyla inip kalkışını izledik, ta ki bir sabah kendi kendine bir hareket yapana, gözlerini açana kadar.

Bir daha asla hareket edemedi. Bir daha asla konuşmadı. Anoksi çekiyordu, beynine giden oksijen son derece yetersizdi. Bu da onu doktorların *minimal bilinç* dediği bir durumda bıraktı. *Kapsamlı ve tedavisi imkânsız* gibi sözcükler kullanmışlardı.

Tam anlamıyla canlı değildi ama ölü de değildi. Anlayışının derinlikleri hâlâ bulanıktı; bazı günler kendi hayatım ya da Cooper'ınki hakkında, annemin bizim için yaşamasının artık önemli olmadığına karar verdiğinden beri gördüğümüz ve yaptığımız şeyler hakkında saçma sözler sarf ettiğimde, gözlerinde beni duyduğunu anlatan bir kıvılcım görebiliyordum. Söylediklerimi anlıyordu. Üzülüyordu.

Bazen de onun simsiyah gözbebeklerine baktığımda kendi yansımadımdan başka bir şey göremezdim.

O gün güzel bir gündü. Beni duyuyordu. Anlıyordu. Sözlü iletişim kuramıyordu ama parmaklarını oynatabiliyordu. Yıllar içinde bir dokunuşun bile anlam ifade ettiğini öğrendim; başını sallamanın bir yorumuydu, takip ettiğinin ince bir işaretiydi.

Belki de bu sadece benim gönlümden geçen bir hayaldi. Belki hiçbir anlamı yoktu.

Anneme baktım, babamm neden olduğu acının yaşayan, nefes alan bir örneği idi. Eğer kendime karşı dürüst olmam gerekirse onu bunca yıldır burada bırakmamın gerçek nedeni de

buydu. Evet, onunki kadar ağır bir engeli olan birine bakmak büyük bir sorumluluktan ama samimiyetle isteseydim bunu yapabiliirdim. Yardımcı tutacak param vardı, hatta yatılı bir hemşire bile tutabiliirdim. Gerçek şu ki istemiyordum. Her gün onun gözlerinin içine bakıp onu bulduğumuz o anı tekrar tekrar yaşamak zorunda kalmayı aklıma bile getiremiyordum. Anıların evime, bir nebze olsun normalliği korumak için çok uğraştığım tek yere akın etmesine izin verme düşüncesine bile tahammül edemezdin. Annemi terk etmiştim çünkü böylesi daha kolaydı. Tıpkı çocukluğumun geçtiği evimizi terk ettiğim gibi. Geçmiş didikleme, orada yaşanan dehşeti yeniden yaşamayı reddeder, evin de öylece durup çürümesine izin verdim, varlığını kabul etmemek bir şekilde onu daha az gerçek yapacakmış gibi...

Bu kez ciddi bir ses tonuyla, "Onu düğünden önce getireceğim," dedim. Daniel'ın annemle tanışmasını, annemin de onu tanımasını istiyordum. Elimi bacağına koydum; o kadar zayıftı ki neredeyse irkilip geri çekilecektim, yirmi yıllık hareketsizlik kaslarımı bozmuş, geriye deri ve kemikten başka bir şey bırakmamıştı. Yine de elimi bacağının üstünde tutmaya, nazikçe okşamaya zorladım. "Aslında anne, konuşmak istediğim şey bu değil. Bu yüzden burada değilim."

Başımı öne eğdim, sözcükler bir kez dudaklarımdan döktüğünde onları geri saramayacağımı, yutamayacağımı çok iyi biliyordum. Anahtarı kayıp kilitli bir kutudan farksız olan annemin zihninde hapsolacaklardı. Bir kez o kutuya girdiklerinde onları çıkaramazdım. Bu konuda konuşamayacak, söze dökemeyecek, benim yapabildiğim gibi içinden atamayacaktı. Birdenbire son derece bencilce davrandığımı hissettim. Ama kendime engel olamıyordum. Yine de söyledim.

"Kızlar gene kayboluyor. Ölü kızlar. Burada Baton Rouge'da."

Sanırım gözleri büyümüştü ama hayal de görüyor olabiliirdim.

“Cumartesi günü Cypress Mezarlığı’nda on beş yaşında bir çocuğun cesedini buldular. Arama ekibiyle birlikte ben de oradaydım. Küpesini buldular. Sonra bu sabah bir başkasının kayıp haberi geldi. O da aynı yaşta. Onu *tanıyorum*. Benim bir hastam.”

Odaya sessizlik çöktü, on iki yaşımdan beri ilk kez annemin sesini özledim. Kışın bir battaniye gibi omuzlarıma örtebileceğim, beni güvende tutacak, pratik ama koruyucu sözlerine umutsuzca ihtiyacım vardı. Beni sıcak tutmasını özlüyordum.

Bu ciddi bir durum tatlım, ama dikkatli ol. Uyanık ol.

Pencereden dışarı bakarak “Bana tanıdık geliyor,” dedim. “Bu olaydaki sanki... Bilemiyorum. Eskisiyle aynı. Sanki dejavu yaşıyorum. Polis benimle konuşmak için ofisime geldi ve ben şeyi hatırladım...”

Sustum, anneme baktım. Acaba o da Şerif Dooley’nin ofisindeki konuşmamızı hatırlıyor mu diye merak ediyordum. Nemli havayı, esintide uçuşan post-it notlarını, kucığımda duran tahta kutuyu.

“Bütün konuşmalar tekrar su yüzüne çıkıyor,” dedim. “Aynı şeyleri tekrar yaşıyor gibiyim. Ama sonra en son ne zaman bunu hissettiğimi düşününce...”

Tekrar sustum ve bu anının annemin *asla* paylaşmadığı bir anı olduğunu hatırladım. Son seferden haberi yoktu, üniversitedeyken anıların akarsu gibi geri geldiği zamandan, geçmiş bugünden, *geçmiş şimdi*den ayıramadığım kadar gerçekçi anılardan haberi yoktu. Gerçeği hayalden ayıramadığım anılardan habersizdi.

“Yıldönümü yaklaşırken muhtemelen paranoya yapıyorum, farkındayım,” dedim. “Bilirsin, her zamankinden daha fazla yani.”

Güldüm, sesimi bastırmak için kolumu bacağından kaldırdım. Elim yanağıma değince yüzümden aşağıya doğru akan ıslaklığı, gözyaşlarımı hissettim. Ağladığımı fark etmemiştim.

"Her neyse, sanırım bunu yüksek sesle söylemem gerekiyordu. Kulağa ne kadar aptalca geldiğini duymama yardımcı olacak birine söylemeliydim." Yanağımdaki yaşı sildim ve elimi pantolonuma sürttüm. "Tanrım, iyi ki başkasına söylemeden önce sana gelmişim. Neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum. Babam hapiste. Bu işe karışacak falan değil ya."

Annem bana baktı, gözleri sormak istediğini bildiğim sorularla doluydu. Eline, belli belirsiz seğiren parmaklarına baktım.

"Geri döndüm!"

Arkamdaki sesin kaynağını görmek için döndüğümde yerimden sıçradım. Kapı eşiğinde Sheryl duruyordu. Elimini göğsüme götürüp nefes verdim.

Gülerek "Seni korkutmak istememiştim bebeğim," dedi. "Hepiniz iyi vakit geçiriyor musunuz?"

Başımı sallayarak "Evet," dedim, tekrar anneme baktım. "Evet, arayı kapatmak güzel."

"Bu hafta bir sürü ziyaretçin oldu, değil mi Mona?"

Cooper'ın ziyaret sözünü yerine getirdiğini duyunca rahatlayarak gülümsedim.

"Kardeşim ne zaman uğradı?"

"Hayır, kardeşin değil," dedi Sheryl. Annemin yanına gitti, ellerini tekerlekli sandalyesinin arkasına koydu, ayağıyla tekerleklerin frenini serbest bıraktı. "Başka bir adamdı. Bir aile dostu olduğunu söyledi."

Kaşlarımı çatıp ona baktım.

"Hangi başka adam?"

"Modaya uygun giyinmişti, buralardan değil. Şehirden ziyarete geldiğini söyledi?"

Göğsümün sıkıştığını hissettim.

"Saçları kumral mıydı?" diye sordum. "Kemik çerçeve gözlükleri var mıydı?"

Sheryl parmağıyla beni işaret etti. "Tam üstüne bastın!" diye seslendi. Yataktan çantamı alarak ayağa kalktım.

“Gitmem gerek,” dedim ve hızlı adımlarla anneme doğru yürüyüp ona sarıldım. “Özür dilerim anne. Kusura bakma.”

Annemin açık kapısından çıkıp uzun koridorda koşmaya başladım, topuklarımı yere her vuruşumda göğsümdeki öfke artıyordu. Bu ne cüret? Bu ne cüret? Resepsiyona ulaştım, nefes nefese tezgâha yaslandım. Bu gizemli ziyaretçinin kim olabileceğine dair bir fikrim vardı ama emin olmam gerekiyordu.

“Martha, ziyaretçi defterini görmem gerek.”

“Onu zaten imzaladın tatlım. İçeri girdiğinde, hatırladın mı?”

“Hayır, geçmiş ziyaretçileri görmem gerek. Bu hafta sonundan itibaren.”

“Bunu yapmana izin verebilir miyim emin değilim tatlım...”

“Bu binadan biri annemi görme yetkisi olmayan bir adamı içeri aldı. Bir aile dostu olduğunu söylemiş ama dost falan değil. O tehlikeli biri ve burada olup olmadığını bilmem gerekiyor.”

“Tehlikeli mi? Tatlım, yetkisi olmayan insanları içeri almayız...”

“Lütfen,” dedim. “Lütfen, sadece bakmama izin ver.”

Bir saniye kadar yüzüme baktıktan sonra eğilip masasından ziyaretçi defterini aldı. Tezgâhın üzerinden bana uzattı ve ben de fısıldayarak teşekkür edip imzalarla dolu eski sayfaları çevirmeye başladım. Önceki güne ait bölümü buldum (oturma odamdaki kanepemde boşa harcadığım gündü) ve isim listesini gözden geçirdim, umutsuzca görmemeyi umduğum bir isme gözüm çarptığında kalbim duracak gibi oldu.

Karman çorman bir yazı, aradığım kanıt oldu.

Aaron Jansen buraya gelmişti.

ON ALTINCI BÖLÜM

O tanıdık ses beni karşılamadan önce telefon iki kez çaldı.

"Aaron Jansen."

Adımı söyleme zahmetine bile girmeden "*Şerefsiz herif,*" dedim. Otoparktan arabama doğru hışımla ilerliyordum. Ziyaretçi defterini teslim ettiğim anda ofisimin telesekreterini aramış ve Aaron'ın cuma gecesi bana gönderdiği son mesajı tekrar dinlemiştim.

Beni bu numaradan arayabilirsiniz.

"Chloe Davis," diye cevap verdi, sesinde bir neşe vardı. "Ben de bugün senden haber alabileceğimi düşünüyordum."

"Annemi mi ziyaret ettin? Buna hakkın yoktu."

"Sesli mesajımda ailene ulaşacağımı söylemiştim. Seni uyarmıştım."

Başımı sallayarak "Hayır," dedim. "Hayır, babam demiştin. Babam umurumda değil ama annem bunun dışında."

"Buluşalım. Şehirdeyim. Her şeyi açıklayacağım."

Tükürürcesine, "Siktir git," dedim. "Seninle buluşmayacağım. Yaptığın şey etik değildi."

"Bana etikten mi bahsediyorsun?"

Park ettiğim arabama birkaç santim kala durdum.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bugün görüşelim. Fazla vaktini almayacağım."

"Meşgulüm," diye yalan söyledim. Arabamın kilidini açıp içeri girdim. "Randevularım var."

"O zaman ofisine gelirim. Sen boş vakit bulana kadar lobi-de beklerim."

“Hayır...” Gözlerimi kapatıp nefes verdim. Alnımı direksiyona yasladım. Bu ileri geri konuşma bana anlamsız gelmişti. Vazgeçmeyecekti. Benimle buluşmak için New York’tan Baton Rouge’a gelmişti ve eğer bu adamın hayatımı kurcalamayı bırakmasını istiyorsam onunla konuşmak zorundaydım. Yüz yüze. “Hayır, lütfen gelme. Seninle buluşacağım, tamam mı? Seninle hemen şimdi buluşacağım. Nereye gitmek istersin?”

“Vakit erken,” dedi. “Kahveye ne dersin? Ben ısmarlıyorum.”

Alnımı çimdikleyip düşündüm. “Nehir kıyısında bir yer var,” dedim. “Brew House. Yirmi dakika sonra orada buluşalım.”

Telefonu yüzüne kapattım, park yerinden çıktım, Mississippi yönünde sürdüm. Kafeye sadece on dakika uzaklıktaydım ama oraya ondan önce varmak istiyordum. O, kapıdan girdiğinde kendi seçtiğim masada onu beklemek istiyordum. Bu konuşmanın sürücü koltuğunda olmak istiyordum, güçsüz bir yolcu değil. Az önce olduğu gibi savunmada kalmak, hazırlıksız yakalanmak istemiyordum.

Arabayı yakınlarda bir yere bıraktım, River Road’da gri-yeşil yapraklarla kaplı meşe ağaçlarının sakladığı gizli bir mücevher olan küçük kafeye girdim. İçeride loş bir ortam vardı, bir latte sipariş ettim, gözlerim krema ve şeker standının yanındaki ilan panosuna takıldı. O küçük kâğıt kapaklarda reklamı yapılan keman dersleri ile yaklaşan bir konser afişi arasına sıkışmış Lacey Deckler’ın yüzünü gördüm, en üstte fosforlu kalemle KAYIP yazısı karalanmıştı. İlan, başka bir kâğıt parçasının üzerine zımbalanmış, köşeleri dışarı taşmıştı. Uzanıp parmağımla resmi kenara ittim, arkasındaki Aubrey’nin fotoğrafı ortaya çıktı. Çoktan yerine başka bir şey konmuş, bozuk bir otomat gibi bantlanmıştı.

Köşedeki bir masaya geçip kapıya bakan koltuğa oturdum. Parmaklarımı endişeyle fincanımın kenarına vuruyor ve bedenimin her yerinden yayılan gergin enerjiye rağmen kendimi onları sabit tutmaya zorluyordum. Beklemeye başladım.

On beş dakika geçti, latte soğumuştur. Yeniden ısıtmalarını istemek için kalkmayı düşündüm ama daha kıpırdayamadan

Aaron'ın içeri girdiğini gördüm. Onu internetteki fotoğrafından hemen tanıdım, yine kareli bir gömlek giymiş, aynı aptal mavi gözlükleri takmıştı ama vesikalık fotoğrafındaki kadar zayıf değildi. Kıyafetlerini beklediğimden daha fazla dolduruyordu, deri bilgisayar çantası omzundan hantal bir şekilde sarkıyor, görmeyi beklemediğim kalın bir pazıya doğru gömlek kumaşını sıkıca çekiyordu. O fotoğrafının ne zaman çekildiğini merak ettim; üniversiteden hemen sonra olmalıydı. Yani hâlâ bir çocukken. Ona bakmaya devam ettim, kafede gezinmesini, pasta dolabına göz atmasını, kahve barının arkasına asılmış menüye gözlerini kısarak bakmasını izledim. Bir kapuçino sipariş etti, ödemeyi nakit yaptı, paraları saymadan önce miskin miskin parmaklarını ıslattı ve para üstünü bahşiş kavanozuna bıraktı. Kahvesinin hazırlanmasını beklerken duvardaki tablolara baktı. Buhar makinesinin çığlığı tüylerimi diken diken ediyordu.

Nedense sakinliği beni rahatsız etmişti. İçeri koşmasını, benim onu dövmeye hevesli olduğum gibi onun da beni dövmeye hevesli olmasını bekliyordum. Nefes nefese kalmasını, terlemesini, bana yetişmeye çalışmasını istiyordum. Onu beklediğim için hazırlıksız yakalanacağını düşünüyordum. Oysa tam aksine, hiç acele etmemişti. Dünyadaki bütün zamanlar onunmuş gibi davranıyordu. Kararları o veriyormuş gibiydi. İşte o zaman anladım.

Burada olduğumu biliyordu. Onu izlediğimi biliyordu.

O sakin, umursamaz tavrı sadece benim için yaptığı bir gösteriydi. Beni sinirlendirmeye, damarıma basmaya çalışıyordu. Bu da beni gereğinden fazla kızdırıyordu.

Elimi dikkat çekecek kadar hızlı sallayarak "Aaron," diye seslendim. Başını kaldırıp bana baktı. "Buradayım," dedim.

Gülümsedi, "Merhaba Chloe," dedi. Masama yaklaştı, çantasını sandalyenin üzerine koydu. "Benimle buluştuğun için teşekkür ederim."

"Doktor Davis," diye düzelttim. "Ve bana fazla seçenek bırakmadın," dedim.

Güldü.

“Kapuinomu bekliyorum” dedi. “Sana bir Şey ısmarlayabilir miyim?”

Elimdeki fincanı gösterip “Hayır,” dedim. “Böyle iyiyim, teşekkürler.”

“Uzun zamandır mı buradasın?” dedi. “İcegeğın soğuk görünüyor.”

Ona baktım, bunu nasıl anladığını merak ettim. Kafam karışmıştı, çünkü bardağımın iç kenarındaki buğulanmayı işaret etmeden önce hafifçe sırttığını fark ettim.

“Buhar çıkmıyor,” dedi.

“Sadece birkaç dakikadır buradayım,” dedim.

İceğime bakıp “Yaa,” dedi. “Eğer, senin için ısıtmamı istersen...”

“Hayır. Hadi başlayalım.”

Gülümsedi, başını salladı. Sonra kapuinosunu almak için tekrar bara gitti..

Pekâlâ, dediğime geldi, diye düşündüm, kahvemi dudaklarıma götürdüm, oda sıcaklığına gelmiş sıvıyı irkilerek yudumladım. *Pis herif.* Aaron karışındaki sandalyeye geçti, ben bardağımı bırakırken çantasından bir not defteri çıkardı. Gömleğinin kenarma düzgünce iliştirilmiş, büyük The New York Times logosu basılı basın kartına baktım.

“Not almaya başlamadan önce açık olmam gerekiyor,” dedim. “Bu bir röportaj değil. Ailemi taciz etmeyi bırakmanı söylediğim çok samimi bir konuşma olacak.”

“Seni iki kez aramanın taciz sayılacağını pek sanmıyorum.”

“Huzurevindeki annemin yanına gittin.”

Kollarını kıvırdı, “Evet, o konuya gelince,” dedi. “Odasında en fazla iki, belki üç dakika kaldım.”

Ters bir bakış atıp “Eminim çok sağlam bilgiler almışsındır. Çok konuşkan biri, değil mi?” dedim.

Bir süre sessiz kaldı, bana baktı.

“Dürüst olmak gerekirse engelliliğinin bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim. Özür dilerim,” dedi.

Bu küçük zaferden memnun olduğumu gösteren bir yüz ifadesiyle başımı salladım.

"Ama oraya onunla konuşmaya gitmedim," dedi. "Belki biraz bilgi alabilirim diye düşünmüştüm ama daha çok senin dikkatini çekeceğini bildiğim için gittim. Bunun seni benimle görüşmeye zorlayacağını biliyordum."

"Peki benimle görüşmeye neden bu kadar can atıyorsun? Sana daha önce de söyledim. Babamla konuşmuyorum. Bir ilişkimiz yok. Sana anlamlı bir bilgi veremem. Dürüst olmak gerekirse zamanımı boşa harcıyorsun..."

"Hikâye değişti," dedi. "Artık konu bu değil."

"O zaman konu ne?" diye sordum. Bu konuşmanın şimdi nereye gittiğinden emin değildim,

"Aubrey Gravino," dedi. "Ve şimdi de Lacey Deckler."

Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Kafe neredeyse boş olmasına rağmen bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Neredeyse fısıldayarak "Neden o kızlarla ilgili söylenecek bir şeyim olduğunu düşünüyorsun?" dedim.

"Çünkü ölümleri... Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum. Bence babanla alakası var. Bunun ne olduğunu bulmama yardım edebilirsin."

Başımı salladım, ellerimin titremesini önlemek için fincanı sıkıca tuttum.

"Bak, buraya kadar geldin. Bunun iyi bir hikâye olacağını düşündüğünü biliyorum ama eminim sen de biliyorsundur, böyle şeyler her zaman olur."

Aaron gülümsedi, etkilenmişti.

"Beni araştırmışsın," dedi.

"Sen de benim hakkımda her şeyi biliyorsun."

"Haklısın," dedi. "Ama Chloe, benzerlikler var. İnkâr edemeyeceğin benzerlikler."

Daha bu sabah annemle yaptığım konuşmayı düşündüm. Az önce itiraf ettiğim ürpertici dejavu duygusunu, her şeyin rahatsız edici şekilde benzer oluşunu düşündüm. Fakat ilk kez

böyle hissetmiyordum, babamın suçlarını zihnimde ilk kez yeniden yaratmıyordum. Bu daha önce de olmuştu ve geçen sefer yanılmışım. Çok, çok yanılmışım.

“Haklısın, benzerlikler var,” dedim. “Genç bir kız sokaklarda dolaşan bir sapık tarafından öldürüldü. Talihsiz bir olay ama dediğim gibi, bu her zaman oluyor.”

“Yirmi yıl olacak Chloe. Adam kaçırma suçu çok sık işlenir ama seri cinayetler değil. Bu hadisenin tam burada, şu anda olmasının bir nedeni var. Bunu sen de biliyorsun.”

“Kim seri katilden bahsetti ki? Hemen bir sonuca ulaşıyorsun. Elimizde bir ceset var. Bir tane. Tek bildiğimiz Lacey’nin kaçtığı.”

Aaron bana baktı, gözlerinde bir hayal kırıklığı vardı. Bu kez sesini alçaltan o oldu.

“İkimiz de Lacey’nin kaçmadığını biliyoruz.”

Derin bir nefes aldım, Aaron’ın omzunun üzerinden pencereye, dışarıya baktım. Esinti artıyor, İspanyol yosunları rüzgârda sallanıyordu. Gökyüzünün hızla açık mavi renkten patlamaya hazır bir fırtınanın grisine dönüşmesini izledim; içeride bile yaklaşan yağmurun ağırlığını hissedebiliyordum. Lacey KAYIP ilanından bana bakıyordu; gözleri beni buraya, bu masaya kadar takip etmişti. Bakışlarıyla karşılaşmamak için kendimi zor tutuyordum.

Dışarıdaki ağaçlara bakmayı sürdürürken “Peki tam olarak neler olduğunu düşünüyorsun?” dedim. “Babam hapiste. O bir katil, bunu inkâr etmiyorum ama canavar değil. Artık kimseye zarar veremez.”

“Biliyorum,” dedi. “O olmadığını biliyorum. Ama bence onun gibi olmaya çalışan biri var.”

Aaron’a baktım, dudağımın içini ısırdım.

“Sanırım burada bir taklitçiyle karşı karşıyayız. Bahse girerim ki hafta sonundan önce biri daha ölecek.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Her seri katilin bir imzası vardır. Bir tablonun köşesine karalanmış bir isim ya da bir filmin sahnelerine yerleştirilmiş bir Paskalya yumurtası gibi, sanatçılar da eserlerinin tanınmasını, ölümsüzleştirilmesini isterler. Ölümlerinden sonra da hatırlanmayı isterler.

Bu, filmlerde gösterildiği gibi deriye kazınmış şifreli takma adlar, kentin farklı yerlerinde bulunan vücut parçaları kadar dehşet verici şeyler olmak zorunda değildir. Bazen olay yerinin temizliği ya da cesetlerin yere bırakılma şekli gibi basit şeylerdir. Hiçbir şeyden haberi olmayan tanıklar tarafından bir araya getirilen takip modelleri ya da sonunda bir model ortaya çıkana kadar tekrar tekrar gerçekleşen ritüel prosedürlerdir. Sıradan insanların her sabah, yatağını yapmanın, bulaşığı yıkamanın başka bir yolu yokmuş gibi, rutinlerini metodik bir ritimle yerine getirmelerinden çok da farklı olmayan bir düzendir. Öğrendiğime göre, insanlar alışkanlıkları olan yaratıklardır ve cana kıyma eylemi bir insanla ilgili gizli birçok şeyi açığa çıkarabilir. Her cinayet parmak izi gibi eşsizdir. Ama babam ardında iz bırakabileceği hiçbir ceset, imzasını saklayabileceği hiçbir suç mahalli, alınabilecek ya da analiz edebilecek hiçbir parmak izi bırakmamıştı. Bu da kasabayı meraklandırmıştı. Tuval yoksa nasıl imza bırakırsınız?

Cevap, bırakamazsınız.

Breaux Bridge Polis Departmanı 99 yılının yaz mevsimini onun kimliğine dair bir ipucu bulmak için Louisiana'nın altını

üstüne getirerek geçirdi. Makul bir şüpheliyi işaret eden kanıtların fısıltılarını dinlediler, var olmayan bir suç mahallinde gizli bir imza aradılar. Ama elbette hiçbir şey bulamadılar. Altı kız ölmüştü ama tek bir tanık bile ilçe havuzunun yakınında gizlenen bir adam ya da gece vakti avının peşinden caddede ilerleyen bir araba görmemişti. Sonunda cevabı bulan ben oldum. On iki yaşında bir kız çocuğu annesinin makyaj malzemeleriyle süsleniyor, dolabı karıştırıp saçma bağlamak için eşarp arıyordu. İşte o zaman, o küçük tahta kutuyu elime aldığım da kimse-
nin göremediği şeyi görmüştüm.

Babam kanıt bırakmak yerine topluyordu.

“Bir hayat kurtarabilecek olsa bile mi Chloe?”

Şerif Dooley’nin boynundan aşağı damlayan teri izledim. Daha önce hiç görmediğim bir ciddiyetle bana bakıyordu. Bana ve ellerimde tuttuğum kutuya bakıyordu.

“Eğer o kutuyu verirsen bir hayat kurtarabilirsin. Bunu bir düşün. Ya birisi Lena’nın hayatını kurtarabilecekken sorun çıkarmaktan korktuğu için bunu yapmadıysa?”

Kucağıma baktım ve hafifçe başımı salladım. Sonra fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan kollarımı öne doğru uzattım.

Şerif eldivenli ellerini ellerime doladı, kauçuk kaygan ama sıcaktı, kutuyu yavaşça elimden çekip aldı. Kapağa baktı, sonra parmaklarını kapağın kenarına koydu, sonuna kadar açtı, odayı bir çınlama sesi doldurdu. Şerifin yüzüne bakmamaya çalışıyordum, onun yerine yavaş ve mükemmel daireler çizerek dönen balerine bakmayı tercih ettim.

“İçinde takılar var,” dedim. Gözlerim hâlâ dans eden kızdaydı. Soluk pembe tütüsünün içinde, kollarını havaya kaldırmış bir biçimde dönmesini izlemek büyüleyiciydi. Bana festivalde dönerek dans eden Lena’yı hatırlatıyordu.

“Bunu görüyorum. Kime ait olduğunu biliyor musun?”

Başımı sallayarak onayladım. Daha fazla cevap beklediğini biliyordum ama bunu söylemeye dilim varmıyordu. En azından gönüllü olarak.

“Bu takılar kimin Chloe?”

Yanımda oturan annemden bir hıçkırık duydum, ona doğru baktım. Eliyle ağzını kapatmıştı, başı şiddetle titriyordu. Kutunun içindekileri zaten görmüştü; eve döndüğümde ona göstermiştim. Bana kendi zihnimde şekillenenden başka bir açıklama getirmesini istemiştim.

Mantıklı olan tek açıklamayı istemiştim. Ama bir şey söylememişti.

“Chloe?”

Tekrar Şerif’e baktım.

“Göbek halkası Lena’nın,” dedim. “Tam şuradaki, ortadaki.”

Şerif takı kutusuna uzandı, küçük, gümüş ateşböceğini çıkardı. Haftalarca karanlıkta kaldığı için ölü gibi soluk görünüyordu. Parıltısını besleyecek güneş ışığı yoktu.

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Lena’nın, Kerevit Festivali’nde bunu taktığımı gördüm. Bana göstermişti.”

Başıyla onayladı ve kutuya geri koydu.

“Peki ya diğerleri?”

Annem, “O inci kolyeyi tanıyorum,” dedi. Sesi ağlamaklıydı. Şerif ona baktı, sonra tekrar kutuya uzandı ve inci kolyeyi kaldırdı. Büyük, pembe renkli inciler arkadan bir kurdeleyle birbirine bağlanmıştı. “Bu Robin McGill’e ait. Ben... Bu kolyeyi onun üzerinde görmüştüm. Bir pazar günü, kilisede. Ne kadar beğendiğimi, ne kadar eşsiz olduğunu söyledim. Richard da yanımdaydı. O da gördü.”

Şerif iç çekti, tekrar başını sallayarak kolyeyi yerine koydu. Sonraki bir saat içinde takıların geri kalanı, Margaret Walker’ın elmas küpeleri, Carrie Hollis’in gümüş bileziği, Jill Stevenson’ın

safir yüzüğü, Susan Hardy'nin beyaz altın bilekliği teşhis edildi. Hiçbirinde DNA bulunamadı, titizlikle temizlenmişlerdi, kutu silinmişti ama aileleri şüphelerimizi doğruladı. Sekizinci sınıf mezuniyetlerinde, doğum günlerinde hediye olarak almışlardı. Kızlarının büyümesinin dönüm noktalarını kutlamak için verilen bu hediyeler, zamansız ölümleriyle sonsuza dek hatırlanacaktı.

"Bize çok yardımcı oldun Chloe. Teşekkür ederim."

Başımı salladım, çan seslerinin ritmi beni sersemletmişti. Şerif Dooley kapağı sertçe kapattı, başımı kaldırdım, transın etkisi geçti. Elini kapalı kutunun üstüne koymuş, bana bakıyordu.

"Babanın Lena Rhodes ya da diğer kayıp kızlardan biriyle ilişkisine hiç tanık oldun mu?"

Düşüncelerim festival zamamna döndü. "Evet," dedim. Ona ve onun uzun, pürüzsüz karnıma bakışını hatırladım, yakalandığını fark ettiğinde başımı nasıl eğdiğini. "Bir seferinde Kerevit Festivali'nde ona baktığımı görmüştüm. Lena bana göbeğindeki yüzüğü gösterirken."

"Ne yapıyordu?"

"Sadece bakıyordu," dedim. "Lena gömleğini yukarı çekmişti. Babamın ona baktığımı görünce el salladı."

Yanımda duran annem iç çekti, başını salladı.

"Teşekkür ederim Chloe," dedi Şerif. "Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum ama sen doğru olanı yaptın." Başımı salladım.

"Gitmeden önce babanla ilgili bize anlatmak istediğin başka bir şey var mı? Bizim için önemli olabilecek herhangi bir şey?"

Nefes verdim ve kollarımı sıkı sıkıya kavuşturdum. İçerisi sıcaktı ama birden üşüdüğümü hissetmiştim.

"Onu bir keresinde elinde kürekle görmüştüm," dedim. Annemle göz göze gelmemeye çalışıyordum, bu onun için yeni bir şeydi. "Bahçemizde yürüyordu, evimizin arkasındaki bataklıktan geliyordu. Karanlıktı ama... onu gördüm."

Herkes sessizliğe gömülmüş, bu yeni vahiy odanın üzerine ağır bir sabah sisi gibi çökmüştü.

“Onu gördüğünde neredeydin?”

“Odamdaydım. Uyuyamamıştım, penceremin hemen altında oturup kitap okumayı sevdiğim bir taburem var. Daha önce bir şey söylemediğim için özür dilerim,” dedim. “Ben... Bilmiyordum...”

Şerif Dooley, “Elbette bilmiyordun tatlım,” demişti. “Tabii ki bilmiyordun. Büyük bir iş yaptın.”

Şimdi bir gök gürültüsü evimi titretiyor, içki dolabımızda baş aşağı sarkan şarap kadehlerini takırdayan dişler gibi şingirdatıyordu. Bir yaz fırtınası daha kopuyordu. Havadaki elektrik yükünü hissedebiliyor, yaklaşan yağmurun tadını alabiliyordum.

“Chlo, beni duydun mu?”

Yarısı cabernet dolu şarap kadehime baktım. Şerif Dooley’nin ofisinin anısı yavaş yavaş silinmeye başladı; Daniel’ı gördüm, kolları dirseklerine kadar sıvalı ve bir elinde kasap bıçağı ile mutfak tezgâhımızın başında duruyordu. Konferanstan öğleden sonra dönmüştü; ofisten eve geldiğimde onu mutfakta pötikare önlüğümlle Louis Armstrong dansı yaparken bulmuştum, bu akşamki yemeğin malzemeleri adaya yayılmıştı. Bu görüntü beni gülümsetmişti.

“Üzgünüm, hayır,” dedim. “Ne demiştin?”

“Büyük bir iş yaptığını söyledim.”

Bardağımı biraz daha sıktım, narin sapı parmaklarımın baskısıyla kırılacak gibi oldu. Az önce ne konuştuğumuzu hatırlamak için hafızamı zorladım. Son birkaç gündür düşüncelerimin içinde kaybolmuş, anılara gömülmüştüm. Özellikle Daniel’ın gitmesi ve evin boş olması yüzünden geçmişi yeniden yaşadığım duygusuna kapılmıştım. Daniel’ın dudaklarından dökülen sözcükler gerçekten ondan mı geliyor yoksa ben mi hayal ediyorum ve zihnimin girintilerinden çıkarıp bana geri kusması

için dudaklarına mı yerleştiriyorum anlayamadım. Tam konuşacaktım ki sözümü kesti.

“O polislerin ofisine öyle gelmeye hakları yoktu,” dedi. Gözleri elinin altındaki kesme tahtasına odaklanmıştı.

Bıçağı hızlı ve akıcı hareketlerle oynatarak bir iki tane havuç doğradı sonra onları tahtanın kenarına sıyırıp domateslere geçti. “Neyse ki içeride hastan yoktu. Bu senin itibarını gerçekten zedeleyebilirdi, biliyorsun değil mi?”

“Ah, evet,” dedim. Şimdi hatırladım. Lacey Deckler hakkında, Dedektif Thomas ve Memur Doyle’un işyerinde beni sorgulamalarından bahsediyorduk. Lacey’nin bilinen son yerinin halka açıklanması söz konusu olursa bunu önceden benim ona söylemem gerektiğini hissetmişim. “Sanırım onu canlı gören son kişi bendim,” dedim.

“Hâlâ hayatta olabilir,” dedi. “Cesedini henüz bulamadılar. Bir hafta oldu.”

“Haklısın.”

“Peki ya diğer kız... bulunmasından önce üç gün falan mı kayıptı?”

Kadehimdeki şarabı çevirirken “Evet,” dedim. “Evet, üç gün. Olayları takip ediyor gibisin, öyle mi?”

“Haberlere çıktı. Duymamak biraz zor.”

“New Orleans’ta bile mi?”

Daniel cevap vermedi, domatesleri doğramaya devam etti, domates suyu kesme tahtasının üzerinden akıyor ve tezgâhın üzerinde birikiyordu. Bir gök gürültüsü daha evi titretti.

Ses tonumu hafif tutmaya çalışarak “Sana da aynı kişi olabilir miş gibi geliyor mu?” diye sordum. “Sence, bilirsin işte, bağlantılı olabilir mi?”

Daniel omuz silkti.

“Bilmiyorum,” dedi, bıçağın üzerindeki domates suyunu parmağıyla silip ağzına atmadan önce. “Sanırım bunu söylemek için çok erken. Peki o adamlar sana ne tür sorular sordu?”

"Pek bir şey sormadılar aslında. Seansımızda ne konuştuğumuzu onlara anlatmamı istediler. Söylemedim tabii. Bu da onları biraz rahatsız etti."

"Aferin sana."

"Onu binadan çıkarken görüp görmediğimi sordular."

Daniel bana baktı, kaşları çatılmıştı.

"Gördün mü?"

"Hayır," dedim. "Muayenehaneden çıkışım gördüm ama binadan çıktığını görmedim. Yani dışarı çıktığını varsayıyorum. Gidebileceği başka bir yer yok. Tabii içeriden birileri onu kaçırmadıysa..."

Durdum, bardağımın kenarlarını boyayan yakut kırmızısı sıvıya baktım.

"Bu pek olası görünmüyor."

Başını salladı, doğranmış sebzeleri kızgın tavaya koymadan önce tekrar kesme tahtasına baktı. Sarımsak kokusu odayı doldurdu.

"Bunun dışında oldukça anlamsızdı," dedim. "Bana kalırsa nereden başlayacaklarını bile bilmiyorlar."

Dışarıda kesintisiz bir yağmur yağıyordu, evin içi, içeri girmek için sabırsızlanan milyonlarca parmağın çatıya vurma sesiyle doluyordu. Daniel pencereye doğru yürüdü, dışarı baktı ve camı açtı, yaz fırtınasının topraksı aroması mutfığa yayıldı, yemeğin kokusuna karıştı. Bir süre Daniel'a baktım, mutfakta doğallıkla hareket edişini, sebze tavasma biber katışımı, pembe somon dilimine Fas baharatları serpişini izledim. Bir bulaşık havlusunu omzuna atarken kalbim tüm bunların yarattığı kusursuzluğun sıcaklığıyla, onun mükemmelliğiyle dolup taşıdı. Neden beni seçtiğini asla anlayamayacaktım: *Yaralı Chloe*. Benimle tanıştığı, adımı öğrendiği andan beri beni seviyormuş gibi davranıyordu. Oysa benimle ilgili hâlâ bilmediği, anlayamadığı o kadar çok şey vardı ki. Ofisimde saklı o küçük eczaneyi, cankurtaran simidimi, onun adını kullanarak elde ettiğim

sahte reçeteleri d   nd  m.  ocuklu umu, ge mi imi d   nd  m. G rd   m  eyleri. Yaptığım  eyleri.

O seni tanımıyor Chloe.

Cooper'ın s  zlerini aklımdan çıkarmaya çalıştım, haklı olduğunu biliyordum. Ailemi saymazsak Daniel beni d  nyadaki herkesten daha iyi tanıyordu ama bu pek bir şey ifade etmiyordu Bildikleri y  zeyseldi, gerçekten uzaktı.   nk   ona her  eyimle g r nseydim, ona yaralı Chloe'yi g sterseydim, ko u mu , nabzı atan   z  m  a ı  a  ıkarsaydım bir nefes alıp geri  ekilece ini biliyordum. G receklerinden ho lanması m  mk  n değildi.

Eksilen barda ımı doldurmak için tezgâhın üzerine e ilirken "Bu kadar yeter," dedi. "Haftanın geri kalanı nasıl geçti peki? Hiç d   n planı yaptın mı?"

Daniel'm New Orleans'a gittiği cumartesi sabahını d   nd  m. Biraz d   n planlaması yapmaya niyetlenmi tim, Aubrey Gravino'nun haberi oturma odamı doldurmadan önce diz st   bilgisayarımı açmış, e-postalara yanıt vermiştim ama anılar beni suya batmı  bir araba gibi kendi zihnimin içine hapsetmi ti. Evden  ıktı ımı ve akılsızca kasabada araba s rd   m , Cypress Mezarlığı'nda arama ekibine rastladı ımı, Aubrey'nin küpesini buldu umu ve cesedi bulunmadan dakikalar önce oradan ayrıldı ımı hatırladım. Aaron Jansen'i, annemi ziyaret edi imi, benimle payla tı ı ve b t  n hafta boyunca ink  r etmeye  alı tı ım teoriyi hatırlardım. Cuma gününde ydik; Aaron pazartesiye kadar başka bir cesedin daha bulunacağını   ng rm   t  . Şimdiye kadar bir haber  ıkmamı tı ve geçen her gün omuzlarımdan k    k bir y  k kaldırıyordu. Yanılma ihtimalinin verdiği bir rahatlama ya ıyordum.

Bir an için Daniel'a ne s  ylemem gerektiğini d   nd  m ve hen  z beni, en azından bu tarafımı, tanınmasına hazır olmadı ıma karar verdim. Sinirlerimi yatıştırmak için kendi kendine ilaç alan tarafımı. Son yirmi yıldır kendime sordu um soruların

cevaplarını bulmak için bir mezarlık arama ekibine katılan tarafımı. Çünkü Daniel saklanmama izin vermiyor, korkmama olanak tanımıyordu. Bana sürpriz partiler düzenliyor, temmuz ayında bir düğün planlıyor, tüm mantıksız korkularımı elinin tersiyle itiyordu. Onun yanımda olmadığı haftayı neler yaparak geçirdiğimi, kendimi uyuşturarak sersemlettiğimi, bir muhabirin kurgusal senaryosu ile oyalandığımı, itiraz edememesine, konuşamamasına rağmen annemi tüm bunların içine sürüklediğimi öğrenseydi utanırdı. Ben utanıyordum.

Sonunda, kadehimdeki şaraptan bir yudum alıp “İyi geçti,” dedim. “Karamelli pastada karar kıldım.”

Daniel tezgâhın üzerine daha fazla eğilip beni dudaklarımdan öperken “Güzel bir gelişme!” dedi. Öpücüğe karşılık verdikten sonra hafifçe geri çekilip yüz hatlarını incelemekten önce. Yüzümü analiz ediyor, gözleri tenimin her yerini araştırıyordu.

Elini saçlarımda gezdirirken “Ne oldu?” diye sordu. Başımı ellerinin arasma aldı, ben de öne uzanan avucuna doğru eğildim. “Chloe, sorun ne?”

Gülümseyerek “Bir şey yok,” dedim. Bir gök gürültüsü odanın içinde hafifçe yankılandı, tenimin karıncalandığını hissettim; dışarıda çakan şimşeğe mi yoksa Daniel’in parmaklarının boynumu okşayıp kulağımın hemen altındaki narin yerde yavaşça daireler çizmesine mi tepki verdiğimi anlayamıyordum. Gözlerimi kapattım. “Evde olduğun için mutluyum,” dedim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Uyandığımda hâlâ yağmur yağıyordu, insanı tekrar uykuya sürüklemekle tehdit eden yavaş, tembel bir yağmurdu. Karanlıkta uzanıyordum, Daniel'in sıcaklığını, çıplak tenini benimkine bastırıldığını hissediyordum. Nefesi ritmik ve yavaştı. Dışarıda çiseleyen yağmurun ve uzaktan gelen gök gürültüsünün sesini dinledim. Gözlerimi kapatıp Lacey'yi düşündüm, cesedi yarı yarıya çamura gömülmüştü, yağmur geride kalan olası tüm kanıtları silip süpürüyordu.

Cumartesi sabahıydı. Aubrey'nin cesedinin bulunmasının üzerinden bir hafta geçti. Lacey'nin kayıp haberinin duyulmasından ve Aaron Jansen ile yüz yüze görüşmemden bu yana beş gün geçti.

Soğuk kahvemi yudumlarken "Bunun bir taklitçinin işi olduğunu düşünmenin sebebi ne?" diye sormuştum. "Bu vakalar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz."

"Yer, zamanlama. Babanın kurbanlarının profiline uyan on beş yaşlarında iki kız, Lena Rhodes'un kayboluşunun yirminci yıldönümünden haftalar önce kayboldular ve cesetleri bulundu. Sadece bu da değil, iki olay da Baton Rouge'da, Dick Davis'in ailesinin yaşadığı şehirde meydana geldi."

"Tamam, ama bazı farklılıklar da var. Babamın kurbanlarının cesetlerini bulamadılar."

Aaron, "Haklısın," dedi. "Ama bence bu taklitçi cesetlerin bulunmasını istiyor. Yaptığı işten itibar kazanmak istiyor."

Aubrey'yi bir mezarlığa, bilinen son yerine bıraktı. Bulunması an meselesiydi."

"Ben de bunu söylüyorum. Babamı taklit ettiğini gösteren bir şey yok. Aubrey'yi rasgele seçmiş, onu oracıkta öldürmüş ve cesedini aceleyle oraya bırakmış gibi görünüyor. Bu tasarlanmış bir cinayet değil."

"Ya da onu attığı yerin farklı bir önemi olabilir. Özel bir anlamı olabilir. Belki de cesedin üzerinde bulunmasını istediği ipuçları vardır."

Sinirlenmiştim, "Cypress Mezarlığı'mn babam için özel bir anlamı yok," dedim. "Cinayetin zamanlaması sadece bir tesadüf."

"Yani, *senin* ofisinden çıktıktan birkaç dakika sonra Lacey'nin kaçırılması da sadece bir tesadüf mü?"

Tereddüt ettim.

"Bu adamı daha önce buralarda gördüysen hiç şaşırmam Chloe. Taklitçiler, bir sebepten taklit ederler. Belki taklit etmeye çalıştıkları adama saygı duyarlar, belki de ondan nefret ederler ama her iki durumda da onun tarzını kopyalarlar. Kurbanlarını kopyalarlar. Kendilerinden önceki katil olmaya çalışırlar, hatta belki de onları kendi oyunlarında yenerler."

Şüpheli bir bakış attım ve kahvemden bir yudum daha aldım.

"Taklitçiler cinayet işler çünkü başka bir katili takıntı haline getirmişlerdir," diye devam etti Aaron, kollarını masanın üzerine koyup eğilerek. "Bu tipler onlarla ilgili her şeyi bilirler, yani o kişi seni çok iyi tanıyor olabilir. Seni izliyor olabilir. Lacey'yi *senin* ofisinden çıkarken görmüş olabilir. Senden sadece sezgilerine güvenmeni istiyorum. Neler olup bittiğine dikkat et ve sezgilerini dinle."

Cypress Mezarlığı'nı, arabama doğru yürüyüp ofisime giderken arkamdan beni izlediklerini hissettiğim gözleri düşündüm. Sandalyemde kaydım, her geçen dakika daha da rahatsız

oluyordum. Babamdan bahsetmek beni her zaman suçluluk duygusuna sürüklüyordu ama suçluluk duygusunun nereye yönelmesi gerektiğini bir türlü kestiremiyordum. Ona ihanet ettiğim için, onu işaret eden tek parmak olduğum ve onu hayatının geri kalanında bir kafese kilitlediğim için mi suçlu hissediyordum? Yoksa onun kanını, DNA'sını, soyadını paylaştığım için mi suçlu hissediyordum? Pek çok kez, babamdan bahsedildiğinde özür dileme ihtiyacı duymuştum. Aaron'dan, Lena'nın ailesinden, Breaux Bridge kasabasından özür dilemek istedim. Sadece var olduğum için herkesten özür dilemek istedim. Richard Davis hiç doğmasaydı dünyada çok daha az acı olurdu.

Ama o doğmuştu ve bu yüzden ben de doğmuştum.

Yanımda bir hareket hissettim, Daniel'a baktım. Uyanık yatıyor ve bana bakıyordu. Beni seyrediyor, Aaron'la yaptığım konuşmayı zihnimde tekrarlarken tavana bakan gözlerimdeki titreşimi izliyordu.

İç çekerek "Günaydın," dedi, sesi uykudan kalınlaşmıştı. Bana sarıldı, beni kendine çekti. Teni sıcaktı, güven veriyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim, kollarının arasına daha da sokuldum. Kalçalarına sürtündüm, gülümsedim, şortundaki çıkıntı bacağıma değiyordu. Bacaklarımı kalçalara sıkıca dolamadan önce yüzümü ona döndüm ve kısa süre sonra karşılıklı, uyuşuk bir sessizlik içinde sevişmeye başladık. Sabahın erken saatlerinde terden hafif nemli vücutlarımızı birbirine bastırdık, beni sertçe öptü, dili boğazıma, dişleri dudağıma dokunuyordu. Elleri vücudumda, bacaklarımda ve karnımda yılan gibi gezindi, göğsümden geçip boğazıma doğru ilerledi.

Ellerinin boynumdaki hissini görmezden gelmeye çalışarak onu öpmeye devam ettim. Ellerini başka bir yere götürmesini bekledim. Ama yapmadı. Gidip gelmeye devam etti, daha sert, daha hızlı pompalarken elleri hâlâ orada duruyordu. Beni sıkmaya başladı ve ben geriye doğru çekilip ondan olabildiğince uzaklaşmadan önce bir çığlık attım.

Doğruldu, "Ne oldu?" diye sordu. Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. "Seni incittim mi?"

"Hayır," dedim, kalbim küt küt atıyordu. "Hayır, incitmedin. Sadece..."

Ona, yüzündeki şaşkın ifadeye baktım. Bana acı çektirdiği için gözlerinde oluşan endişeye, dokunuşu yüzünden kendimi geri çektiğim ihtimalinden duyduğu acıya, kibrit gibi parmaklarının tenimde yanık izleri bırakmasına baktım. Fakat sonra dün gece mutfakta beni nasıl öptüğünü düşündüm. Parmaklarıyla çenemin altında nabız atışını hissedişini, boynumu nazikçe ama sıkıca kavrayışını düşündüm.

Başımı yastığıma dayadım, iç çektim.

Gözlerimi kapatırken "Özür dilerim," dedim. Kafamın içindeki düşüncelerden uzaklaşmam gerekiyordu. "Biraz gerginim. Nedense çok endişeliyim."

Belime sarılırken "Sorun değil," dedi. Anı mahvettiğimin farkındaydım, uyarılmışlığı kaybolmuştu, benimki de öyle, ama yine de bana sarıldı. "Bu aralar çok fazla şey yaşıyorsun," dedi.

Aubrey ve Lacey'yi düşündüğümü bildiğini biliyordum ama ikimiz de bu konuyu açmadık. Bir süre sessizce uzanıp yağmuru dinledik. Tam tekrar uykuya dalmış olabileceğini düşünürken sesi bir fısıltıya dönüştü.

"Chloe?"

"Mmm?"

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Sustum, sessizliğim ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Benimle konuşabilirsin," dedi. "Her konuda. Ben senin nişanlım. Bunun için buradayım."

"Biliyorum," dedim. Ve ona inanıyordum. Ne de olsa Daniel'a babam ve geçmişimle ilgili her şeyi anlatmıştım. Ama anıları tarafsız bir şekilde anlatmak ve onları yaşanmış basit gerçekler olarak aktarmaktan ibaretti. Onun karşısında bunları yeniden yaşamak tamamen farklı bir şeydi. Her karanlık köşe-

de babamın yüzünü görmek, annemin sözlerinin başkalarının seslerinde yankılandığını duymak. Üstelik bu daha da kötüydü çünkü aynı dejavu hissini daha önce de yaşamıştım. Yıllar önce o gün, kendimi açıklamaya, gerekçelerimi ortaya koymaya çalıştığım sırada Cooper'ın yüzünde beliren ifadeyi asla unutmuyacaktım. Gerçek korkuyla karışık bir endişe ifadesiydi.

"Ben iyiyim," dedim. "Gerçekten iyiyim. Bir anda çok şey yaşadım. O kızların ortadan kaybolması, babamın yıldönümünün yaklaşması..."

Telefonum yatağımın başucundaki masanın üzerinde şiddetle titredi, ekrandan gelen ışık hâlâ karanlık olan yatak odamızı kısmen aydınlattı. Dirseğime yaslanıp gözlerimi kısarak bana ulaşmaya çalışan bilinmeyen numaraya baktım.

"Kim arıyor?"

"Bilmiyorum. Cumartesi sabahının bu erken saatinde iş için aranmaz."

Yan tarafına dönerken "Telefonu aç," dedi. "Asla bilemezsin."

Telefonumu elime adım, ekranı kaydırıp kulağıma götürdüm, cevap vermeden önce boğazımı temizledim.

"Ben Doktor Davis."

"Merhaba Doktor Davis, ben Dedektif Michael Thomas. Lacey Deckler'ın kaybolmasıyla ilgili pazartesi günü ofisinizde görüşmüştük."

Daniel'a doğru bakarken "Evet," dedim. O da telefonunda, e-postalarına bakıyordu. "Hatırlıyorum. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lacey'nin cesedi bu sabah erken saatlerde ofisinizin arkasındaki ara sokakta bulundu. Bunu size telefonda söylemek zorunda kaldığım için özür dilerim."

Nefesim kesildi, elimi içgüdüsel olarak ağzıma götürdüm. Daniel bana baktı, telefonunu indirdi. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlarken sessizce başımı salladım.

"Sabah morga gelmeni istiyoruz. Cesede bir göz atmanız gerekir."

"Ben, ama..." Tereddüde düşmüştüm, onu doğru duyup duymadığımdan emin olamıyordum. "Üzgünüm Dedektif, Lacey ile sadece bir kez karşılaştım. Eminim onun yerine annesinin gelip teşhis etmesi daha doğru olur. Onu çok az tanıyorum."

"Kimliği tespit edildi," dedi. "Ancak ofisinizin hemen dışında bulunduğu ve annesinin en son oraya bıraktığı için bu noktada onu canlı gören son kişinin siz olduğunuzu varsaymak daha sağlıklı. Ona bir göz atmanızı ve randevuya geldiğinde gördüğünüzden farklı görünen bir şey olup olmadığını bize söylemenizi istiyoruz. Herhangi bir şey olabilir."

Elimi ağzımdan alnıma götürerek nefes verdim. Oda daha da ısınıyor, dışarıdaki yağmurun sesi daha da artıyordu.

"Ne kadar yardımcı olabileceğimi gerçekten bilmiyorum. Sadece bir saat yanımda kaldı. Ne giydiğini bile zor hatırlıyorum."

"Her şeyin faydası olur," dedi. "Belki onu görmek hafızanızı canlandırır. Buraya ne kadar erken gelerseniz o kadar iyi."

Başımı sallayarak onayladım, telefonu kapatıp yatağa geri gömüldüm

"Lacey öldü," dedim. Daniel'dan çok kendime itiraf ediyordum. "Onu ofisimin dışında bulmuşlar. Ofisimin hemen dışında öldürülmüş. Ben o sırada muhtemelen hâlâ üst kattaydım."

Yatak başlığına yaslanırken "Bununla nereye varacağını biliyorum," dedi Daniel. Eli çarşafın arasmda benim elimi buldu, parmaklarımız iç içe geçti. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu Chloe. Hiçbir şey. Bilmene imkân yoktu."

Babamı düşündüm, kolunun üzerine yasladığı kürekle duruşu gözümün önünde belirdi. Arka bahçemizde yavaşça ilerleyen mürekkep gibi kara bir gölgeydi. Sanki dünya kadar zamanı vardı. Ben, üst katta, o küçük okuma lambasını yakıp bankıma kıvrılmış, pencereden bakıyordum. Her şey için hazırdım ama tanık olduğum şey hiç aklıma gelmeyecek bir şeydi.

Daha önce bir şey söylemediğim için özür dilerim. Ben... Bilmiyordum...

Lacey bana hayatını kurtarabilecek bir şey söylemiş miydi? O gün şüpheli görünen birini görmüş müydüm, ofisin etrafında dolaşan ama fark etmediğim biri var mıydı? Tıpkı daha önce olduğu gibi?

Aaron'ın sözleri zihnimde yankılandı.

O kişi seni çok iyi tanıyor olabilir. Seni izliyor olabilir.

"Gitmeliyim," dedim. Bacaklarımı yataktan dışarı çıkarmadan önce Daniel'in elini bıraktım. Çarşafın arasından kayınca kendimi açıkta hissettim, çıplaklığım artık birkaç dakika önceki güçlü, samimi şey değildi. Kırılганlık ve utanç kokuyordu. Yatak odasını geçip banyoya doğru yürürken Daniel'in gözlerinin beni izlediğini hissettim, karanlıkta hızla yürüyüp kapıyı arkamdan kapattım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“Ölüm nedeni boğulma.”

Lacey’nin cesedinin yanında durdum, yüzü buz mavisi gibi soluktu. Solumda elindeki panoyla adli tabip ve sağımda, hemen yanı başımda da Dedektif Thomas duruyordu. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim, bakışlarım çok kısa bir süre önce tanıdığım kızın üzerindeydi. Bir hafta önce ofisime gelen ve bana dertlerini anlatan kız. Bana güvenip çözeceğime inandığı dertlerini.

Adli tabip, elindeki kalemle boynunu işaret ederek “Şuradaki morluktan anlayabilirsiniz,” diye devam etti. “Parmak izlerini görebilirsiniz. Aubrey’de bulunanlarla aynı boyutta ve aralıkta. El ve ayak bileklerindeki bağ izleri de aynı.”

Adli tabibe baktım, yutkundum.

“Yani birbirleriyle bağlantılı olduklarını mı düşünüyorsunuz? Aynı adam mı?”

Dedektif Thomas, “Bu başka bir zaman konuşulacak bir konu,” diyerek araya girdi. “Şu anda Lacey’ye odaklanıyoruz. Dediğim gibi, ofisinizin arkasındaki sokakta bulundu. Oraya hiç gittiniz mi?”

“Hayır,” dedim, önümdeki cesede bakmaya devam ettim. Sarı saçları yağmurdan ıslanmış, örümcek ağı gibi yüzüne yapışmıştı. Soluk teni şimdi daha da solgundu, her nasılsa yara izleri, kolları, göğsü ve bacakları boyunca uzanan ince, kırmızı yarıkları daha da belirgin hale getirmişti. “Hayır, oraya nadiren

giderim. Sadece çöp kamyonlarının çöp konteynerini boşaltmak için girdiği bir sokak. Herkes arabasını ön tarafa park eder.”

Başını sallayıp, duyulacak şekilde bir soluk verdi. Her şeyi anlamama, önümdeki dehşet verici manzarayı kavramama yeten bir dakika boyunca sessizce durduk. Hayatım boyunca ölüm etrafımda dolaşmamıştı ama buna rağmen ilk kez gerçek bir ceset gördüğümü o anda idrak ettim. İlk kez bir cesedin gözlerinin içine bakıyordum. Lacey’nin yüzünün, o gün öğleden sonra ofisimde nasıl görüldüğünü hatırlamam gerekirdi, bundan önceki halinin kafamda canlanmış olması gerekirdi ama zihnim boş bir kâğıt gibiydi. Lacey’nin pembe teni, seğiren parmakları, deri koltukta oturup babasından bahsederken gözlerinden akan yaşlarla ilgili hiçbir görüntü gözümün önüne gelmiyordu. Tek görebildiğim bu Lacey’ydi. Ölü Lacey. Adli tıp masasında uzanmış yatan ve yabancılar tarafından dürtüklenen Lacey.

Dedektif de beni dürttü ve “Farklı görünen bir şey var mı?” diye sordu. “Kayıp kıyafeti falan?”

“Açıkkçası bilemiyorum,” diyerek vücudunu inceledim. Üzerinde siyah bir tişört, solmuş bir kot şort ve ayaklarında da yanlarında karalamalar olan kirli Converse spor ayakkabıları vardı. Okulda canı sıkırken, vakit geçirmek için tükenmez kalemle ayakkabılarına bir şeyler çizdiğini hayal etmeye çalıştım. Ama yapamadım. “Dediğim gibi, ne giydiğine pek dikkat etmemiştim.”

“Tamam,” dedi. “Sorun değil. Sadece dikkatinizi vermeye çalışın. Acele etmeyin.”

Lena’nın da ölümünden bir hafta sonra böyle görünüp görünmediğini merak ederek başımı salladım. Boş bir arazide ya da sığ bir çukurda yatarken, derisi soyulmadan ve giysileri parçalanmadan önce böyle mi görünüyordu? Lacey gibi. Solgun ve sıcak, nemli havadan şişmiş.

“Sana bundan bahsetmiş miydi?”

Dedektif Thomas başıyla kızın kollarını, derisindeki küçük kesikleri gösterdi. Başımı sallayarak onayladım.

"Birazcık."

"Buna ne dersiniz?"

Bileğindeki daha büyük yara izine, günler önce fark ettiğim o kalm, etli mor şimşeğe bakıyordu.

Başımı sağa sola sallayarak "Hayır," dedim. "Hayır, o konuya girmedik."

Kısık sesle, "Çok yazık," dedi. "Böyle bir acı yaşamayı hak etmeyecek kadar gençti."

"Evet," dedim. "Evet, öyleydi."

Oda bir dakikalığına sessizleşti, üçümüz de sadece bu kızın ölümünün değil, hayattayken karşılaştığı şiddetin yasını tutmak için bir an sessizliğe büründük.

"Daha önce sokağı kontrol etmediniz mi?" diye sordum. "Yani, ilk kayıp ihbarı yapıldığında?"

Dedektif Thomas bana baktı. İçindeki öfkenin yüzünde parladığını gördüm. Bu kızın cesedinin en son görüldüğü yerden sadece birkaç metre ötede bulunması ve onu bulmanın neredeyse bir hafta sürmesi hiç de iyi görünmüyordu ve o da bunun farkındaydı.

İç çekerek "Evet," dedi. "Evet, bulduk. Ya bir şekilde gözden kaçtı ya da oraya sonradan getirildi. Başka bir yerde öldürüldü ve buraya bırakıldı."

"Oldukça küçük bir alan," dedim. "Dar bir sokak. Çöp konteyneri alanın çoğunu kaplıyor. Orayı kontrol etseydiniz onu gözden kaçırmazdınız. Saklanacak kadar geniş bir yer değil..."

"Oraya nadiren gidiyorsanız tüm bunları nereden biliyorsunuz?"

"Lobiden görebiliyorum," dedim. "Pencerem oraya bakıyor."

Bir anlığına bana baktı ve bir değerlendirme yaptığını, yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştığını fark ettim."

Gülümsemeye çalışarak "Belli ki en güzel manzara benimki değil," diye ekledim.

Başını salladı. Ya cevabımdan tatmin olmuştu ya da başka bir zaman tekrar ele almak üzere bir kenara koymuştu.

"Onu çöpçüler bulmuş. Çöp konteynerinin arkasına sıkışmış. Çöpü boşaltmak için kaldırdıklarında ceset yere düşmüş."

Adli tabip kızın kollarının arka tarafını göstererek araya girdi. "O zaman kesinlikle başka bir yerden oraya getirilmiş. İşte bunlar livor mortis izleri. Ölüm lekeleri, oturur pozisyonda değil, sırtüstü öldüğünü gösteriyor. Ya da bir yere sıkışmış."

Midemden bir bulantı dalgası geçti, gözlerimin vücudunu tekrar taramasını, yaralarını değerlendirmesini engellemeye çalıştım ama yapamadım. Çoğu yeri morarmış, soluk teni yerçekiminin kanı çökmeye zorladığını bildiğim yerlerde mermer gibi görünüyordu. Adli tabip bağ izlerinden bahsetmişti, bakışlarımı omuzlarından parmak uçlarına kadar bacaklarının hizasında gezdirdim.

"Başka ne biliyorsunuz?" diye sordum.

Adli tabip, "Uyuşturulmuş," dedi. "Saçında yoğun Diazepam kalıntısı bulduk."

Dedektif Thomas, "Diazepam. Valium değil yani?" diye sordu. Başımla onayladım. "Lacey anksiyete ilacı mı kullanıyordu? Depresyonda mıydı?"

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, ona bir reçete yazmıştım. Ama henüz hiçbir şey almıyordu."

Adli tabip, "Saçların büyüme düzeyi ilaçları yaklaşık bir hafta önce aldığını gösteriyor," dedi. "Yani cinayet saatinde."

Dedektif Thomas bu yeni açıklamadan sonra adli tabibe baktı ve odaya bir sabırsızlık havası dolduğunu hissettim. "Tam otopsi ne zaman yapılabilir?"

Adli tabip önce dedektife, sonra bana baktı.

"Ne kadar çabuk başlarsam o kadar çabuk hazırlayabilirim."

Her iki adamın da bana baktığını hissediyordum, pek bir faydamın dokunmadığına dair sözsüz bir işaretti. Ama hâlâ Lacey'nin koluna, cildini kaplayan küçük kesiklere, bileğindeki hağ izlerine ve damarları boyunca uzanan ince, mor renkli yara izlerine bakıyordum.

Dedektif Thomas, "Kusura bakmayın Doktor Davis ama sizi buraya havadan sudan konuşmak için getirmedim," dedi. "Eğer hatırladığınız başka bir şey yoksa gidebilirsiniz."

Başımı salladım, gözüm kızın bileğine takıldı.

"Hayır, bir şey hatırladım," dedim, jilette çizilmiş kavisli yara izine baktım. Berbat bir şey olmalıydı. "O gün Lacey ile ilgili bir şey aklıma geldi. Farklı olan bir şey."

"Tamam," dedi. Bana dikkatle bakmaya başladı. "Duyalım bakalım."

"Şu yara izi," dedim. "Yara izini cuma günü gördüm. Bileklikle kapatmaya çalıştığını fark ettim. Üzerinde küçük gümüş bir haç ve tahta boncuklar vardı."

Dedektif kızın çıplak koluna baktı. Bilekliğin kızın bileğinde, damarlarının üstünde sallandığını hatırlıyordum, belki de kendini bir kez daha jiletlemeye dürtüsü hissettiğinde kullandığı bir hatırlatıcıydı. O gün öğleden sonra ofisimde deri koltuğumda huzursuz bir şekilde onu gördüğüme emindim, bileğindeydi. Kalkıp giderken kapının önünde durduğu sırada bileklik dikkatimi çekmişti. Uyuşturulduğunda, öldürüldüğünde de bileğinde olmalıydı. Ama şimdi yoktu.

"Biri onu almış."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Morgun önüne park ettiğim arabama ulaştığımda nefesim kesilmişti. Büyük, dengesiz nefesler alıyor, az önce gördüklerimin ne anlama geldiğini zihnimde canlandırmaya çalışıyordum.

Lacey'nin bilekliği kaybolmuştu.

Kendimi bilekliğin düşmüş olabileceğine ikna etmeye çalıştım; tıpkı Aubrey'nin küpesinin Cypress Mezarlığı'nda toprağa gömülmüş halde bulunması gibi, Lacey'nin bilekliği de bir boğuşma sırasında bileğinden fırlamış ya da polis cesedi çöp konteynerinin arkasından sürükleyerek çıkarırken konteynerin kenarına takılmış olabilir. Bir yerlerde çöpe gömülmüş, sonsuza dek kaybolmuş olabilir. Ama Aaron'ın benimle aynı fikirde olmayacağından emindim.

Senden sadece sezgilerine güvenmeni istiyorum. Sezgilerini dinle.

Nefes veriyorum, parmaklarımın titremesini durdurmaya çalışıyorum. İçgüdülerim bana ne söylüyor?

Adli tabibin Lacey'nin boynundaki morluklar ve kollarındaki bağ izleriyle ilgili söylediklerine katılmamak mümkün değildi. Hem Aubrey Gravino'nun hem de Lacey Deckler'ın ölümünden aynı kişi sorumluydu. Aynı cinayet yöntemiyle öldürülmüşlerdi, boyunlarında aym parmak izleri vardı. Her ne kadar daha önce inkâr etmeye çalışsam da, Lacey'nin kaçmış olabileceğine, belki de kendi canına kıydığına kendimi ikna etmeye çalışsam da (ne de olsa daha önce bunları denemişti) bir parçam bunu başından beri biliyordu. Kaçırılma vakaları her

zaman olurdu. Özellikle de genç ve çekici bir kızın kaçırılması bilinen bir vakaydı. Ama bir hafta içinde iki kaçırılma olayı ne anlama geliyordu? Birbirinden kilometrelerce uzaktaki iki kızın kaçırılması ne demektir?

Tesadüften fazlasıydı.

Yine de Aubrey ve Lacey'nin aynı kişi tarafından öldürüldüğünün kanıtlanması, bu kişinin taklitçi olduğu anlamına gelmezdi. Bu cinayetlerin babamla veya benimle bir ilgisi olduğu anlamına gelmezdi

Katil, Aubrey'yi bir mezarlığa, bilinen son yerine bıraktı.

Lacey'nin, ofisimin yakınındaki sokakta bir çöp konteynerinin arkasına atıldığını, bilinen son yerinin burası olduğunu düşündüm. Göz önünde bir yere saklanmıştı. Sadece bu da değildi, oraya bırakıldığını da öğrenmiştim. Aubrey'nin öldürüldüğünü düşündüğüm gibi rasgele yakalanıp oracıkta öldürülmemişti. Ofisimden çıkarken kaçırılmış, uyuşturulmuş, başka bir yerde öldürülmüş ve sonra geri getirilmişti.

Bir anlığına kalbim sanki atmaya bıraktı, aklımda bir düşünce, düşünmenin bile çok ürkütücü olduğu bir fikir belirdi. Bu düşünceyi kafamdan atmaya; paranoya, dejavu gibi görmeye ya da ham ve filtrelenmemiş bir korku seviyesine indirmeye çalıştım. Zihnimin bu kadar anlamsız bir şeyi anlamlandırmaya çalışmak için ürettiği bir başka mantıksız başa çıkma mekanizması olduğuna kendimi inandırmak istedim.

Uğraştım ama yapamadım.

Ya katil, cesetleri polisin değil başka birinin bulmasını istediye? Onları benim bulmamı istediye?

Aubrey'nin cesedi ben arama ekibinden ayrıldıktan dakikalar sonra bulunmuştu.

Ben de oradaydım. Bu kişi bir şekilde orada olacağını biliyor muydu?

Daha da korkuncu, katil de orada mıydı?

Lacey'nin cesedinin ofisimin kapısından birkaç metre öteye atılmış hali zihnimde canlandı. Dedektif Thomas'a doğruyu söylüyordum, o ara sokağa nadiren girerdim ama ofisimin penceresinden orayı çok net bir şekilde görebiliyordum. Çöp konteynerini görebiliyordum ve büyük ihtimalle bu hafta o kadar dalgın olmasaydım Lacey'nin konteynerin arkasında yattığını pencereden görebilirdim.

Katil bir şekilde bunu biliyor muydu?

Belki cesedin üzerinde onun da bulunmasını istediği ipuçları vardı.

Zihnim yetişemeyeceğim kadar hızlı çalışıyordu. Cesette ipuçları, cesette ipuçları. Belki de kayıp bileklik bir ipucuydu. Belki de katil onu bilerek almıştı. Belki de cesedi bulsam ve kayıp bilekliği fark edersem parçaları birleştireceğimi biliyordu.

Arabam boğucu derecede sıcaktı ama hâlâ tüylerim diken dikendi. Motoru çalıştırıp klimanın saçlarımı havalandırmasını sağladım. Torpido gözünde geçen hafta bıraktığım Xanax şişesini hatırladım. Hapin dilimin üzerinden kaydığını, kan dolaşıma karışıp kaslarımı gevşetmeden önce çenemde hissettiğim o acının zihnimi kaplayışını hayal ettim. Torpidoyu açınca şişe öne doğru yuvarlandı. Alıp ellerimde çevirdim, kapağını açıp avucuma bir hap düşürdüm.

Yanımda duran telefonum titreyince aydınlanan ekrana döndüm. Daniel'in adını ve resmini gördüm. Tekrar avucumdaki hapa, sonra tekrar telefona baktım. Nefes verdim, telefona uzandım ve cevaplamak için ekranı kaydurdım.

"Selam," dedim. Xanax'ı hâlâ elimde tutuyor ve parmaklarımın arasında inceliyordum.

Tereddütle "Selam," dedi. "İşin bitti mi?"

"Evet, bitti."

"Nasıldı?"

"Berbattı Daniel. Hali çok..."

Lacey'nin masadaki bedeni, buz tutmuş gibi duran cildi, balmumundan yapılmış gibi donuk gözleri zihnimde tekrar canlandı. Cildindeki kiraz şekerleri kadar küçük kesikleri düşündüm. Bileğindeki devasa kesigi.

"Kötü görünüyordu," dedim. Bunu tarif edecek başka bir söz bulamamıştım.

"Buna mecbur kalmana üzüldüm," dedi.

"Evet, ben de."

"İşe yarar bir şey bulabildin mi?"

Kayıp bilekliği düşünüp konuşmak üzereyken olaylar arasındaki bağlantıyı anlayıp anlatmadan bu açıklamanın hiçbir şey ifade etmeyeceğini fark ettim. Kayıp bilekliğin önemini açıklamak için Cypress Mezarlığı'na yaptığım geziyi ve cesedin bulunmasından dakikalar önce Aubrey'nin küpesini bulmamı açıklamam gerekecekti. Aaron Jansen ile buluşmamı ve onun taklitçi teorisini açıklamam gerekecekti. Geçtiğimiz hafta zihnimde dolaştığım o karanlık yerleri Daniel'm önünde, üstelik *onunla birlikte* tekrar gezmek zorunda kalacaktım.

Gözlerimi kapattım, gözümün önünde ışık parıltıları belirene kadar parmaklarımla gözlerimi ovuşturdum.

"Hayır," dedim. "Hiçbir şey çıkmadı. Dedektife de söylediğim gibi, kızla sadece bir saat konuştum."

Daniel iç çekti; yatakta doğrulup çıplak sırtını yatak başlığına yaslarken ellerini saçlarında gezdirdiğini hayal edebiliyordum. Telefonu omzuna dayadığını ve parmaklarıyla gözlerini ovuşturduğunu görebiliyordum.

"Eve gel," dedi. "Eve gel, yatağa uzan. Bugün rahatlayalım, tamam mı?"

"Tamam." Başımı salladım. "Evet, kulağa hoş geliyor."

Koltuğumda kıpırdandım, hapı ve şişeyi torpido gözüne geri bıraktım. Vites değiştirmeye hazırlanırken Aaron'm sesi tekrar kulaklarımda yankılandı. Tereddüt içinde kaldım, acaba geri dönüp Dedektif Thomas'a her şeyi anlatmalı mıydım? Ona

Aaron'ın teorisini anlatmam gerekir miydi? Eğer bunu kendime saklarsam acaba başka kızlar da kaybolacak mıydı?

Fakat bunu yapamazdım. Henüz yapamazdım. Tekrar böyle bir şeyin içine çekilmeye hazır değildim; Aaron'ın teorisini açıklarken kim olduğumu, ailemi açıklamak zorunda kalırdım. Geçmişimi. O kapıyı tekrar açmak istemiyordum çünkü bir kez açarsam bir daha asla kapanmazdı.

Onun yerine, "Önce hızlıca bir işi halletmem gerekiyor," dedim. "En fazla bir saat alır."

"Chloe..."

"Her şey yoluna girecek. Ben iyiyim. Öğle yemeğinden önce evde olurum."

Daniel beni fikrimi değiştirmeye ikna edemedi telefon kapattım, başka bir numara çevirdim, parmaklarımı direksiyona sabırsızlıkla vurarak o tanıdık sesin hattın diğer ucunda belirmesini bekledim.

"Aaron."

"Merhaba Aaron. Ben Chloe."

Kısık bir sesle, "Doktor Davis," dedi. "Son konuşmamızdan sonra bu çok daha hoş bir karşılama oldu."

Pencereden dışarı baktım, bu sabah telefonumda Dedektif Thomas'm numarasını gördüğümünden beri ilk kez yüzümde küçük bir gülümseme belirdi.

"Hâlâ şehirde misin? Konuşmak istiyorum."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Şerif Dooley, yaptığımız konuşmadan sonra bize iki seçenek sunmuştu: Babam için tutuklama emri çıkana kadar karakolda kalmak ya da eve gidip kimseye bir şey söylemeden beklemek.

Annem, "Tutuklama kararının çıkması ne kadar sürer?" diye sordu

"Kesin bir şey söyleyemem. Saatler de sürebilir, günler de. Ama bu kanıtlarla tahminimce sabah olmadan onu yakalarız."

Annem bir cevap bekliyormuş gibi, kararı vermesi gereken kişi benmişim gibi bana bakmıştı. Ben, on iki yaşındaydım. Yapılacak en akıllıca, en güvenli şey karakolda kalmaktı. Bunu o da biliyordu, ben de biliyordum, Şerif Dooley de biliyordu.

Ama annem, "Eve gideceğiz," dedi. "Oğlum evde. Cooper'ı onunla yalnız bırakamam."

Şerif Dooley sandalyesine yaslandı.

İstedikçe zaman oğlunu alıp buraya getirebiliriz."

"Hayır." Annem başını salladı. "Hayır, şüphe çeker. Siz tutuklama kararını çıkarmadan Richard bir şeylerden şüphelenmeye başlarsa ..."

"Mahallede devriye gezen gizli polislerimiz olacak. Kaçmasına izin vermeyiz."

"Bize zarar vermez," dedi annem. "Vermeyecek. Ailesine zarar vermez."

"Kusura bakmayın hanımefendi ama burada bir seri katilden bahsediyoruz. Altı kişiyi öldürdüğünden şüphelenilen bir adam bu."

“Tehlikeli bir durum olduğunu hissedersen hemen ayrılacağız. Polisi arayacağım ve memurlardan birinin eve gelmesini isteyeceğim.”

Annem kararını vermişti. Eve gidiyorduk.

Şerif Dooley’nin yüzündeki ifadeden annemin babama geri dönme konusunda bu kadar kararlı olmasının sebebini merak ettiğini anlayabiliyordum. Az önce ona kocasının bir *seri katil* olduğunu kanıtlayan deliller sunmuştuk ama o hâlâ eve gitmek istiyordu. Ama ben merak etmiyordum, biliyordum. Geri döneceğini biliyordum çünkü hep geri dönmüştü. Annem o adamları evimize, odasına getirdikten sonra bile her gecenin sonunda babam geri döner, annem ona yemek pişirip önüne koyar ve sessizce yatak odasına girip kapıyı arkasından kapatırdı. Anne-me, yüzündeki inatçı ifadeye baktım. Belki de şüpheleri vardır, diye düşündüm. Belki de onu son bir kez görmek istiyordu. Belki de kendi incelikli tarzıyla veda etmek istiyordu.

Belki de sebebi bundan daha basitti. Belki de sadece onu nasıl terk edeceğini bilmiyordu.

Şerif Dooley, masasından kalkıp ofisinin kapısını açmadan önce gözle görülür bir hoşnutsuzlukla içini çekti ve annemle benim uyuşmuş, karşılıklı bir sessizlik içinde karakoldan çıkışımızı izledi. On beş dakika boyunca hiç konuşmadan yol aldık, ben onun ikinci el kırmızı Corolla’sının ön koltuğunda kemerimi bağlamış oturuyordum, motorun tekleyen sesi eşliğinde eve doğru gidiyorduk. Koltuktaki deliği parmağımla daha da genişlettim. Kutuyu, babamın hatıra sakladığı o kutuyu karakolda bırakmamı istemişlerdi.

Çan sesleri ve müzik eşliğinde, içinde bir balerinin döndüğü o kutuyu seviyordum. Acaba onu geri alabilecek miydik?

Annem, “Doğru olanı yaptın tatlım,” dedi. Sesi rahatlatıcıydı ama nedense sözlerinin içi boştu. “Ama şimdi normal davranmak zorundayız Chloe. Mümkün olduğunca normal. Biliyorum zor olacak ama uzun sürmeyecek.”

“Tamam.”

“Belki eve vardığımızda odana gidip kapıyı kapatabilirsin. Babana kendini iyi hissetmediğini söylerim.”

“Tamam.”

Bir kez daha, “Bize zarar vermeyecek,” dedi. Cevap vermedim. Bu sefer kendi kendine konuştuğu hissine kapıldım.

Eve giden uzun park yoluna girdik, eskiden koştuğum, ayakkabılarımın yerden toz kaldırdığı, ormandaki gölgelerin ağaçların arasında hareket ettiği o çakıllı yola. Artık koşmak zorunda kalmayacağımı hissediyordum. Korku da duymayacaktım. Ama çarpan böceklerin izler bıraktığı ön camdan baktığımda eve yaklaştığımızı görünce, kapıyı açıp kendimi dışarı atmak, ormana doğru koşmak ve saklanmak için karşı konulmaz bir istek duydum. Orman, evden daha güvenliydi. Nefesim hızlanmaya başladı.

“Bunu yapabilir miyim bilmiyorum,” dedim. Hızlı, boş nefesler alıyordum ve çok geçmeden hiperventilasyon atağı geçirmeye başladım, çevrem gittikçe lekeli ve parlak hale geliyordu. Bir an için arabanın içinde ölebileceğimi düşündüm. “En azından Cooper’a söyleyebilir miyim?”

Annem, “Hayır,” dedi. Bana baktı, göğsüm endişe verici bir hızla inip kalkıyordu. Direksiyonu bıraktığı eliyle yüzümü kendine doğru çevirerek parmaklarıyla yanağımı ovdu. “Chloe, nefes al. Benim için nefes alabilir misin? Burnundan nefes al.”

Dudaklarımı kapattım ve burun deliklerimden derin derin nefes alıp göğsümün havayla dolmasına izin verdim.

“Şimdi ağzından ver.”

Dudaklarımı büzdüm ve yavaşça dışarı ittim, kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim.

“Şimdi tekrar yap.”

Tekrar yaptım. Burnumdan soluk aldım, ağzımdan verdim. Her başarılı soluk alıp verişimle birlikte görüş yetim tekrar netleşmeye başladı, arabamız verandamıza yanaşıp annem motoru

durdurduğunda, önümüzde beliren evimize bakarken normal ritimde nefes alıp verdiğimi hissedene kadar devam ettim.

Annem bir kez daha, "Chloe, kimseye bir şey anlatmayacağız," dedi. "Polis gelene kadar kimseye söylemeyeceğiz. Anlıyor musun?"

Caşımı salladım, yanağımdan bir damla yaş süzülüyordu. Yüzümü anneme doğru döndüm ve onun karşıya baktığını gördüm. Sanki periliymiş gibi evimize bakıyordu. İşte o zaman, onun sertleşmiş yüz hatlarına, gözlerinin derinliklerinde görebildiğim dehşeti maskeleyen sahte güvenine bakarken gerçek niyetini anladım. Neden burada olduğumuzu, neden geri döndüğümüzü anladım. Kendini mecbur hissetmiyordu, zayıf olduğu için geri dönmemiştik. Geri gelmiştik çünkü ona karşı durabileceğini kendine kanıtlamak istiyordu. Her zaman yaptığı gibi sorunlarından kaçmak yerine güçlünün, cesurun kendisi olduğunu kanıtlamak istiyordu. Onlardan saklanmak, ondan saklanmak, onlar yokmuş gibi davranmak istiyordu.

Fakat korkuyordu. O da en az benim kadar korkuyordu.

Arabanın kapısını açarken "Gidelim," dedi. Ben de aynısını yaptım, kapıyı çarparak kapattım, arabanın önüne doğru yürüdüm, etrafı çevrili verandamıza, esintide gıcırdayan sallanan sandalyelere, babamm yıllar önce gövdesine bağladığı hamağa gölgesini düşüren en sevdiğim manolya ağacına baktım. Eve yaklaştık, dış kapıyı ittiğimizde inleyerek açıldı. Annem beni merdivenlere doğru itti, ben yatak odama doğru ilerlemeye başlamıştım ki duyduğum bir ses beni durdurdu. "Siz ikiniz nelerdeydiniz?"

Olduğum yerde donup kaldım, boynumu çevirdiğimde babamm oturma odasındaki kanepeden bize doğru baktığını gördüm. Elinde bir bira vardı, parmaklarıyla nemli etiketi yırtıyordu, televizyonun önündeki sehpanın üzerine küçük bir kâğıt parçası yığını birikiyordu. Ay çekirdekleri tahtanın üzerine saçılmıştı. Babam temiz görünüyordu, duş almıştı, saçlarını

geriye taramış ve yeni tıraş olmuştu. Haki pantolon ve düğmeleri iliklenmiş bir gömlek giymişti, derli topluydu. Ama aynı zamanda yorgun görünüyordu. Hatta bitkin. Cildi sarkmış ve gözleri çökmüş gibiydi, sanki günlerdir uyumamıştı.

“Öğle yemeği yedik,” dedi annem. “Kızlar gezisi.”

“Kulağa hoş geliyor.”

Annem bana bakıp “Ama Chloe kendini iyi hissetmiyor,” dedi. “Hastalanmış olabilir.”

“Bunu duyduğuma üzıldüm tatlım. Gel yanıma.”

Anneme baktım ve o da hafifçe başını salladı. Merdivenlerden inip oturma odasına doğru yürüdüm, babama yaklaşırken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Karşısında durduğumda gözlerinde merakla bana baktı. Birden, kutusunun kayıp olduğunu fark edip etmediğini merak ettim. Acaba bana bunu soracak mıydı? Elini alnıma doğru uzattı ve bastırdı.

“Ateşin var gibi,” dedi. “Tatlım, terliyorsun. Titriyorsun.”

“Evet,” dedim, gözlerim yerden ayırmıyordum. “Biraz uzansam iyi olacak.”

“Al.” Birasını boynuma dayadı, irkildim, soğuk şişe tenimi uyuşturdu, şişedeki su damlacıkları göğsümden aşağı damlayıp gömleğimi ıslattı. Nabzımı hissettim, soğuk şişeye çarpışını hissettim. “Faydası oldu mu?”

Gülümsemek için kendimi zorlayarak başımı salladım.

“Sanırım haklısın,” dedi. “Uzanmalısın. Git biraz dinlen.”

“Coop nerede?” diye sordum. Birden onun yokluğunun farkına varmıştım.

“Odasında.”

Başımı salladım. Onun odası merdivenlerin sol tarafındaydı, benimki ise sağ taraftaydı. Acaba ailem fark etmeden oraya gizlice girebilir, onun yatağına kıvrılabilir ve yorganı gözlerimin üzerine çekebilir miyim, diye düşündüm. Yalnız kalmak istemiyordum.

“Haydi,” dedi. “Git uzan. Birkaç saat sonra gelip ateşine bakarım.”

Geriye döndüm ve şişeyi hâlâ boynuma bastırarak merdivenlere doğru yürümeye başladım. Annem beni takip etti, koridora çıkana kadar hissettiğim yakınlığı rahatlatıcıydı.

“Mona,” diye seslendi babam. “Bir saniye bekle.”

Annemin arkasını dönüp babama doğru baktığını hissettim. Annem bir şey söylemeyince babam tekrar konuştu.

“Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

Irmağa doğru baktığımda Aaron’ın gözlerinin kafatasımı delip geçtiğini hissettim. Ona baktım, onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim, anılarım yine bilinçaltımı dolduruyor, kararımı bulandırıyor, beynimi karıştırıyor zannettim.

“Eee?” diye tekrar sordu. “Bir gelişme var mı?”

Ağır ağır, “Evet,” dedim. “Seni bu yüzden buraya çağırdım. Bu sabah Dedektif Thomas’tan bir telefon aldım...”

“Hayır, ona gelmeden önce. Başka bir şey daha var. Bana yalan söyledin.”

Irmağa baktım, kahve fincanını dudaklarıma götürdüm; su kenarındaki bir bankta oturuyorduk, uzaktaki köprü çöken sisle birlikte daha da endüstriyel ve kasvetli görüntüye bürünüyordu.

“Hangi konuda?”

“İşte bu konuda.”

Telefonunu uzattı, ben de boştaki elimle aldım; kalabalığın arasında dolaşırken çekilmiş bir fotoğrafım vardı. Bunun nerede çekildiğini hemen anladım. Gri tişörtüm ve topuz yaptığım saçlarım, İspanyol yosunu sarkan parçalanmış ağaçlar, uzakteki bulanık sarı polis bandı. Bu fotoğraf bir hafta önce Cypress Mezarlığı’nda çekilmişti.

“Bunu nereden buldun?”

“İnternette bir makale var,” dedi. “Yerel gazeteyi inceliyordum, konuşacak birilerini bulmaya çalışıyordum ki arama ekibinin fotoğraflarına rastladım. Senin de orada olduğunu gördüğüm andaki şaşkınlığımı tahmin et.”

İç çektim, boyunlarında asılı kameralarla dolaşan gazetecilere daha fazla dikkat etmediğim için sessizce kendimi azarı bastım. Daniel ya da daha kötüsü Memur Doyle’un bu haberi görmemiş olmasını diledim.

“Sana oraya *gitmediğimi* hiç söylemedim.”

“Hayır, ama bana Cypress Mezarlığı’nın ailen için özel bir anlamı olmadığını söylemiştin. Aubrey’nin cesedinin oraya atılmasının şüphe yaratabileceğini düşünmek için hiçbir neden olmadığını da söyledin.”

“Öyle değil,” dedim. “Öyle bir şey yok. Arama ekibine tesadüfen rastladım, tamam mı? Arabayla dolaşıp kafamı boşaltmaya çalışıyordum. Onları uzaktan gördüm ve etrafa bakmaya karar verdim.”

Bana baktı, gözlerini kıstı.

“Benim işimde güven her şeydir. Dürüstlük her şeyden önce gelir. Eğer bana yalan söylersen seninle çalışmam.”

Ellerimi kaldırarak “Yalan söylemiyorum,” dedim. “Yemin ederim.”

“Neden etrafa bakmaya karar verdin?”

Kahvemden bir yudum aldım, “Gerçekten bilmiyorum,” dedim. “Merak sanırım. Aubrey’yi düşünüyordum. Ve Lena’yı.”

Aaron gözlerini bana dikmiş, sessizce dinliyordu.

Sonunda, “Nasıl bir kızdı?” diye sordu. Merak sesine sinmişti. Kendini tutamıyordu, tutamadığını biliyordum. Hiç kimse yapamazdı. “Onunla arkadaş mıydınız?”

“Onun gibi bir şey. Küçükken öyle olduğumuzu zannederdim. Ama asıl yüzünü artık biliyorum.”

“Neymiş o?”

“Küçüklere göz kulak olan, yaşça büyük ve havalı bir çocuktuktu,” dedi. “Bana karşı iyiydi. Bana yardım etti, nasıl makyaj yapılacağını öğretti.”

“İşte arkadaş budur,” dedi Aaron. “Bana sorarsan en iyisi.”

Başımı sallayarak “Evet,” dedim. “Evet, sanırım haklısın. Onda öyle bir şey vardı ki... Bilmiyorum. Çekiciydi, anlıyor musun?”

Aaron’a baktım, başını sallayarak beni anladığını gösterdi. Acaba onun da bir Lena’sı var mıydı? Herkesin hayatında bir noktada Lena gibi biriyle arkadaşlık ettiğini düşündüm. Kayan bir yıldız gibi parlayarak gelen ve aynı hızla kaybolan bir arkadaş.

Parmaklarımı kahve fincanıma vurarak “Benden biraz faydalanırdı, bunu bilirdim ama umursamazdım,” diye devam ettim. “Aile hayatı iyi değildi, bu yüzden evimiz onun için bir kaçıştı. Ayrıca, galiba erkek kardeşime âşıktı.”

Aaron kaşlarını kaldırdı.

“Herkes ağabeyime âşık olurdu,” dedim. Anılar aklıma gelince dudaklarımda hafif bir gülümseme oluştu. “Kardeşim ondan o kadar hoşlanmıyordu ama Lena’nın sürekli etrafımızda dolaşması bu yüzdendi. Hatırlıyorum da bir keresinde...”

Durdum, çok ileri gitmeden kendimi kontrol ettim.

“Özür dilerim,” dedim. “Muhtemelen bu ilgini çekmez.”

“Hayır, ilgimi çekiyor,” dedi. “Devam et.”

Nefes verdim, parmaklarımı saçlarımdan arasına soktum.

“Bir keresinde, o yaz. Olaylar olmadan önce. Lena bizim eve gelmişti, bize gelmek için hep bir bahane bulurdu, beni Cooper’ın odasına girmeye ikna etti. Aslında böyle şeyler yapmazdım. Bilirsiniz, kuralları çiğnemem. Ama Lena’nın bir tarzı vardı. İnsanda sınırları zorlama isteği uyandırırdı. Hayatını korkmadan yaşa gibi bir şey.”

O öğleden sonrayı çok net hatırlıyordum, öğleden sonra güneşinin sıcaklığı yanaklarımı yakıyor, çimenlerin keskin kenar-

ları sırtıma batıyor, boynumu kaşındırıyordu. Lena ve ben arka bahçede uzanmış, bulutlara bakarak şekiller hayal ediyorduk.

Kısık sesle, "Şimdi ne iyi giderdi biliyor musun?" demişti. "Biraz ot."

Başımı yana çevirip ona bakmıştım. Hâlâ bulutları izliyordu, gözleri bir noktaya odaklanmıştı, dişleriyle dudağının kenarını kaşıyordu. Bir elinde bir çakmak tutuyor, kemirilmiş tırnaklı parmaklarıyla çakmağı açıp kapatıyor, diğer elini alevin üzerinde tutuyor, avucunda küçük siyah bir daire belirene kadar yaklaşıtıyordu.

"Kardeşinde biraz olduğuna eminim."

Bir karıncanın yavaşça yanağından kaşına doğru sürünmesini izledim. Karıncanın orada olduğunu, yavaş yavaş gözüne yaklaştığını bildiğini hissetmiştim. Onu test ediyordu, kendini test ediyordu. Elini yakan ateş gibi buna da ne kadar dayanaabileceğini, elini uzatıp onu uzaklaştırmak zorunda kalmadan önce ne kadar yaklaşabileceğini görmemi istiyordu.

Başımı geriye yatırıp "Coop mu?" dedim "İmkânı yok. O uyuşturucu kullanmaz."

Lena homurdanarak dirseğinin üzerinde doğruldu.

"Ah, Chloe. Bu kadar saf olmana bayılıyorum. Çocuk olmanın güzelliği de bu işte."

Ben de doğruldum, "Ben çocuk değilim," dedim. "Ayrıca odası kilitli."

"Kredi kartın var mı?"

"Hayır," dedim. Yine utanmıştım. Lena'nın kredi kartı var mıydı? On beş yaşında, kredi kartı olan birini tanımıyordum, Cooper'ın kesinlikle yoktu ama Lena farklıydı. "Kütüphane kartım var," dedim.

Ayağa kalktı, "Elbette olur," dedi. Elini uzattı, avuç içlerinde çimenlerin sert kenarları dalga dalga izler oluşturmuştu, derisine toprak parçaları yapışmıştı. Terden sırılsıklam olmuş elinden destek alarak ayağa kalktım, kalçalarındaki yabancı otları

temizleyişini izledim. "Hadi gidelim. Belli oldu, sana her şeyi öğretmek zorundayım."

Eve girdik, koridoru geçip Cooper'ın odasına gitmeden önce odama uğrayıp içine kütüphane kartımı koyduğum küçük çantayı aldım.

"Gördün mü?" dedim kapının kolunu sallayarak. "Kilitli."

"Yatak odasını her zaman kilitler mi?"

"Yatağının altında o iğrenç dergileri bulduğumdan beri."

Kaşlarını kaldırarak "Cooper!" dedi. İğrençlikten çok etkilenmiş görünüyordu. "Yaramaz çocuk. Kartı bana ver."

Kartı uzattım ve kapının boşluğundan içeri sokmasını izledim.

Kartı itip kakarken "Önce menteşeleri kontrol et," dedi. "Eğer onları göremiyorsan bu doğru kilit türüdür. Mandalın eğiminin sana doğru bakması gerekir."

"Tamam," dedim boğazımda yükselen paniği bastırmaya çalışarak.

"Sonra kartı belli bir açıyla yerleştir. Köşeyi içeri soktuktan sonra düzelt. İşte böyle."

Kapıya baskı uygulayarak kartı açıklığın derinliklerine doğru itmesini büyülenmiş bir halde izliyordum. Kart bükülmeye başladığında kırılmaması için dua ettim.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordum.

Kartı oynatmaya devam ederken "Ah, bilirsin işte," dedi. "Sen de benim kadar çok ceza alırsan ister istemez kendini dışarı atmayı öğrenirsin."

"Ailen seni odana mı kilitliyor?"

Beni duymamazlıktan geldi, sonunda kapı açılana kadar kartı birkaç kez daha çekiştirdi.

"Ta-da!"

Kendi etrafında döndü, yüzünde bir memnuniyet ifadesi vardı, ama kısa süre içinde bu ifadenin değiştiğini gördüm. Ağzı açıktı, gözleri kocaman oldu. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Elini kalçasının üzerine koyarak "Hey Coop," dedi.

Aaron gülüyordu, lattesini bitirdi, bardağını ayaklarının dibine bıraktı.

"Yani seni yakaladı mı?" diye sordu. "Sen daha içeri girmeden mi?"

"Oh, evet," dedim. "Tam arkamda durmuş, merdiven boşluğundan her şeyi izliyordu. Sanırım içeri girip giremeyeceğimizi görmek için bekliyordu."

"Yani, sana ot düşmedi o zaman."

Gülümseyerek "Hayır," dedim. "Bunun için birkaç yıl beklemem gerekti. Fakat Lena'nın peşinde olduğu şeyin bu olduğunu da sanmıyorum. Bence yakalanmak istiyordu. Onun dikkatini çekmek için."

"İşe yaradı mı?"

"Hayır, bu tür şeyler Cooper'ı hiç etkilemezdi. Aslında tam tersi bir etki yarattı. O gece beni karşısına aldı ve uyuşturucunun zararlarından, iyi rol modellerinin öneminden falan filan bahsetti."

Güneş ortaya çıkmaya başladı ve neredeyse aynı anda sıcaklık birkaç derece arttı, nem ise çalkalanan süt gibi yoğunlaşmaya başladı. Yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim, yüzüme vuran güneşten mi yoksa bu mahrem anıyı bir yabancıyla paylaşmaktan mı kaynaklanıyordu emin değildim. Beni bunu anlatmaya iten şeyin ne olduğunu da bilmiyordum.

Aaron konuyu değiştirme isteğimi hissetmiş olmalıydı ki, "Peki, neden benimle konuşmak istedin?" diye sordu. "Neden fikrini değiştirdin?"

"Bu sabah Lacey'nin cesedini gördüm," dedim. "Ve son görüşmemizde bana sezgilerime güvenmemi söylemiştin."

"Bekle, geri al," diye araya girdi. "Lacey'nin cesedini mi gördün? Nasıl gördün?"

"Ofisimin arkasındaki ara sokakta bulundu. Bir çöp konteynerinin arkasına bırakılmıştı."

"Tanrım."

"Ona bakmamı istediler, onu son gördüğümünden farklı görünen bir şey olup olmadığını söylememi istediler. Eksik bir şey var mı diye."

Aaron sessiz kaldı, devam etmemi bekliyordu. Nefes verdim, ona baktım.

"Bilekliği eksikti," dedim. "Mezarlıkta da bir küpeye rastladım. Aubrey'nin küpesi. İlk başta cesedi sürüklenirken kulağından kopmuş olabileceğini düşündüm ama sonra bir takı setinin parçası olduğunu fark ettim. Onunla uyumlu bir kolyesi vardı. Aubrey'nin cesedini hiç görmedim ama eğer o kolye olmadan bulunduysa..."

"Katilin mücevherleri aldığını düşünüyorsun," diyerek araya girdi Aaron. "Bir tür hatıra olarak."

"Bu babamın işiydi," dedim, bunca yıl sonra bile bu itiraf hâlâ midemi bulandırıyor. "Onu yakaladılar çünkü dolabında kurbanının mücevherlerini sakladığı bir kutu bulmuştum."

Aaron'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı, bir süre önüne baktı, az önce verdiğim bilgiyi sindirmeye çalışıyordu. Bir dakika kadar bekledikten sonra devam ettim.

"Biraz zorlama olduğunu biliyorum ama en azından araştırmaya değer."

Aaron başını salladı, "Hayır, haklısın," dedi. "Bu görmezden gelemeyeceğimiz bir tesadüf. Bunu başka kim bilebilir?"

"Ailem. Polis. Kurbanların aileleri."

"Hepsi bu mu?"

"Babam itiraf anlaşması yaptı," dedim. "Kanıtların hepsi halka açıklanmadı. Yani evet, sanırım öyle. Tabii bir şekilde duyulmadıysa."

"Bahsettiğin kişilerin içinde böyle bir şey yapmak için bir nedeni olabilecek herhangi biri aklına geliyor mu? Davaya kafayı fazla takmış bir polis memuru olabilir mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, polislerin hepsi..."
Durdum. Birden düşüncelerim belirginleşti. Ailem. Polisler.
Kurbanların aileleri.

Ağır ağır devam ettim, "Bir adam vardı," dedim. "Kurbanların ebeveynlerinden biri. Lena'nın babası. Bert Rhodes."

Aaron bana baktı, devam etmem için başını salladı.

"Yaşadıklarını kaldıramadı."

"Kızı öldürülmüş. Çoğu insan bunun altından kalkamaz."

"Hayır, bu normal bir yas değildi," dedim. "Farklı bir şeydi. Bu öfkeydi. Cinayetlerin öncesinde bile, onda... tuhaf olan bir şey vardı."

Ağabeyimin kilitli kapısını açmaya uğraşan Lena'yı düşündüm. İstemedен yaptığı itirafı, dil sürçmesi aklıma geldi. Daha fazlası için onu sıkıştırdığımda duymazlıktan gelmişti.

Ailen seni odana mı kilitliyor?

Aaron başını salladı, dudaklarını büzerek soluğunu dışarı verdi.

"Geçen gün taklitçilerle ilgili ne demiştin?" diye sordum.
"Ya saygı duyarlar ya da nefret ederler miydi?"

"Evet," dedi Aaron. "Genel olarak, iki farklı taklitçi vardır. Bir katile hayranlık duyan ve bir saygı göstergesi olarak suçlarını taklit etmek isteyeler, bir de bir katille aynı fikirde olmayanlar. Belki karışık bir siyasi düşünceleri vardır ya da katilin sadece abartıldığını düşünürler ve daha iyisini yapmak isterler. Bu yüzden dikkatleri seleflerinden uzaklaştırıp kendilerine çekmenin bir yolu olarak onların suç işleme yöntemlerini taklit ederler. Ama her iki durumda da bu bir oyundan ibarettir."

"Bert Rhodes babamdan nefret ederdi. İyi bir nedeni de vardı. Ama yine de davranışları sağlıklı görünüyordu. Saplantılı gibiydi."

"Tamam," dedi Aaron. "Anlıyorum. Bunları bana anlattığın için teşekkür ederim. Polise anlatacak mısın?"

Düşündüğümde de hızlı "Hayır," dedim. "En azından şimdi olmaz."

"Neden, daha fazlası mı var?"

Başımı salladım, teorimin diğer kısmından, yani bu kızları kaçıran kişinin özellikle benimle iletişim kurmaya çalıştığından bahsetmemeye karar verdim Benimle alay ediyor, beni sınıyor, parçaları bir araya getirmemi istiyordu. Aaron'ın akıl sağlığımdan şüphe etmeye başlamasını, bir adım ileri gidersem az önce söylediğim her şeyi göz ardı etmesini istemedim. Önce kendim biraz araştırma yapmalıyım.

"Hayır. Henüz hazır değilim. Daha çok erken."

Ayağa kalktım, rüzgârın topuzumdan çözdüğü bir tutam saçı alnımdan geriye ittim. Veda etmek için Aaron'a doğru döndüğümde onun bana daha önce hiç görmediğim bir şekilde baktığını fark ettim. Gözleri endişe doluydu.

"Chloe," dedi. "Bir saniye bekle."

"Evet?"

Devam edip etmemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi baktı. Kararını verdi bana yaklaştı, sesi alçak ve sabitti. "Sadece kendine dikkat edeceğine söz ver, tamam mı?"

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Bir keresinde Lena'mn anne ve babasını, Bert ve Annabelle Rhodes'u, Breaux Bridge Lisesi'nin yıl sonu oyununda seyircilerin arasmda otururken gördüğümü hatırladım. O yıl, yani cinayetlerin işlendiği yıl, Grease'i sahneliyorlardı ve Lena da Sandy rolündeydi. Vücuduna yapışan sahte deri pantolonu, oditoryum ışıkları uygun açıyla her yakaladığında parıldıyordu. Her zamanki Fransız örgülerinin yerini perma almıştı, bir kulağının arkasından sahte bir sigara görünüyordu (Gerçi sahte olduğundan çok şüpheliydim; muhtemelen perde indikten sonra otoparkta içmişti). Cooper da oyundaydı, biz de bu yüzden oradaydık. Cooper yetenekli bir sporcuydu ama oyunculukta o kadar iyi değildi. Broşürde *Üçüncü Öğrenci* gibi alt bir rolde olduğu yazıyordu.

Fakat Lena öyle değildi. Lena yıldızdı.

Annem ve babamla birlikteydik, bizden önce gelmiş diğer ebeveynlerin dizlerine çarptığımız için özürler dileyerek koltukların arasmdan geçiyor, kendimize üç kişilik boş yer arıyorduk.

Babam elini sallayarak "Mona," diye seslendi. "Bu taraftan."

Odanın ortasında, Rhodes ailesinin hemen yanında bulunan üç sandalyeyi işaret etti. Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi, elini sırtıma koyup beni büyük bir güçle ileri doğru ittiğinde annemin gözlerinin bir saniyeliğine kocaman açıldığım gördüm.

Babam gülümseyerek "Selam Bert," dedi. "Selam Annabelle. Bunlar dolu mu?"

Bert Rhodes babama gülümsedi ve annemi tamamen görmezden gelerek açık koltukları işaret etti. O sırada onun bu davranışının kabalık olduğunu düşünmüştüm. Annemle tanışmıştı, onu birkaç hafta önce evimizde görmüştüm. Geçimini sağlamak için güvenlik sistemleri kuruyordu; annem omzuna dokunup onu içeri davet etmeden önce arka bahçemizde toprağa eğildiğinde, güneşten bronzlaşmış, kösele gibi kollarını gördüğümü hatırladım. Pencereden ona bakmış, koluyla alındaki teri silişini, annem onu içeri davet ettiğindeki doğal olmayan yüksek bir sesle gülmesini izlemiştim. Mutfağa girmişler, orada kısık sesle bir şeyler konuşmuşlardı; merdiven trabzanlarından baktığımda, annemin tezgâhın üzerine eğildiğini, bir bardak buzlu çayı göğsüne bastırdığını görmüştüm.

Işıklar sönmeden hemen önce yerlerimizi aldık. Lena sahnede zıplıyor, sallanan kalçaları beyaz çember eteğinin belinin hizasına uçuşmasına neden oluyordu. Babam koltuğuna yaslandı, bacak bacak üstüne attı. Bert Rhodes boğazını temizledi.

Tam o anda ona bakmıştım, duruşundaki sertlik dikkatimi çekmişti. Annemin sahneye kilitlenmiş gözlerine. Ve ikisinin arasında, her şeyden habersiz babama. Bert Rhodes'un kaba biri olmadığını fark ettim. Rahatsızdı. Bir şeyler saklıyordu. Annem de bir şeyler saklıyordu.

Babamın tutuklanmasından sonra annemle onun arasında ilişki olduğuna dair dedikodular beni şok etmişti; sanırım bütün çocuklar anne babalarını mükemmel mutlu insanlar, duygu ve düşüncelerden, sorun ve ihtiyaçlardan yoksun bir tür insan altı yaşam formu olarak düşünürler. On iki yaşındayken hayatın, evliliğin ve ilişkilerin karmaşıklığını bilmezdim. Annem evde yalnızken babam bütün gün işteydi. Cooper ve ben çoğu zaman okulda, Cooper güreş antrenmanında ya da birlikte kampta olurduk ve annemin bütün gün ne yaptığını hiç merak etmezdim.

Akşam yemeğinin televizyonun önündeki sehpanın üzerine getirildiği, ardından babamın koltuğunda uyukladığı, annemin mutfağı temizleyip elinde bir kitapla yatak odasına çekildiği durgun akşamlarımız bana sadece rutin gibi geliyordu. Ne kadar yalnız oldukları, ne kadar bitkin oldukları hiç aklıma gelmezdi. Samimiyetsizlikleri normal görünüyordu, çünkü başka hiçbir şeye tanık olmamıştım, bir kez bile öpüştüklerini, el ele tutuştuklarını görmemiştim. Başka bir şey bilmiyordum. Bu yüzden annem o yaz bahçıvan, elektrikçi, güvenlik sistemimizi kuran adam, daha sonra kızı kaybolacak adam gibi bir sürü erkeği evimize almaya başladığında bunun dostane Güneyli misafirperverliğinden başka bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bir bardak ev yapımı çay ile sığağı yenmelerine yardımcı oluyordu.

Kimileri babamın Lena'yı intikam almak için Bert ve annemin arasındaki ilişkiyi öğrendikten sonra teraziye dengelemenin hastalıklı bir yolu olarak öldürdüğünü düşünüyordu. Belki de ilk cinayeti olan Lena, içindeki karanlığın ilk hareketiydi. Belki de ondan sonra karanlık, çatlaklardan içeri sızmış, daha büyük, dağınık ve kontrolü çok daha zor bir hale gelmişti. Bert Rhodes buna kesinlikle inanıyordu.

Televizyonda yayınlanan ilk basın toplantısında, Lena'nın durumu kayıptan, öldüğü sanılıyor durumuna dönüşmeden önce babamın Lena'nın annesinin yanında durduğu anı düşündüm. Kızının kaybolmasının üzerinden henüz kırk sekiz saat geçmişti, daha şimdiden sözcükleri bir araya getirip tutarlı bir cümle kuramayan bir adamdı. Ama kızım öldürenin babam olduğu tespit edildiğinde kayışı kopardı.

Cooper'ın bir sabah beni eve çektiğini hatırlıyorum çünkü Bert Rhodes dışarıdaydı ve ön bahçemizde kuduz bir hayvan gibi volta atıyordu. Diğer ziyaretçilerimiz gibi değildi, onlar uzaktan bir şeyler fırlatır ya da onları kovaladığımızda kaçarlardı. Bu sefer farklıydı. Bert Rhodes yetişkin bir adamdı. Öfkeliydi, çılgına dönmüştü. Annem o noktada, en azından zihinsel

olarak, bizi çoktan terk etmişti; Cooper ve ben ne yapacağımızı bilmiyorduk, yatak odama girdik ve pencereden izledik. Onun toprağı tekmelemesini ve evimize küfürler yağdırmasını izledik. Bize bağırıp çağırmasını, kıyafetlerini yırtmasını, saçlarını yolmasını izledik. Sonunda Cooper dışarı çıktı. Gömleğinin kolunu çekiştirerek, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek çıkmaması için ona yalvarmıştım. Sonra çaresizce ön merdivenlerimizden inip bahçeye çıkışını izledim. Bağırarak karşılık vermesini, uzattığı parmağını Bert'in kaslı göğsüne bastırmasını izledim. Sonunda Bert misilleme sözü vererek ayrıldı.

"Bu iş daha bitmedi!" diye bağırıldığını duydum, hırçın sesi evimizin olduğu yerdeki uçsuz bucaksız hiçlikte yankılandı.

Sonradan öğrendik ki o gece annemin yatak odasının penceresine fırlatılan taş onun nasırlı ellerinden çıkmıştı, babamın kamyon lastiklerindeki yarıklar onun bıçağının eseri idi. Ona göre bu, onun kendi suçuydu. Ne de olsa evli bir kadınla yatmıştı ve aynı yaz mevsiminde kadının kocası onun kızını öldürmüştü. Hak yerini bulmuştu ve suçluluk duygusu katlanılamayacak kadar ağırdı. Tepeden tırnağa öfkeliydi. Bert Rhodes, Lena'nın cinayetini itiraf ettikten sonra babamı eline geçirebilseydi onu öldüreceğinden eminim, hem de hemen değil. Merhamet göstermeden, yavaş yavaş, acı çektirerek öldürürdü. Ve bundan zevk alırdı.

Fakat yapamadı. Babamı eline geçiremedi. O, polis gözetimindeydi, parmaklıklar ardında güvende idi.

Ama ailesi değildi, bu yüzden gözünü bize dikmişti.

Dış kapının kilidini açtım, Daniel'ı görmek için başımı içeri uzattım. Söz verdiğim gibi öğle yemeğinden önce evdeydim ve mutfakta demlenen taze kahvenin kokusunu alabiliyordum. Oturma odasındaki dizüstü bilgisayarına baktım, alıp açmak, öfkeyle yazmaya başlamak istiyordum.

Bert Rhodes hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

Lena'nın göbeğindeki pirsingi biliyordu. Babamın panayırda, okul müsameresinde ve yatak odamda yerde yatarken, o uzun bacakları havadayken kızına nasıl baktığını biliyordu. Diğer kızların hepsi de (Robin, Margaret, Carrie, Susan, Jill) kurbandı. Ama onlar rastlantıydı. Zorunluluktan ya da kolay olduğu için veya ikisinin karışımı bir sebepten kaçırılmışlardı. Yanlış zamanda yanlış yerdeydiler, tam da karanlığın içeri sızdığı zamanda ve babam artık onunla mücadele edemediği anda karşısına çıkan ilk, savunmasız, masum genç kızı bulup elleriyle boğmuş, ışıktan kaçan bir böcek gibi köşesine çekilmişti. Oysa Lena'da bundan daha fazlası var gibi görünüyordu, her zaman öyleydi. Lena kişisel bir şeydi. Onun ilk cinayeti idi. Kimliği ve babama hissettirdikleri yüzünden ölmüştü. Kalabalığın içinde kaybolmadan önce parmak sallayarak babamla dalga geçmesi, babası Bert'in, karısıyla yatarak babamla dalga geçmesi, sonra dönüp herkesin içinde ona gülümsemesi ve arkadaş gibi davranması yüzünden ölmüştü.

Koridoru geçip oturma odasına girdim, kanepeye oturdum, bilgisayarımı kucağıma alıp açtım. Bert Rhodes vahşi, öfkeli ve merhametsizdi. Bert Rhodes'un bir kını vardı. Yirmi yıl sonra bile bunun acısını mı çekiyordu? Babamın işlediği suçları unutmamıştı, galiba bizim de unutmamızı istemiyordu. Bir şeyler yakalamak üzere olduğum hissinden kurtulamıyordum, bu yüzden parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim, arama motoruna onun adını yazdım. Karşıma bir dizi haber çıktı, neredeyse hepsi Breau Bridge cinayetleriyle ilgiliydi. Başlıkları gözden geçirerek sayfalarda gezindim. Hepsi eskiydi ve hepsini daha önce okumuştum. Arama sözcüklerimi "*Bert Rhodes Baton Rouge*" şeklinde daralttım ve tekrar denedim.

Bu sefer yeni bir sonuç çıktı. Baton Rouge merkezli bir güvenlik şirketi olan Alarm Systems'in internet sitesi. Bağlantıya tıkladım, site açılınca ana sayfayı okudum.

Alarm Security Systems yerelde işletilen isteğe bağlı bir güvenlik şirkettir. Eğitimli kurulum uzmanlarımız, sizi ve ailenizi korumak için evinize sistemi bizzat kuracak, 7/24 izleyecektir.

Ekiple Tanışın başlıklı sekmeye tıkladım, Bert Rhodes'un yüzünün ekrana yüklenmesini izledim. Bir zamanlar keskin olan çene çizgisi şimdi fazla yağ ve sarkık deriyle dolmuş, pizza hamuru gibi gerilmiş ve sarkmıştı. Daha yaşlı, daha şişman, daha kel görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse berbat hâle gelmişti. Ama bu oydu. Kesinlikle oydu.

Sonra farkına vardım.

Buradaydı. Bert Rhodes burada, Baton Rouge'da yaşıyordu.

Onun görüntüsüne, kameraya bakışma, yüzündeki ifadeye dalıp gittim. Ne mutlu ne üzgün; ne kızgın ne de sinirliydi, bir insan kabuğundan ibaretti. İçi boştu. Dudakları hafifçe çatılmıştı. Gözleri duygusuz ve siyahtı, kamera flaşından gelen ışığı diğer fotoğraflarda olduğu gibi geri yansıtmak yerine merkezlerinin derinliklerine doğru emiyorlardı. Monitöre yaklaşıp yakından baktım. Ekrandaki görüntüye, geçmişimden gelen bu yüze o kadar dalmıştım ki yaklaşan ayak seslerini fark etmemiştim.

"Chloe?"

Yerimden sıçradım, elim göğsüme gitti. Başımı kaldırıncâ Daniel'm tepemde durduğunu gördüm ve içgüdüsel olarak bilgisayarımı kapattım.

"Neye bakıyorsun?"

"Özür dilerim," dedim, gözlerim bilgisayarımdan tekrar ona kaydı. Üstünü giyinmişti, elinde dev bir fincanla bana bakıyordu. Her ne kadar otuz dakika önce Aaron'la bir orta boy içsem de ve kafein ya da en azından kafein olduğunu düşündüğüm şey beni şimdiden gerginleştirse de fincanı bana uzattığında istemeden elinden aldım. Cevap vermeyince tekrar şansını denedi.

“Neredeydin?”

Bilgisayarımı yanıma koyarken “Ufak tefek işleri hallediyordum,” dedim. “Hazır kent merkezindeyken bir an önce halledeyim dedim.”

“Chloe,” diye araya girdi. “Gerçekten, ne yapıyordun?”

“Hiçbir şey,” diye çıktım. “Daniel, ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece biraz hava almam gerekiyordu, tamam mı?”

“Tamam,” diyerek ellerini kaldırdı. “Tamam, anladım.”

Arkasını döndüğünde içimi bir suçluluk dalgası kapladı. Yaşadığım diğer ilişkileri düşündüm, insanları uzak tuttuğum için daha başlamadan bitmişlerdi. Onlara güvenemediğim için. Paranoyam ve korkum yüzünden, içimde kabul görmek için çığlık atan diğer bütün duyguları susturuyordum.

Kolumu ona uzatıp “Bekle, özür dilerim,” dedim. Parmaklarımı oynattım, o da geri döndü, yanıma oturdu. Kolumu sırtına dolayıp başımı omzuna yasladım. “Bunu pek iyi idare edemediğimi biliyorum.”

“Yardım etmemi ister misin?”

Oturuşumu biraz daha dikleştirip “Bugün bir şeyler yapalım,” dedim. Parmaklarım hâlâ dizüstü bilgisayarına dönmek, Bert Rhodes’un hayatına dalmak için kaşınıyordu ama o anda Daniel’la birlikte olmam gerekiyordu. Onu bu şekilde ekmeye devam edemezdim. “Günü yatakta geçirebileceğimizi söylediğini biliyorum ama şu anda buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Bence gidip bir şeyler yapmalıyız. Dışarı çıkalım.”

Parmaklarını saçlarımda gezdirerek iç geçirdi. Bana şefkat ve üzüntü karışımı bir duyguyla bakıyordu, söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı hemen hissettim.

“Chloe, özür dilerim. Bugün Lafayette’e gitmem gerekiyor. Görüşmek için uğraştığım bir hastane var ya? Sen ufak tefek... işlerini hallederken. Öğleden sonra bana bir saat veriyorlar, birkaç doktoru yemeğe bile götürebilirim. Gitmem gerekiyor.”

“Oh, tamam.” Başımı salladım. İçeri girdiğimden beri ilk kez görünüşü gerçekten dikkatimi çekti. Sadece giyinmekle kalmamıştı, iyi giyinmişti. İş için giyinmişti. “Tamam, bu... tabii ki sorun değil. Ne yapman gerekiyorsa yap.”

Göğsüme dokunarak “Ama senin dışarı çıkman lazım,” dedi. “Gidip bir şeyler yapmalısın. Biraz hava al. Yanında olmadığım için üzgünüm ama yarın sabah ilk iş evde olacağım.”

“Sorun değil,” dedim. “Zaten benim de yetiştirmem gereken bazı düğün işleri, cevaplamam gereken e-postalar var. Buraya yerleşip bunları halledeyim, belki sonra Shannon’la bir şeyler içmeye giderim.”

“Çok iyi düşündün canım,” dedi, beni kendine çekti ve alnımdan öptü. Bir dakika durakladığında gözlerinin hâlâ kapalı olan arkamdaki dizüstü bilgisayarı deldiğini hissedebiliyordum. Bir koluyla beni göğsünde sıkıca tutarken, diğer eliyle kanepenin üzerinde yılan gibi kıvrılarak bilgisayara uzandı ve onu daha yakına çekti. Ben de uzanmaya çalışıyorum ama önce bileğimi tutup sıkıca kavradı, sonra bilgisayarı kucağına kaydırıp tek kelime etmeden açtı.

“Daniel,” dedim ama beni duymazlıktan geldi, bileğimi tutan elini biraz daha sıktı. “Daniel, hadi ama...”

Ekran yüzünü aydınlattığında sertçe yutkundum, gözleri hâlâ açık olduğunu bildiğim sayfayı (Alarm Security Systems ve Bert Rhodes’un resmini) incelerken bekledim. Bir süre sessiz kaldı, ismi tanıdığına emindim. Neyin peşinde olduğumu anlamıştı. Ne de olsa Lena’yı biliyordu. Ağzımı açıp açıklamaya hazırlanırken sözümü kesti.

“Bu kadar heyecanlandığın şey bu muydu?”

“Bak, açıklayabilirim,” dedim, hâlâ bileğimi kurtarmaya çalışıyordum.

“Aubrey’nin cesedi ortaya çıktıktan sonra endişelenmeye başladım...”

“Güvenlik sistemi kurulmasını mı istiyorsun?” dedi. “O kızlara bunu yapan her kimse, sıranın sana da gelebileceğinden mi endişeleniyorsun?”

Sustum, bu yolda ilerlemesine izin mi vermeliydim yoksa gerçeği mi açıklamalıydim karar vermeye çalışıyordum. Tam konuşacaktım ki o devam etti.

“Chloe, neden bana bir şey söylemedin? Tanrım, çok korkmuş olmalısın.” Bileğimi bıraktı, kanın tekrar elime hücum ettiğini, buz gibi bir karıncalanmanın parmaklarımda ilerlediğini hissettim. Bileğimi ne kadar sert sıkıldığını fark etmemiştim. Sonra beni tekrar kendine çekti, parmakları boynumda ve sırtımda geziniyordu. “Bu sana anılarını hatırlatmış olmalı... Yani, babanı düşündüğünü biliyordum ama buna kendini kaptırdığını fark etmemiştim.”

Dudaklarımı omuzuna bastırıp “Özür dilerim,” dedim. “Sadece... biraz saçma geldi, anlıyor musun? Korkmak.”

Bu doğru değildi. Ama yalan da değildi.

“Her şey yoluna girecek Chloe. Endişelenecek bir şey yok.”

Aklıma yirmi yıl önce Cooper’la birlikte annemin yanında geçirdiğimiz o sabah geldi. Sırt çantalarımızla koridorda çömelmiştik. Ben ağlıyordum. Annem teselli ediyordu.

Endişelenmesini gerektirecek bir durum var Cooper. Bu iş ciddi.

“Bu adam, her kimse, gençlerden hoşlanıyor, hatırladın mı?”

Yutkundum, başımı salladım. Zihnim onun söyleyeceğini bildiğim sözcükleri daha o söylemeye fırsat bulamadan formüle ediyordu. Sanki yine o koridorda durmuş, annemin gözyaşlarını silmesine izin veriyordum.

“Tanımadığın kimselerin arabasma binme, karanlık sokaklarda tek başına yürüme.”

Daniel geri çekilip bana gülümsedi, ben de kendimi gülümsemeye zorladım.

“Ama eve güvenlik sistemi kurdurmak seni rahatlatıcaksâ,
c bunu yapmalısın,” diye ekledi. “Bu adamı ara, eve gelip bir
baksın. En azından için rahat eder.”

“Tamam.” Başımı salladım. “Bunu araştıracağım. Gerçi
bunlar pahalı şeyler.”

Daniel da başını salladı.

“İçinin rahat olması daha önemli,” dedi. “Buna paha biçi-
lemez.”

Bu sefer gerçekten gülümsedim ve son bir kez daha ona
sarıldım. Bana kızdığı için, meraklandığı için onu suçlayamaz-
dım. Son birkaç gündür ketum davranıyordum ve o da bunun
farkındaydı. Aslında güvenlik sistemleri için alışveriş yapma-
dığımı, şirketin kurduğu ekipmanı değil ekrandaki adamı araş-
tırdığımı hâlâ bilmiyordu ama yine de bir şeylerin farkındaydı.
Sesindeki duygunun samimi olduğunu hissetmiştim. Ciddiydi.

“Teşekkür ederim,” dedim. “İnanılmazsın.”

“Sen de öylesin,” diyerek alnımdan öptü, ayağa kalktı.
“Şimdi gitmem gerekiyor. Sen biraz çalış, ben hastaneye vardı-
ğında sana mesaj atarım.”

Düzenleme

Ny.ozlem

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Daniel'ın arabasının garaj yolundan çıktığını görür görmez bilgisayarına koşup telefonumu kaptım ve Aaron'a yeni bir mesaj yazdım.

Bert Rhodes burada yaşıyor. Baton Rouge'da.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum. Sağlam bir ipucu olduğu kesindi. Tesadüften fazlası olmalıydı. Yine de polise başvurmak için yeterli değildi. Tek bildiğim, kayıp mücevherle bağlantıyı kendi başlarına kuramadıklarıydı ve bunu gündeme getiren kişi ben olmak istemiyordum. Saniyeler sonra telefonum Aaron'ın cevabıyla titriyor.

Araştırıyorum. Bana on dakika ver.

Telefonu bırakıp tekrar bilgisayarına baktım, Bert'in görüntüsü hâlâ ekranımdaydı, yüzünün hali yaşadığı travmanın kanıtıydı. İnsanlar fiziksel olarak incindiklerinde bunu bedenlerindeki morluklardan ve yara izlerinden anlayabilirsiniz ama duygusal olarak, zihinsel olarak incindiklerinde yaraları daha derinlere gizlenir. Uykusuz geçen her geceyi gözlerindeki yansımada görebilirsiniz; yanaklarına bulaşan her gözyaşını, alınlarındaki kırılganlıklara kazman her öfke nöbetini insanın yüzünden okuyabilirsiniz. Kana susamışlık dudaklarındaki deriyi çatlatmıştı. Gözlerim bu kalbi kırık insanın yüzüne dalarken bir an tereddüt ettim. Empati kurmaya ve merak etmeye başladım. Kızını böylesine trajik bir şekilde kaybeden bir adam nasıl olur da dönüp aynı şekilde bir can alabilirdi? Nasıl olur da başka bir masum aileye aynı acıyı yaşatabilirdi. Aklıma hastalarım

geldi, her gün karşılaştığım işkence görmüş ruhları hatırladım. Kendimi hatırladım. Okulda öğrendiğim ve kanımı donduran o istatistik bilgisi aklıma geldi: Çocukken istismara uğrayan insanların yüzde kırkı daha sonra istismarcı olur. Herkesin başına gelmezdi ama oluyordu. Döngüseldi. Bu güçle, kontrolle ilgiliydi ya da daha doğrusu kontrol eksikliğiyle. Ona ulaşmak ve üzerinde hak iddia etmekle ilgiliydi.

Bunu herkesten çok benim anlamam gerekirdi.

Telefonum titremeye başladı, ekranda Aaron'ın adını gördüm.

İlk çalışta açtım.

"Ne buldun?" Gözlerim hâlâ bilgisayarımdaydı.

"Yaralamayla sonuçlanan saldırı, çevreye rahatsızlık verecek derecede sarhoşluk, alkollü araç kullanma," dedi. "Son on beş yılda hapse girip çıkmış ve görünüşe göre karısı bir süre önce aile içi şiddet tartışmasından sonra boşanma davası açmış. Uzaklaştırma emri var."

"Ne yapmış?"

Aaron bir an sessiz kaldı, notlarını mı okuyor yoksa soruya cevap vermek mi istemiyordu anlayamadım.

"Aaron?"

"Kadının boğazına sarılmış."

Sözlerinin vücuduma yerleşmesine izin verdiğimde odanın sıcaklığı bir anda yirmi derece daha düştü.

Onu boğmaya kalkmıştı.

Aaron, "Bu bir tesadüf de olabilir," dedi.

"Belki de değildir."

"Öfkeli bir sarhoş ile bir seri katil arasında büyük bir fark vardır."

"Olayı tırmandırmaya çalışmış olabilir," dedim. "On beş yıl boyunca şiddet içeren suçlar işlemek, daha fazlasını yapabileceğinin oldukça iyi bir işareti gibi görünüyor. Karısına da kızına

saldırıldığı gibi saldırmış Aaron. Aubrey ve Lacey de aynı şekilde öldürüldüler...”

Aaron, “Evet,” dedi. “Tamam. Onu takip edeceğim. Ama bu seni gerçekten endişelendiriyorsa bence polise gitmelisin. Onlara teoriyi anlat. Taklitçi ile ilgili olanı.”

“Hayır.” Başımı salladım. “Hayır, henüz değil. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var.”

Aaron tedirgin bir sesle, “Neden?” diye sordu. “Chloe, bunu geçen sefer de söylemiştin. Bu daha fazlası. Neden polisten bu kadar korkuyorsun?”

Sorusu beni şaşkına çevirdi. Dedektif Thomas ve Memur Doyle’a nasıl yalan söylediğimi, soruşturmadan nasıl kanıt sakladığımı düşündüm. Polisten korktuğumu hiç düşünmemiştim ama sonra üniversitede, en son böyle bir olaya karıştığımda ne kadar kötü sonuçlandığını hatırladım. Ne kadar yanılmıştım.

“Ben polisten korkmuyorum,” dedim. Aaron cevap vermedi. Devam etmem, daha fazla açıklama yapmam gerektiğini hissettim. Kendimden korktuğumu söylemem gerektiğini hissettim. Ama bunun yerine iç çektim.

“Seninle konuşmak istemememle aynı sebepten onlarla konuşmak istemiyorum,” dedim. “Buna dahil olmayı ben istemedim. Hiçbirine.” Ses tonum niyetimden daha sertti.

Aaron, “Ama dahil oldun,” diye karşılık verdi. Sesinde sezdiğim incinme duygusu, rıhtımda ona Lena’yla olan anımı anlatırken beni dinlediği andan bile daha fazlaydı, ilişkimizin gazeteci ve muhatabı arasındaki ilişkiden öte bir şey haline geldiği duygusunu uyandırıyordu. “Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen de bu işin içindesin.”

Pencereye baktım, tam o sırada panjurların arasından bir arabanın ana hatlarını gördüm, garaj yoluma giriyordu. Kimseyi beklemiyordum, saate baktım, Daniel aşağı yukarı yarım saat önce çıkmıştı. Bir şey unuttu da geri dönmek zorunda mı kaldı, diye düşünerek evin etrafına baktım.

Burnumu parmaklarımla sıkarken "Bak Aaron, özür dilerim," dedim. "Öyle demek istemedim. Yardım etmeye çalıştığımı biliyorum. Haklısın, istesem de istemesem de bu işin içindeyim. Babam buna sebep oldu."

Cevap vermedi ama gerginliğinin azaldığını hissedebiliyordum.

"Söylemek istediğim şey, polisin hayatımı didik didik etmesine henüz hazır olmadığım," diye devam ettim. "Eğer bunu onlara açarsam, kim olduğumu söylersem geri dönüşü olmaz. Her şeyimi tekrar didik didik ederler. Burası benim evim Aaron. Benim hayatım. Burada normalim. Ya da olabildiğim kadar normalim. Böyle kalmasını istiyorum."

"Tamam," dedi sonunda. "Tamam, anlıyorum. Israr ettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil. Eğer daha fazla kanıt bulursak onlara her şeyi anlatacağım. Söz."

Dışarıda bir arabanın kapısının çarpma sesini duydum, arkamı döndüğümde evime yaklaşan bir adamın karaltısını gördüm.

"Kapatmam gerek. Sanırım Daniel eve geldi. Seni sonra ararım."

Telefonu kapattım, kanepeye bıraktım, kapıya yürüdüm. Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyabiliyordum, Daniel içeri girmeden önce kapıyı açıp, bir elimi belime koyup "Uzak kalamadın, değil mi?" dedim.

Karşımda duran adamı görünce gülümsemem kayboldu, yüzümdeki şakacı ifade yerini dehşete bıraktı. Gelen Daniel değildi. Onu baştan aşağı süzerken elim yanıma düştü, iri gövdesi, kirli giysileri, kırışmış teni ve koyu, ölü gözleriyle karşımda duruyordu. Dizüstü bilgisayarımın ekranında duran fotoğraftakinden bile daha koyuydu. Kalbim hızla atmaya başladı, dehşet verici o anda bayılmamak için kapının pervazına tutundum.

Bert Rhodes kapımın eşiğinde duruyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca birbirimize baktık, ikimiz de sessizce diğerinin cesaretini toplayıp ilk konuşmayı yapması için bekliyorduk. Söyleyecek bir şeyim olsa bile söyleyemezdim. Dudaklarım mühürlenmiş gibiydi, Bert Rhodes'un ete kemiğe bürünmüş halinden duyduğum müthiş korku yüzünden taş kesilmiştim. Hareket edemiyor, konuşamıyordum. Tek yapabildiğim bakmaktı. Bakışlarım gözlerinden nasırlı ve kirli ellerine doğru indi. Elleri çok iriydi. Boynumu kolayca kavradıklarını, önce hafifçe sıktıklarını, sonra her öğürmeyle birlikte baskıyı artırdıklarını, tırnaklarımı etine geçirdiğimi, gözlerimin onunkilere bakarken şiştiğini, karanlıkta bir yaşam belirtisi aradıklarını hayal ettim. Çatlamış dudaklarında bir gülümseme oluştu. Dedektif Thomas tenimde parmak şeklindeki morlukları bulacaktı.

Boğazını temizledi.

"Burası Daniel Briggs'in evi mi?"

Ona bir saniye daha baktım, zihnim bir sersemlikten kurtulmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez göz kırptım. Onu doğru duyup duymadığımı anlayamamıştım, Daniel'ı mı arıyordu? Ben cevap vermeyince tekrar konuştu.

"Yarım saat önce Daniel Briggs'den bu adrese bir güvenlik sistemi kurmak istediğine dair bir telefon aldık," dedi. Doğru yere geldiğinden emin olmak istercesine önce elindeki panoya sonra da sokak tabelasına baktı. "Acil olduğunu söyledi."

Arkasından garajımın önüne park edilmiş, yan tarafında *Alarm Security Systems* logosu bulunan arabaya baktım. Daniel arabaya biner binmez şirket kendisi aramış olmalıydı, iyi niyetli, tatlı bir jestti ama aynı zamanda Bert Rhodes'u doğrudan bana çeken bir hareketti. Daniel'ın beni nasıl bir tehlikeye attığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Geçmişimden gelen bu adama bir daha baktım; kapımın eşiğinde oyalanıyor, kibarca içeri davet edilmeyi bekliyordu. Yavaş yavaş farkına vardım.

Beni tanımıyor, kim olduğumu bilmiyordu.

Daha önce fark etmediğim bir şey daha vardı, hızla nefes alıp veriyordum, göğsüm her çaresiz nefes alışımında şiddetle inip kalkıyordu. Bert de benimle aynı anda bunu fark etmiş gibi görünüyordu; bana şüpheyile bakıyor, haklı olarak varlığının bir yabancıyı neden hiperventilasyona soktuğunu anlamaya çalışıyordu. Kendimi sakinleştirmem gerektiğini biliyordum.

Chloe, nefes al. Benim için nefes alabilir misin? Burnundan nefes al.

Annemi düşündüm, ağzımı kapattım, burun deliklerimden derin nefes aldım ve ciğerlerimin havayla dolmasını sağladım.

Şimdi ağzından ver.

Dudaklarımı büzdüm ve bayat havayı yavaşça dışarı ittim, kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim. Titremelerini engellemek için ellerimi sıktım.

"Evet, burası" dedim, kenara çekilip içeri girmesini işaret ettim. Ayağının evimin, sığınağımın eşiğinden geçişini izledim. Normal bir hayatı ve kontrolü yansıtmak için özenle hazırlanmış güvenli sığınağım, geçmişimden gelen bu varlığın içeri adım attığı anda paramparça olan bir yanılsama haline geldi. Ortamda atmosferik bir değişim oldu, parçacıkların vızıltısı kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu. Şimdi bana daha yakın duruyordu, yüzümden birkaç santim uzaktaydı, bu adamla en son bir odada bulunduğumda on iki yaşında olmama rağmen, gözüme hatırladığımdan bile daha büyük görünüyordu. Ama o bunu bilmiyor gibiydi. Kızını öldüren adamla aynı kanı taşıyan on

iki yaşındaki kız çocuğu olduğumu, onun fırlattığı taş annemin penceresinden içeri girdiğinde çılgık atan kız çocuğu olduğumu bilmiyor gibi görünüyordu. Kapımıza viski, ter ve gözyaşı kokarak geldiğinde yatağın altına saklanan kız bendim.

Paylaştığımız geçmişe dair hiçbir şey bilmiyor gibiydi. Şimdi, evimde dururken, bunu kendi avantajıma kullanıp kullanamayacağımı ben de bilemiyordum.

Evin içine doğru adım attı, etrafına bakındı, koridoru, bitişik oturma odasını, mutfak ve ikinci kata çıkan merdiveni inceledi. Birkaç adım daha attı ve kendi kendine başını sallayarak her odayı gezdi.

Birden aklıma korkunç bir düşünce geldi. Ya beni tanıdıysa? Ya sadece yalnız olup olmadığımı kontrol ediyorsa?

“Eşim üst katta,” dedim. Gözlerim merdivenlere kayd. Daniel davetsiz misafirlere karşı yatak odamızda, dolaptaki kutuda bir silah saklıyordu. Kutunun tam olarak nerede olduğunu hatırlamaya çalıştım. Acaba her ihtimale karşı yukarı koşup onu almak için bir bahane uydurabilir miyim, diye düşündüm. “Konferans görüşmesinde ama bir şeye ihtiyacınız olursa gidip ona sorabilirim.”

Dudaklarını yalayıp gülümsemeden önce gözlerini kısarak bana baktı, başını hafifçe salladı. Bana güldüğünü, benimle alay ettiğini hissettim. Daniel hakkında yalan söylediğimi ve burada tamamen yalnız olduğumu biliyordu. Bana doğru yaklaşırken avuçlarındaki teri siler gibi ellerini pantolonuna sürttüğünü fark ettim. Paniğe kapılıp dışarı kaçmayı düşünürken, o arkasını dönüp kapıyı işaret etti ve işaretparmağıyla iki kez vurdu.

“Gerek yok, sadece giriş noktalarınızı değerlendiriyorum. İki ana kapı, ön ve arka. Burada çok sayıda pencere var, bu yüzden cam kırılma sensörleri takmamızı öneririm. Üst kata bakmamı ister misiniz?”

“Hayır,” dedim. “Hayır, alt kat tamamdır. Öneriniz kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim.”

“Kamera istiyor musunuz?”

“Ne?”

“Kameralar,” diye tekrarladı. “Evin her yerine yerleştirebileceğimiz küçük şeyler. Telefonunuzdan görüntü kayıtlarına erişebilirsiniz.”

Dalgın ama hızlı bir şekilde, “Ah, evet,” dedim. “Evet, tabii. Bu iyi olur.”

Başım salladı, “Pekâlâ,” dedi. Elindeki panoya bazı notlar karaladıktan sonra bana doğru uzattı. “Şurayı imzalarsanız, ben de aletlerimi getireyim.”

Panoyu aldım, o dışarı çıkıp arabasına doğru yürürken sipariş formuna baktım. Gerçek adımlı yazamazdım. Beni tanıyabilirdi. Onun yerine, Daniel’in soyadıyla eşleştirilmiş göbek adım olan *Elizabeth Briggs*’i yazıp imzaladım ve o içeri girerken panoyu ona geri verdim. Kanepeye geri dönerken imzayı taramasını izledim.

“Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim,” diyerek dizüstü bilgisayarımı kapatıp telefonumu arka cebime koydum. “Çok hızlı oldu.”

“Talep üzerine, 7/24 hizmet!” diyerek internet sitesindeki sloganı tekrarladı. Evin içinde dolaşp her pencereye sensörler yerleştirdi. Bu adamın alarmı atlatmak için tam olarak hangi bölgelerden kaçınması gerektiğini bildiği düşüncesi içime ani bir endişe düşürdü; tek bildiğim, bir noktayı bilerek atlama ihtimali ve daha sonra geri döndüğünde hangi pencereden sürünerek geçeceğini zihnine yazıyor olmasıydı. Acaba kurbanlarını bu şekilde mi seçiyordu? Belki de Aubrey ve Lacey’yi ilk kez evlerine güvenlik sistemi kurarken görmüştü. Belki de yatak odalarında durmuş, iç çamaşırı çekmecelerinin içine bakmıştı. Günlük rutinlerini öğrenmişti.

Evimde sinsice dolaşırken, kafasını çeşitli köşelere sokarken, parmaklarını her çatlağa sokarken onu sessizce izledim. Bir tabure çekti, homurdanarak üstüne çıktı, oturma odasının köşe-

sine küçük, daire şeklinde bir kamera yerleştirdi. İçine baktım, mikroskopik bir göz bana bakıyordu.

“şirketin sahibi siz misiniz?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. Daha fazla detay vermesini bekledim ama başka bir şey söylemedi.

Israr etmeye karar verdim.

“Ne zamandır bu işi yapıyorsunuz?”

Merdivenden indi, bana baktı, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzı açıldı. Fakat tekrar durdu ve ön kapıya doğru yürüyüp alet çantasından bir matkap çıkardıktan sonra çantayı kapattı, güvenlik panelini duvara sabitlemeye başladı. Matkabin sesi koridoru doldururken, ensesine bakarak tekrar şansımı denedim.

“Baton Rouge’da mı yaşıyorsunuz?”

Matkayı durdurdu, omuzlarının gerildiğini gördüm. Arkasını dönmedi ama sesi boş odayı doldurdu.

“Gerçekten kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun Chloe?”

Donup kaldım, verdiği yanıt beni sersemletip sessizliğe sürükledi. Yavaşça arkasını dönene kadar başının arkasını izlemeye devam ettim.

“Kapıyı açtığın anda tanıdım seni.”

Yutkundum, “Kusura bakmayın. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” dedim.

“Evet, biliyorsun,” dedi, bir adım daha yaklaştı. Matkap hâlâ elindeydi. “Sen Chloe Davis’sin. Nişanlın aradığında bana adını verdi. Lafayette’e gidiyormuş. Beni içeri alacağını söyledi.”

Az önce itiraf ettiği şey gözlerimin kocaman açılmasına neden olmuştu, kim olduğumu biliyordu. Başından beri biliyordu. Burada yalnız olduğumu biliyordu.

Bir adım daha yaklaştı.

“Ve sipariş formunda sahte bir isim yazman benim kim olduğumu da bildiğini söylüyor, bu yüzden bana bu soruları sorarak neler çevirmeye çalıştığını hiç anlamıyorum.”

Telefonum arka cebimde duruyordu. Çıkarıp 911'i arayabirdim. Ama şu anda tam karşımda duran adama karşı yapacağım bir hareketin onu üzerime çullanmasına sebep olmasından korktum.

"Beni Baton Rouge'a neyin getirdiğini bilmek ister misin?" diye sordu. Sesinde öfke vardı; derisinin kızardığını, gözlerinin karardığını görebiliyordum. Dilinin üzerinde küçük tükürük kabarcıkları belirdi. "Bir süredir buradayım Chloe. Annabelle'le boşandıktan sonra hava değişikliğine ihtiyacım vardı. Yeni bir başlangıca. Bir süre karanlık bir yerde kalmıştım, bu yüzden toparlandım ve taşındım, o kasabadan ve onunla birlikte gelen tüm anılardan kurtuldum. Ve her şey yolunda gidiyordu, ta ki birkaç yıl önce bir pazar gazetesini açtığımda gördüğüm fotoğrafa kadar. Tahmin et kimdi?"

Bir saniye durdu, dudaklarını kıvrıp gülümsedi.

Matkapla beni işaret ederek "Senin fotoğrafındı," dedi. "Baton Rouge'da çocukluk travmanı ya da onun gibi bir saçmalığı kanalize ettiğinle ilgili arsız bir manşetin altında senin fotoğrafın."

O makaleyi hatırlıyordum. Baton Rouge Hastanesi'nde çalışmaya başladığımda gazeteye verdiğim röportajdı. O makalenin bir tür arınma olacağını düşünmüştüm. Kendimi yeniden tanımlamak, kendi hikâyemi yazmak için bir şans olacaktı. Ama öyle olmadı. Babamla ilgili bir başka araştırma, gazetecilik kisvesine gizlenmiş bir başka şatafatlı şiddet övgüsüydü.

"O makaleyi okudum," diye devam etti. "Her satırını. Ve ne oldu biliyor musun? Beni tekrar sinirlendirdi. Babanla ilgili bahaneler uyduruyorsun, kendi kariyerin için onun yaptıklarından faydalanıyorsun. Ardından annenin haberini okudum, tüm bu olanlarda oynadığı rolden sonra korkakça bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Böylece bu sorumlulukla yaşamak zorunda kalmadı."

Sözleri üzerime çökerken gözlerinde saf bir nefretle bana baktığını gördüm ve sustum. Elleri matkabı öyle sıkı kavırıyordu ki parmak eklemlerinin beyazladığını görebiliyordum, derisi neredeyse yırtılacak gibiydi.

“Tüm ailen beni hasta ediyor,” dedi. “Ve ne yaparsam yapayım senden kaçamıyorum.”

“Babam için hiç mazeret uydurmadım,” dedim. “Hiçbir şeyden çıkar sağlamaya çalışmadım. Yaptığı şey affedilemez. Bu beni hasta ediyor.”

Başını yana eğdi, “Oh, öyle mi? Seni hasta mı ediyor?” dedi. “Söylesene, kendi ofisine sahip olmak da mı seni hasta ediyor? Şehir merkezindeki o güzel küçük ofisin mi? Altı haneli maaş çekin de seni hasta ediyor mu? Lanet olası Garden District’teki iki katlı evin ve mükemmel nişanlın? Bunlar da seni hasta ediyor mu?”

Sertçe yutkundum. Bert Rhodes’u hafife almıştım. Onu içeri davet etmek bir hataydı. Dedektif rolü oynayıp onu sorgulamaya çalışmak da bir hataydı. Beni tanımakla kalmıyor, hakkımdaki her şeyi biliyordu. Benim onu araştırdığım gibi o da beni araştırıyordu ve bunu çok çok daha uzun süreden beri yapıyordu. Muayenehanemin yerini biliyordu. Belki de Lacey’nin hastalarımından biri olduğunu da biliyordu. Belki Lacey’nin dışarı çıkıp kaybolduğu gün o da oradaydı, bekliyordu.

“Şimdi söyle bana,” diye homurdandı. “Dick Davis’in kızı büyüyüp mükemmel bir hayat yaşarken benim kızımın cesedinin o alçak herifin attığı yerde çürümesi neden adil olsun?”

“Ben mükemmel bir hayat yaşamıyorum,” dedim. Ben de öfkelenmiştim. “Neler yaşadığımı, babamın yaptıklarından sonra ne hallere düştüğümü bilmiyorsun.”

“Neler yaşadın?” diye bağırdı ve matkabı tekrar bana doğrulttu. “Neler yaşadığımı mı anlatmak istiyorsun? Ne kadar berbat durumda olduğunu mu? Peki ya benim kızım? Onun yaşadıkları ne olacak?”

“Lena benim arkadaşım. O benim arkadaşım. O yaz birini kaybeden tek kişi siz değilsiniz *Bay Rhodes*.”

Yüz ifadesi hafifçe değişti, gözlerinde bir yumuşama, alın-da bir gevşeme oldu ve birdenbire bana on iki yaşındaymışım gibi bakmaya başladı. Belki de adını söyleme şeklimden kaynaklanıyordu. Bay Rhodes, kamptan geldiğim bir akşam annem bizi mutfağımızda tanıştırdığında söylediğim isimdi, terli, kirli ve anneme bu kadar yakın duran bu adamın kim olduğu konusunda kafam karışmıştı. Belki de Lena’nın adından bahsedildiği içindi. Bu ismin yüksek sesle söylendiğini duymayalı çok uzun zaman olmuştu, o kadar tatlı bir isimdi ki tadı bir ağaç kabuğundan dilime damlayan özsuğu gibiydi. Bu anlık değişimden yararlanmaya çalışıp konuşmaya devam ettim.

“Kızınızın başına gelenler için çok üzgünüm,” dedim, bir adım geri çekilip aramıza biraz mesafe koydum. “Gerçekten üzgünüm. Her gün onu düşünüyorum.”

İç çekti, matkabı bacaklarına doğru indirdi. Yan tarafa döndü, panjurların arasından dışarıdaki bir şeylere baktı, gözlerinde uzaklara ait bir bakış vardı.

“Bunun nasıl bir his olduğunu hiç düşündün mü?” diye sordu. “Eskiden geceleri uyuyamazdım, merak ederdim. Hayal ederdim. Kafama takardım.”

“Her zaman. Onun neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.”

Başını sallayarak “Hayır,” dedi. “Kızımdan bahsetmiyorum. Lena’dan değil. Hayatını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hiç merak etmedim. Dürüst olmak gerekirse, merak etseydim de umursamazdım.”

Şimdi bana doğru döndü. Gözleri tekrar mürekkep gibi kara iki boşluğa dönüşmüş, yumuşaklıktan eser kalmamıştı. Yüzünde yine aynı, duygusuz ifade belirdi. Neredeyse insana ait hiçbir şeyi yoktu, zifiri karanlık bir duvara asılmış boş bir maske gibiydi.

“Babandan bahsediyorum,” dedi. “Onu öldürmekten bahsediyorum.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Motorun gürültüsünü ve kamyonetin kaldırımın üzerinden geri geri gelip garaj yolumdan çıktığını duyana kadar hareket etmedim. Hiç kıpırdamadan durdum, sonunda sessizlik çökene kadar uzaklaşan aracının sesinin azalışını dinledim.

Gerçekten kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun Chloe?

Sözleri beni tuzağa düşürmüştü. Bay Rhodes arkasını dönüp gözlerimin içine baktığı anda beni hareketsiz bırakmıştı. Tıpkı babamın geceleri elinde kürekle arka bahçede ses çıkarmadan dolaşmasını izlerken olduğu gibi şaşkınlık ve korkudan taş kesilmiştim. Yanlış, korkunç bir şeye tanıklık ettiğimi biliyordum. Tehlikeli bir şeyin tanığı olmuştum. Çılgılık atarak kaçmam gerektiğini biliyordum. Var gücümle koşup açık kapıdan dışarı fırlamam gerektiğini biliyordum. Ama babamın yavaş, hantal adımlarının beni esir aldığı gibi, Bert Rhodes'un gözleri hareket etmemi engellemiş, ayaklarımı yere sabitlemişti. Sesi bedenimi bir yılan gibi sarmıştı, bırakmayı reddediyordu. Tuzlu su gibi yoğundu; ondan kaçmaya çalışmak, bataklıkta koşmaya çalışmak gibiydi, çamur ağır ve kalındı, ayak bileklerime yapışıyor-
du. Ne kadar zorlarsam o kadar bitkin düşerdim. Daha derine batardım.

Gittiğinden iyice emin olana kadar biraz daha bekledim ve yavaş yavaş bir adım attım. Topuğumun ağırlığıyla ayağımın altındaki tahta gıcırdadı.

Kızımdan bahsetmiyorum. Lena'dan değil. Hayatımı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hiç merak etmedim.

HALA açık olan ön kapının arkasında gizlenmiş, saldırmayı bekliyormuş gibi yavaş, ihtiyatlı bir adım daha attım.

Babandan bahsediyorum. Onu öldürmekten bahsediyorum.

Ön kapıya doğru son bir adım attım ve kapıyı çarparak kapattım, sürgüyü çektikten sonra sırtımı tahtaya sertçe yasladım. Şiddetli bir titremeye kapıldığımda odaya bir aydınlık doldu; beklenmedik bir adrenalin hücumu sonrası insanın bedenini kaplayan o doğaüstü duyguyla savaşımaya çalışıyordum. Parmaklarım seğiriyor, gözümün önünde parıltılar uçuşuyor, nefes alışım düzensizleşiyordu. Duvardan aşağı kayıp yere oturdum, ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, ağlamamaya çalıştım.

Sonunda, üstümdeki duvara monte edilmiş, parlak güvenlik paneline baktım. Ayağa kalkıp tuş takımındaki kodu girdikten sonra "Etkinleştir" düğmesine bastım, küçük kilit simgesinin kırmızından yeşile dönmesini izledim. İç çekiyordum ama bunun anlamsız olduğunu hissetmekten de kendimi alamıyordum. Tek düşündüğüm, sistemi doğru kurmadığı ihtimaliydi. Belki de birkaç pencereyi atlamış, bir geçersiz kılma kodu ayarlamıştı. Daniel kendimi daha güvende hissetmem için güvenlik sistemi kurdurmak istemişti ama şimdi daha büyük bir korku hissediyordum.

Polise gitmeliydim. Bunu daha fazla erteleyemezdim. Bert Rhodes sadece kim olduğumu değil, nerede yaşadığımı da biliyordu. Evde yalnız olduğumu biliyordu. Belki onun peşinde olduğumu da biliyordu. Her ne kadar kendimi başka bir kayıp kız soruşturmasının içine itmek istemesem de bu karşılaşma aradığım bir başka kanıttı. Bert Rhodes'un akıldışı konuşmaları, hayatıma ve ortaya çıkmama duyduğu öfke, bir can almanın nasıl bir his olduğunu merak etmesi, neredeyse hem bir suç itirafı hem de gelecekteki şiddetin tehdidiydi. Titreyen elimi arka cebime sokup telefonumu çıkardım, geçmiş aramaların arasından bu sabah gelen numarayı, en büyük korkumu, Lacey Deckler'ın ölümünü bana haber veren numarayı buldum.

Telefonun açılmasını beklerken birazdan yapacağımı bildiğim konuşmaya kendimi hazırladım. Umutsuzca uzak durmaya çalıştığım bir konuşma olacaktı.

Telefonun diğer ucundan gelen sesle kaçışım son buldu.

“Dedektif Thomas.”

“Merhaba dedektif. Ben Chloe Davis.”

“Doktor Davis,” dedi, sesinde şaşkınlık vardı. “Sizin için ne yapabilirim? Hatırladığın başka bir şey mi var?”

“Evet,” dedim. “Evet, hatırladım. Buluşabilir miyiz? Mümkün olduğunca çabuk?”

“Elbette.” Telefonun diğer ucunda bir şeyler karıştırdığını duyuyordum, sanki kâğıtların yerini değiştiriyordu. “Karakola gelebilir misiniz?”

“Evet,” dedim. “Olur. Birazdan gelirim.”

Telefonu kapattım, anahtarlarımı alıp dışarı çıkarken zihnim karmakarışık hale gelmişti, kapının kilitli olup olmadığını iki kez kontrol etmek zorunda kaldım. Arabaya bindim, motoru çalıştırdım. Yol tarifine gerek yoktu, nereye gittiğimi zaten biliyordum. Daha önce Baton Rouge Karakolu’na gitmiştim ama ona gerçekte kim olduğumu açıkladığımda geçmişimin bu kısmının da ortaya çıkmamasını diledim. Çıkmamalıydı ama diğeri de bir olasılıktı. Öyle olursa bu konuyu açıklamaya çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey de yoktu.

Ziyaretçi park alanına girdim, önümde beliren girişe bakarken motoru durdurdum. Bu bina on yıl önceki haliyle aynıydı, sadece biraz eskimişti. Daha az bakımlıydı. Bakır rengi tuğlalar hâlâ aynıydı ama harç aralarından parçalar dökülmüş, büyük parçalar soyulmuş, betonun üzerine yığınlar halinde düşmüştü. Çevre düzenlemesi bozulmuş, toprak rengini almıştı, karakolu komşu alışveriş merkezinden ayıran zincir çit eğilmiş, sallanıyordu. Arabadan indim ve fikrimi değiştirmeden kendimi karakoldan içeri attım.

Ön taraftaki bankoya yürüdüm, şeffaf plastik bölmenin önünde durdum, masa başında oturan kadının akrilik tırnaklarını klavyeye vuruşunu izledim.

“Merhaba,” diyerek araya girdim. “Dedektif Michael Thomas ile randevum vardı?”

Bölmenin arkasından bana baktı, bana inanıp inanmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi yanağının içini ısırıldı. İfadem kulağa daha çok bir soruymuş gibi gelmişti, kuşkusuz bunun nedeni evde polise her şeyi anlatma konusundaki kararlılığımın içeri adımımı attığım anda buharlaşıp gitmesiydi.

Telefonumu gösterip “İsterseniz ona mesaj atayım,” dedim. Beni içeri almanın iyi bir fikir olduğunu hem ona hem kendime kanıtlamaya çalışıyordum. “Ona burada olduğumu söyleyebilirim.”

Telefonunu eline alıp dahili numarayı çevirmeden önce birkaç saniye daha bana baktı, yazmaya devam ederken telefonu omzuyla çenesinin arasına koydu. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra Dedektif Thomas’ın sesi duyuldu.

“Burada seni görmek isteyen biri var,” dedi kadın. Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

“Chloe Davis.”

“Chloe Davis,” diye tekrarladı kadın. “Randevusu olduğunu söylüyor.”

Telefonu hızla kapattı, sağ tarafımda, elinde metal dedektörle bekleyen, tedirgin ve yorgun görünümlü bir güvenlik görevlisi tarafından korunan kapıyı işaret etti.

“İçeri girebileceğinizi söyledi. Tüin metal ve elektronik eşyalarınızı kutuya koyun. Sağdan ikinci kapı.”

Dedektif Thomas’ın ofis kapısı aralıktı. Kafamı içeri uzatıp tahtaya hafifçe vurdum.

“İçeri gelin,” dedi, masasının üzerinde kâğıtlar ve dosyalar doluydu, bir kutu da tuzlu kraker vardı, bir tanesi kutudan dışarı sarkmıştı. Bakışlarımı takip ederek bana baktı, başını eğdi, krakeri kutuya geri sokuşturup kapağı kapattı. “Dağınıklığının kusuruna bakma.”

"Sorun değil," dedim, içeri girip kapıyı kapattım. Karşındaki sandalyeyi işaret etmeden önce bir saniye oyalandım. Oturduğumda, zihnim bu hafta başında rollerin tersine döndüğü ana gitti. Ofisimde, ben masamdaydım, ona oturmasını işaret etmiştim. Nefes verdim.

Ellerini masanın üzerinde kavuşturarak "Eee," dedi. "Hatırladığınız şey neydi?"

"Önce bir sorum var," dedim. "Aubrey Gravino. Üzerinde herhangi bir takı var mıydı?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var, anlamıyorum."

"Alakası var. Yani, cevabın ne olduğuna bağlı olarak, olabilir."

"Neden önce bana ne hatırladığını söylemiyorsun, sonra buna bakabiliriz."

Başımı salladım, "Hayır. Hayır, bunu paylaşmadan önce kesin olarak bilmem gerekiyor. Söz veriyorum, bu önemli."

Birkaç saniye bana baktı, seçenekleri aklında tartıyordu. Masasındaki klasörleri karıştırmadan önce sıkıntısını belli etmeye çalışarak yüksek sesle iç geçirdi. Sonra klasörlerden birini aldı, açtı ve birkaç sayfayı çevirdi.

"Hayır, üzerinden herhangi bir takı çıkmadı," dedi. "Mezarlıkta cesedin yanında bir küpe bulundu; gümüş, inci ve üç pırlantalı."

Bana baktı, kaşlarını kaldırdı, "şimdi mutlu musun" diye sorar gibiydi

"Yani kolyesi yok muydu?"

Tekrar aşağı bakmadan önce bakışları birkaç saniye daha gözlerime odaklandı.

"Hayır. Kolye yok. Sadece küpe."

Ellerimi saçlarımın arasına sokarak nefes verdim. Yine dikkatle bana baktı, bir şey söylememi, bir şey yapmamı bekliyordu. Sandalyeme yaslandım ve ağzımdan baklayı çıkardım.

"() küpe taki setinin parçasıydı," dedim. "Ka ırıldığı sırada muhtemelen boynunda uyumlu bir kolye vardı. Tüm fotoğraflarında onları birlikte takıyor. Kayıp ilanı posterinde, yıllık fotoğraflarında, Facebook'taki fotoğraflarında. Eğer küpeleri takmışsa kolyeyi de takmıştır."

Dedektif dosyayı masasına koydu.

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Araştırdım," dedim. "Size bunu söylemeden önce emin olmak istedim."

"Tamam. Peki bunun neden önemli olduğunu düşünüyorsun?"

"      Lacey'nin de takıları vardı. Hatırladınız mı?"

"Doğru," dedi. "Bir bileklikten bahsetmiştiniz."

" zerinde metal bir ha  olan boncuklu bir bileklik. Ofisime geldiğinde bileğinde görmüştüm. Yara izini kapatmak için takıyordu. Ama bu sabah cesedinin üzerinde yoktu."

Oda rahatsız edici bir sessizliğe büründü. Dedektif Thomas bana akmaya devam etti, ona söylediklerimi gerçekten düşünüyor mu yoksa benim iyiliğim için mi endişeleniyor anlayamıyordum. Daha hızlı konuşmaya başladım.

"Bence katil kurbanının takılarını hatıra olarak alıyor," dedim. "Bunu yapıyor       babam da bunu yapmıştı. Richard Davis, bilirsiniz. Breaux Bridge'den."

Parçalar yerine oturdukça verdiği tepkiyi izledim. Ne zaman biri kim olduğumu anlasa hep aynı şey olurdu: Çeneleri gerilmeden önce yüzlerinde gözle görülür bir gevşeme olurdu, masanın öbür ucundan bana saldırmamak için kendilerini dizginlemek zorundaymışlar gibi dururlardı. Soyadlarımız, benzer özelliklerimiz. Her zaman, babamın burnuna sahip olduğum söylenirdi, büyük ve hafifçe çarpıktı, yüzümde en sevmediğim şeydi; kibirli olduğum için değil, aynaya her baktığımda ortak DNA'mızı sürekli hatırlattığı için.

"Sen Chloe Davis'sin," dedi. "Dick Davis'in kızı."

“Ne yazık ki evet.”

“Biliyor musunuz, galiba sizinle ilgili bir makale okumuştum.” Parmağım bana doğrultup sallayarak hatırladığı şeyin onu ele geçirmesine izin veriyordu.

“Ben sadece... Parçaları bir araya getiremedim.”

“Evet, birkaç yıl önce yayınlanmıştı. Unutmanıza sevindim.”

“Ve bu cinayetlerin bir şekilde babanızın işledikleriyle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı, hayaletmişim gibi bana bakıyordu, gerçek olup olmadığından emin değildi.

“İlk başta bilmiyordum,” dedim. “Ama önümüzdeki ay yirminci yıl dönümü yaklaşıyor ve kısa süre önce babamın kurbanlarından birinin babasmm burada, Baton Rouge’da yaşadığını öğrendim. Bert Rhodes. Ve çok kızgın. Sabıkası var. Karısını boğmaya çalışmış...”

“Bir taklitçi olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye araya girdi. “*Kurbanın babasının* bir taklitçiye dönüştüğünü mü?”

“Sabıkası var,” diye tekrarladım. “Ailem. Ailemden *nefret ediyor*. Bu anlaşılabilir bir şey ama bugün evime geldi ve çok öfkeliydi. Kendimi çok güvensiz hissettim...”

“Evinize habersiz mi geldi?” Oturuşunu dikleştirdi ve bir kaleme uzandı. “Sizi tehdit etti mi?”

“Hayır, tam anlamıyla habersiz geldi diyemem. Güvenlik sistemleri kuruyor ve nişanlım da onun şirketini aramış...”

“Yani onu eve mi çağırdınız?” Tekrar arkasma yaslamp kalemi yere bıraktı.

“Sözümü kesmeyi bırakır mısınız?”

Cümle istediğimden daha yüksek sesle çıkınca odaya rahatsız edici bir sessizlik doldu, Dedektif Thomas şaşkınlık ve tedirginlikle karışık bir ifadeyle bana baktı. Dudağımı ısırdım. O bakıştan nefret ediyordum. Daha önce de görmüştüm. Bu bakışı Cooper’da görmüştüm. O bakışı tam burada, bu binada polis

memurları ve dedektiflerde de görmüştüm. Güvenliğimden değil aklımdan endişelendiğinin ilk ipucu o bakıştı. Sözlerime güvenilmeyeceğini, yavaş yavaş çözülmemin gittikçe hızlandığını, kontrolden çıktığını ve çok yakında bir hiç olacağımı hissettiren bir bakıştı.

Nefes verip “Özür dilerim,” dedim. Kendimi sakinleşmeye zorluyorum. “Kusura bakmayın, sadece beni ciddiye almadığınızı hissediyorum. Lacey’nin cesedine bakmamı ve önemli olabilecek bir şey hatırlayıp hatırlamadığımı size söylememi istediniz. Ben de önemli olabileceğini düşündüğüm şeyleri söylüyorum.”

Ellerini hafifçe havaya kaldırıp “Tamam,” dedi. “Haklısınız. Özür dilerim. Lütfen devam edin.”

Omuzlarımın biraz gevşediğini hissettim, “Teşekkür ederim,” dedim. “Bert Rhodes bu ayrıntıyı bilen birkaç kişiden biri, belki de tek kişi. Bu cinayetlerin işlendiği bölgede yaşıyor ve babamın yirmi yıl önce kızını öldürdüğü gibi bu kızları öldürmek için bir nedeni var. Bu göz ardı edilemeyecek bir tesadüf.”

“Peki, sizce bu cinayetin nedeni tam olarak nedir? Bu kızları tanıyor mu?”

“Hayır, yani bilmiyorum. Sanmıyorum. Ama bunu öğrenmek polisin işi değil mi?”

Dedektif Thomas kaşlarını kaldırdı.

“Özür dilerim,” dedim tekrar. “Sadece... Bak. Pek çok sebep olabilir, tamam mı? Belki de intikamdır, beni taciz etmek için tanıdığım kızları hedef almak ya da kızı kaçırıldığında hissettiği acıyı bana hissettirmek. Göze göz. Ya da belki kederdir, kontrol ihtiyacıdır, istismar mağdurlarının kendilerinin de istismarcı olmaları gibi aynı boktan nedendir. Belki de bir şey anlatmaya çalışıyordur. Belki sadece hastadır Dedektif. Yirmi yıl önce, o da çok iyi bir baba değildi, tamam mı? Küçük bir kızken bile onu gördüğümde bir rahatsızlık hissederdim. Onun tekinsiz bir tarafı vardı.”

“Tamam, ama hisler sebep değildir.”

Sert bir sesle, “Peki bu nasıl bir sebep? Bugün bana Lena’nın ölümünden sonra birinin canını almanın nasıl bir his olduğunu düşündüğünü söyledi. Bunu kim söyler? Kendi kızı öldürüldükten sonra birinin canını almanın nasıl bir şey olduğunu kim hayal edebilir? Tam tersi olması gerekmez mi? Bu adam kişiyle empati kuruyor.”

Dedektif Thomas bir dakika sessiz kaldıktan sonra tekrar iç çekti, bu kez sesinde teslimiyet vardı.

“Pekâlâ,” dedi. “Onu araştıracağız. Katılıyorum, bu kontrol edilmesi gereken bir tesadüf.”

“Teşekkür ederim.”

Sandalyeden kalkmaya hazırlanırken dedektif tekrar bana baktı ve dudaklarından bir soru döküldü.

“Doktor Davis. Dediğinize göre belki de bu adam...”

Önündeki boş bir kâğıda baktı ama not almak için hiçbir şey yapmadı. Sinirimin boğazımda safra gibi düğümlendiğini hissediyordum.

“Bert Rhodes. İsmi bir yere not alsanız iyi olur.”

“Doğru, Bert Rhodes,” dedi ismi bir köşeye yazıp, iki kez daire içine alarak karaladı. “Onun özellikle senin tanıdığın kızları hedef alıyor olabileceğini söylemiştin.”

“Evet, olabilir. Ofisimin nerede olduğunu bildiğini itiraf etti, belki de Lacey’yi bu yüzden kaçırdı. Belki de beni izliyordu ve onun dışarı çıktığını gördü. Belki de onu ofisimin arkasındaki sokağa bıraktı çünkü onu orada bulabileceğimi, kayıp mücevheri fark edebileceğimi, bağlantıyı kurabileceğimi biliyordu. Kabul etmem gereken bir gerçek olduğunu biliyordu. O kızlar hâlâ...” Durdum, yutkundum. Konuşmak için kendimi zorluyordum.

“Babam yüzünden ölüyorlar,” dedim.

“Tamam,” dedi, kalemi kâğıdın köşesinde gezdirdi. “Bu da bir olasılık. Ama o zaman Aubrey Gravino ile bağlantınız tam olarak nedir? Onu nereden tanıyorsun?”

Dedektife yüzüm kızararak baktım. Bu haklı bir soruydu, nedense daha önce kendime bunu sormak aklıma gelmemişti. Aubrey'nin cesedi bulunmadan hemen önce orada olmam tesadüftü ama sonra Lacey'nin ofisimden ayrıldığı gün kaybolması bunu yepyeni bir seviyeye taşıdı. Aubrey ile aramda somut bir ortak bağ var mıydı? Aklıma bir tane bile gelmiyordu. Onun görüntüsünü ilk kez haberlerde gördüğümü hatırlıyordum, yüz hatlarındaki belirsiz aşinalık... Onu daha önce bir yerde, belki de bir rüyada görmüşüm gibiydi. Bunu, her hafta ofisime akın eden ergenlik çağındaki kızların hepsinin bir şekilde aynı görünmesine bağlamıştım.

Fakat daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başladım.

"Bilmiyorum. Aubrey," diye itiraf ettim. "Şu anda herhangi bir bağlantı aklıma gelmiyor. Düşünmeye devam edeceğim."

"Tamam." Başını salladı, hâlâ bana dikkatle bakıyordu. "Tamam Doktor Davis, geldiğiniz için teşekkür ederim. Bu ipucunu takip edeceğim ve daha fazlasını öğrenir öğrenmez haber vereceğim, merak etmeyin."

Kendimi sandalyeden iterek ayağa kalktım ve arkamı döndüm; ofis artık klostrofobi yaratıyordu. Kapalı kapı, kapalı pencereler ve her yüzeyde kümelenmiş dağınıklık avuçlarımı terletiyor ve kalp atışlarımın artmasına sebep oluyordu. Hızla kapıya doğru yürüyüp tokmağı kavradım, gözlerinin hâlâ sırtımı delip geçtiğini ve beni izlediğini hissediyordum. Dedektif Thomas'ın anlattıklarına temkinli yaklaştığı açıktı; böylesine şok edici bir olayda bunun olabileceğinden şüphelenmiştim. Oraya gidip terrimi açıklayarak en azından dikkatleri Bert Rhodes'un üzerine çevirmeyi, polisin onu yakından izlemeye başlamasını sağlamayı ve karanlıkta gizlenmesini zorlaştırmayı ummuştum.

Oysa tam aksine bütün gözler sanki bana çevrilmişti.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Eve döndüğümde öğleden sonra olmuştu. Koridora girdiğimde, yeni alarm sistemimizin çıkardığı iki bip sesi göğsümde bir panik sarsıntısı yarattı. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra hemen alarmı devreye soktum ve sesi yükseğe ayarladım. Sonra evimin etrafına baktım; sessiz ve hareketsiz. Tüm çabalarıma rağmen, Bert Rhodes'un varlığı baktığım her yerdeydi. Sesi boş koridorlarda yankılanıyor, karanlık gözleri dönülmemiş her köşenin arkasından bana bakıyordu. Onun kokusunu bile alabiliyordum, evimde dolaşırken, duvarlarıma dokunurken, pencerelerimi incelerken, kendini bir kez daha hayatıma enjekte ederken onu takip eden alkolle karışık ter kokusu.

Mutfağa girip adaya oturdum, çantamı tezgâhm üzerine koydum, torpido gözünden aldığım Xanax şişesini çıkardım. Şişeyi elimde çevirdim, hafifçe salladım, hapların yuvarlanırken çıkardığı tıkırtıyı dinledim. Bu sabah morgdan çıktığım andan beri canım Xanax istiyordu; sadece birkaç saat önceydi, arabamda otururken Lacey'nin mavi bedeninin zihnimdeki görüntüsü hapi avucumda tutarken parmaklarımla titremesine neden oluyordu ama o zamandan beri yaşananları düşününce sanki bir ömür kadar uzaktaydı. Kapağı çevirerek açtım, elime bir tane ilaç bıraktım, ağzıma attım ve başka bir telefon görüşmesi beni bölmeden önce kuru kuru yuttum. Sonra buzdolabına baktım ve bütün gün neredeyse hiçbir şey yemediğim aklıma geldi.

Adadan kalkıp buzdolabına doğru yürüdüm, kapağı açtım ve soğuk, paslanmaz çeliğe yaslandım. Şimdiden kendimi

daha iyi hissetmeye başlamıştım. Polise Bert Rhodes'u anlatmıştım. Dedektif Thomas pek ikna olmuş görünmüyordu ama ben elimden geleni yapmıştım. Şimdi onu araştıracaktı. Eminim onu izliyor, hareketlerini, düzenini takip ediyordur, diye düşündüm. Hangi evlere girip çıktığını not edecek, o evlerden birinde başka bir kız kaybolursa haklı olduğumu anlayacak ve bana deliymişim gibi bakmayı bırakacaktı. Saklayacak bir şeyi olan benmişim gibi düşünmeyi de bırakacaktı.

Gözlerim dün gecedен kalan somon balığma takıldı, kapağını çıkarıp kabı mikrodalgaya koydum, mutfak hızla havaya karışan baharat kokusuyla doldu. Öğle yemeği için çok geç, bu yüzden erken bir akşam yemeği yiyecektim ve bu da dün gece onunla çok iyi eşleşen bir kadeh cabernet şarabının tadını çıkarmayı hak ettiğim anlamma geliyordu. Şarap dolabıma doğru yürüyüp bir kadeh aldım, yakut kırmızısı sıvıyı ağzına kadar doldurup uzun bir yudum aldıktan sonra şişenin geri kalanını kadehe boşalttım ve boş şişeyi geri dönüşüm kutusuna attım.

Ben daha bar taburemi çekemedен kapı çalındı; heyecandan elimi göğsüme götürmeme neden olan yüksek sesli, kapalı yumruk vuruşunu tamdik bir ses takip etti.

"Chlo, benim. İçeri geliyorum."

Kilitte bir anahtar sesi duydum, mandal yerinden çıkarken hafifçe tıkırdadı. Alarmı hatırladığımda kapı kolunun dönmeye başlamasını izliyordum.

"Hayır, bekle!" diye seslenerek kapıya koştum. "Coop, içeri girme. Bir saniye bekle."

Kapı açılmadan hemen önce tuş takımına ulaşip şifreyi girdim, kapı açıldığında verandada ağabeyim şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

"Alarmın mı var?" diye sordu. "*Hoş Geldiniz!*" yazan paspasın üzerinde elinde bir şişe şarapla duruyordu. "Anahtarları geri istiyorsan söylemen yeterliydi."

"Çok komik." Gülümsedim. "Geleceğin zaman bana haber vermen gerekecek. Yoksa bu şey seni polise ihbar eder."

Tuş takımına dokunup içeri girmesini işaret ettim, mutfak adasına doğru yürüyüp soğuk mermere yaslandım.

"Eğer içeri girmeye çalışırsan seni telefonumdan görürüm."

Cep telefonumu kaldırıp havada salladıktan sonra köşedeki kamerayı işaret ettim.

"Bu gerçekten kayıt mı yapıyor?" diye sordu.

"Elbette kaydediyor."

Telefonumdaki güvenlik uygulamasını açtım, Cooper'ın görebileceği şekilde ekranı çevirdim; ekranımın ortasında duruyordu.

"Hıh," dedi, arkasını dönüp kameraya el salladı, bana bakıp sırtıttı.

"Ayrıca," dedim. "Ziyaretlerini ne kadar sevsem de artık burada yaşayan tek kişi ben değilim."

Cooper, bir taburenin ucuna otururken "Evet evet," dedi.

"Bu arada nişanlın nerede?"

"Seyahatte," dedim. "İş için."

"Hafta sonu boyunca mı?"

"Çok çalışıyor."

Cooper, "Hım," diyerek elindeki merlot şişesini masanın üzerinde döndürdü. Sıvı, mutfak ışıklarının altında parlıyor ve duvara kan kırmızısı gölgeler düşürüyordu.

"Cooper yapma," dedim. "Şimdi olmaz."

"Tamam, yapmadım."

"Ama yapmak üzereydin."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu. Sözcükleri hemen söylemezse kendiliğinden ortaya çıkacaklarmış gibi bastırarak ve aceleyle söylüyordu. "Ne sıklıkta gidiyor? Yani, bilmiyorum Chlo. Seni hep yanında olan, güvende hissettirecek biriyle hayal ederdim. Yaşadığın onca şeyden sonra bunu hak ediyorsun. Yanında olan birini."

Şarap kadehime uzanıp derin bir yudum alırken “Daniel var,” dedim. “Kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.”

“Peki, alarm ne için?”

Buna ne cevap vereceğimi düşünürken tırnaklarımı yivli bardağa vuruyordum.

“Bu onun fikriydi,” dedim. “Gördün mü? O burada değilken bile beni güvende tutuyor.”

Cooper, “Tamam, her neyse,” dedi, iç çekerek bar taburesinden kalktı. Dolaba gitti, bir tirbuşon kaparak kendi şişesinin mantarını açtı. Bunun olacağını bilsem de çıkan pat sesi beni zıplattı. “Her neyse, içmemizi önerecektim ama görünüşe göre sen çoktan başlamışsın.”

“Neden buradasın Cooper? Yine benimle tartışmaya mı geldin?”

“Hayır, buradayım çünkü sen benim kız kardeşimsin Chloe,” dedi. “Buradayım çünkü senin için en iyisini istiyorum. İyi olduğundan emin olmak istedim.”

“Ben iyiyim,” dedim. “Sana ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum.”

“Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?”

“Neyle Cooper?”

“Hadi ama,” dedi. “Bilirsin işte.”

İçimi çektim, gözlerim boş oturma odasına, aniden çok rahat, çok davetkâr görünen kanepeye kaydı. Omuzlarımın biraz gevşemesine izin verdim, çok gerginlerdi. Çok gergindim.

Bir içki daha alırken “Anıları geri getiriyor,” dedim. “Görünen o.”

“Evet. Benim için de öyle.”

“Bazen neyin gerçek olup neyin olmadığını belirlemek benim için zor oluyor.”

Sözcükler, onları toparlamaya fırsat bulamadan ağızımdan kaçıyordu; dilimde hâlâ tatları vardı, bu kabullenışı yutmakta zorlanıyordum. Unutmak hep aklımdaydı. Birden yarısı boşalan şarap kadehime baktım, sonra Cooper’a döndüm.

"Çok tanıdık geliyor, yani. Çok fazla benzerlik var. Sana da biraz tesadüfi gelmiyor mu?" Cooper bana baktı, dudakları hafifçe aralandı.

"Ne tür benzerlikler Chloe?"

"Boş ver," dedim. "Önemli bir şey değil."

Cooper bana doğru eğildi, "Chloe," dedi. "Bunlar da ne?"

Bakışlarını hâlâ tezgâhın üzerinde duran Xanax şişesine, içinde bir dağ dolusu hap olan o küçük turuncu şişeye kadar takip ettim. Tekrar şarap kadehime, kalan bir parmak sıvıya baktım.

"Bunları mı içiyordun?"

"Ne? Hayır," dedim. "Hayır, onlar benim değil..."

"Bunları Daniel mı verdi?"

"Hayır, onları bana Daniel vermedi. Neden böyle söyledin?"

"Şişenin üzerinde onun adı yazıyor."

"Çünkü bunlar onun."

"O zaman o şehir dışındayken neden tezgâhta duruyorlar?"

Aramıza bir sessizlik oturdu. Pencereden dışarı, batan güneşe baktım. Gecenin sesleri ortaya çıkmaya başlıyordu; ağustosböceklerinin çığlıkları ve karanlıkta canlanmaya başlayan diğer tüm hayvanların sesleri belirgin hale geliyordu. Louisiana, geceleri gürültülü bir yerdi ama ben bunu sessizliğe tercih ederdim. Çünkü sessizlikte insan her şeyi duyabiliyordu. Uzaktan gelen boğuk nefesler, kuruyan yaprakları derin derin eşleyen ayak sesleri. Toprakta sürüklenen bir kürek.

"Bunun için endişeleniyordum." Cooper ellerini saçlarının arasından geçirerek nefes verdi. "Senin geçmişini düşünüp bunun gibi uyuşturucu ilaçları eve getirmemesi gerekirdi."

"Ne demek uyuşturucu ilaçlar?"

"O bir ilaç mümessili Chloe. Çantası uyuşturucu dolu."

"Yani? Benim de ilaçlara erişimim var. Onları reçeteye yazabiliyorum."

"Kendine değil."

Gözlerime bir yaş dalgasının hücum ettiğini hissettim. Bunun suçunu Daniel'in üstüne yıkmaktan nefret ediyordum ama başka bir açıklama da bulamıyordum. Cooper'a Daniel'in adıyla kendime ilaç aldığımı söylemediğim için bulduğum bir çıkış yoluydu. Onun yerine sessiz kaldım. Cooper'ın buna inanmasına izin verdim. Nişanlıma duyduğu güvensizliğin daha da derinleşmesine, daha da şiddetlenmesine izin verdim.

"Buraya kavga etmeye gelmedim," diyerek, tabureden kalkıp yanıma yaklaştı. Bedenimi derin bir kucaklamayla sardı, kolları kalm, sıcak ve tanıdıktı. "Seni seviyorum Chloe. Ve bunu neden yaptığını biliyorum. Keşke dursan. Biraz yardım alsan."

Bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü ve ardında tuzlu bir iz bıraktığını hissettim. Gözyaşı, Cooper'ın bacağına düştü, küçük, koyu bir leke bıraktı. Dudağımı sertçe ısırp kalan yaşların da yanağımdan aşağı dökülmesini engellemeye çalıştım.

Avuç içlerimi gözlerime bastırıp "Yardıma ihtiyacım yok," dedim. "Kendime yardım edebilirim."

"Seni üzdüğüm için özür dilerim. Sadece içinde bulunduğun bu ilişki. Pek sağlıklı görünmüyor," dedi.

Başımı omzundan kaldırıp, elinin tersiyle yanağımı silerken "Sorun değil," dedim. "Ama artık gitsen iyi olur."

Cooper başını eğdi. Bir hafta içinde ikinci kez kardeşimi onun yerine Daniel'i tercih ettiğimi söyleyerek tehdit ediyordum. Arka verandamda durup nişan partisini, ona verdiğim ultimatomu düşündüm.

Seni bu düğünde istiyorum. Sen olsan da olmasan da bu düğün yapılacak.

Oysa gözlerindeki acıdan bana inanmadığını anlayabiliyordum.

"Çabaladığınızı görebiliyorum," dedim. "Ve anlıyorum Cooper. Gerçekten anlıyorum. Korumacısın, önemsiyorsun. Ama ne dersem diyeyim, Daniel senin için asla yeterince iyi biri

olmayacak. O benim nişanlım. Gelecek ay onunla evleniyorum. Eğer o senin için yeterince iyi değilse sanırım ben de değilim."

Cooper bir adım geri çekildi, parmakları açık avucunun içinde kıvrıldı.

"Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum," dedi. "Sana göz kulak olmak için. Bu benim işim. Ben senin kardeşimim."

"Bu senin işin değil," dedim. "Artık değil. Ve gitmen gerekiyor."

Bir süre daha bana baktı, gözleri benim ve tezgâhın üzerindeki hapların arasında gidip geldi. Kolunu uzattığında ilaç kutusunu alıp yanında götüreceğini zannettim ama onun yerine yedek anahtarlığını bana uzattı. Bunu ona verdiğim zamanı hatırladım, yıllar önce, eve ilk taşındığımda onun almasını istemiştim. Yatak odamdaki şiltenin üzerinde bacak bacak üstüne atmuş otururken, alnımız yatak başlığını monte etmekten terden sırlıklam olmuşken, Çin yemeği kartonları yere dökülürken burada her zaman hoş karşılanacağım söylemiştim. Yağlı erişteler parke üzerinde lekeler bırakmıştı. Ayrıca ben yokken çiçeklerimi sulayacak birine ihtiyacım olacaktı. İşaretparmağından sarkan anahtara baktım. Onu geri almak için kendimi zor tutuyordum çünkü bir kez alırsam bunun geri dönüşü olmayacaktı. Onu geri getiremeyecektim. Anahtarı yavaşça tezgâhın üzerine koydu, arkasını döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

Anahtarlığa baktım, onu alıp dışarı çıkmaya ve tekrar eline tutuşturmaya can atıyordum. Bunun yerine anahtarı ve Xanax'ı alıp çantama attım, kapıya doğru yürüyüp alarmı kurdum. Sonra Cooper'ın yarısından fazlası dolu olan şarap şişesini alıp kendime bir bardak daha doldurdum, artık soğumuş somonla birlikte onu da alıp oturma odasına geri döndüm, kanepeye yerleştim ve televizyonu açtım.

Bugün olanları düşünürken bitkin düştüm. Lacey'yi görmek, Aaron'la buluşmak. Daniel'la olan tartışmam, Bert Rhodes'la karşılaşmam ve Dedektif Thomas'a gidip ona her

şeyi anlatmam. Kardeşimle tartışmam, o hapları gördüğünde gözlerindeki endişe, beni mutfak adasında tek başıma içerken gördüğü an.

Birdenbire, yorgunluktan da öte, kendimi yapayalnız hissettim.

Telefonumu elime aldım, arka plan elimde aydınlanana kadar ekrana dokundum. Daniel'ı aramayı düşündüm ama sonra onun, akşam yemeğinde, beş yıldızlı bir İtalyan restoranında bir şişe daha sipariş ettiğini, bir tane daha içmekte ısrarcı olup kahkahalar attığını hayal ettim. Muhtemelen partinin en ilgi çeken kişisiydi. Espriler yapıyor, omuz atıyordu. Bu düşünce daha büyük bir yalnızlık hissetmeme neden oldu, bu yüzden ekranı yukarı kaydırıp rehberi açtım.

En üstte, beni başka bir isim karşıladı: Aaron Jansen.

Aaron'ı arayabilirim, diye düşündüm. Son konuşmamızdan bu yana olan biten her şeyi ona anlatabilirdim. Bilmediği bir kasabada tek başınaydı ve muhtemelen hiçbir şey yapmıyordu. Belki de o da benimle aynı şeyi yapıyordu; kanepede oturmuş, yarı sarhoştı, uzattığı bacaklarının arasına yemek artıkları dökmüştü. Parmağım isminin üzerinde geziniyordu ama ben dokunamadan ekranın ışığı kapandı. Kısa bir süre merakla düşündüm. Zihnim kalın, yün bir battaniyeye sarılmış gibiydi. Karşı çıkmaya karar vererek telefonu yere bıraktım, gözlerimi kapattım. Ona Bert Rhodes'un kapıma geldiğini söylediğimde ne tepki vereceğini düşündüm. Onu içeri aldığımı itiraf ettikten sonra telefonda bana bağırıacaktı. Endişeleneceğini bildiğim için biraz sırtıacaktım. Benim için endişeleniyordu. Ama sonra onu evden nasıl çıkardığımı, Dedektif Thomas'ı aradığımı, polise gittiğimi anlatırdım. Konuşmamızın her kelimesini aktarır ve gurur duyacağını bilerek tekrar gülümserdim.

Gözlerimi açtım, somondan bir ısıruk daha aldım, zihnim çiğneme sesime odaklanmaya başladıkça televizyonun sesi, çatalın cam kaba çarpma sesi, ağır ağır nefes alışım daha uzaktan

gelmeye başladı. Televizyondaki görüntü de bulanıklaşmaya başlamıştı ve şarabın her yudumunda gözkapaklarımın daha da ağırlaştığını hissediyordum. Çok geçmeden, uzuvlarım karnıcalanmaya başladı.

Bunu hak ediyorum, diye düşünerek kanepeye daha da gömüldüm. Uyumayı hak ediyordum. Dinlenmeyi hak ediyordum. Bitap haldeydim. Çok, çok yorgundum. Uzun bir gün olmuştu. Akşam yemeğimi sehpanın üzerine bırakıp telefonu kapattım, hiçbir aksaklık yok, karnımın üzerine koydum. Şarabımdan bir yudum daha aldım, birazının çenemden aşağı süzüldüğünü hissettim. Sonra sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapattım ve uykunun beni kendine çektiğini hissettim.

Uyandığımda dışarısı karanlıktı. Kafamı toparlayamıyordum, kanepede uzanmıştım, gözlerim hızla kapanıp açılıyordu, yarısı boş şarap kadehi hâlâ kolumla karnımın arasında duruyordu. Şaşırtıcı bir şekilde dökülmemişti. Doğrulup telefonuma dokundum, saate bakmaya çalışıyordum ama sonra telefonu kapattığımı hatırladım. Gözlerimi kısarak televizyona baktım, haber bültenine göre saat onu biraz geçiyordu. Zifiri karanlık oturma odam ürkütücü bir mavi parıltıyla aydınlanıyordu, uzaktan kumandaya uzandım ve televizyonu kapatıp kanepeden kalktım. Elimdeki şarap kadehine baktım, içinde kalanını içtikten sonra kadehi sehpanın üzerine koyup yukarı çıktım ve yatağa yığıldım.

Yatağa gömüldükten hemen sonra bir rüyaya daldım, belki de bir anıydı. Her ikisine de biraz benziyordu, bir şekilde yabancı ama aynı zamanda tanıdıktı. On iki yaşındaydım, okuma köşemde oturuyordum, yatak odam zifiri karanlıktı, küçük okuma ışığının parıltısı yüzümü hafifçe aydınlatıyordu. Bakışlarım kucağımdaki kitaptaydı, sayfadaki sözcüklere dalmışken dışarıdan gelen bir ses dikkatimi dağıttı. Pencereden dışarı baktığımda uzakta, karanlığın içinde, bahçemizde dolaşan ilerleyen bir karaltı gördüm. Ses, bahçemizin hemen ötesindeki ağaç-

lardan geliyordu; her iki yönde de kilometrelerce uzanan bir bataklık girişini çevreleyen ağaçlardan.

Gözlerimi kısarak karaltıya baktım ve çok geçmeden bunun bir insan bedeni olduğunu anladım. Arkasında bir şey sürükleyen bir yetişkinin bedeniydi. Ses arka bahçeye doğru sürüklenerek yaklaştı ve yarı açık pencereden içeri sızdı. Çok geçmeden bunun metal bir nesnenin toprağa sürtünme sesi olduğunu anladım.

Bu bir kürekti.

Karaltı pencereye yaklaştıkça, ben de kitabı elimden bırakıp yüzümü cama dayadım. Hâlâ karanlıktı ve hâlâ o karaltının yüz hatlarını seçmekte zorlanıyordum. Karaltı daha da yaklaştığında, neredeyse pencerenin tam altına geldiğinde bir projektör yandı ve bu ani parlaklık karşısında gözlerimi kısmak zorunda kaldım, gözlerim ışığa alışmaya çalışırken elimi yüzümün önüne siper ettim. Elim kaldırdım ve pencerenin altındaki kişi nihayet görebileceğim kadar aydınlandığında büyük bir şaşkınlık yaşadım. Başta tahmin ettiğim gibi bu bir erkek bedeni değildi. Anılarımda olduğu gibi babam değildi.

Bir kadındı.

Başını yukarı çevirdi ve başından beri orada olduğumu biliyormuş gibi bana baktı. Göz göze geldik. İlk başta onu tanımadım. Belli belirsiz tamdık geliyordu ama nasıl ya da nereden tanıdığımı çıkaramıyordum. Tek tek yüz hatlarına, gözlerine, ağzına, burnuna baktım ve işte o zaman fark ettim. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

Pencerenin altındaki kadın bendim.

On iki yaşındaki ben, yirmi yaş büyük kendimin gözlerine bakarken göğsümde bir panik yükseldi. Bert Rhodes'un gözleri gibi simsiyahtılar. Birkaç kez göz kırptım ve elindeki küreğe baktım. Kan olduğunu içten içe anladığım kırmızı bir sıvıyla kaplıydı. Dudaklarında ağır ağır bir gülümseme belirdi ve ben bir çılgılık attım.

Vücudum dikleşti, ter içinde kaldım, çığlığım evin her yerinde yankılandı. Fakat sonra çığlık atamadığımı fark ettim. Ağzım açıktı, nefes nefeseydim ama ses çıkaramıyordum. Duyduğum ses başka bir yerden geliyordu; yüksek, cırtlak, neredeyse siren gibi bir sestti.

Alarm sesiydi. Benim alarmımdı. Alarmım çalıyordu.

Birden Bert Rhodes'u hatırladım. Evime geldiğini, pencere-lerime sensörler yerleştirdiğini, matkabını bana doğru doğrulttuğunu hatırladım. Uyarısı aklıma geldi.

Hayatımı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hiç merak etmedim. Ben can almaktan bahsediyorum.

Yataktan fırladım, alt kattaki telaşlı ayak seslerini duyuyordum. Muhtemelen onu devre dışı bırakmak istiyor, yukarı gelip o kızları boğduğu gibi benim de ciğerlerimdeki havayı hapsetmeden önce alarmı durdurmaya çalışıyordu. Dolaba doğru koşup kapıyı açtım, ellerim yerde Daniel'm silahının bulunduğu kutuyu aradım. Hiç silah kullanmamıştım. Silahın nasıl kullanılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama dolu bir silahım vardı ve Bert yatak odama girdiğinde elimde olduğu sürece savaşma şansım olacaktı.

Kirli çamaşırları yere atarken merdivenlerden gelen ayak seslerinin yaklaştığını duydum. "Hadi," diye fısıldadım. "Hadi, neredede bu?" Ayakkabı kutularına baktım ve içlerinde çizmelerden başka bir şey göremeyince onları kenara fırlattım. Ayak sesleri daha da yakınlaşıyordu. Alarm hâlâ evin içinde çalıyordu. Komşular kesinlikle uyanmıştır diye *düşündüm*. Bundan kurtulamazdı. Alarm bu şekilde çalarken beni öldüremezdi. Yine de ellerim köşeye itilmiş başka bir kutu bulana kadar aramaya devam ettim. Kutuyu yakaladım, kendime çektim ve inceledim. Mücevher kutusuna benziyordu, Daniel'm neden bir mücevher kutusu vardı? Ama uzun, ince bir silah için doğru boyuttaydı, kapağını hızla açtım, kapalı kapımın hemen dışında birinin durduğunu hissettim.

Kucağımda açılan kutuya bakarken nefesim boğazımda düğümleniyordu. İçinde silah yoktu ama çok daha korkunç bir şey vardı.

Uzun gümüş zincirli bir kolye, ucunda tek bir inci ve tepesinde kümelenmiş üç küçük elmas.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Chloeeee.

Yatak odamın kapısının önünde bir ses vardı, alarmin çığlıklarından zar zor duyuluyordu. Adımı söylüyordu ama ben gözlerimi elimdeki kutudan, dolabın arkasında bulduğum o kutudan ayıramıyordum. Etraftaki sesler bir anda sustu ve tekrar on iki yaşına geri döndüm. Annemle babamın odasında oturmuş o minik balerinin dönüşünü izliyordum. Çan seslerini bile neredeyse duyacaktım, ölü bedenlerden koparılıp alınmış takı yığınının bakarken o ritmik ninni beni transa geçiriyordu.

CHLOE!

Yatak odamın kapısı gıcırdayarak açılmaya başladığında başımı kaldırdım. İçgüdüsel olarak kutuyu kapatıp dolaba geri koydum ve üzerine bir yığın giysi attım. Etrafıma bakmdım, silah olarak kullanabileceğim bir şey aradım, tam o sırada bir erkek ayağının yatak odasına girdiğini gördüm, ardından da bedenini. Bert Rhodes'un ölü gözlerinin ve uzanmış kollarının bana doğru hızla geldiğini göreceğimden o kadar eminim ki yerde büzülmüş bana bakan Daniel'in yüzünü fark etmedim bile.

"Chloe, Tanrım," dedi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Daniel?" Yerden kalkıp ona doğru koşmaya başladığımda birden o kolyeyi hatırladım ve durdum. Biri onu oraya koymadıysa dolabımıza nasıl girmiş olabileceğini anlamaya çalışıyordum. Onu oraya ben koymamıştım. Tereddüt ettim. "Burada ne işin var?"

“Seni aradım,” diye bağırdı. “Bu lanet şeyi nasıl kapatıyorsun?”

Şaşkınlıkla ona baktım, sonra hızla yanından geçip merdivenlerden aşağı koştum, sistemin şifresini girdim ve alarmı kapattım. Sağır edici siren sesinin yerini sağır edici bir sessizlik aldı. Daniel’ın merdiven başından bana baktığını hissedebiliyordum.

“Chloe,” dedi. “Dolapta ne yapıyordun?”

Arkamı dönüp ona bakmaya korkuyordum. “Tabancayı arıyordum,” diye fısıldadım. “Bu gece eve geleceğini bilmiyordum. Yarın geleceğini söylemiştin.”

Tekrar, “Seni aradım,” dedi. “Telefonun kapalıydı. Mesaj bıraktım.”

Merdivenlerden indiğini, bana doğru geldiğini duydum. Arkamı dönmem gerektiğini biliyordum; onunla yüzleşmem gerektiğini biliyordum. Fakat ona bakamıyordum. Yüzüne bakamazdım çünkü ortaya çıkabilecek şeylerden çok korkuyordum.

“Bütün gece uzak kalmak istemedim,” dedi. “Eve, senin yanına dönmek istedim.”

Kollarının belime dolandığını hissettim, burnunu omzuma dayayıp boynumun kenarını öpmeden önce yavaşça iç çekerken dudağımı ısırdım Farklı kokuyordu. Teri, bal ve vanilya kokan parfümüyle karışmış gibiydi.

“Seni korkuttuysam özür dilerim,” dedi. “Seni özledim.”

Yutkundum, onun aksine bedenim çok gergindi. Akşam ilacın verdiği sükûnet duygusu tamamen kaybolmuştu, kalbim şaşırtıcı bir güçle göğsümde çarpıyordu. Daniel da bunu hissetmiş olmalıydı ki bana daha sıkı sarıldı.

“Ben de seni özledim,” diye fısıldadım, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Ellerini gömleğimde ve karnımda gezdirirken “Hadi yatağa dönelim,” dedi. “Seni uyandırdığım için özür dilerim.”

"Sorun değil," dedim ve ondan uzaklaşmaya çalıştım. Ama ben bunu yapamadan beni kendine çevirdi ve kollarıyla daha sıkı sardı, dudaklarını kulağıma sertçe bastırdı. Yanağımda nefesinin sıcaklığını hissediyordum.

Parmakları saçlarımı tararken "Korkmana gerek yok," diye fısıldadı. "Yanında ben varım."

Babamın ağızından çıkan o sözleri hatırlayınca enem kısıldı. Ben, o çakıllı yoldan aşağı koşar, merdivenlerimizden yukarı çıkar, onun uzanmış kollarına atlardım. O da bana sıkıca sarılırdı. Vücudu bir sıcaklık, güvenlik ve korunma aracıydı ve kulağıma hep aynı şeyi fısıldardı.

Yanında ben varım. Yanında ben varım.

Daniel da benim için hep aynı duygunun kaynağı olmuştu: sıcaklık. Güvenlik. Sadece dış dünyadan değil, kendimden de korunduğum bir sığınaktı. Fakat o sırada, onun kollarında kapana kısılmışken, nefesinin sıcaklığı boynumdaki tüylerimi diken diken ederken, dolabımızın derinliklerinde ölü bir kızın kolyesi saklıyken bu adamın hiç tahmin etmediğim şeyleri benden sakladığını düşünmeye başladım. Daha önce ilişkim olan diğer insanları da düşünmeye başladım. Acaba benden ne saklamışlardı? Bana söylemedikleri ne vardı?

Kardeşimin sözlerini, uyarılarını hatırladım.

Bir yıl içinde birini gerçekten tanıyabileceğini mi sanıyorsun?

Daniel kollarını gevşetti, omuzlarımdan tutarak bana gülmüsedı. Yorgun görünüyordu, teni alışılmadık bir şekilde sarıktı ve saçları dağınıktı. Bu gece ne yaptığını, neden böyle görüldüğünü merak ettim. Yüz hatlarını incelediğimi fark etmiş olacak ki elini yüzünde gezdirdi ve gözkapaklarını aşağıya çekti.

"Uzun bir gündü," diyerek iç çekti. "Saatlerce araba kullandım. Duş alacağım, sonra da uyuyalım."

Başımı salladım, arkasını dönüp merdivenlerden yukarı çıkarken onu izledim. Duş başlığından dökülen suyun sesini duyana kadar kıpırdamadan bekledim ve ancak o zaman nefes

verdim, yumruklarımı çözdüm ve onun peşinden gidip ortak yatağımızın yorganına olabildiğince sıkı sarındım. Daniel duştan çıktığında uyuyormuş gibi yaptım, çıplak teni benimkine değdiğinde, elleri enseme masaj yapmaya başladığında, dakikalar sonra yorganın altından çıkıp yatak odasında parmak uçlarında yürüyerek dolabın kapısını kapattığımda irkilmemek için kendimi zor tuttum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tavada kızaran pastırmanın kokusu ve Etta James'in koridorda dolaşan doğal vokalleriyle uyandım. Uykuya nasıl daldığımı hatırlamıyordum. Uyumamak için kendimi zor tutuyordum, Daniel'in kollarının vücudumu saran ağırlığı beni bir ceset torbası gibi sıkıyordu. Sonsuza kadar mücadele edemezdim, özellikle de o eve gelmeden hemen önce içtiğim sakinleştirici kokteylden sonra sanırım bu kaçınılmazdı. Yatakta doğruldum, kafatasımdaki hafif zonklamayı, gözlerimdeki şişkinliğin görüşümü hilal şeklinde iki yarığa indirgemesini görmezden gelmeye çalıştım. Etrafa bakındım, odada yoktu. Aşağıda, her zaman yaptığı gibi bana kahvaltı hazırlıyordu.

Yorganın altından sıyrılıp merdivenlerden indim, mırıldanmasına kulak kabarttım. Sesini duyabilmem aslında aşağıda olduğunu, muhtemelen pötikareli önlüğüyle hoplayıp zıpladığını, üstüne küçük şekiller çizilmiş çikolata parçacıklı krepleri çevirdiğini doğruluyordu. Kürdanla çizilmiş bir kedi, gülümseyen bir yüz, şişkin bir kalp. Merdivenlerden yukarı çıkıp yatak odasına geri döndüm, dolabın kapağını kaydırarak açtım.

Dün gece bulduğum kolye Aubrey Gravino'nun kolyesiydi. Bundan hiç şüphem yoktu. Sadece kayıp ilanındaki fotoğrafında görmemiştim, aynı zamanda eşleşen küpeyi de görmüştüm. Kolyeyi elime aldım, elmas üçlüsünü ve tepelerindeki inciye inceledim. Çamaşırları bir kenara itmeye başladım, şarabın ve Xanax'ın etkisinden tamamen çıkmış zihnim daha az bulanıktı. Aaron'a anlattığım kişileri düşündüm, babamm takıları dolabının diplerine sakladığını bilme ihtimali olan insanları.

Ailem. Polis. Kurbanların aileleri.

Ve Daniel. Daniel'a anlatmıştım. Ona her şeyi anlatmıştım.

Daniel'ı o isimlerin arasında saymayı aklıma bile getirmiştim. Buna gerek var mıydı? Nişanlımdan şüphelenmek için bir nedenim olmalı mıydı? Bu sorunun cevabını hâlâ bilmiyordum ama öğrenmem gerekiyordu.

Kutunun üzerine fırlattığımı hatırladığım LSU armalı kazağı kaldırdım ve kutuyu almak için elimi uzattım... yerinde yoktu. Kutu orada değildi. Çamaşırları kenara ittim, yığınla giysiyi alıp kenara attım, kollarımı gezdirdim, bir kot pantolonun, dolanmış bir kemerin ya da diğer eşi olmayan bir ayakkabının yanından elime geleceğini umuyordum.

Ama bulamadım. Kutuyu bulamıyordum. Yok olmuştu.

Bacaklarımı karnıma çekip oturdum, mideme bir bıçak saplandığını hissettim. Onu gördüğüme emindim. Kutuyu aldığımı, elimde tuttuğumu, kapağını açtığımı ve içinde kolyeyi gördüğümü hatırlıyordum... ama Daniel'ın dün gece kalkıp dolabın kapısını kapattığı aklıma geldi. Belki kutuyu o zaman almıştı. Başka bir yere saklamıştı. Belki de bu sabah erken kalkmış, ben uyurken kutunun yerini değiştirmişti.

Bir plan oluşturmaya çalışarak yavaşça nefes verdim. O kolyeyi bulmak zorundaydım. Neden benim evimde olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Bu kanıt polise götürme düşüncesi, Daniel'ı ihbar etme düşüncesi içimi bulandırıyor. Saçma olması bir yana çok gülünçtü. Ama bunu görmezden gelemezdim. Görmemiş gibi davranamazdım. Dün gece Daniel'ın üzerindeki parfümün kokusunu almadığıma, yakasının terden nasıl ıslandığını fark etmediğime kendimi inandıramazdım. Birden zihnimde başka bir anı belirdi. Dün gece yorgun gözlerini o hap şişesine dikmiş erkek kardeşim.

Çantası uyuşturucu dolu.

Lacey'nin otopsisini, adli tabibin cesedin taşlaşmış uzuvlarını dürtmesini düşünüyordum.

Saçında yoğun Diazepam kalıntısı bulduk.

Daniel uyuşturucu ilaçlara ulaşabiliyordu. Daniel'ın elinde fırsat vardı. Günlerce ortadan kayboluyor, tek başına kalıyordu. Bilmediğim ya da hatırlamadığım bir iş seyahatine çıktığı ve onu sorgulamak yerine kendimi suçladığım zamanları düşündüm. Dün Dedektif Thomas'a gidip Bert Rhodes hakkında bundan çok daha az bilgiye dayanan bir ipucuyla şüphelerimi anlatmıştım. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse; koşullardan, şüpheden ve biraz da histeriden oluşan bir teoriydi. Ama bu... bu şüphe değildi. Histeri de değildi. Bu somut bir kanıttı. Nişanlımın bir şekilde işlememesi gereken bir suça karıştığına dair sağlam, somut bir kanıttı. Korkunç bir şey yapmıştı.

Ayağa kalktım, dolabın kapısını kapattım ve yatağımın kenarına oturdum. Lavaboya bırakılan bir tavanın takırtısını, musluktan sıcak yüzeye düşen suyun buharlaşırken çıkardığı tıslamayı duyabiliyordum. Neler olduğunu bilmem gerekiyordu. Kendim için değilse bile, o kızlar için. Aubrey için. Lacey için. Lena için. Kolye olmasa bile başka bir kanıt bulmak zorundaydım. Beni cevaplara götürecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Daniel'la yüzleşmeye hazır bir şekilde tekrar merdivenlerden indim. Köşeyi döndüğümde onu mutfakta, küçük kahvaltı masamızın üzerine iki tabak krep ve pastırma koyarken buldum. Mutfak adasında buharı tüten iki fincan kahve ve kenarları terlemiş bir sürahi portakal suyu var.

Sadece bir hafta önce bunun karma olduğunu düşünmüştüm. Olabilecek en kötü babaya karşılık mükemmel bir nişanlı bulmuştum. Şimdi bundan o kadar emin değildim.

Kapı eşiğinde durdum, "Günaydın," dedim. Kafasını kaldırıp gülümsedi. İçten görünüyordu.

"Günaydın," diyerek bir kahve kupası aldı. Yanıma gelip bana uzattı ve başımın üstünü öptü. "Dün gece ilginç bir geceydi, değil mi?"

Dudaklarının az önce değdiği yeri kaşıyarak "Evet, özür dilerim," dedim. "Sanırım biraz şoktaydım, bilirsin. Alarmla uyandım ve alt katta senin olduğunu bilmiyordum."

Adaya yaslanırken "Biliyorum, kendimi çok kötü hissediyorum," dedi. "Seni ölümüne korkutmuş olmalıyım."

"Evet," dedim. "Biraz öyle."

"En azından alarmin çalıştığını biliyoruz."

Gülümsemeye çalıştım. "Doğru."

Daniel'a söyleyecek sözcük bulmakta zorlandığım ilk sefer değildi ama genellikle bunun nedeni hiçbir şeyin söylenmeye degecek kadar iyi görünmemesiydi. Hiçbir şey duygularımın ne kadar derin olduğunu, bu kadar kısa bir sürede ona ne kadar âşık olduğumu anlatmaya yetmezdi. Oysa şimdi, nedenler o kadar farklıydı ki aklımda onları toparlamak çok zor geliyordu. Bunun gerçek olduğuna inanmak çok zordu. Bir an için gözlerim tezgâhm üzerindeki, içinde Xanax şişesi olduğunu bildiğim çantama takıldı. İki kadeh şarapla aldığım hapi, bulutların arasından düşüyormuşum gibi kanepeye gömülüşümü, alarm çalmadan hemen önce yaşadığım ve anıya benzeyen rüyayı düşündüm. Üniversite yıllarımı, böyle bir şeyi en son ne zaman yaşadığımı hatırlamaya çalıştım. Alkolle uyuşturucuyu bu kadar pervasızca karıştırdığım o dönemi düşündüm. O zaman da polis, tıpkı dün öğleden sonra Dedektif Thomas'ın bana baktığı gibi (Cooper'ın da baktığı gibi) bakmış, sessizce zihnimin, anılarımın geçerliliğini sorgulamıştı.

Bir an için, acaba hayal miydi, diye düşündüm. Belki de kolye gördüğüm yerde hiç olmamıştı. Herhalde kafam karışmıştı, daha önce pek çok kez yaptığım gibi geçmişle bugünü birbirine karıştırıyordum.

Daniel masaya doğru yürüdü, otururken "Bana kızgınsın," dedi. Karşısındaki sandalyeyi işaret etti, ben de onu takip ettim, oturmadan önce telefonumu tezgâha bıraktım ve önümdeki kahvaltıya baktım. Güzel görünüyordu ama aç değildim.

"Seni suçlamıyorum. Çok uzun zamandır yoktum. Tüm bunların ortasında seni burada tek başına bıraktım."

"Neyin ortasında?" Bakışlarım kızarmış hamurun içinden çıkan çikolata parçacıklarını delip geçiyordu. Çatalımı elime aldım ve bir tanesine batırıp dişlerimle sıyırdım.

"Düğün," dedi. "Planlar. Haberlerdeki olaylar."

"Sorun değil. Meşgul olduğumu biliyorum."

Kahvaltılığından bir ısırık daha aldı, "Ama bugün değil," dedi. "Bugün meşgul değilim. Bugün seninim. Ve planlarımız var."

"Peki bu planlar tam olarak nedir?"

"Sürpriz. Rahat giyin, dışarıya çıkacağız. Yirmi dakika içinde hazır olabilir misin?"

Bir an tereddüt ettim, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Ağzımı açtım, bir bahane bulmaya çalışırken telefonumun mutfak tezgâhında titrediğini duydum.

"Bir saniye," dedim. Sandalyemi geriye itip ayağa kalktım, uzaklaşmak, konuşmayı kesmek için bir bahane bulmuştum, arayan kimse minnettardım. Tezgâha doğru yürüdüm ve ekranda Cooper'ın adını gördüm, dün geceki tartışmamız birden çok önemsiz geldi. Belki de Cooper haklıydı. Bunca zamandır Daniel'da benim göremediğim bir şey görmüştü. Belki de beni uyarmaya çalışıyordu.

Bu ilişki. Sağlıklı görünmüyor.

Parmağımı ekranda kaydırarak oturma odasına daldım.

Kısık bir sesle, "Selam Coop," dedim. "Aradığına sevindim."

"Evet, ben de. Bak Chloe. Dün gece için özür dilerim..."

"Sorun değil," dedim. "Ben unuttum bile. Aşırı tepki verdim."

Hattın diğer ucunda nefesini duyabiliyorum. Sesi titrek geliyordu, sanki hızlı hızlı yürüyordu ve kaldırıma vuran ayakları omurgasına titreşim gönderiyordu.

“Her Şey yolunda mı?”

“Hayır,” dedi. “Hayır, pek sayılmaz.”

Ne oldu?”

“Annem,” dedi. “Riverside Huzurevi bu sabah beni aradı, acil olduğunu söylediler.”

“Acil olan neymiş?”

“Görünüşe göre yemek yiyemiyormuŐ,” dedi. “Chloe, ölmek üzere olduğunu düşünüyorlar.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Beş dakikadan kısa bir sürede ön kapıdan çıktım; ayakkabılarımı tam giyememiştim, garaj yolunda koşarken spor ayakkabılarımın arkasındaki kumaş topuklarıma batıyordu.

Daniel arkamdan kapıyı açıp “Chloe,” diye seslendi. “Nereye gidiyorsun?”

“Gitmem gerek,” diye bağırdım. “Annem arıyor.”

“Annene ne olmuş?”

O da beyaz bir tişörtü kafasından geçirmeye çalışarak alelacele evden çıktı. Çantamı karıştırıp arabamın anahtarlarını aradım.

“Yemek yemiyormuş,” dedim. “Günlerdir bir şey yememiş. Gitmeliyim, gitmem lazım...”

Durdum, başımı ellerimin arasma aldım. Bunca yıldır anemi ihmal etmişim. Ona görmezden gelmeye çalıştığım bir kaşıntı gibi davranmışım. Sanırım anneme odaklanırsam başka bir şeye odaklanmanın imkânsız olacağını düşünüyordum. Onu görmezden gelirsem er ya da geç kendiliğinden azalacaktı. Asla geçmeyecekti, izin verdiğim anda cildimin altında karıncalanmaya başlayacaktı ama arka plan gürültüsü gibi daha az fark edilir olacaktı. Tıpkı babam gibi, onun da ne olduğu gerçeği, kendisine ve bize yaptıkları, başa çıkılamayacak kadar ağırdı. Onun ölmesini istemiştim. Ama asla, bir kez bile, gerçekten ölmüş olsaydı, Riverside’daki o rutubetli odada, son sözlerini, son düşüncelerini ifade edemeden tek başına ölseydi ne hissedirdim hiç düşünmemiştim. Her zaman bildiğim farkındalık

üzerime çöktü; yüzüme bastırılmış ıslak bir havluya rağmen nefes almaya çalışmak gibi yoğun ve boğucuydu.

Onu terk etmiştim. Annemi tek başına ölüme terk etmiştim.

“Chloe, bir saniye bekle,” dedi Daniel “Konuş benimle.”

Başımı sallayarak ellerimi tekrar çantama soktum, “Hayır,” dedim. “Şimdi sırası değil Daniel. Vaktim yok.”

“Chloe...”

Arkamda metal şingirtıları duyunca olduğum yerde donup kaldım, yavaşça arkamı döndüm. Daniel anahtarlarımı havada tutuyordu. Uzanıp almaya çalıştığım da geri çekti.

“Seninle geliyorum,” dedi. “Bunun için bana ihtiyacın var.”

“Daniel, hayır. Sadece anahtarlarımı ver...”

“Evet,” dedi. “Lanet olsun Chloe. Tartışılacak bir mesele değil bu. Şimdi arabaya bin.”

Ona baktım, bu ani öfke patlaması karşısında şok olmuş-tum. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, gözleri şişmişti. Sonra bir anda yüz ifadesi eski haline döndü.

“Özür dilerim,” diyerek nefes verdi ve bana doğru uzandı. Ellerini benimkilerin üzerine koyduğunda irkildim. “Chloe, özür dilerim. Ama beni kendinden uzaklaştırmayı bırakmalısın. Sana yardım etmeme izin ver.”

Ona, yüzünün saniyeler içinde aldığı değişime, kaşlarındaki endişeye, alnındaki parlak ve derin kıvrımlara tekrar baktım. Ellerimi serbest bıraktım; Daniel’ı yanımda istemiyordum. Onu annemle, ölmekte olan, savunmasız annemle aynı odada görmek istemiyordum ama savaştığım enerjim yoktu. Savaşmaya zamanım da yoktu.

“Peki,” dedim. “Hızlı sür.”

Otoparka girer girmez Cooper’ın arabasını gördüm; Daniel daha bizimkini park etmeden dışarı fırladım, otomatik kapılardan koşarak geçtim. Arkamda Daniel’ın, spor ayakkabılarıyla fayansları gıcırdatarak bana yetişmeye çalıştığını duyuyordum ama onu beklemek için yavaşlamadım. Annemin odasının ol-

duğu koridora döndüm, kırık kapıların, televizyon ve radyoların mırıltılarının, kendi kendilerine konuşan sakinlerin arasından koşarak geçtim. Odasına girdiğimde ilk önce kardeşimi gördüm, annemin başucunda oturuyordu.

“Coop.” Ona doğru koştum, Cooper’ın beni kucaklamasına izin verirken annemin yatağına yığıldım. “O nasıl?”

Gözleri kapalı anneme baktım. Zaten zayıftı, daha da zayıflamıştı, bir haftada on kilo vermiş gibi görünüyordu. Bilekleri kopacakmış gibi incelmış, yanakları kâğıt mendille kaplanmış iki oyuğa dönmüştü.

“Sen Chloe olmalısın.”

Odanın köşesinden gelen sesle irkildim, kalçasına dayadığı not defteriyle kenarda duran beyaz önlüklü doktoru fark etmemiştim.

“Ben Doktor Glenn,” dedi. “Riverside’daki nöbetçi doktorlardan biriyim. Cooper’la bu sabah telefonda konuştum ama seninle tanıştığımızı sanmıyorum.”

Ayağa kalkmadan “Hayır, tanışmadık,” dedim. Tekrar anneme, göğsünün hafifçe inip kalkışma baktım. “Bu ne zaman oldu?”

“Bir haftadan biraz az oldu.”

“Bir hafta mı? Neden bunu biz şimdi öğreniyoruz?”

Koridordan gelen bir ses hepimizin dikkatini başka yöne çekti; Daniel içeri girerken kapı çerçevesine çarpmıştı. Alnından boncuk boncuk ter damlıyordu, elinin tersiyle terini sildiğini gördüm.

“Onun burada ne işi var?” Cooper ayağa kalkmaya çalışınca, elimi bacağına koyup onu durdurdum.

“Sorun yok,” dedim. “Şimdi zamanı değil.”

Doktor, “Genelde bu tür durumlarla başa çıkabilecek donanuma sahibiz; tahmin edebileceğiniz gibi, yaşlı hastalarda oldukça yaygın bir durum” dedi, gözleri Daniel ve bizim aramızda gidip geliyordu. “Ama daha uzun süre devam ederse

onu başka bir hastaneye nakletmemiz gerekecek. Baton Rouge General.”

“Altta yatan sebebin ne olduğunu biliyor muyuz?”

“Fiziksel olarak sağlığı gayet iyi. Yiyeceklere karşı isteksizliğe neden olabilecek herhangi bir hastalık tespit edemedik. Kısacası, bilmiyoruz ve bakımımızda olduğu onca yıl boyunca bir kez bile böyle bir sorun yaşamadık.”

Tekrar anneme, boynundaki sarkmış deriye, iki küçük sopa gibi dışarı fırlamış köprücük kemiklerine baktım.

“Bir sabah uyanmış ve zamanın geldiğine karar vermiş gibi.”

Cooper’a baktım, bakışlarında bir cevap arıyordum. Hayatım boyunca aradığım şeyi hep onun yüz ifadesinde, gülümsemesini bastırmaya çalışırken dudağının belli belirsiz seğirmesinde, düşünceli bir şekilde iç tarafını çiğnerken yanağının hafifçe çukurlaşmasında bulmuştum. Boş bir bakışla karşılaştığım tek bir an, Cooper’a döndüğüm ve onun bile yardım edemeyeceğini, kimsenin yardım edemeyeceğini içime çöken bir korkuyla fark ettiğim tek bir an vardı. Oturma odamızdaydık, yere oturmuştuk. Gözlerimiz televizyon ekranının ışıltısıyla aydınlanıyor, babamızın içindeki karanlıktan bahsettiği o konuşmasını dinliyorduk, ayak bileklerindeki zincirler takırdıyor, serseri bir gözyaşının damlaları not defterini lekeliyordu.

Aynı şeyi şimdi tekrar görüyordum. Cooper’ın gözleri benimkilerle buluşmuyor ama dümdüz ileriye bakıyordu. Bakışlarımı Daniel’dan ayırmıyordu, ikisinin de vücudu kaskatı kesilmişti.

Doktor Glenn odadaki gerginlikten habersiz, “Anneniz iletişim kuramıyor,” diye devam etti. “Ama belki buraya gelerek iletişim kurmasına yardım edebileceğinizi umduk.”

“Evet, elbette,” dedim. Gözlerimi Cooper’dan ayırıp tekrar anneme baktım. Elini tuttum. Önce tepki vermedi, sonra hafif bir tıkırtı hissettim, parmakları bileğimin ince derisinde yavaşça hareket ediyordu. Yaptığı bu küçük harekete baktım. Gözleri hâlâ kapalıydı ama parmaklarını oynatıyordu.

Cooper'a, Daniel'a, Doktor Glenn'e baktım. Hiçbiri fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Lütfen onunla biraz yalnız kalabilir miyim?" diye sordum. Kalp atışlarım boynumu zonklatıyordu. Avuçlarım terden kayganlaşmaya başlamıştı ama yine de annemin elini bırakmadım.

Doktor Glenn başını salladı, sessizce yatağının yanından geçip kapıdan çıktı.

"Sen de," dedim, önce Daniel'a sonra Cooper'a baktım. "İkiniz de."

Cooper, "Chloe," diyerek itiraz etmek istedi ama başımı salladım.

"Lütfen. Sadece birkaç dakika. Ne olur ne olmaz diye."

"Elbette." Nazikçe başını salladı, elini benimkinin üstüne koyup sıktı. "Neye ihtiyacın olursa söyle."

Ayağa kalktı, Daniel'ı itekleyip tek kelime etmeden koridora çıktı.

Annemle yalnız kaldığımda son görüşmemizin anıları zihnimde canlandı. Ona kayıp kızlardan, olaylardaki benzerliklerden ve yaşadığım dejavu halinden bahsetmiştim. Eğer Doktor Glenn'in zaman çizgisi doğruysa bu onun yemek yemeyi bıraktığı zamana denk geliyordu.

Neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum, demiştim, babam hapisteydi, bu işe karışacak falan değil ya.

Ben aceleyle odadan çıkmadan önce parmaklarını çılgınca vuruyordu. Cooper'a, Daniel'a ya da bir başkasına annemin iletişim kurabildiğine inandığımı hiç söylememiştim. Parmaklarının nazik hareketi, bir tık, "Evet, seni duyuyorum," anlamına geliyordu, çünkü dürüst olmak gerekirse buna kendim bile pek inanmıyordum. Ama şimdi içime bir merak düşmüştü.

"Anne," diye fısıldadım. "Beni duyabiliyor musun?" Bu yaptığım bana hem gülünç geliyordu hem de bundan korkuyordum.

Tık.

Parmaklarına baktım. Yine hareket ettiler. Biliyordum.

“Bunun buraya son geldiğimde konuştuğumuz şeyle bir ilgisi var mı?”

Tık, tık.

Nefes verdim, gözlerim avucundan koridora kaydı, kapı hâlâ açıktı.

“Öldürülen kızlar hakkında bir şey biliyor musun?”

Tık, tık, tık. Tık, tık, tık.

Gözlerimi koridordan çekip tekrar elime, annemin avucunun içinde çılgınca seğiren parmaklarına çevirdim. Bu bir tesadüf olamazdı; bir anlam olmalıydı. Sonra bakışlarımı daha yukarıya, annemin yüzüne doğru çektim ve bir anda vücudum geriye doğru savruldu, adrenalin ve korkudan oluşan bir sarsıntı elimi annemin avucundan çekmeme, korkuyla karışık bir şaşkınlıkla ağzımı kapatmama neden oldu.

Gözleri açıktı ve bana bakıyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Daniel ve ben yine arabada yan yanaydık, açık pencerelerimizden içeri giren ve bana çok ihtiyaç duyduğum temiz havayı veren rüzgârın hafif vuruşları dışında ses yoktu. Annemi ve az önce odasmda geçen konuşmayı düşünmeden edemiyordum.

Kekeleyerek “Harfleri söyleyebilir misin?” diye sormuştum, onun geniş ve sulu gözlerine bakmıştım. Gözyaşları çimenlerin üzerindeki çiy taneleri gibi kirpiklerine yapışmıştı. Parmaklarına bakmıştım, avucumun içinde titriyorlardı. “Bana bir saniye ver.”

Koridora geri dönüp bekleme odasına gitmiştim. Daniel ve Cooper aralarında birkaç sandalye boş bırakıp oturmuşlardı, sessiz ve gergindiler, sırtları bana dönüktü. Sonra koridoru geçip oturma odasına doğru ilerlemiştim, sayfaları sararmış, naftalin kokulu eski kitaplarla dolu masayı karıştırmıştım. Kimsenin izlemek istemediği bağış DVD’lerden rasgele bir demet alıp masa oyunlarına ulaşana kadar onları bir kenara itmiştim. Sonra aceleyle annemin odasına dönmüştüm ve cebimden küçük, kadife bir çanta çıkarmıştım. Scrabble taşları.

“Tamam,” dedim, taşları annemin yorganının üzerine atıp birer birer çevirmeye başladım, her harfin yukarı baktığı eksiksiz bir alfabemiz olana kadar kendimden emin devam ettim. Bunun işe yarayabileceğini hayal bile edemiyordum ama denemek zorundaydım. “Bir harf göstereceğim. Basitten başlayacağız: *E* evet, *H* hayır demek. İstedğin harfi gösterdiğimde elime dokun.”

Yatağının üzerindeki harf sıralarına baktım, annemle yirmi yıldır ilk kez gerçek bir konuşma yapma ihtimali hem heyecan vericiydi hem de kafamı karıştırıyordu. Derin bir nefes aldım ve sonra konuşmaya başladım.

"Nasıl yapacağımızı anladın mı?" diye sorup H'yi işaret ettim, tepki vermedi.

Sonra E'yi gösterdim.

Tık.

Nefes verdim, kalbim daha hızlı atıyordu. Bunca yıldır annem biliyor ve anlıyordu. Beni konuşurken duyuyordu. Sadece ona konuşma fırsatı vermemiştim.

"Öldürülen kızlar hakkında bir şey biliyor musun?"

H, tepki vermedi. E, tık.

"Bu cinayetlerin Breaux Bridge ile bir ilgisi var mı?"

H, tepki vermedi. E, tık.

Durdum, bir sonraki sorumu iyice düşündüm. Fazla zamanımız olmadığını biliyordum; Cooper, Daniel ya da Doktor Glenn her an içeri girebilirdi ve beni bu halde yakalamalarını istemiyordum. Tekrar harflere baktım ve son sorumu sordum.

"Bunu nasıl kanıtlayabilirim?"

A ile başladım, parmağım sol üst köşedeki fayansı gösteriyordu, annem tepki vermedi. B'ye geçtim, sonra C'ye. D'yi gösterdiğimde parmakları hareket etti.

"D?"

Tık.

"Tamam, ilk harf D."

Sonra tekrar başa döndüm, A.

Tık.

Kalbim küt küt atıyordu.

"D-A?"

Tık

Daniel'ı heceliyordu. Sakin kalmaya çalışarak içimdeki havayı dudaklarımdan yavaşça üfledim. Parmaklarımı kaldırdım

ve N'yi işaret ettim, gözlerim parmaklarını delip geçiyordu... ta ki koridordan gelen bir ses beni harekete geçirene kadar.

"Chloe?" Cooper'ın açık kapıya doğru yaklaştığını duyabiliyordum. "Chloe, iyi misin?"

Kolumu yatak örtüsünün üzerinde gezdirip taşları topladım, hepsini avucumun içine aldım ve tam Cooper kapıda belirirken arkamı döndüm.

"Sadece seni kontrol etmek istemiştin," dedi, gözleri benden anneme kaydı. Bize doğru ilerleyip yatağın kenarına otururken dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi. "Gözlerini açtırmışsın."

"Evet," dedim, avucumdan akan ter, Scrabble taşlarını kayganlaştırıyor, taşlar tuttuğum yerde birbirlerine çarparak kayıyorlardı. "Evet, açtırdım."

Daniel sinyal verdi, çakıllı bir yola girdik. Tekerleklerden fırlayan çakıl taşlarının çıkardığı ses onu camları kapatmaya zorladı. Başımı yavaşça kaldırdım, düşüncelerimden sıyrıldım ve tanımadığım bir yerde olduğumuzu fark ettim.

"Neredeyiz?" diye sordum. Tozlu yan yollardan birine geçtik, ne kadar zamandır yoldaydık hatırlayamıyordum ama bunun eve dönüş yolu olmadığını biliyordum.

Daniel bana gülümseyerek "Neredeyse vardık," dedi.

"Orası neresi?"

"Göreceksin."

Arabanın içi birdenbire klostrofobimi tetikledi. Klimaya uzanıp, düğmeyi sonuna kadar sağa çevirdiğim ve gelen soğuk havaya doğru eğildim.

"Daniel, eve gitmem gerek."

"Hayır," dedi. "Hayır Chloe, şu anda evde kendine acıma- na izin veremem. Sana bugün için planlarım olduğunu söyledim ve onları yapacağız."

Derin bir nefes aldım, pencereye döndüm, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken ağaçların yanımızdan uçarcasına ge-

çişişini izledim. Daniel'ın adını heceleyen annemi düşündüm. Nasıl bilebilirdi? Hiç tanışmamışlarsa onun kim olduğunu nasıl anlamıştı?

Bu sabah hissettiğim tedirginlik hızla geri döndü. Telefonuma baktım, tek çubuğa düşen sinyal işareti hat bulmak için çabalarken bir görünüp bir kayboluyordu. Evden kilometrelerce uzakta, ölü bir kızın kolyesini elinde tutan bir adamla bir arabada mahsur kalmıştım, yardım çağırmanın hiçbir yolu yoktu. Belki de dün gece kolye elimdeyken beni görmüştü; belki de sandığım kadar çabuk dolaba geri koyamamıştım. Ayaklarımla çantamı kendime çektim, dibine özenle sıkıştırdığım biber gazımı düşündüm. En azından o vardı.

Saçmalama Chloe. Sana zarar vermez. Böyle bir şey yapmaz.

Bir şok dalgası bedenimi sarstı ve tıpkı annem gibi konuştuğumu fark ettim. Ben annemdim. Şerif Dooley'nin ofisinde oturan, babamın aleyhine yığınla kanıta rağmen babam hakkında mantıklı açıklamalar yapan annemdim. Gözlerim acıyor, içimde biriken yaşlar serbest kalıp akmak için beni zorluyordu. Elimi kaldırdım, Daniel'ın görmemesine dikkat ederek hızlıca gözlerimi sildim.

Riverside'da yatağa bağlı, hayatı kendi sorunlu zihninin giderek daralan duvarlarına hapsolmuş annemi düşündüm. Onu şimdi anlıyordum. Bunu neden yaptığını anlıyordum. Her zaman zayıf bir insan olduğu için, yalnız kalmak istemediği için babama geri döndüğünü düşünmüştüm. Çünkü onu nasıl terk edeceğini bilmiyordu, onu terk etmek istemiyordu. Oysa artık annemi daha önce hiç anlamadığım kadar iyi anlıyordum. Babama geri dönmesini anlıyordum çünkü aksi yönü işaret edecek herhangi bir kanıtı, bir canavara âşık olmadığını kanıtlayacak tutunabileceği incecik bir dalı umutsuzca arıyordu. Bulamayınca kendine iyice bir bakmak zorunda kalmıştı. Şu anda benim zihnimde dönüp duran ve onunkiyile aynı şekilde üst üste binen soruları kendine sormak zorunda kalmıştı.

Bir canavara âşık olduğu gerçeğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Ve eğer bir canavara âşık... bu onu ne yapıyordu?

Arabanın yavaşlamaya başladığını fark ettim. Tekrar camdan dışarı baktım ve ormanın derinliklerinde olduğumuzu gördüm. Ağaçların arasındaki tek boşluktayız; küçük, bataklık bir dere, muhtemelen daha büyük bir su kütlesinin başlangıç yeri.

Arabayı durdurup anahtarları cebine sokarken "Geldik," dedi. "Çıkabilirsin."

"Burası neresi?" Sakinliğimi korumaya çalışarak aynı şeyi bir daha sormuştum.

"Göreceksin."

"Daniel," dedim ama o çoktan arabadan inmiş, yolcu tarafına doğru yürüyüp benim için kapımı açmıştı. Eskiden centilmence bir hareket gibi gelen şey şimdi daha uğursuz görünüyor, beni zorla arabadan indirmeye çalışıyormuş gibi geliyordu. İsteksizce elini tutup arabadan çıktım, kapıyı arkamdan çarparak kapatırken yüzümü buruşturdum, çantam, telefonum ve birer gazı içeride kalmıştı.

"Gözlerini kapat."

"Daniel..."

"Kapat gözlerini."

Gözlerimi kapattım, etrafımızdaki mutlak sessizliği içime çektim. Acaba onları, Aubrey ve Lacey'yi buraya mı getirmişti? Acaba burada mı öldürmüştü? Burası mükemmel bir yerdi. Uzak, gizli. *Sana zarar vermez*. Etrafımızda sivrisineklerin vızıltısını, uzaktaki yaprakları hışırdatan bir hayvanın ayak seslerini duyuyordum. *Sana zarar vermez*. Daniel'in ayak seslerini duydum, arabama doğru yürüdü, bagajı açtı, içinden bir şey çıkardı. *Sana zarar vermez Chloe*. Bir patırtı duydum, içeriden çekilen şey her neyse yere düşmüştü. Sonra bana doğru yürümeye başladı, elinde bir şey taşıyordu. Yerde sürüklendiğini duyabiliyordum. Metal bir şeyin toprağa sürtünürken çıkardığı sese benziyordu.

Bir kürek.

Arkamı döndüm, ormana doğru koşup saklanmaya hazırdım. Avazım çıktığı kadar bağırmaya hazırdım, her şeye rağmen burada başka birilerinin de olmasını umuyordum. Beni duyacak biri. Yardım edecek biri. Daniel'a bakınca gözlerinin kocaman açıldığını gördüm. Arkamı dönmemi beklemiyordu. Dövüşmemi beklemiyordu. Ellerine, avuçlarında tuttuğu uzun, ince şeye baktım. Bana onunla vurmasını engellemek için kollarımı kaldırdığımda bunun bir kürek olmadığını fark ettim. Daniel'ın elinde tuttuğu şey kürek değildi.

Bir kano küreğiydi.

"Kanoya bineriz diye düşünmüştüm," diyerek suya gösterdi. Dönüp ağaçların ayrıldığı ve bataklık suyunun görüldüğü küçük açıklığa baktım. Yanında, kısmen yeşilliklerin arkasına gizlenmiş, içinde dört kanonun durduğu, yapraklarla, örümcek ağlarıyla kaplı, kirli ahşap bir yükselti vardı. Nefes verdim.

Küreği utangaç bir tavırla elinde tutarken "Burası oldukça gizli bir yer ama uzun zamandır varmış," dedi. Yanıma yaklaşip bana uzattı. Kollarımda küreğin ağırlığını hissettim. "Kanoları kullanmak serbest, sadece kendi küreğimizi getirmemiz gerekiyor. Arabama sığmazdı, bu yüzden anahtarlarını aldım ve bu sabah bagaja koydum."

Ona baktım, yüzünü dikkatle inceledim. Bu şeyi bir silah olarak kullanmayı planlasaydı, bana vermezdi. Küreğe ve sonra tekrar kanolara, suyun durgunluğuna, bulutsuz gökyüzüne baktım. Arabaya baktım, buradan tek çıkış yolumun o olduğunu biliyordum. Anahtarlar cebindeydi; eve dönmenin başka bir yolu yoktu. Bu yüzden hemen kararımı verdim, o harekete geçebiliyorsa ben de geçebilirdim.

Başımı öne eğdim, "Daniel," dedim. "Daniel, özür dilerim. Neyim var bilmiyorum."

"Gerginsin. Ve bu tamamen anlaşılabilir bir şey Chloe. Bu yüzden buradayız. Rahatlamana yardımcı olabilirim."

HAHA ona bakıyordum, güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim. Son birkaç saatteki kanıt selini görmezden gelemedim. Kolye, parfüm, Cooper'ın onda benim hissedemediğim bir şey hissetmiş, şeytani bir yanını görmüş gibi Riverside'da ona dik dik bakışı. Annemin uyarısı. Dün bileğimi tutup beni kanepeye yapıştırması; bu sabah bana ters bakması, anahtarlarımı ulaşamayacağım bir yerde saklaması.

Ama başka şeyler de vardı. Eve güvenlik sistemi kurdurmuştu. Annemi görmem için beni Riverside'a götürmüştü, sürpriz bir parti düzenlemişti ve sadece ikimiz için bu geziyi planlamıştı. Tam da ilk tanıştığımız günden beri yaptığı romantik bir jestti, hayatımızın geri kalanı boyunca tadını çıkarmayı dört gözle beklediğim güzel bir hareketti. Kendinden emin sırtışına bakarken biraz da galiba alışkanlığın etkisiyle gülümsemeden edemedim ve o an kararımı verdim: Daniel başkalarına zarar verebilirdi ama beni incitebileceğine henüz inanmıyordum.

"Tamam," diyerek başımı salladım. "Gidelim."

Daniel'in gülümsemesi daha da belirginleşti, kanoların çekildiği tahta yükseltiye doğru yürüdü, içlerinden birini tahta mandallarından kaldırdı. Ormanın zemininde sürükledi, üstündeki kirleri ve ortasında biriken örümcek ağlarını temizleyip suya itti.

Kolunu uzatıp "Önce bayanlar," dedi. Elimi ona uzattım, kanoya doğru titrek bir ilk adım attım, beni aşağı indirirken içgüdüsel olarak omzunu tuttum. İyice yerleşmemi bekledikten sonra arkamdaki koltuğa geçti, kanoyu iterek suya yaklaştırdı. Süzülerek karadan uzaklaştığımızı hissettim.

Açıklığı geçtikten sonra buranın güzelliği karşısında nefesim kesildi. Nehrin geniş ve durgun kolu, bulanık sudan çıkan selvi ağaçlarıyla doluydu, dalları bir şeyi yakalamak için uzanan parmaklar gibi suya dokunuyordu. İspanyol yosunlarından oluşan perdeler güneş ışığını milyonlarca pırıltılı iğneye dönüştürüyor, kurbağalar korosu ıslak ve gırtlaktan gelen sesleriyle

hep bir ağızdan viraklıyordu. Yüzeyde ağır ağır akan yosunların altından boncuğa benzeyen gözleriyle bir timsahın yavaşça süzüldüğünü gördüm; sıska bacakları üzerinde zarafetle kalkarak ağaçların güvenliğine doğru kanat çırpıp bir balıkçılı izliyordu.

“Çok güzel, değil mi?”

Daniel arkamda sessizce kürek çekiyor, kayığın yanından geçen suyun şırıltısı beni sersemletiyordu. Gözlerim timsahtaydı, aklım onun sessizce saklanmasıyla kalmıştı.

“Muhteşem,” dedim. “Bana şeyi hatırlatıyor.”

Sustum, düşüncem havada asılı kaldı.

“Bana evimi hatırlatıyor. Ama iyi anlamda. Cooper ve ben bazen Martin Gölü’ne giderdik. Timsahları izlerdik.”

“Eminim annen buna bayılırdı.”

Gülümsedim. Hepsini hatırlıyordum. Ağaçların arasından çığlık çığlığa, “*Eski dostum kertenkele!*” diye bağırışımızı, kaplumbağaları yakalayıp yaşlarını öğrenmek için kabuklarındaki halkaları sayışımızı, yüzümüze çamurla savaş boyaları yapışmasını, evimizin ön kapsına kadar çalılar arasında birbirimizi kovalamamızı, annemden işittiğimiz azarları, annemizin cildimizi kıpkırmızı olana kadar keselediği banyoda kısı kısı gülmemizi hatırladım. Tırnaklarımızı sivrisineklerin ısırıldığı yerlere batırırdık. Her nasılsa sadece Daniel bu anıları bana hatırlatabiliyordu. Sadece Daniel onların saklandıkları yere, zihnimin gizli girintilerine ulaşabiliyordu; aldığı altı can için değil, yakalandığı için ağlayan babamın yüzünü televizyon ekranında gördüğüm anda onları sürgün ettiğim o uzak adadan sadece Daniel çıkarabiliyordu. Sadece Daniel bana yaşadıklarımın o kadar da kötü olmadığını hatırlatabilirdi. Kanoya yaslandım, gözlerimi kapattım.

Kanoyu kıyıya doğru yönlendirirken “Burası benim en sevdiğim kısım,” dedi. Gözlerimi açtığımda ileride Cypress At Çiftliği’ni gördüm. “Sadece altı hafta daha.”

Arazi sudan bakıldığında daha da nefes kesici görünüyordu. O büyük, beyaz çiftlik evi, yuvarlak sütunları, üç tarafı sarı sarı sundurmalarıyla dönümlerce büyüklükteki bakımlı çimenlerin üzerinde yükseliyor, sallanan sandalyeleri esintide dans ediyordu. Sallanmalarını izledim; bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. Kendimi o muhteşem ahşap merdivenlerden inerken, suya doğru, Daniel'a doğru yürürken hayal ettim.

Sonra aniden, hiçbir neden yokken, Dedektif Thomas'ın sözleri suyun üzerinde yankılanmaya başladı ve kurduğum o güzel hayali bozdu.

Aubrey Gravino ile bağlantın tam olarak nedir?

Bir bağlantım yoktu. Aubrey Gravino'yu tanımıyordum. Sesi susturmaya çalışıyordum ama nedense aklımdan çıkaramıyordum. O kıızı, sürmeli gözlerini ve kül kumralı saçlarını aklımdan çıkaramıyordum.

Uzun, sıska kolları. Gencecik bronz teni.

Daniel arkamdan, "Gördüğüm andan itibaren orayı istedim," dedi ama ben onun sözlerini zar zor algılıyordum. Rüzgârda bir ileri bir geri sallanan sandalyelere odaklanmıştım. Boşlardı, ama her zaman boş değillerdi. Eskiden orada yaşayan bir kız vardı. Güneşten ağarmış ve yıpranmış binici çizmelerini sütunlara uzatıp tembel tembel sallanan bronz tenli, sıska bir kız.

O benim torunum. Bu topraklar nesillerdir ailemize ait.

Daniel'ın el sallayışını hatırladım. Bacakların açılışını ve elbisesinin yere inişini. O genç kızın el sallamadan önce başını bilinçli bir şekilde eğişini. Verandanın ani boşluğunu. Sallanan sandalyenin yavaşlayarak durmasını.

Bazen okuldan sonra buraya gelirdi. Ödevlerini verandada yapmayı severdi.

Ta ki iki hafta önce gelemeyene kadar.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Dizüstü bilgisayarımda Aubrey'nin daha önce hiç görmediğim bir fotoğrafına bakıyordum. Küçük bir resimdi, yüzünü yakınlaştırdığım için görüntü biraz bulanıklaşmıştı ama emin olmamı sağlamaya yeterliydi. Bu oydu.

Yere oturmuştu, dizlerini beyaz elbisesinin altına çekmişti, aynı deri binici çizmelerini giymişti, bakımlı ellerini bozulmamış yeşil çimlerin üzerine koymuştu. Bu bir aile fotoğrafıydı; yanında annesi, babası, büyükannesi, büyükbabası teyzeleri, dayıları ve kuzenleri vardı. Fotoğrafın arka planı, düğünümde koridoru çerçevelediğini hayal ettiğim yosun tutmuş meşe ağaçlarıyla çevriliydi; duvağım arkamda, kendimi yürürken hayal ettiğim o beyaz merdivenler o dev sundurmaya doğru yükseliyor, hiç durmadan hareket eden sandalyelere ulaşıyordu.

Karton kahve bardağını dudaklarıma götürürken gözlerim hâlâ görüntüyü tarıyordu. Cypress At Çiftliği internet sitesinden sahipleri ile ilgili bilgileri okuyordum. O yer gerçekten de yüzyıllardır Gravino ailesine aitti. 1787 yılında şeker kamışı çiftliği olarak inşa edilen bu yer, zamanla bir haraya ve en sonunda da bir etkinlik alanına dönüştürülmüştü. Yedi kuşak boyunca Gravino ailesi burada yaşamıştı ve Louisiana'nın en iyi şeker kamışı şurubunu üretmişlerdi. Böylesine cazip bir arazi üzerinde oturduklarını anladıklarında çiftlik evini yenilemişler, ahır dekore etmişlerdi; tertemiz süslenmiş ev ve titizlikle bakımı yapılmış arazi düğünler, kurumsal etkinlikler ve diğer kutlamalar

için mükemmel bir Louisiana havası sağlayan bir mekân haline getirilmişti.

Aubrey'nin "KAYIP" ilam fotoğrafını gördüğümde hissettiğim belli belirsiz aşinalığı hatırladım. İçimden bir ses, onu bir yerlerden tanıdığımı söylüyordu. Şimdi bunun nedenini anlamıştım. Ahırları gezdiğimiz gün o da oradaydı. Araziyi dolaşırken, düğünümüz için yer ayırtığımızda oradaydı. Onu görmüştüm. Daniel da onu görmüştü.

Ve şimdi, o kız öldürülmüştü.

Gözlerim Aubrey'nin yüzünden ailesinin yüzüne kaydı. Yaklaşık iki hafta önce haberlerde onları görmüştüm. Babası elleriyle yüzünü kapatmış ağlıyordu. Annesi kameraya yalvarıyordu: *Bebeğimizi geri istiyoruz.* Sonra fotoğraftaki büyükannesine baktım. Elindeki iPad'le boğuşan, klima ve böcek ilacı vaatleriyle uydurma korkularımı yatıştırmaya çalışan aynı tatlı kadındı. Aubrey Gravino'nun yörenin tanınmış bir ailesinin kızı olduğundan haberlerde bahsedildiğini tahmin ediyordum ama bunu bilmiyordum. Cesedinin bulunmasından sonra haberleri özellikle açmamaya çalışmıştım. Arabanın radyosunu kapatmıştım. Onun vesikalık fotoğrafının yerini Lacey'ninki aldığıında bu detayın artık bir önemi kalmamıştı. Medya yoluna devam etmişti. Dünya yoluna devam etmişti. Aubrey, diğer yüzlerin arasmda kaybolmuş, belli belirsiz tanıdık bir yüz haline gelmişti. Diğer kayıp kızlardan biri olmuştu.

"Doktor Davis?"

Kapının çalındığını duydum ve dizüstü bilgisayarım-dan başımı kaldırıp aralık kapının arkasından bana bakan Melissa'yı gördüm. Koşu şortu ve atlet giymiş, saçlarını topuz yapmış, spor çantasını omzuna atmıştı. Saat sabahın altı buçuğuydu, gökyüzü siyahtan maviye yeni yeni dönüşmeye başlıyordu. Tek başına uyandığınız bir sabahın doğasmda yalnızlık vardır; kafeyi açan kişi olmak, terk edilmiş bir otoyoldaki tek araba olmak, boş bir ofis binasına varmak ve ışıkları yakmak.

Aubrey'nin görüntüsüne o kadar dalmıştım ki, etrafımı saran mutlak sessizlikten o kadar sağır olmuşum ki onun içeri girdiğini bile duymamıştım.

"Günaydın." Gülümseyerek ona el salladım. "Erken gelmişsin."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." İçeri girip kapıyı arkasmdan kapattı ve alnından süzülen ter damlacıklarını sildi. "Bugün erken bir randevun mu var?"

Yüzünde telaşlı bir ifade vardı. Takvimimde bir şeyi gözden kaçırmış ve aceleyle, üzerinde günlük kıyafetleriyle işe gelmiş olabilir, diye düşündüm. Başımı iki yana salladım.

"Hayır, sadece biraz iş yetiştirmeye çalışıyorum. Geçen hafta nasıldı biliyorsun. Dikkatim dağılmıştı."

"Evet, ikimizin de öyleydi."

Aslında Daniel'la aynı evde gereğinden bir dakika bile fazla kalmaya dayanamıyordum. O kayıkta otururken, uzaktaki Cypress At Çiftliği'ne bakarken, su bizi hafifçe sallarken sonunda kendime korkma izni vermiştim. Sadece şüphe duymuyordum... korkmuştum. Tam arkamda oturan adamdan korkuyordum, boynum ellerinin kavrama mesafesindeydi. Bir canavarla, suyun yüzeyinde süzülen timsah gibi saklanan bir canavarla aynı çatıyı paylaşmaktan korkuyordum. Tıpkı yirmi yıl önceki babam gibi bir canavardı. Vicdanımı rahatsız eden kolye, Cooper'm endişeleri ve annemin uyarısı bir yana, şimdi bir de bu vardı. Benimle bağlantılı, Daniel'la bağlantılı başka bir ölü kız vardı ve tıpkı benim Daniel'dan sır sakladığım gibi, onun da benden sır sakladığına artık emindim. Cooper haklıydı. Birbirimizi tanımıyorduk. Nişanlıydık, evlilik planları yapıyorduk. Aynı çatı altında yaşıyor, aynı yatakta yatıyorduk. Fakat birbirimize yabancıydık. Onu tanımıyordum. Neler yapabileceğini bilmiyordum.

"Biraz başım ağrıyor," demiştim. Aslında yalan söylemiyordum. Uzaktaki o eve, hayalet bacakların salladığı sandalyelere bakarken midemde bir bulantı dalgası dolaşmaya başlamıştı.

Acaba Aubrey öldürüldüğü sırada o kolyeyi, evimde bir yerlerde saklı duran kolyeyi takıyor muydu, diye düşünmüştüm.

“Geri dönebilir miyiz?” diye sormuştum.

Daniel arkamda sessizdi; ne düşündüğünü merak ediyordum. Beni neden oraya götürmüştü? Tepkimi mi ölçüyordu? Bu, onun için eğlencenin bir parçası mıydı? Gerçeği önümde, ulaşamayacağım bir yerde sallandırmak mı istiyordu? Beni uyarıyor muydu? Bildiğimi anlamış mıydı? Aaron’la Cypress Mezarlığı’nın özel bir anlamı olduğuna dair konuşmamız aklıma gelmişti. Bunu daha önce anlamalıydım. Aubrey’yi ilk kez Cypress At Çiftliği’nde görmüştüm ve cesedi Cypress Mezarlığı’nda bulunmuştu. Daha önce hiç düşünmemiştim, adı çok yaygın bir isimdi ama şimdi, Lacey’nin cesedinin ofisimin arkasında ortaya çıkması gibi, bu da tesadüften öte bir durum gibi görünüyordu. Şansa bırakılamayacak kadar kusursuzdu. Daniel acaba ceset bulunduğunda Aubrey’yi tanımamı mı istemişti? Yoksa bana bulmacanın başka bir parçasını gösterecek kadar, oluşmaya başlayan büyük resmi görmememi bekleyecek kadar kendine güveniyor muydu?

“Daniel?”

“Elbette.” Sesi kırılgan ve sakindi. “Tabii, evet, geri dönebiliriz. Her şey yolunda mı Chlo?”

Başımı sallamış, gözlerimi çiftlik evinden ayırıp başka bir şeye odaklanmak için kendimi zorlamıştım. Başka herhangi bir şeye. İskeleye geri dönmüştük ve sessizce eve doğru yol almıştık. Daniel gözlerini yola dikmişti, dudaklarını büzmüştü, ben de başımı cama dayamıştım, parmaklarımla şakağıma masaj yapıyordum. Garaj yoluna girdiğimizde, yatak odamıza çekilip kapıyı kilitlemeden ve yatağa girmeden önce biraz kestirmekle ilgili bir şeyler mırıldanmıştım.

“Hey Mel,” dedim asistanıma bakarak. “Sana bir soru sorabilir miyim? Nişan partisi hakkında.”

"Elbette." Gülümsedi ve masamın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Daniel oraya ne zaman gelmişti?"

Yanağının içini hafifçe ısırarak düşündü.

"Senden çok daha erken değil açıkçası. Cooper, Shannon ve ben daha önce oradaydık. Daniel işten geç çıkacaktı, bu yüzden o gelene kadar herkesi içeri aldık, galiba senden yirmi dakika önce."

Göğsümde yine o tanıdık acıyı hissettim. Cooper duygularını bir kenara itmeye çalışıyordu. Her şeye rağmen ya da belki de her şey yüzünden yanımda olmaya çalışıyordu. Onun oturma odamın arka tarafında duruşunu hatırladım, yüzü kalabalığın içinde gizlenmişti. Çılgılık atmamı, kolumu çantama atıp çılgınca karıştırmamı izliyordu. Daniel beni içeri çekiyor, ellerim kalçalarımın, kalabalığın içinde geçmeye çalışıyordum. Eminim bu onun için çok fazla olurdu. Daniel'in o yanardöner gülümsemesini, beni boyun eğmem için maniple etmesini izlemek. Bu yüzden ben onu göremeden arkasını dönmüş, sigara paketini alıp arka bahçeye kaçmıştı. Beni orada bekliyordu. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim, anlamıyordum, sanırım inatçılığım yüzündendi. Bencilliğimden. Ama şimdi her şey apaçık ortadaydı. Cooper hep yanımda olmuştu, sessizce, arka planda, Kerevit Festivali'nde diğer yüzlerin arasında başını sallayıp kalabalıktan ayrıldığı gibi hep yanımdaydı. Yalnız olduğumda beni buluyor, beni rahatlatıyordu.

"Tamam." Başımı salladım, odaklanmaya çalıştım. O günü düşünmeye çalıştım. Lacey ofisimden altı buçukta ayrılmıştı; ben de sekize doğru çıkmıştım, notlarını saklamak, ofisimi toparlamak ve Aaron'dan gelen telefona cevap vermek biraz gecikmeme neden olmuştu. Sonra saat sekiz buçuk civarında evimin önüne gelmeden önce CVS'te bir mola vermiştim. Bu, Daniel'a Lacey'yi ofis binasının önünden alması, çöp konteynerinin arkasına saklamadan önce onu tuttuğu yere götürmesi ve benden önce eve ulaşması için iki saat kazandırıyor.

Bu mümkün müydü?

“Oraya geldiğinde ne yaptı, hatırlıyor musun?”

Melissa sandalyesine yaslandı, bir ayağını diğerinin arkasına attı. İçeri girdiğinde olduğundan daha gergindi; bu sorularda kişisel bir şeyler olduğunu biliyordu.

“Temizlenmek için yukarı çıktı; sanırım duş aldı ve kıyafetlerini değiştirdi. Bütün gün araba kullandığını söyledi. Sonra tam senin geldiğini gördüğümüz sırada geri geldi. Birkaç kadeh şarap doldurdu ve sonra... sen içeri girdin.”

Başımı salladım, içimden çığlık atmak geliyordu ama teşekkür ettiğimi göstermek için tekrar gülümsedim O anı çok net hatırlıyordum. İnsan denizinin iki yana açılışını, Daniel’ın kalabalığın arasından çıktığını gördüğüm o anı. Elinde şarap kadehleriyle bana doğru yürümeye başladığında ve kolunu belime dolayıp beni kendine çektiğinde paniğe kapılmış bedenimi bir rahatlama duygusu sarmıştı. Baharatlı duş jelinin kokusunu, bembeyaz sırtışını hatırlıyordum. Tam o anda, yanımda o varken çok ama çok şanslı bir insan olduğumu düşünmüştüm. Oysa şimdi... Eve gelmeden hemen önce ne yaptığımı merak etmekten kendimi alamıyordum. Duş jelinin bu kadar güçlü kokmasının nedeni, başka bir şeyin kokusunu yok etmek için bilerek çok fazla kullanılması mıydı?

Üzerini değiştirmeden önce giydiği kıyafetler evimizde miydi, yoksa onları yol kenarında bir yere mi atmıştı ya da onu işlediği suçlarla ilişkilendirecek her türlü kanıtı bir kibrit çakarak yakıp kül mü etmişti? O gece çıplak bedenlerimiz yatakta yan yana uzanırken teninin bir yerinde ondan izler var mıydı, saçının bir teli, kanının bir damlası, sökülmüş bir tırnağın parçası? Aubrey’yi, kaybolduğu geceyi ve Daniel eve döndükten sonra birlikte neler yapmış olabileceğimizi merak ediyordum. Daniel uzun ve yalnız bir yolculuktan eve döndükten sonra her zaman yaptığı gibi duşa mı girmişti? O gece ona katılmaya karar verdim mi, banyo buharla buğulanırken kıyafetlerini onun için soydum mu? Onun yıkanmasına yardım ettim mi?

Burnumu sıkıp gözlerimi kapattım. Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

"Chloe?" Melissa'nın sesi yumuşak, endişeli bir fısıltıya dönmüştü. "İyi misin?"

"Evet," dedim, başımı kaldırıp hafifçe gülümsedim. Durumun ağırlığı omuzlarıma çökmüştü. Böyle bir şeyin içinde olmam bana yirmi yıl öncesini, görmeyi ve fark etmemeyi hatırlatıyordu. Farkında olmadan kızları bir avcıya yönlendirmiş, daha doğrusu bir avcıyı onların yanına çekmiştim. Merak etmeden duramıyordum, ben olmasaydım, hâlâ hayatta olurlarmıydı?

Birden üzerime bir ağırlık çöktü. Çok, çok yorgundum. Dün gece neredeyse hiç uyumamıştım, Daniel'ın teni bir fırın gibi yanıyordu ve beni fazla yaklaşmamam konusunda uyarıyordu. Masamın çekmecesine, karanlıkta beni bekleyen haplara baktım. Melissa'ya gitmesini söyleyebilirdim. Perdeleri kapatabilir, her şeyden kaçabilirdim. Saat daha sabahın yedisini bile değildi, o günkü randevuları iptal etmek için bolca zaman vardı. Ama bunu yapamazdım.

Yapamayacağımı biliyordum.

"Takvimde neler var?"

Melissa çantasına uzanıp telefonunu çıkardı, takvim uygulamasına girip günün randevularına göz attı.

"Oldukça dolusun," dedi. "Geçen haftadan kalan bir sürü görüşme var."

"Tamam, peki ya yarın?"

"Yarın saat dörde kadar dolusun."

İçimi çektim, başparmaklarımla şakaklarımı ovdum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama bunu yapacak zamanım yoktu. Hasta görüşmelerimi iptal etmeye son vermeliydim, yoksa çok yakında kimse uğramayacaktı.

Yine de annemin parmaklarının avucumun içinde çılgınca hareket edişini düşündüm.

Bunu nasıl kanıtlayacaktım?

Daniel. Cevap Daniel'dı.

Melissa işaretparmağıyla ekranı kaydırırken "Perşembe günü müsait," dedi. "Sabah randevuların var, öğleden sonra yok."

"Tamam," dedim, oturuşumu dikleştirdim. "O günün geri kalanım benim için kapat lütfen. Cuma gününü de. Bir seyahate çıkmam gerekiyor."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

“Seninle gurur duyuyorum bebeğim.”

Yatak odamızın zeminine bakan gözlerimi kaldırıp kapının çerçevesine yaslanmış, bana gülümseyen Daniel’a baktım. Duştan yeni çıkmıştı, bembeyaz bir havluyu beline dolamış ve kollarını çıplak gövdesinde kavuşturmuştu. Yatak odasına girdi, dolapta asılı duran beyaz düğmeli tişörtleri karıştırmaya başladı. Bir an için ona, mükemmel bronzlaşmış vücuduna baktım. Kolları güçlü, cildi nemliydi. Gözlerimi kısıtım ve karnından sırtına doğru uzanan bir çizik fark ettim. Yeni görünüyordu ve nasıl olduğunu merak etmemeye çalıştım. Nereden geldiğini. Onun yerine bavuluma, yığılı duran kıyafetlere baktım. Çoğunlukla kot pantolonlar, tişörtler, pratik şeyler ve bir elbise ile birkaç stiletto almam gerektiğini düşündüm. Ne de olsa bekârlığa veda partisinde giyilecek türden şeyler bunlardı.

“Orada kimler olacaktı?”

“Küçük bir şey,” diyerek topuklu ayakkabıları bavulun köşesine sıkıştırdım. Bunları giymeyeceğimi biliyordum. “Shannon, Melissa, birkaç eski iş arkadaşım. Büyük bir şey yapmak istemiyorum.”

“Bence harika,” dedi ve askıdan bir gömlek alıp sırtına geçirdi. Düğmeleri açık halde yanıma geldi. Normalde ayağa kalkar, kollarımı çıplak tenine dolar, parmaklarımı sırtındaki kaslara bastırırdım. Normalde onu öperdim, belki de ikimiz için de gün başlamadan önce onu yatağa geri götürürdüm, artık duş jeli gibi değil, birbirimiz gibi kokardık.

Ama bugün olmazdı. Bugün yapamadım. Bunun yerine ona gülümsedim, sonra kucağımdaki giysilere baktım ve dikkatle katladığım gömleğe odaklandım.

Gözlerine bakmamaya çalışarak "Bu senin fikrindi," dedim. Bakışlarının şakağıma saplandığını, zihnimin derinliklerine inmeye çalıştığını hissediyordum. "Nişan sırasında, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Dinlediğine sevindim."

"Sen New Orleans'a gittiğinde bunun eğlenceli olabileceğini düşündüm," dedim. "Kolay bir yolculuk, çok pahalı da değil."

Dudakları titriyordu, New Orleans'a hiç gitmediğini bilmesem asla fark etmeyeceğim belli belirsiz bir titremeydi. Bana o detaylarıyla anlattığı konferans, cumartesi günü örgütlenme çalışmaları, pazar günü golf ve haftanın geri kalanında oturumlar, aslında hiç gerçekleşmemişti. Yalandı. Konferans yapılmıştı. İlaç satış temsilcileri ülkenin dört bir yanından kente akın etmişti ama içlerinde Daniel yoktu. O orada değildi. Bunu biliyordum çünkü konferansın web sitesini bulmuş, oteli aramış ve asistanının harcama raporu doldurduğunu iddia ederek faturasının bir kopyasını göndermelerini istemiştim. Daniel Briggs konferansa kayıt yaptırmak bir yana, otele giriş bile yapmamıştı. Lafayette'e yaptığı son seyahati doğrulamanın bir yolu yoktu ama bunun da yalan olduğunu hissediyordum. Yaptığı iş gezileri, onu eve delicesine yorgun ama bir şekilde her zamankinden daha canlı getiren uzun hafta sonları ve gece yolculukları, başka bir şeyi örtbas etmek içindi. Karanlık bir şeyi. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Nişanlım hakkında bilmediğim çok şey vardı ama onunla birlikte yaşamak bir şeyi netleştirdi: O bir alışkanlık yaratıyordu. Her gün eve geldiğinde, evrak çantasını yemek odasının köşesine düzgünce yerleştirir, kilitler ve bir sonraki yolculuğu için hazır halde tutardı.

Her sabah koşuya çıkar, mahallenin etrafında dört beş kilometre koşar, ardından uzun, sıcak bir duş alırdı. Bu hafta her

gün, o beni alınımdan öpüp evden çıktıktan sonra yemek odasına süzıldüm, parmaklarımla şifreli kilidin üzerindeki rakamları ileri geri iterek şifreyi kırmaya çalıştım. Beklediğimden daha kolay olmuştu, bir bakıma tahmin edilebilir biriydi. Daniel'ın hayatmda anlam taşıyabilecek tüm sayıları denemiştım: onun doğum günü, benim doğum günüm. Evimizin adresi. Aaron bana bir şey öğrettiyse o da taklitçilerin duygusal olduklarıydı; hayatları gizli mesajlar, gizli kodlar etrafında dönüyordu. Günlerce uğraşmış ama şansım yaver gitmeyince yemek odasında yere oturup düşünmeye başlamıştım, gözlerim onun evrak çantası ile yemek odamızın penceresi arasında gidip geliyordu, sadece ortaya çıkmasını bekliyordum.

Sonra birden aklıma bir fikir gelmişti ve ayağa kalkmıştım.

Bir şifre daha denemeden önce tekrar pencereden dışarı baktım: 72619. Rakamları kilidin yan tarafma kazınmış küçük çizgilerin hizasına getirdim, sürgüyü ittim ve mandalın bir klik sesiyle açıldığını gördüm. Çanta, menteşeleri gıcırdayarak açılmıştı, içindekilerin derli toplu yerleştirildiğini görmüştüm.

İşe yaramıştı. Kod işe yaramıştı. 72619.

26 Temmuz 2019.

Düğün günümüz.

Daniel, "Shannon'a mesaj atarım, bana fotoğrafları gönderir," dedi. Noel'de ona aldığım kırmızı ve yeşil külodu giydi. Gülerek "Bourbon Caddesi'ndeki o barmenlerin üstüne çıktığının fotoğrafını istiyorum, hani şu küçük test tüpü çekimleri olanlardan..."

Biraz sertçe "Hayır," dedim. Ona doğru döndüm, gözlerinin bir parça kısılmasını izledim, sonra onu Shannon'a, Melissa'ya ya da başka birine mesaj atmamaya ikna edecek kadar inandırıcı bir bahane bulmaya çalıştım, çünkü hiçbirisi benim bekârlığa veda partime gelmiyordu. Ben bile bekârlığa veda partime gitmeyecektim.

Çünkü öyle bir parti yoktu.

Gözlerimi indirerek "Lütfen yapma," dedim. "Bu benim bekârlığa veda partim Daniel. Kendimi aptal yerine koymaktan ve bunun senin telefonuna düşmesinden korkmak istemiyorum."

Ellerini beline koyup "Hadi ama!" dedi. "Ne zamandan beri içkiyi biraz fazla kaçırmaktan endişeleniyorsun?"

Esprili bir ifade takınmaya çalışarak "İletişim kurmamamız gerekiyor!" dedim. "Sadece bir hafta sonu. Ayrıca cevap vereceklerinden bile şüpheliyim. Kuralları zaten okudum. Telefon yok, mesaj yok. İlişkimiz kesiliyor. Kız kıza hafta sonu."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak "Pekâlâ," dedi. "New Orleans'ta olan New Orleans'ta kalır."

"Teşekkür ederim."

"Pazar günü evde olacaksın değil mi?"

Başımı salladım, dört tam gün ihtimali gözden kaybolma yeterdi. Gerçekten rahatlamıştım. Uzaklaşmak iyi gelecekti. Kendi evime her adım attığımda benden istenen rolü oynamayı bırakacaktım. Umarım bu yolculuktan sonra artık rol yapmama gerek kalmayacaktı. Dudakları boynuma her değdiğinde sırtımdan aşağıya süzülen ürpertiye gizlemek için bedenimi onun kine bastırarak uyumama gerek kalmayacaktı. Bu yolculuktan sonra ihtiyacım olan kanıt bulacak ve polise verecektim. O kanıt sonunda inanmalarını sağlayacaktı

Fakat bu, yapmak üzere olduğum şeyi daha kolay hale getirmiyordu.

Yatağın kenarma oturdu, "Seni özleyeceğim," dedi. Alarımın çaldığı gecedan beri ona mesafeliydim ve o da bunun farkındaydı. Ondan uzaklaştığımı hissediyordu. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, kendimi ayağa kalkmaya, ona doğru yürümeye ve yanına oturmaya zorladım.

"Ben de seni özleyeceğim," dedim. Beni öpmek için kendine çekerken nefesimi tuttum. Başımı ellerinin arasında tuttu, her zamanki gibi kucakladı. "Ama gitmem gerek," dedi.

Geri çekildim, ayağa kalkıp bavuluma doğru yürüdüm, kapağını kapatıp fermuarını çektim.

“Bu sabah birkaç randevum var, sonra doğruca ofisten çıkacağım. Melissa ve ben birlikte gideceğiz ve yolda Shannon’ı da alacağız.”

“İyi eğlenceler.” Gülümsüyordu. Kısa bir an için, yatağın kenarında tek başına oturuşunu, avuç içleri kucağında, parmaklarını ağır ağır birbirine geçirini izlerken onda daha önce hiç görmediğim bir hüznün sezdim. Daniel’den önce, başkalarının yanında kendimi en yalnız hissettiğim zamanlarda kendimde fark ettiğim türden umutsuz bir özlem vardı. Daha birkaç hafta önce, sevdiğiniz birine yalan söylediğinizde göğsünüzde hissettiğiniz o tamdik sızı eşliğinde kendimi suçlu hissedirdim. Onun arkasından iş çeviriyordum, başkaları aynısını bana yaptığında onları her zaman azarladığım gibi onun geçmişini araştırıyordum. Ama bu farklıydı. Bu ciddi bir durumdu. Çünkü Daniel ben değildi. Ben olmadığını biliyordum. Onun tıpkı babam gibi biri olduğundan giderek daha emin olmaya başlamıştım.

İlk randevumdan otuz dakika önce, bir omzumda spor çantamla ofisime girdim. Kahvesinden bir yudum alıp bana el sallayan Melissa’nın masasının önünden hızla geçerek yaklaşan seyahatimle ilgili onunla uzun bir sohbetten kaçınmaya çalıştım. Ona bunun düğün planlaması için olduğunu söylemiştim ama bu çok belirsiz açıklamanın ötesinde, başka hiçbir makul açıklama yapmamıştım. Öncelikli kaygım Daniel’a inandırıcı bir mazeret sunmaktı ve şu ana kadar bunu oldukça iyi başardığımı düşünüyordum.

Fincanını masanın üzerine koydu, “Doktor Davis,” diye seslendi. Onun sesine doğru dönmeden önce ofisimin kapısını yarılamıştım. “Üzgünüm ama bir ziyaretçiniz var. Ona randevunuz olduğunu söyledim ama... bekliyor.”

Bekleme odasına doğru döndüm, içeri girerken tamamen görmezden geldiğim köşedeki koltuklara baktım ve orada,

onlardan birinin en ucunda Dedektif Thomas'm oturduğunu gördüm. Kucağında açık bir dergi vardı, beni görünce gülümsemi ve dergiyi kapatıp sehpanın üzerine bıraktı.

Ayağa kalktı, "Günaydın," dedi. "Bir yere mi gidiyorsunuz?"

Önce spor çantama, sonra da aramızdaki mesafeyi çoktan yarıya indirmiş dedektife baktım.

"Sadece küçük bir gezi."

"Nereye?"

Yanağımın kenarını hafifçe ısırdım, Melissa'nın arkamdaki varlığının farkındaydım.

"New Orleans," dedim. "Son dakika düğün işleri yapıyorum. Oradaki butikleri gezeceğim, bakmak istediğim farklı satıcılar var."

Kendimi bir yalanın içinde bulduğumda her zaman en iyisinin onu basitleştirmek olduğunu öğrenmişim. Mümkün olduğunca aynı yalana sadık kalmak önemliydi. Daniel benim New Orleans'ta olduğumu düşünüyorsa Melissa ve Dedektif Thomas da aynı şeyi düşünebilirdi. Dedektif Thomas parmağımdaki yüzüğe baktı, sonra tekrar yukarı bakıp hafifçe başını salladı.

"Çok vakit almayacağım."

Kolumu odama doğru uzatıp yol gösterdim, arkamı dönüp Melissa'ya gülümserken göğsümde yükselen paniğe rağmen sakin ve kontrollü görünmeye çalışıyordum. Dedektif beni içeriye kadar takip etti ve kapıyı kapattı.

"Peki, sizin için ne yapabilirim dedektif?"

Masamın arkasına geçip çantamı yere bıraktım, sandalyemi çekip oturdum. Onun da bir sandalye çekip oturacağını umuyordum ama ayakta beklemeye devam etti.

"Bu haftayı bana verdiğiniz ipucunu takip ederek geçirdiğimi bilmenizi isterim. Bert Rhodes."

Kaşlarımı kaldırdım. Bert Rhodes'u unutmuşum. Geçen hafta dikkatimi vermem gereken çok şey olmuştu. Dolabımız-

daki kolye ve Aubrey Gravino ile ilgili yeni bilgiler, Daniel'ın gömleğindeki parfüm kokusu, konferans hakkında yalan söylemesi ve karnının yan tarafındaki çizik. Annemi ziyaretim, Daniel'ın çantasında bulduğum ve şimdi kendi spor çantamın içine sıkıştırdığım şeyler. Aradığım kanıtlar ve bu hafta sonu bulmak için seyahat ettiğim kanıtlar. Bert Rhodes'un evimde elinde matkapla gözlerini gözlerime diktiği o an bana çok uzak geliyordu. Ama hâlâ o felç hissini, korkuyu hatırlıyordum. Tehlikede olduğumu hissetmeme rağmen ayaklarımın yere sağlam basışını. Oysa şimdi tehlike yepyeni bir anlam kazanmıştı. En azından Bert Rhodes ile aynı çatı altında yaşamıyordum; en azından benim arkamdan kilitlediğim kapılara erişebileceği bir anahtarı yoktu. Geçen hafta neredeyse nostalji olmuştu, iyi ve kötü arasındaki çizginin çok net bir şekilde belirlendiği o anı özlemle hatırladım.

Dedektif Thomas ayağa kalktı, aniden ben de suçluluk hissettim. Onu çıkmaz bir sokağa göndermişim. Evet, Bert Rhodes kötü bir adamdı. Evet, onun yanında kendimi güvensiz hissetmişim. Ama geçen hafta ortaya çıkardığım kanıtlar onu işaret etmiyordu ve bunu ona söylemem gerektiğini hissediyordum. Ama yine de sormadan edemedim.

“Gerçekten mi? Ne buldunuz?”

“Başlangıç olarak, uzaklaştırma emri çıkartmak istiyor. Size karşı.”

“Ne?” Bu ifadenin şokuyla masamdan fırladım, sandalyemin parke zemine çarpmasıyla çıkan gıcırtı kara tahtaya çakılmış çivinin sesi gibiydi. “Uzaklaştırma da ne demek?”

“Sakin olun Doktor Davis. Evinize yaptığı küçük ziyaret sırasında kendini tehdit altında hissettiğini söyledi.”

“Kendini tehdit altında mı hissetmiş?” Sesim yükselmişti; Melissa'nın duyabildiğinden emindim ama bu noktada umurunda değildi. “Nasıl olur da kendini tehdit altında hisseder? Ben kendimi tehdit altında hissettim. Silahsızdım.”

“Doktor Davis, oturun lütfen.”

Bir an için ona baktım, inançsızlığımı göz kırparak bastırdım ve sonra yavaşça sandalyeme oturdum.

Masama bir adım daha yaklaştı. “Onu sahte bahanelerle eve çektiğinizi iddia ediyor,” diye devam etti, masama bir adım daha yaklaşarak. “Bir işi tamamlayacağı izlenimiyle geldiğini, ancak içeri adım attığında başka niyetleriniz olduğunu anladığını söylüyor. Onu sorgulamış, damarına basmışsınız. Suçlayıcı bir şey itiraf etmesini sağlamaya çalışıyormuşsunuz.”

“Bu çok saçma. Onu evime ben çağırmadım, nişanlım çağırdı.”

Nişanlı sözünü duyunca göğsümde bir kıpırtı hissettim ve bastırmaya zorladım.

“Peki nişanlınız onun numarasını nereden buldu?”

“Sanırım internet sitesinden.”

“Peki neden internet sitesine bakıyordunuz? Geçmişiniz düşünüldüğünde dikkat çekici bir tesadüf gibi görünüyor.”

Bunun nereye varacağını şimdiden görebiliyordum. Ellerimi saçlarımın arasında gezdirip “Evet,” dedim. “Web sitesini açmıştım, tamam mı? Bert Rhodes’un şehirde yaşadığını henüz öğrenmiştim ve bunun ne kadar tesadüfi olduğunu düşünüyordum. O kızları ve onlara neler olduğunu anlamayı ne kadar çok istediğimi düşünüyordum. Nişanlım bilgisayarımda bunu görmüş ve benim haberim olmadan onu aramış. Sadece bir yanlış anlaşılmaydı.”

Dedektif Thomas bana doğru başını salladı. Bana inanmadığını görebiliyordum.

“Hepsi bu mu?” Dilimden öfke saçılıyordu.

“Hayır, hepsi bu değil,” dedi. “Ayrıca bunun başınıza ilk kez gelmediğini de keşfettik. Aslında ürkütücü derecede tanıdık geliyor. Takip edilme, komplo teorileri. Uzaklaştırma emirleri. Ethan Walker ismi bir şey çağrıştırıyor mu?”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Onu ilk kez bir ev partisinde, plastik bir bardağı neon kırmızısı bir sıvı soğutucusuna daldırırken görmüştüm. Onda tam olarak çözemediğim, neredeyse ruhani diyebileceğim bir şeyler vardı, sanki odadaki diğer herkes karanlıkta kalmış ve sadece o parlıyordu.

Kendi bardağımdan bir yudum aldım ve yüzümü buruşturdum; kardeşlik partisi içkileri hiçbir zaman iyi kalitede olmazdı ama asıl mesele bu değildi. Sadece biraz çakırkeyif olana kadar içmeyi düşünüyordum. Damarlarımda dolaşan Valium sinirlrimi yatıştırmamı sağlamış, zihnimi kimyasal olarak uyaran bir sakinlik hissi kaplamıştı. Kalan son bir parmak sıvıya baktım ve bardağımı kafaya diktim.

“Adı Ethan.”

Sol tarafıma baktım; oda arkadaşım Sarah yanımda durmuş, gözlerini benim baktığım çocuğa dikmiş, başını sallıyordu. Ethan.

“Çok tatlı biri,” dedi. “Gidip onunla konuşmalısın.”

“Olabilir.”

“Bütün gece ona bakıp durdun.”

Yanaklarımdaki sıcaklık artarken ona doğru bir bakış fırlattım.

“Hayır, bakmadım.”

Sırıttı, bir yudum almadan önce kendi bardağındaki sıvıyı döndürdü.

“Peki, öyle olsun,” dedi. “Eğer sen onunla konuşmazsan ben konuşurum.”

Sarah'nın, sarhoşluğun yaydığı vücut ısıyla gürültünün yarattığı sisi belli bir kararlılıkla geçerek ona doğru ilerleyişini izledim. Duvara karşı her zamanki yerimde sabit bir şekilde durdum, odanın her yanını görebilmemi sağlayan, her zaman çevremi kontrol edebildiğim, asla arkadan yaklaşılabilecek bir konumda olmadığım bir noktaydı. Bu Sarah için çok alışıldık bir durumdu. Üniversite arkadaşlığımız benim açıkça istediğim şeyleri onun almasıyla geçmişti: yurttaki en alt ranzayı, ardından şimdi kaldığımız dairemizdeki gömme dolaplı yatak odasını, *Anormal Psikoloji* dersindeki son boş yeri, bir butiğin vitrininde asılı kalan tek orta beden bej bluzu, o sırada giydiği kıyafeti.

Şimdi de Ethan'ı.

Ona yaklaşıp omzuna dokunuşunu izledim. Ona baktı, dostça sarılmadan önce gülümsedi. Sorun değil, diye düşündüm. *Zaten listemde yoktu.* Gerçekten yoktu. Bana göre biraz fazla iriydi, Sarah'yı göğsüne bastırırken kollarındaki kaslar şişiyordu. Eğer isteseydi onu orada tutabilir, bir boa yılanı gibi, Sarah'yı boğana kadar sıkabilirdi. Fazla popüler görünüyordu. İstediklerini elde etmeye çok alışmıştı. Her şeye sahip olmayı kendine hak gören, aniden fikrimi değiştirirsem kızacak bir adamla asla ilişkiye girmezdim.

Bu havasız evden uzaklaşmanın çaresiymiş gibi duran ön kapıya baktım, sanki sonbaharda LSU'nun serin ve berrak havasına açılıyordu. Eve asla yalnız yürümemeye özen gösterirdim ama Sarah bir süre daha orada kalacakmış gibi görünüyordu ve başka seçeneğim yoktu. Üstünde biber gazı bulunan bir anahtarlığım vardı ve evim sadece birkaç blok ötedeydi. Bir an tereddüt ettim, Sarah'nın yanına gidip veda mı etsem yoksa arkamı dönüp gitsem mi diye düşündüm. Zaten birilerinin fark edeceğinden de şüpheliydim.

Kararımı verdim, çıkmadan önce etrafa son bir kez bakmak için partinin kapısından geri dönüyordum ki bana baktıklarını fark ettim. Hem Ethan hem de Sarah bana bakıyordu. Sarah

zarif elini dudaklarına götürmüştü, Ethan ise başını hafifçe sallıyor ve gülümseyerek onun kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Kalp atışlarımın boğazıma doğru yükseldiğini hissettim; boş bardağıma baktım, umutsuzca içinde yudumlayabileceğim bir şey olmasını diledim, ellerimin iki yanımda öyle durmasının önüne geçebilirdim. Ben yerimden kıpırdayamadan Ethan bana doğru yürümeye başladı ve odada başka kimse yokmuş gibi gözlerime odaklandı. Onda beni rahatsız eden bir şey vardı ve bu, erkeklerin bana verdikleri rahatsızlıktan farklıydı; temkinli, gergin. Yarattığı gerginlik hoş ve heyecan vericiydi. Elimdeki bardağı o kadar sert kavradım ki plastiğin çatladığını duydum. Nihayet bana yaklaştığında kalm kolları kollarıma değdi, Henley gömleğinin yumuşak pamuğunu tenimde hissettim.

Gülümseyerek "Merhaba," dedi. Dişleri çok beyaz, çok düzgündü. Alışveriş merkezindeki bir mağazanın önünden geçerken yüzünüze çarpan o serin koku gibi kokuyordu. Yonca ve sandal ağacı. O zamanlar bilmiyordum ama sonraki birkaç ay boyunca bu kokuyu o kadar iyi tanıyacaktım ki vücudunun sıcaklığı gittikten çok sonra bile haftalarca yastığımın üzerinde kalacaktı. O kokuyu her yerde duyacaktım; bulunduğu yerlerde, bulunmaması gereken yerlerde.

Koluma dokunup "Demek Sarah'ın oda arkadaşısın?" dedi. "Birbirimizi sınıftan tanıyoruz."

"Evet," dedim, kalabalığın içinde kısmen kaybolmuş arkadaşşıma baktım. Otomatik olarak en kötüsünü düşündüğüm için zihnimden ona sessiz bir özür gönderdim. "Ben Chloe."

"Ethan," dedi, el sıkışmak yerine bana doğru bir içki uzattı. Aldım, ağır bardağı boş bardağımın içine kaydırdım ve çift katlı hale gelen bardaktan bir yudum aldım. "Sarah tıp okuduğundan bahsetmişti?"

"Psikoloji," dedim. "Önümüzdeki sonbaharda yüksek lisansımı burada yapmayı umuyorum, sonra da doktoramı."

"Vay canına," dedi. "Bu inanılmaz. Baksana, burası biraz gürültülü, konuşmak için sessiz bir yere geçmek ister misin?"

O anda bütün heyecanım kayboldu, onun da diğerkleri gibi olduğunun farkına varmıştım. Yine de onu yargılayamayacağımı hissediyordum. Bunu ben de yapmıştım. İnsanları kullanmıştım. Daha az yalnız hissetmek için bedenlerini kullanmıştım. Ama bu sefer farklı hissediyordum. Kabul eden taraftaydım.

“Aslında ben de tam gitmek üzereydim...”

“Bu biraz tuhaf oldu,” diye araya girerek elini kaldırdı. “Erkeklerin bunu çok söylediğini biliyorum. *Sessiz bir yerde*, mesela yatak odamda, değil mi? Kastettiğim bu değildi.”

Ben onun ne demek istediğini çözmeye çalışırken o mahcup bir şekilde gülümsedi. Kontrol listeme, kendimi fiziksel ve duygusal olarak uzun süre güvende tutmak için kullandığım o denenmiş ve doğru sisteme uymuyordu. Mükemmel gülümsemesi ve dalgalı sarı saçlarıyla onu bir yere oturtmak zordu. Bir spor salonuna hiç adım atmadan geliştirilmiş gibi görünen kolları! Onunla konuşmak bir şekilde hem güvenli hem de tehlikeli görünüyordu, tıpkı lunaparktaki hız trenine binmek ve zincirlerin tıkırtısıyla vücudunuz ileriye doğru hareket etmeye başladığında göğsünüzün geri çekildiğini hissetmek gibiydi, geri dönecek nokta çoktan arkamda kalmıştı.

“Şuraya ne dersin?”

Tezgâhının üzerinde kullanılmış bardaklar, boş bira kutuları istiflenmiş, kapısı menteşelerinden sökülmüş mutfağı işaret etti. İçerisi boş sayılırdı. Konuşmak için yeterince sessiz, güvende hissetmek için yeterince görünürdü. Başımı salladım ve beni kalabalık koridordan geçirip floresanla aydınlatılmış odaya sokmasına izin verdim. Bir havlu aldı ve tezgâhı temizledi, sırtarak iki kez sildi. Tezgâha doğru yürüdüm ve yaslandım, ellerimi yüzeye koydum ve kendimi yukarı çekip ayaklarım havada sallanacak şekilde oturdum. Yanıma oturdu, plastik bardağını benimkine dayadı. İkimiz de birer yudum aldık ve plastiğin üstünden birbirimize baktık.

Ve sonraki dört saat boyunca orada oturduk.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Doktor Davis, soruya cevap verir misiniz lütfen?”

Başımı kaldırıp Dedektif Thomas’a baktım. Gözlerimi kırpıştırarak anılarımı unutmaya çalışıyordum. Tezgâhın üzerine dökülen içeceklerin ellerimde bıraktığı yapışkanlığı, saatlerce hareketsiz oturmaktan bacaklarımda oluşan karıncalanmayı hâlâ hissedebiliyordum. Sohbeta dalmıştım. O harap eski mutfağın dışındaki dünyadan uzaktaydım. Partinin gürültüsü, geride sadece biz kaldığımızdan çoktan kaybolup gitmişti. Karanlıkta sessiz bir yürüyüş yapmıştık, sonbahar rüzgârı kampüsteki ağaçların arasından süzülürken Ethan’ın parmağı hafifçe benimkine dolanmıştı. Beni kaldırımdan daireme kadar götürmüş, ön kapının kilidini açıp ona iyi geceler dilemek için el sallayana kadar sokağın köşesinde beklemişti.

Sessizce “Evet,” dedim. “Evet, Ethan Walker’ı tanıyorum. Ama bunu zaten biliyorsun gibi geliyor.” Boğazımdaki düğüm daha da sertleşmişti.

“Bana onun hakkında ne anlatabilirsiniz?”

“Üniversitedeyken erkek arkadaşımdı. Sekiz ay çıkmıştık.”

“Peki neden ayrıldınız?”

“Üniversitedeydik,” diye tekrarladım. “O kadar da ciddi değildi. Sadece yürümedi.”

“Ben öyle duymadım.”

Ona ters ters baktım, göğsümde kaynayan nefret beni bir an için ürküttü. Belli ki cevabı zaten biliyordu. Sadece benden duymak istiyordu.

Dedektif Thomas, "Neden bana tüm hikâyeyi kendi cümlelerinle anlatmıyorsunuz?" dedi. "En baştan başla."

Ofis kapısının üzerinde asılı saate bakarak iç çektim. İlk hastamın gelmesine on beş dakika vardı. Bu hikâyeyi daha önce yüzlerce kez anlatmışım, kayıtlara bakabileceğini, muhtemelen aynı şeyleri anlattığım bir ses kaydını dinleyebileceğini biliyordum ama hastam geldiğinde bu adamın ofisimden gitmiş olmasını da umutsuzca istiyordum.

"Dediğim gibi Ethan ve ben sekiz ay çıktık. O benim ilk gerçek erkek arkadaşım ve çok çabuk yakınlaştık. İki genç için çok hızlı. Sürekli bizim evdeydi, neredeyse her gece. Ama o yazın başında, dersler bittikten hemen sonra uzaklaşmaya başladı. Tam da o sıralarda oda arkadaşım Sarah kayboldu."

"Bu durum kayıp vakası olarak rapor edildi mi?"

"Hayır," dedim. "Sarah aklıma eseni yapan biriydi, özgür ruhlu. Hafta sonu gezilerine ve bu tür şeylere çıkmasıyla bilinirdi ama bu konuda bir şeyler bana doğru gelmiyordu. Üç gün ondan haber alamayınca endişelenmeye başladım."

"Bu normal görünüyor," dedi Dedektif Thomas. "Polise gittiniz mi?"

Kulağa nasıl geldiğini bildiğim için tekrar, "Hayır," dedim. "Unutmayın, bu 2009 yılında oldu. İnsanlar cep telefonlarına bugünkü gibi bağlı değillerdi. Kendime belki de son dakikada bir seyahate çıkmış ve telefonunu geride bırakmış olabileceğini söylemeye çalıştım ama sonra Ethan'ın tuhaf davranmaya başladığını fark ettim."

"Nasıl tuhaf?"

"Ne zaman Sarah'dan bahsetsem telaşlanıyordu. Biraz saçmalardı ve konuyu değiştirirdi. Gittiğinden endişelenmiş gibi bile görünmüyordu, sadece nerede olabileceğine dair belirsiz fikirler ortaya atıyordu. 'Yaz tatilindeyiz, belki ailesini ziyarette gitmiştir,' gibi şeyler söylüyordu ama ailesini arayıp emin olmak istediğimi söylediğimde bana aşırı tepki verdiğimi ve

başkalarının işine burnumu sokmamam gerektiğini söyledi. Davranışlarından, kızın bulunmasını istemediğini düşünmeye başladım.”

Dedektif Thomas bana doğru başını salladı; tüm bunları karakoldaki kayıttan gerçekten daha önce duyup duymadığını merak ediyordum ama yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Bir gün odasına girdim ve nereye gittiğine dair bir ipucu ya da başka bir şey bulabilir miyim diye etrafı kurcalamaya başladım. Bir not ya da ne bileyim başka bir şey bulabilir miyim diye baktım.”

Yatak odasının kapısını tek parmağımla iterek açtım. Kapının gıcirtısını duyduğum an hâlâ çok canlıydı. Söylenmemiş bir kuralı çiğniyormuşum gibi sessiz adımlarla içeri girmiştım. Her an içeri dalıp beni çamaşırlarını karıştırırken ya da günlüğünü okurken yakalayabilirmiş gibi tedirgindim.

“Yorganını kaldırdım ve yatağında bir kan lekesi olduğunu fark ettim,” diye devam ettim. “Büyük bir lekeydi.”

Hâlâ çok net görebiliyordum. Kan. Sarah’nın kanı. Yatağının neredeyse yarısını kaplayan leke artık parlaklığını yitirmiş, yanık, paslı bir kırmızıya dönmüştü. Elimi içine soktuğumu, derinlerde bir yerden sızan nemi hissettiğimi hatırladım. Parmak uçlarımdaki kırmızı lekeler hâlâ ıslaktı, hâlâ tazeydi.

“Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama yatağında Ethan’ın kokusunu alabiliyordum,” dedim. “Çok... farklı bir kokusu vardı.”

“Eminim hemen polise gitmişsinizdir.”

“Hayır. Hayır gitmedim. Gitmem gerekirdi ama...” Durdum, kendimi topladım. Bunu doğru ifade etmek zorundaydım. “Polise gitmeden önce bunun bir cinayet olduğundan kesinlikle emin olmak istedim. Adımdan, geçişinden kaçmak için Baton Rouge’a yeni taşınmıştım. Polisin bunu tekrar su yüzüne çıkarmasını istemedim. Sonunda ulaştığım o normal hayatı kaybetmek istemedim.”

Başını salladı, bakışları beni yargılıyordu.

"Ama tıpkı Lena'yı evime davet ettiğim ve babamla tanıştırdığım gibi Sarah ve Ethan için de aynı şeyleri hissetmeye başlamıştım," diye devam ettim. "Ethan'a dairemizin anahtarını vermiştim. Lena şimdi ortadan kaybolmuştu ve başının dertte olduğunu hissediyordum. Eğer Ethan'ın bununla bir ilgisi varsa bunu anlamak için elimden gelen her şeyi yapmak zorunda olduğumu hissediyordum. Kendimi sorumlu hissetmeye başlamıştım."

"Tamam," dedi. "Sonra ne oldu?"

"Ethan o hafta benden ayrıldı. Birdenbire oldu. Hiç beklemiyordum ama bunu tam da Sarah'nın kaybolduğu sırada yapmasının bir kanıt olduğunu düşündüm. Bir şeyler sakladığının kanıtı. Bana birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağını, ailesinin evine gidip *her şeyi gözden geçireceğini* söyledi. Ben de onun evine girmeye karar verdim."

Dedektif Thomas kaşlarını kaldırdı, o tekrar sözümü kesmeden önce konuşmaya devam etmek için kendimi zorladım.

"Polise götürebileceğim kanıtlar bulabileceğimi düşündüm," dedim. Aklıma babamın dolabındaki mücevher kutusu geldi, inkâr edilmesi imkânsız bir kanıtın somutlaşmış haliydi. "Babamın cinayetlerinden kanıtın çok önemli olduğunu öğrenmiştim, kanıt olmadan sadece şüphe olurdu. Tutuklama yapmak ya da bir suçlamayı ciddiye almak için kanıt gereklidir. Tam olarak ne bulmayı umuyordum bilmiyorum. Sadece elle tutulur bir şey. Delirmediğimi hissettirecek bir şey."

Kendi sözcük seçimimden (delirmek) hafifçe irkildim ve devam ettim.

"Kilitli olmadığını bildiğim bir pencereden içeri girdim ve etrafa bakmaya başladım. Ama çok geçmeden yatak odasından gelen bir ses duydum ve evde olduğunu anladım."

"Peki yatak odasına girdiğinde ne buldun?"

"O da oradaydı," dedim, hatırlayınca yanaklarım kızardı. "Sarah da oradaydı."

O anda, Ethan'ın yatak odasının kapısında durmuş, ona ve yırtık pırtık çarşafa dolanmış Sarah'ya bakarken, tanıştığımız geceyi, o partideki sarılmalarını hatırladım. Sarah'nın elini dudaklarına götürdüğünü ve Ethan'ın onun kulağına bir şeyler fısıldadığını hatırladım. Ethan ve Sarah birbirlerini smıftan tanıyorlardı, bu kadarı doğrudu. Ama daha sonra ilişkilerinin bundan ibaret olmadığını öğrenecektim. Bir önceki yıl birliktymişler ve birkaç ay çıktıktan sonra benden habersiz tekrar başlamışlar. Sarah hakkında haklı olduğum ortaya çıkmıştı. Her zaman benim istediğimi elimden alırdı. Bizi tanıştırmak onun için bir oyundu, kendini Ethan'm önüne atıp, sonra da üzerine çullanıp onu geri almanın ve benden daha iyi olduğunu bir kez daha kanıtlamanın bir yoluydu.

"Peki senin böyle içeri dalmana ne tepki verdi? Dairesine zorla girmene?"

"Açıkcası çok iyi değildi," dedim. "Bana bağırmaya başladı, aylardır benden ayrılmaya çalıştığını ama benim yapışkan olduğumu söyledi. Dinlemeyi reddettim. Beni dairemine giren çılgın eski kız arkadaşı olarak resmetti... ve uzaklaştırma kararı çıkarttı."

"Peki, Sarah'nın yatağındaki kan lekesi?"

Sıradan ve duygusuz bir biçimde, "Görünüşe göre kazara hamile kalmış," dedim. "Ama düşük yapmış. Bu konuda oldukça üzgündü ve bunu bir sır olarak saklamak istedi. Öncelikle kimsenin hamile kaldığını bilmesini istemiyordu ama özellikle de ev arkadaşının erkek arkadaşından olduğunu bilmelerini istemiyordu. Bir haftadır Ethan'm daireminde saklanıyor ve bunu atlatmaya çalışıyordu. Bu yüzden Ethan telaşa kapılmamı ve ailesini aramamı ya da Tanrı korusun, kayıp ihbarında bulunmamı istememişti."

Dedektif Thomas iç çektiğinde, ağız gargarasıyla sarhoş olmaya çalıştığı için azarlanan bir ergen gibi aptal hissetmekten kendimi alıkoyamadım. Kızgın değildim, hayal kırıklığına

uğramıştım. Bir şey söylemesini bekliyordum, herhangi bir şey, ama onun yerine bana doğru bakmaya devam ediyor, sorgulayan gözlerle beni inceliyordu.

“Neden bana bu hikâyeyi anlattırıyorsunuz?” diye sordum. Daha önceki kızgınlığım azalmıştı. “Belli ki zaten biliyorsunuz. Bu davayla ne ilgisi var?”

Bana doğru bir adım attı, “Çünkü bu anıyı anlatmanın benim gördüklerimi senin de görmene yardımcı olacağını umuyordum,” dedi. “Hayatınızda hep sevdiğiniz insanlar tarafından incitildiniz. Güvendiğiniz insanlar tarafından. Erkeklerle karşı doğuştan gelen bir güvensizliğiniz var, bu çok açık. Babanın yaptıklarından sonra sizi kim suçlayabilir? Ama erkek arkadaşınızın günün her dakikasında ne yaptığını bilmemeniz onun bir katil olduğu anlamına gelmez. Bunu zor yoldan öğrendiniz.”

Aklıma hemen Daniel, ne yaptığını merak ettiğim erkek arkadaşım (hayır nişanlım) geldi. Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Aklımda biriken şüpheleri, bu hafta sonu için yaptığım planları düşündüm. Ethan’ın dairesinin camını kırmaktan farklı olmayan planlardı. Bu bir mahremiyet ihlaliydi. Günlüğünü okumak gibi bir şeydi. Gözlerim ayaklarımın dibinde duran, fermuarı çekilmiş ve hazırda bekleyen spor çantaya kaydı.

Dedektif, “Bert Rhodes’a güvenmemeniz de onun cinayet işleyebileceği anlamına gelmez,” diye devam etti. “Bu sizde alışkanlık haline gelmiş; sizi ilgilendirmeyen çatışmalara burunuzu sokmak, gizemi çözmeye ve kahraman olmaya çalışmak. Bunu neden yaptığınızı anlıyorum, babanızı parmaklıklar ardına koyan kahraman sizdiniz. Bunun bir görev olduğunu hissediyorsunuz. Ama artık buna bir son vermeniz gerektiğini söylemek için buradayım.”

Bu sözleri bir hafta içinde ikinci kez duyuyordum; öncekini mutfağımda, gözleri haplarıma takılan Cooper’dan duymuştum.

Bunu neden yaptığımı biliyorum. Keşke dursan.

"Hiçbir şeye burnumu sokmuyorum," dedim, parmaklarım avuçlarımin derinliklerine gömülüydü. "Kahraman olmaya çalışmıyorum. Yardımcı olmaya çalışıyorum. Size bir ipucu vermeye çalışıyorum."

Dedektif Thomas, "Yanlış ipucu hiç ipucu olmamasından daha kötüdür," dedi. "Bu adam için bir haftaya yakın zaman harcadık. Başka biri için harcayabileceğimiz bir hafta. Şimdi, burada kötü niyetli olduğunuza inanmıyorum, en iyi olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmaya çalıştığınıza inanıyorum, ama fikrimi sorarsanız bence yardım almayı düşünmelisiniz." Cooper'm yalvaran sesi zihnimde tekrar canlandı.

Yardım al.

Gözlerimi onunkilere diktim, "Ben bir psikoloğum," dedim. Cooper'a söylediğim sözleri tekrarlardım; yetişkin hayatım boyunca kendi zihnimde tekrarladığım sözlerdi. "Kendime nasıl yardım edeceğimi biliyorum."

Odaya bir sessizlik çöktü, kulağını kapalı kapıya dayamış olan Melissa'nın nefes alışını duyabiliyordum. Konuşmalarımızı dinlediğinden emindim. Bir sonraki hastam da öyle, muhtemelen şu anda dışarıda bekleme odasında oturuyordu. Bir dedektifin psikoloğuna yardıma ihtiyacı olduğunu söylediğini duyduğunda gözlerinin açıldığım hayal edebiliyordum.

"Ethan Walker'ın uzaklaştırma kararı, siz onun dairesine girdikten sonra çıkarttığı karar. Üniversitede bazı madde bağımlılığı problemlerinizi olduğundan bahsetmiş. Reçeteli Diazepam'ı alkolle karıştırarak dikkatsizce kullanmışsınız."

"Artık öyle bir şey yapmıyorum," dedim. Hap çekmecem bacağıma çarpıyordu.

Saçında yoğun Diazepam kalıntısı bulduk.

"Eminim bu ilaçların oldukça ciddi yan etkileri olabileceğini biliyorsunuzdur. Paranoya, kafa karışıklığı. Gerçekle hayali ayırmayı zorlaştırabilir."

Bazen neyin gerçek olup neyin olmadığını belirlemek benim için zor oluyor.

"Herhangi bir reçeteli ilaç almıyorum," dedim. Tam anlamıyla yalan sayılmazdı. "Paranoyak değilim, kafam karışık değil. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Tamam." Dedektif Thomas başını salladı. Benim için üzüldüğünü hissettim; bana acıyordu, bu da beni bir daha asla ciddiye almayacağı anlamına geliyordu. Kendimi daha önce hissettiğimden daha yalnız hissetmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim ama hissediyordum. Çok yalnızdım. "Peki, tamam. Sanırım söyleyeceklerimizi söyledik."

"Evet, sanırım öyle."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi, kapıya doğru yürüdü. Kapı koluna uzanırken durdu, tekrar arkasını döndü. "Bir şey daha var."

Kaşlarımı kaldırdım, devam etmesi için sessiz bir işaret verdim.

"Eğer sizi başka suç mahallerinde görürsek ceza almanız söz konusu olabilir. Kanıtlarla oynamak suçtur."

"Ne?" Çok şaşırmıştım. "Ne demek oynamak?"

Cümlemin ortasında sustum, neden bahsettiğini anlıyordum. Cypress Mezarlığı. Aubrey'nin küpesi. Memurun onu avucumdan çekip alması.

Çok tanıdık geliyorsunuz ama bir türlü çıkaramıyorum. Daha önce tanışmış mıydık?

"Memur Doyle sizi ofisinize girdiğimiz anda Aubrey Gravino'nun suç mahallinde gördüğünü hatırladı. Bize bir şey söyleyecek misiniz diye bekledik. Orada olduğunuzdan bahsedip bahsetmeyeceğinizi merak ettik. Bu oldukça büyük bir tesadüf." Yutkundum, hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim.

"Ama söylemediniz. Bir şey hatırladığınız için karakola geldiğinizde ben de bana bunu söyleyeceğinizi düşünmüştüm ama onun yerine, bir taklitçi teoriniz vardı. Çalıntı takılar. Bert

Rhodes. Bana Lacey'nin cesedini görmenin bu teorinin katalizörü olduğunu söylediniz. Ama bu aklıma yatmadı, çünkü Memur Doyle'un sizi o küpeyi tutarken görmesinden sonraydı. Hiç mantıklı gelmedi."

Dedektif Thomas'ın ofisindeki o öğleden sonrayı, bana nasıl tedirgin ve inanmadığını belli eden bir ifadeyle baktığını düşündüm.

"Aubrey'nin küpesini nasıl almış olabilirim?" diye sordum. "Eğer gerçekten onu oraya benim yerleştirdiğimi düşünüyorsanız bu benim..."

Durdum, sözcükleri söyleyemedim. Bütün bunlarla bir ilgim olduğunu düşünmesi mümkün değildi.

"Etrafta dolaşan farklı teoriler var." Serçe parmağıyla dişlerini karıştırırken "Ama üzerinde DNA'sının olmadığını söyleyebilirim. Hiçbir yerde. Sadece sizinki vardı," dedi.

"Ne demeye çalışıyorsunuz?"

"O küpenin oraya nasıl ya da neden geldiğini kanıtlayamayacağımızı söylüyorum. Ama tüm bunları birbirine bağlayan ortak nokta sizsiniz. O yüzden kendinizi olduğunuzdan daha fazla şüpheli göstermeyin."

Aubrey'nin kolyesini evimde bir yerde saklı bulsam bile, polisin bana asla inanmayacağını anladım. Belli ki onları belli bir yöne çekmek için kanıt yerleştirdiğimi, temelsiz fikirlerimden birini daha kanıtlamak için umutsuz bir girişimde bulunduğumu, suçu hayatımdaki bir başka güvenilirme adama attığımı düşünüyorlardı. Ya da daha kötüsü, benim bu işle bir ilgim olduğundan şüpheleniyorlardı. Ben, Lacey'yi canlı gören son kişiydim. Aubrey'nin küpesini bulan ilk kişiydim. Ben, Dick Davis'in yaşayan, nefes alan DNA'sıydım. Bir canavarın yumurtasından çıkmıştım.

"Tamam," dedim. Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Açıklamaya çalışmanın da. Dedektif Thomas'ın cevabımdan memnun bir şekilde tekrar başım sallayışım ve arkasını dönüp ofisimin kapısının ardında kayboluşunu izledim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sabahın geri kalanı şaşkınlıkla geçti. Arka arkaya üç randevum vardı, hiçbirini net hatırlayamıyordum. Bilgisayarımın masaüstündeki küçük simgelere ilk kez memnuniyetle bakıyordum; daha sonra dikkatim daha az dağıldığında, daha az meşgul olduğumda, geri dönüp kayıtlarımı dinleyebilirdim. Görüşmelerimde benim tarafımdan geldiğine emin olduğum, gerçek sorular sormak yerine sarf ettiğim duygusuz mırıldanmaları, gözlerim yeniden odaklanmadan ve nerede olduğumu, ne yaptığımı hatırlamadan önce uzayıp giden sessizlikleri düşünüp utandım. Dedektif Thomas dışarı çıktığında ilk randevum bekleme odasındaydı. Sonunda sandalyeden kalkıp lobiye doğru yürüdüğümde yüzündeki ifadeyi görmüştüm; gözleri ofisime gelmek mi yoksa kalkıp gitmek mi istediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi benden kapıya doğru kaymıştı.

Saat 12.02'de masamdan kalktım, çok hevesli görünmek istemiyordum, spor çantamı aldım, bilgisayarımı kapattım, masamın çekmecesini açıp parmaklarımı hap denizinin üzerinde gezdirdim. Köşede duran Diazepam'a baktım ama vazgeçtim, onun yerine her ihtimale karşı bir şişe Xanax aldım, çekmeceyi kapatıp Melissa'nın yanından aceleyle geçtim ve çıkarken kapıyı kilitlemesini söyledim.

Ayağa kalkarken "Pazartesi döneceksin, değil mi?" diye sordu.

Arkamı dönüp gülümsemeye çalışarak "Evet, pazartesi," dedim. "Biraz düğün alışverişi yapacağım. Son dakika işlerini hallediyorum."

Beni dikkatle süzdü, "Doğru," dedi. "New Orleans'ta. Söylemiştin."

"Evet." Söyleyecek başka bir şey, normal bir şey bulmaya çalışıyordum ama aramızdaki sessizlik garip ve rahatsız edici bir şekilde uzayıp gidiyordu. "Tamam, eğer başka bir şey varsa..."

Tırnaklarına bakarak "Chloe," dedi. Melissa ofiste asla ilk adımı kullanmazdı, kişisel ve profesyonel sınırları her zaman belli bir seviyede tutardı. Bana söyleyeceği şey kişisel olmalıydı. "Her şey yolunda mı? İyi misin?"

Yine gülümseyerek "Her şey yolunda," dedim. "İyiyim Melissa. Yani hastamm öldürülmesi ve bir ay sonraki düğünüm dışında."

Acınası şaka girişimime gülmeye çalıştım ama ağzımdan boğuk bir ses çıktı. Öksürerek örtmeye çalıştım. Melissa gülümsemiyordu.

"Son zamanlarda çok stresliyim," dedim. Bu ona uzun zamandır söylediğim ilk dürüst şeydi. "Bir molaya ihtiyacım var. Akıl sağlığı molası."

Tedirgin bir yüzle "Tamam," dedi. "Peki ya o dedektif?"

"Sadece Lacey hakkında bazı sorular soruyordu, hepsi bu. Onu canlı gören son kişi bendim. Tek tanıkları benim, belli ki şu anda ellerinde fazla bir şey yok."

Bu sefer kendinden daha emin bir şekilde, "Peâlâ," dedi. "İyi tatiller. Umarım yenilenmiş olarak geri dönersin."

Arabama doğru yürüdüm, spor çantamı önemsiz bir posta gibi yolcu koltuğuna atıp sürücü koltuğuna geçtim, motoru çalıştırdım. Sonra telefonumu çıkarıp rehberime girdim ve bir mesaj yazdım.

Yoldayım.

Motel yakınlardaydı, ofisimden sadece kırk beş dakika mesafedeydi. Melissa'ya takvimimi boşaltmasını söyledikten hemen sonra, pazartesi günü oda ayırtmıştım. Google'da bulabildiğim üç yıldızdan fazla puanı olan ilk ucuz moteli seçmiştim. Nakit

ödemek istiyordum ve zaten odada fazla zaman geçirmeyeceğimi biliyordum. Otoparka girdim, lobiye yürüdüm, anahtarımı alırken görevliyle havadan sudan konuşmaktan kaçındım.

Anahtarı önümde sallayarak "On iki numaralı oda," dedi. Anahtarı alırken bir şey için özür diliyormuşum gibi ona belli belirsiz gülümsedim. "Buz makinesinin hemen yanındasın, şanslısın."

Kapının kilidini açarken telefonumun cebimde titrediğini hissettim. Çıkarıp mesajı okudum: *Buradayım*. Çantamı tek kişilik yatağa atmadan önce oda numarasını içeren bir mesaj yolladım. Sonra odaya göz gezdirdim.

Sadece otoyol motellerinde görülen tarzda floresanla aydınlatılmış kasvetli bir yerdi. Yatağın üzerine eğri büğrü asılmış seri üretim sahil manzarası resmi, yastığının üzerine özenle yerleştirilmiş ama parmaklarımın arasında hemen ezilen yumuşacık çikolata ile dekor oluşturma çabaları mekânı daha da hüzünlü kılıyordu. Komodine baktım, çekmeceyi açtım. İçinde kapağı yırtılmış bir İncil vardı. Banyoya girip yüzümü yıkadıktan sonra saçlarımı topuz yaptığım sırada kapı çalındı. Yavaşça nefes verdim, aynada kendime son bir kez baktım, sert ışıktaki daha da büyümüş gibi görünen gözaltı torbalarımı görmezden gelmeye çalıştım. Işığı kapatıp kapıya doğru yürüdüm, kapalı perdelerin dışında bir karaltı vardı. Kapı kolunu sıkıca kavradım, kapıyı açtım.

Aaron, elleri cebinde eşikte duruyordu. Huzursuz görünüyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Ortamı yumuşatmak, dikkatleri Baton Rouge'un kenar mahallelerindeki sıradan bir motel odasında bulduğumuz gerçeğinden uzaklaştırmak için gülümsemeye çalıştım. Ona neden burada olduğunu, gerçekte ne yaptığımızı söylememiştim. Ona, mahalleme bir saatlik mesafede olmamıza rağmen, neden bu gece kendi evimde kalamadığımı söylememiştim. Pazartesi günü onu aradığımda söylediğim tek şey, görmezden gelmek istemeyeceği bir ipucum

olduğuydu. Bu ipucunu takip etmek için onun yardımına ihtiyacım vardı.

Kapıya yaslanıp "Selam," dedim. Kapı vücut ağırlığımla gıcırdayınca, doğrulup kollarımı kavuşturdum. "Geldiğin için teşekkürler. Çantamı alayım."

İçeri girmesini işaret ettiğimde kapının eşiğinden içeriye çekingen bir şekilde adımını attı, etrafına bakındı, yeni evimden etkilenmiş benzemiyordu. Geçen hafta sonu ondan Bert Rhodes'a bakmasını istediğimden beri neredeyse hiç konuşmamıştık ve bir ömür önceymiş gibi uzak görünüyordu. Bert'le yaşadığım yüzleşmeden, karakola gidişimden ve ardından Dedektif Thomas'ın bana soruşturmadan uzak durma uyarısı (şu anda yaptığımın tam aksine) yaptığından haberi yoktu. Ayrıca şüphelerimin Bert Rhodes'dan nişanlıma kaydığını ve teorimin doğruluğunu kanıtlamak için ondan yardım istediğimi de bilmiyordu.

"Hikâye nasıl gidiyor?" Benden daha fazla bir şey ortaya çıkarıp çıkaramadığını gerçekten merak ediyordum.

"Editörüm bir şeyler bulmam için bana önümüzdeki hafta sonuna kadar süre verdi," dedi ve gıcırdayan yatağın kenarına oturdu.

"Aksi takdirde eve eli boş dönmemin vakti geldi demektir."

"Eli boş mu?"

"Doğru."

"Ama bunca yolu geldin. Peki ya teorin? Taklitçi?"

Aaron omuz silkti.

"Hâlâ inanıyorum," dedi. Tırnağıyla yorganın dikişini karıştırırken "Ama dürüst olmak gerekirse hiçbir yere varamıyorum," diye ekledi.

"Belki ben yardımcı olabilirim."

Yatağa doğru yürüdüm, yanına oturdum, yatağın eğimi bedenlerimizi birbirine yaklaştırdı.

"Peki bu nasıl oldu? Senin şu gizemli ipucunla bir ilgisi var mı?"

Ellerime baktım. Yanıtımı dikkatli bir dille ifade etmek zorundaydım, sadece Aaron'un bilmesi gereken bilgileri vermiydim.

"Dianne adında bir kadınla konuşacağız," dedim. "Kızı babamın cinayetleri sırasında kaybolmuş, yine genç ve çekici bir kız, tıpkı onun kurbanları gibi cesedi bulunamamış."

"Tamam ama baban onun cinayetini asla itiraf etmedi, değil mi? Sadece altı kişiyi miydi?"

"Hayır etmedi," dedim. "Ve ona ait bir takı da çıkmadı. Kız pek kalıba uymuyor... ama onu kaçıran kişi bulunamadığına göre bence araştırmaya değer. Belki de taklitçi o olabilir diye düşündüm. Her kimse. Belki de babamın işlediği suçları düşündüğümüzden çok daha önce taklit etmeye başlamıştı, hatta belki de işlenirken. Bir süreliğine karanlıkta kaldı ve şimdi, yirminci yıldönümünde tekrar ortaya çıkıyor olabilir."

Aaron bana baktı, böyle yarım yamalak bir ipucuyla onu buraya kadar getirdiğim için aşağılandığını düşünerek, ayağa kalkıp gideceğini sanmıştım. Ama bunun yerine ellerini bacaklarına vurdu ve içe çöken yataktan kalkmadan önce yüksek sesle nefes verdi.

"Peki, tamam," diyerek kalkmama yardım etmek için elini uzattı Hikâyeme gerçekten inanıp inanmadığımı, beni körü körüne takip edecek kadar çaresiz olup olmadığını ya da sadece beni mutlu etmek için mi böyle davrandığını anlayamadım. Her iki durumda da ona minnettardım. "Hadi gidip Dianne'le konuşalım."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Ben telefonumdan yol tarifine bakarken Aaron arabayı sürüyor ve bizi yavaş yavaş şehrin orta sınıf modüler evlerinden Baton Rouge'un derinliklerine, zar zor tanınan harap bir köşesine götürüyordu. Bu o kadar yavaş oluyordu ki farkına bile varamıyordum; bir dakika önce şişme havuzda su sıçratan bir çocuğa bakarken (annesi ayaklarını ıslatmış, elinde limonata, telefonuyla oyalanıyor) bir dakika sonra çöp poşetleri ve birayla dolu bir alışveriş arabasını iten iskelet gibi bir kadın görüyordum. Evler artık harabeye dönmüştü, pencerelerdeki parmaklıkların boyları soyuluyordu. Bir süre sonra uzun, çakıllı bir yola saptı. Sonunda, plastik dış cephe kaplamasına 375 kapı numarası iliştirilmiş iki katlı bir ev gördüm ve Aaron'a kenara çekmesini işaret ettim.

"Geldik," diyerek emniyet kemerimi açtım. Dikiz aynasından kendime bir kez daha baktım, motelden ayrılmadan önce taktığım kalın okuma gözlükleri yüzümü kısmen gizliyordu. Kılık değiştirmek için bir çift gözlük takınca kendimi karikatür gibi hissettim. Kötü bir filmde çıkmış gibiydim. Dianne'in benim bir fotoğrafımı gördüğünü hiç sanmıyordum ama bundan emin olamazdım. Bu nedenle kendimi farklı göstermeyi ve konuşmanın çoğunu Aaron'un yapmasını istedim.

"Pekâlâ, planımız neydi?"

"Kapıyı çalacağız, ona Aubrey Gravino ve Lacey Deckler'in ölümlerini araştırdığımızı söyleyeceğiz," dedim. "Belki ona kimlik gösterirsin. Resmi görünsün."

"Tamam."

"Ona kızının yirmi yıl önce kaçırıldığını ve onu kaçıranın hiç yakalanmadığını bildiğimizi söyle. Kızının davası hakkında bize bir şey söyleyip söyleyemeyeceğini sorarsın."

Aaron soru sormadan başını salladı, arka koltuktan bilgisayar çantasını alıp kucağına koydu. Gergin görünüyordu ama bunu belli etmek istemediği açıktı.

"Peki sen kimsin?"

Arabadan inip kapıyı iterek kapatırken "İş arkadaşınım," dedim.

Eve doğru yürüdüm, havada ağır bir sigara kokusu vardı. Yeni yakılmış gibi kokmuyordu, biri az önce dışarıdaymış da yemekten önce gizlice sigara içiyormuş gibiydi. Koku ortama sinmişti, sanki zaman ayarlı bir oda spreyinden küçük nefesler halinde püskürüyordu ve kıyafetlere sızan, hiç çıkmayacak bir kokuydu. Verandanın önündeki merdivenlerden çıkarken Aaron'ın arabanın kapısını çarparak arkamdan aceleyle geldiğini duydum. Arkamı döndüm ve yüzümde, "hazır mısın" diye soran bir ifadeyle ona baktım. Aaron önce başını hafifçe eğerek onayladı, sonra da yumruğunu kaldırıp kapıya iki kez vurdu. İçeriden yüksek perdeden ve cırtlak bir kadm sesi yükseldi.

"Kim o?"

Aaron bana bakınca bu kez de ben kapıya vurdum. Kapı açıldığında kolum hâlâ havadaydı, yaşlı görünümlü bir kadın kirli bir sinekliğin arkasından bize bakıyordu. Ağa sıkışmış ölü bir sinek duruyordu.

"Ne var?" dedi. "Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?"

"Adım Aaron Jansen. *The New York Times* muhabiriyim." Aaron gömleğine baktı, yakasına iliştirilmiş basın kartını işaret etti. "Size birkaç soru sorabilir miyim diye merak ediyordum."

Kadın, "Ne muhabiri?" diye sorduktan sonra bakışlarını Aaron'dan bana çevirdi. Alnu buruş buruştu, burnunun sağında koyu mavi bir gölge vardı. Gözlerinin beyazı jelatin gibi donuk,

tutkal gibi sarı renkli ve kıvamlıydı. Gözyaşı kanalları bile havadaki nikotinden kurtulamamışa benziyordu. "Gazeteci misiniz?"

Bir an için beni tanımasından korktum. Kim olduğumu anlayabilirdi. Ama bakışları benimkilere yerleşir yerleşmez Aaron'a kaydı, gözlerini kısarak gömleğindeki kimliğe baktı.

"Evet hanımefendi," dedi Aaron. "Aubrey Gravino ve Lacey Deckler'ın ölümleri hakkında bir haber yazıyorum ve sizin de yirmi yıl önce kızınızı kaybettiğinizi öğrendim. Kaybolan ve asla bulunamayan bir kız."

Gözlerim kadını tarıyordu, yüz hatlarındaki yorgunluk, sanki dünyadaki hiçbir insana güvenmediği duygusu yaratıyordu. Onu baştan aşağı incelemeye başladım. Giydiği yırtık pırtık, büyük beden kıyafetlerinin kolları mikroskobik güve delikleriyle kaplıydı. Romatizmalı başparmakları kalın ve çarpıktı, kırmızı ve mor izler kollarına yayılmıştı. Neredeyse küçük parmak izlerini bile seçebiliyordum ve o anda gözünün altındaki gölgenin aslında bir gölge olmadığını fark ettim. Bu bir çürüktü. Boğazımı temizleyerek dikkatini Aaron'dan kendime çektim.

"Size birkaç soru sormak istiyoruz," dedim. "Kızınız hakkında. Ona ne olduğunu öğrenmek en az Aubrey ve Lacey'ye ne olduğunu öğrenmek kadar önemli, bunca yıl sonra bile. Bize yardımcı olabileceğinizi umuyorduk. Ben öyle düşünmüştüm"

Kadın arkasına bakmadan önce tekrar bana baktı ve yenilgiye uğramış gibi iç çekti.

"Tamam," dedi, kapıyı iterek açtı, içeri girmemizi işaret etti. "Ama çabuk olun. Eşim eve gelmeden önce gitmenizi istiyorum."

İçeri girdiğimizde evin pisliği tüm duyularımı bastırdı; her yerde, her odanın köşesinde çöp yığınları vardı. Yemek artıklarından kararmış kâğıt tabaklar yerde kuleler oluşturuyor, ketçap ve yağ lekeli hazır yemek poşetlerinin etrafında sinekler uçuşuyordu. Kanepenin kenarında uyuz bir kedi oturuyordu, tüyleri keçe gibi olmuştu; kadın kediyi eliyle itti, kedi ciyaklayarak yere atladı.

Kanepeyi işaret ederek "Oturun," dedi. Aaron ve ben kısa bir süre birbirimize baktıktan sonra gözlerimizi kanepeye çevirdik, dergilerin ve kirli kıyafetlerin altından görünen kumaş parçasında kendimize oturabileceğimiz bir yer bulmaya çalıştık. Ben dergi yığınının üzerine oturmaya karar verdim, ağırlığının altında kalan kâğıtlar normalden yüksek bir çıtırtı çıkardı. Kadın sehpanın karşısındaki koltuğa oturup sehpanın üzerinden bir sigara paketi aldı. Her yerde sigara paketleri vardı, odanın her tarafına saçılmışlardı. İnce, ıslak dudaklarıyla paketten bir tane sigara çekti. Bir çakmak kaptı ve sigarayı çakmağın alevine yaklaştırdı, dumanı bize doğru üflemeden önce derin bir nefes çekti. "Peki, ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Aaron çantasından bir not defteri çıkarıp temiz bir sayfa çevirdi ve kalemini birkaç kez bacağına vurarak açtı. "Dianne, kayıtlara geçmesi için bize tam adını söyleyerek başlayabilir misin?" dedi. "Sonra kızının kaybolması konusuna girebiliriz."

"Tamam." İç çekti, sigarasından derin bir nefes aldı. Nefesini verdiğiğinde, pencereden dışarı bakan gözlerinin uzaklara daldığını fark ettim. "Adım Dianne Briggs. Kızımın adı da Sophie. Yirmi yıl önce kayboldu."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

“Sophie hakkında bize ne anlatabilirsin?”

Dianne benim varlığımı tamamen unutmuş gibi olduğum yöne baktı. Müstakbel kaymvalidemle bu şekilde tanışmam hiç doğru gelmiyordu. Belli ki kim olduğum hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve ona adımı söylemediğim sürece bu böyle kalmalıydı. Artık Facebook hesabım yoktu, bu yüzden internette hiç fotoğrafımı yayınlamıyordum, yayınlasam bile zararı olmazdı çünkü Daniel artık ailesiyle konuşmuyordu. Onları düğüne davet etmemişti. Acaba annesi oğlunun nişanlandığını biliyor muydu?

Unutmuş gibi bir an soruyu düşündü, elini kaldırıp kolunun kösele gibi derisini kaşıdı.

“Sophie hakkında ne anlatabilirim?” diye yineledi, sigarasından son bir nefes çektikten sonra ahşap masanın üzerine bıraktı. “Harika bir kızdı. Zeki, güzel. Çok güzeldi. Bu o, işte.”

Dianne duvardaki çerçeveli tek bir resmi işaret etti; soluk tenli, kıvırcık sarı saçlı, havuz suyuna benzeyen turkuaz arka planın önünde gülümseyen bir kızın yer aldığı bir okul portresiydi. Kızının okul fotoğrafını sergilemesi bana tuhaf gelmişti, Hüzünlü bir tür tapmak gibi görünüyordu. Acaba Briggs ailesi kameraları pek sevmiyor muydu, yoksa hatırlamaya değer bir anları mı yoktu? Etrafta Daniel’in fotoğraflarını aradım ama göremedim.

“Onun için büyük hayallerim vardı,” diye devam etti. “Kaybolmadan önce.”

“Ne tür hayaller?”

“Bilirsin işte, bu hayattan kurtulmak,” diyerek evin içini işaret etti. “O bundan daha iyilerine layıktı. Bizden daha iyiydi.”

“Biz derken kimi kastediyorsun?” Aaron kaleminin ucunu yanağına dayadı. “Sen ve eşin mi?”

“Ben, eşim, oğlum. Her zaman buradan kurtulacak kişinin kızım olacağını düşünmüştüm. Kendi ayaklarının üstünde duracaktı.”

Daniel’ın adı geçince göğsümün sıkıştığını hissettim; onun burada büyüdüğünü, sigara dumanı bulutları ve çöp dağları arasında diri diri gömüldüğünü hayal etmeye çalıştım. Onun hakkında yanıldığımı fark ettim. Mükemmel dişleri, pürüzsüz cildi, pahalı eğitimi ve yüksek maaşlı işinin onun yetiştirilme tarzının, ayrıcalığının bir sonucu olduğunu düşünürdüm. Benden, hasarlı Chloe’den, doğuştan daha iyi olduğunu zannetmiştim. Ama öyle değildi. O da zarar görmüştü.

O seni tanımıyor Chloe. Sen de onu tanımıyorsun.

Bu kadar titiz ve temiz olması şaşırtıcı değildi. O evdeki hayatın tam tersi olmak için çok uğraşıyordu.

Belki de gerçekte kim olduğunu saklamaya çalışıyordu.

“Bize eşin ve oğlun hakkında ne söyleyebilirsin?”

“Earl. Eminim fark etmişsinizdir, çok sinirlidir.” Bana baktı, erkeklerle aramızda konuşulmayan bir bağ varmış gibi belli belirsiz güldü. Erkeklerin yaptıkları şeyler. *Erkekler erkektir.* Bakışlarımı gözünün altındaki morluktan başka yöne çevirdim ama bu kadın aptal değildi. Bakışlarımı yakalamıştı. “Ve oğlum... Artık onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama her zaman armudun dibinden çok uzağa düşmediğinden endişe etmişimdir.”

Aaron’la birbirimize baktık ve devam etmesi için başımı salladım.

“Bununla ne demek istiyorsun?”

“Onun da öfkeli biri olduğunu kastediyorum.”

Daniel'ın bileğimi nasıl sıkıdığı aklıma geldi.

"Eskiden babasıyla kavga etmeye çalışırdı, eve sarhoş geldiği gecelerde beni korurdu," diye diye devam etti. "Ama büyüdükçe... bilmiyorum. Uğraşmayı bıraktı, her şeyi akışına bıraktı. Sanırım duyarsızlaştı. Galiba bunda benim de suçum var."

"Tamam." Aaron başını salladı, defterine notlar aldı. "Peki, oğlun nasıl biriydi? Pardon, adı ne demiştin?"

"Daniel. Daniel Briggs."

Aaron'a Daniel'ın tam adını söyleyip söylemediğimi hatırlamak için beynimi zorlarken midemde de bir sıkışma hissettim. Bahsettiğimi sanmıyordum. Ona baktım, not defterine ismini karalarken alnını çarpıtan konsantrasyona baktım. Kaydedilmiş gibi görünmüyor.

"Peki, Daniel, Sophie'nin kaybolmasına nasıl tepki verdi?"

"Dürüst olmak gerekirse umursamış gibi görünmüyordu," diyerek sigara paketine uzandı ve bir tane daha yaktı. "Böyle şeyler söylememin pek anaç bir davranış olmadığını biliyorum ama bu doğru. Aklımın bir köşesinde hep aynı şeyi merak ettim..."

Durup uzaklara baktı, sonra başını hafifçe salladı.

"Neyi merak ettin?" diye sordum. Bana döndü, şaşkınlığı geçmişti, gözlerinde belli bir yoğunluk vardı ve bir an için kim olduğumu bildiğini düşündüm. Benimle, Chloe Davis'le, oğluyla nişanlı olan kadınla konuşuyordu. Beni uyarmaya çalışıyordu.

"Bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim."

"Bunu sana söyleten ne?" Aaron'ın sesi her soruda daha da yükseliyordu. Daha hızlı yazıyor, her ayrıntıyı hatırlamaya çalışıyordu. "Bu ciddi bir suçlama."

"Bilmiyorum, sadece bir his," dedi. "Sanırım buna annelik içgüdüğü diyebilirsiniz. İlk kaybolduğunda Daniel'a nerede olduğunu bilip bilmediğini sorardım ve her zaman yalan

söylediğini anlardım. Bir şeyler saklıyordu. Ve bazen, haberleri izlerken, onun kayboluşuyla ilgili haberleri dinlerken, onu gülümserken yakalardım. Daha doğrusu sırtır gibi bakardı. Dünyanın geri kalanının bilmediği bir sırrı bilmenin verdiği mutlulukla güler gibiydi."

Aaron'un bana baktığını hissedebiliyordum ama onu görmezden gelip Dianne'e bakmaya devam ettim.

"Peki Daniel şimdi nerede?"

Dianne, "Hiçbir fikrim yok," diyerek kanepeye yaslandı. "Liseden mezun olduktan bir gün sonra taşındı ve o zamandan beri ondan haber almadım."

Aaron çok fazla şey öğrenmeden önce bu konuşmayı kısa kesmeye hevesli bir şekilde, "Etrafa bakmamızın bir sakıncası var mı?" dedim. "Belki Daniel'in odasını kurcalarız, belki bir şeyler bulabiliriz. Bize yolu gösterir misin?"

Kolunu uzatarak merdiveni işaret etti.

"Buyurun," dedi. "Bunu yirmi yıl önce polise anlatmıştım, bir şey çıkmadı. Onlara göre hiçbir genç böyle bir şeyden sıyrılamazdı."

Ayağa kalktım, oturma odasındaki engellerin üzerinden abartılı adımlarla geçtim, kirli ve lekeli bej renkli halıyla kaplı merdivenlere doğru yürüdüm.

Merdivenleri teker teker çıkarken Dianne, "Sağdan ilk oda," diye seslendi. "O odaya yıllardır girmedim."

Yukarı çıkınca kapalı kapıya baktım. Elimi topuza uzattım, çevirerek açtım, genç bir erkek çocuğunun yatak odası önüme açıldı. Işıklar kapalıydı, pencereden giren güneş ışığı havada uçuşan toz zerreciklerini belirgin hale getiriyordu.

Uzaktan, "Sophie'nin de odasına hiç girmedim," diye seslenmeye devam etti. Aaron'ın koltuktan kalkıp arkamdan yukarı çıktığını duydum. Dianne, "Üst kata çıkmamın bir anlamı yok. Doğrusu, o odalardaki eşyaları ne yapacağımı bilemedim," dedi. Sesi uzaktan geliyordu.

Odaya girdim, kaldırımdaki çatlağın üzerinden atlayan bir çocuk gibi tuhaf bir batıl inançla yanaklarımı havayla şişirdim. Sanki nefes alırsam kötü şeyler olacaktı gibi hissediyordum. Burası Daniel'in yatak odasıydı. Duvarda, Nirvana ve Red Hot Chili Peppers gibi 90'ların rock gruplarının posterleri vardı, kenarları zaman içinde yıpranmıştı. Mavi ve yeşil ekose yorgan Daniel yeni uyanmış ve dışarı çıkmış gibi yerdeki şiltenin üzerine atılmıştı. Daniel'in yatağında uzandığını, babasının sarhoş bir şekilde eve gelişini dinlediğini hayal ettim. Öfkeli. Gürültülü. Çıgıllıkları, tencere ve tavalara şangırtısını, duvara çarpan bir bedenin sesini hayal ettim. Onu hareketsiz, tüm bunları dinlerken hayal ettim. Gülümsüyordu. Duyarsızlaşmıştı.

Aaron arkamdan yaklaşarak "Gitsek iyi olacak," diye fısıldadı. "Sanırım duyacağımızı duyduk."

Onu dinlemedim. Dinleyemiyordum. Daniel'in geçmişinden kalan bu yeri içime çekerek yürümeye devam ettim. Parmaklarımı duvar boyunca gezdirerek sayfaları sararmış tozlu kitapların, birkaç deste iskambil kâğıdının, eldivenin içinde duran eski bir beyzbol topunun bulunduğu bir kitaplığa ulaştım. Gözlerim kitap isimlerini taradı: Stephen King, Lois Lowry, Michael Crichton. Hepsi ergenlik çağında okunan kitaplardı, çok normal görünüyordu.

Aaron, "Chloe," dedi ama sesi kulaklarım pamukla tıkalıymış gibi boğuk ve uzaktan geliyordu. Akan kanımın sesinden onu net duyamıyordum. Elimi uzatıp kitaplardan birini çektim. Daniel'in tanıştığımız ilk günkü sesi zihnimde yankılandı. Aynı kitabı benim kutumdan çıkardığında gözlerinde oluşan parıltıyı ve parmaklarını kapağın üzerinde gezdirişini hatırladım. *İyinin ve Kötünün Bahçesinde Gece Yarısı*. O romanı beğenirdim.

Kapaktaki tozu üfledim, boynunu bana soru sorar gibi eğmiş genç, masum bir kızın o ünlü heykeline bakıyordum: Neden? Parmaklarımı onun yaptığı gibi parlak kapağın üzerinde gezdirdim. Sonra yan çevirdim ve sayfaların arasmda ince bir

boşluk olduğunu fark ettim, tıpkı kartvizitini bendeki kitabın içine sıkıştırdıktan sonra oluşan boşluğa benziyordu.

Cinayetlerle mi ilgileniyorsun?

Aaron yine, "Chloe," dedi ama onu duymazdan geldim. Derin bir nefes aldım, tırnağımı boşluğa sokup sayfaları çevirerek açtım. Gözlerim bir ismi tararken göğsümde aynı sızıyı hissettim. Ama bu sefer Daniel'ın adı değildi. Sayfa arasındaki de kartvizit değildi. Yirmi yıldır bu sayfaların arasında sıkışıp kalmış eski gazete kupürlerinden oluşan bir koleksiyondu. Titreyen ellerimle onları aldım. En üstte kalın puntolarla yazılmış ilk manşeti okudum.

RICHARD DAVIS'İN BREAUX BRIDGE SERİ KATİLİ OLDUĞU BELİRLENDİ, CESETLER HÂLÂ BULUNAMADI

Babamın fotoğrafı bana bakıyordu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Chloe, ne yapıyorsun?”

Aaron’un sesi çok uzaklardan geliyordu, sanki bir tünelin diğer ucundan bana sesleniyordu. Bakışlarımı babamın gözlerinden kaçıramıyordum. Küçük bir kızken, on iki yaşındayken, oturma odasının zemininde çömelmiş, parazitli televizyon ekranına baktığımdan beri görmediğim gözlere bakıyordum. Daniel’a babamdan bahsettiğim geceyi düşündüm, suçlarını dehşet verici bir şekilde anlattığımda yüz hatlarına kazman endişeyi hatırladım. Başını sallamış, bunları hiç duymadığını, hiçbir fikri olmadığını söylemişti

Ama bu bir yalandı. Hepsi yalandı. Babamı zaten biliyordu. Onun suçlarını biliyordu. Her ayrıntıyı anlatan bir makaleyi çocukluk odasında saklıyordu, bir romanın sayfaları arasına bir kitap ayracı gibi gizlemişti. O kızları nasıl kaçırdığını ve cesetlerini gizli bir yerde, asla bulunamayacak bir yerde nasıl sakladığını biliyordu.

Daniel kız kardeşine de benzer bir şey, korkunç bir şey yapmış mıydı? Babam ona ilham kaynağı olmuş muydu? Hâlâ öyle miydi?

“Chloe?”

Aaron’a baktım, gözlerim yaşlarla ıslanıyordu. Birden Daniel’ın babamdan haberdar olmasının, onun da benden haberdar olduğu anlamına geldiğini fark ettim. Hastanedeki karşılaşmamızı hatırladım; bir tesadüf müydü, yoksa titiz bir planlamanın, doğru zamanda doğru yerde olmanın sonucu

muydu? O hastanede çalıştığımı herkes biliyordu, gazetede ki o haber bunun kanıtıydı. Bana, beni daha önceden tanıyormuş gibi baktığım hatırladım. Gözleriyle tanıdık birine bakar gibi yüzümü incelemişti. Eşyalarımın olduğu kutuya bakışını, ona adımı söylediğimde yüzünde beliren gülümsemeyi hatırladım. Ondan sonra bana anında âşık olmuş gibi görünmüş, her şeye ve herkese kusursuzca uyum sağladığı gibi, hayatıma da kusursuzca süzülüp girivermişti.

Burada oturduğuma inanamıyorum. Seninle birlikte.

Acaba tüm bunlar planının bir parçası mıydı? Ben de onun planının bir parçası mıydım? Zarar görmüş Chloe, masum kurbanlarından biriydi.

Titreyen ellerimle gazete parçasını katlayıp arka cebime soktum, "Gitmeliyiz," diye fısıldadım. "Gitmem gerek."

Aaron'ın yanından hızla geçip merdivenlerden aşağı indim ve Daniel'm annesine doğru yürüdüm, hâlâ oturma odasındaki kanepede oturuyordu, gözlerinde dalgın bir ifade vardı. Ona doğru yürüdüğümüzü görünce, başını kaldırıp bize baktı ve belli belirsiz gülümsedi.

"İşe yarar bir şey buldunuz mu?"

Başımı salladım, Aaron'un gözlerinin yüzümün yan tarafına yapıştığını ve şüpheyi beni izlediğini hissettim. O da bunu bekliyormuş gibi hafifçe başını salladı.

"Bulacağınızı sanmıyordum zaten."

Bunca yıl sonra bile sesinde hayal kırıklığı vardı. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyordum: Hep merak etmek, asla gerçekten vazgeçememek. Ama aynı zamanda bunu asla kabul etmek istememek. Bir gün gerçeği öğreneceğinize dair hâlâ umut besliyorsunuz. Anlayacağınıza. Ve belki de sonunda, bir şekilde, beklediğinize degeceğine dair bir umut. Birden kendimi tanımadığım bu kadına doğru çekilirken buldum. Birbirimize bağlı olduğumuzu hissettim. Annemle benim birbirimize bağlı olduğumuz gibi bağlıydık. Aynı adamı, aynı canavarı seviyor-

duk. Kanepeye doğru yürüyüp minderın kenarına oturdum. Sonra elimi onunkinin üzerine koydum.

Elini nazıkçe sıkıttım, "Bizimle konuştuğun için teşekkür ederim," dedim. "Bunun kolay olmadığını biliyorum."

Başını salladı, elime baktı. Yavaşça, bir şeyi inceliyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. Elini çevirip elimi tutu ve daha sıkı sarıldı.

"Bunu nereden aldın?"

Parmağımda Daniel'in aile yadigârı nişan yüzüğünün parladığını fark ettim. Elimi yukarı kaldırıp daha yakından incelerken göğsümde panik dalgası yükseldi.

"Bu yüzüğü nereden aldın?" diye tekrar sordu. Bakışları gözlerime kilitlenmişti. "Bu Sophie'nin yüzüğü."

"Ne?" diye kekeleyerek elimi geri çekmeye çalıştım ama elimi çok sıkı tutuyor, bırakmıyordu. "Özür dilerim, Sophie'nin yüzüğü de ne demek?"

Daha yüksek sesle, "Bu benim kızımın yüzüğü," dedi tekrar, gözleri bir kez daha yüzüğe, oval kesim pırlantaya ve taşlardan oluşan haleye, ince, kemikli parmağıma biraz büyük gelen 14 karatlık bulanık halkaya takıldı. "Bu yüzük nesillerdir ailemde. Bu benim nişan yüzüğümdü ve Sophie on üç yaşma geldiğinde ona vermiştim. Bu yüzüğü hep takardı. Her zaman. Bunu taktığı gün..." Gözleri dehşet içinde kocaman açılmıştı.

"Kaybolduğu gün."

Ayağa kalkıp elimi onun elinden kurtardım.

"Üzgünüm, gitmemiz gerek," dedim, Aaron'ın yanından geçip kapıyı açarken. "Aaron, hadi," diye seslendim.

Kadın arkamızdan, "Kimsin sen?" diye bağıırıyordu, yaşadığı şok onu kanepeye yapıştırmıştı. "Kimsin sen?"

Kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağı koşarak indim. Başım dönüyordu, sarhoş gibiydim. Yüzüğü çıkarmayı nasıl unutmuştum? Bunu nasıl untabilmiştım? Arabaya ulaştım, kapının kolunu çektim ama kapı kımıldamadı, kilitliydi.

“Aaron?” diye seslendim. Sesim boğuk çıkıyordu, sanki bir el boynumu yakalamış, sıkıyordu. “Aaron, kapının kilidini açabilir misin?”

Kadın arkamdan, “SEN KİMSİN?” diye bağırmaya devam etti. Ayağa kalkıp evin içinde koştuğunu duyabiliyordum. Paravan kapı açılıp sertçe geri kapandı, ben arkamı dönmeden arabanın kilidinin açıldığını duydum. Kolu tekrar tutup kapıyı açtım, kendimi içeri attım. Aaron hemen arkamdan, sürücü koltuğuna geçti, motoru çalıştırdı.

“KIZIM NEREDE?”

Araba öne doğru yalpaladıktan sonra yola geri döndü. Dikiz aynasından, kaldırdığımız toz bulutuna, peşimizden koşan ve her geçen saniye biraz daha uzaklaşan Daniel’in annesine baktım.

“KIZIM NEREDE? LÜTFEN!”

Ellerini çırpıyor, çılgınca peşimizden koşuyordu, sonra aniden dizlerinin üzerine çöktü, başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı.

Kasabanın içinden geçip, otoyola geri dönerken ikimiz de tek kelime etmedik. Ellerim kucağımda titriyor, sokakta bizi kovalayan o zavallı kadının görüntüsü midemi sıkıştırıyordu. Parmığımdaki yüzük sanki beni boğmaya çalışıyordu, diğer elimle onu tutup hızla çıkardım ve yere fırlattım. Yerdeki yüzüğe bakarken Daniel’m onu kız kardeşinin soğuk, ölü elinden nazikçe çıkarışını hayal ettim.

Aaron, “Chloe,” diye fısıldadı. Gözleri hâlâ yoldaydı.

“Orada neler oldu öyle?”

“Özür dilerim,” dedim. “Özür dilerim Aaron. Çok özür dilerim.”

Bu kez biraz daha yüksek ve sinirli bir sesle, “Chloe,” dedi. “Orada neler oldu?”

“Özür dilerim,” diye tekrarladım, sesim titriyordu. “Bilmiyordum.”

Elleri direksiyonu biraz daha sıktı, "Kimdi o?" diye tekrar sordu. "O kadını nasıl buldun?"

Soruya cevap veremedim. Ağzı şaşkınlıktan açık bir halde bana baktı. "Nişanlının adı Daniel değil mi?"

Cevap veremedim.

"Chloe, cevap ver bana. Nişanlının adı Daniel değil mi?"

Başımı salladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

"Evet," dedim. "Evet, ama Aaron, bilmiyordum."

Başını salladı, "Ne oluyor lan?" dedi. "Chloe, ne oluyor be? O kadına adımı söyledim. Nerede çalıştığımı biliyor. Tanrım, bu yüzden işimi kaybedeceğim."

"Özür dilerim," dedim. "Aaron, lütfen. Bu işin aslını anlamama yardım eden sendin, babamın takılarından bahseden sendin. Daniel. Daniel biliyordu. Daniel her şeyi biliyordu."

"Bu sadece bir önsezi miydi? Yoksa..."

"Elbise dolabımızda bir kolye buldum. Aubrey'nin kaybolduğu gün takmış olabileceği kolyeye çok benzeyen bir kolyeydi."

"Tanrım," dedi yine.

"Sonra bir şeylerden şüphelenmeye başladım. Seyahatlerinden eve döndüğünde farklı koktuğunu fark ettim. Parfüm gibi kokuyordu. Başka kadınlar gibi. Aubrey ve Lacey kaçırıldığında şehir dışında olduğunu iddia ediyordu ama bana söylediği yerlere gitmemişti. Günlerce nereye kaybolduğunu hiç bilmiyordum. Evrak çantasına bakıp makbuzlarını bulana kadar neler yaptığını bilmiyordum."

Aaron bana başına bela olmuşum gibi baktı. Burada, benimle olmaktansa dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih eder gibiydi.

"Ne tür makbuzlar?" diye sordu

"Motele dönünce gösteririm," dedim. "Aaron, lütfen. Bana yardım etmen gerek."

Parmaklarını direksiyona vurdu, tereddüt ediyordu.

Her zamankinden daha kısık sesle, "Sana daha önce de söyledim," dedi. "Benim işimde güven her şeydir. Dürüstlük her şeydir."

"Biliyorum," dedim. "Ve söz veriyorum, sana her şeyi anlatacağım."

Arabayı park yerine çektik, motel bütün kasvetiyle önümüzde duruyordu. Aaron kontağı kapattı, yanımda sessizce oturdu.

"Lütfen içeri gel," diyerek elimi bacağıma koydum. Dokununca irkildi ama kararlılığının da azaldığını hissettim. Sessizce emniyet kemerini çözdü, tek kelime etmeden arabadan indi.

Odanın gıcırdayan dış kapısını açtım, içeri girip kapıyı kapattık. Oda soğuk ve karanlıktı. Perdeler sıkıca çekiliydi, çantam hâlâ yatağın üzerinde duruyordu. Komodine doğru yürüyüp ışığı açtım, floresan ışığı kapının yanında duran Aaron'ın yüzüne gölgeler düşürdü.

Spor çantamın fermuarını açtım, elim üstte nazikçe duran Xanax şişesine değdi ama onu bir kenara ittim. "İşte bunu buldum," diyerek beyaz bir zarfa uzandım. Zarfı alırken parmaklarım titriyordu, tıpkı Daniel'in yemek odasının zemininde açılmış evrak çantasını karıştırırken, klasörlerin içinde düzenlenmiş kâğıtları karıştırırken titredikleri gibi titriyorlardı. Beyzbol kartları gibi saklanmış, şeffaf ayraçların içine yerleştirilmiş numune ilaç paketleri vardı. İsimleri kendi masamın çekmecesinden hatırlıyordum: Alprazolam, Chlordiazepoxide, Diazepam. Sonuncusunu okurken boğazıma bir şeylerin düğümlendiğini hissettiğimi, tek bir saç telinin bir tüy gibi yere süzüldüğünü hatırladım. Sonra aradığım şeyi bulana kadar sayfaları çevirmeye devam etmek için kendimi zorlamıştım.

Makbuzlar. Faturaları görmem gerekiyordu. Çünkü Daniel'm otellerden yemeklere, benzin istasyonlarından araba tamirlerine kadar her şeyi sakladığını biliyordum. Bunların hepsi gider yazılabilirdi.

Zarfin kapağını açtım ve içindekileri yatağa attım, bir yığın makbuz yorganın üzerine saçıldı. Her birini tek tek çevirip altlarında yazan adreslere baktım.

"Baton Rouge'dan aldığı faturalar var," dedim. "Jackson'daki restoranlar, Alexandria'daki oteller. Bütün bu makbuzlar onun tüm gün nereye gittiğinin bir resmini çiziyor ve alttaki tarihler bize ne zaman orada olduğunu gösteriyor."

Aaron yanıma gelip oturdu, bacağını bacağıma dayadı. En üstteki makbuzu aldı ve alt kısmına baktı.

"Angola," diyor. "Orası onun bölgesi mi?"

"Hayır," dedim. "Ama oraya çok sık gider. Benim dikkatimi çeken de bu oldu."

"Neden?"

Makbuzu elinden aldım, zehirli ve her an beni ısırarak bir böcekmiş gibi başparmağımla ve işaretparmağımın ucuyla tuttum.

"Angola, Amerika'nın en büyük yüksek güvenlikli hapis-hanesinin olduğu yer," dedim. "Louisiana Eyalet Hapishanesi."

Aaron başını kaldırdı. Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Babamın olduğu yer."

"Vay be."

Faturaya bakarken "Belki de birbirlerini tanıyorlardır," dedim. Bir şişe su, yirmi dolarlık benzin. Bir paket ay çekirdeği. Babamın bütün torbayı ağzına götürüp bir avuç çekirdeği çiğner gibi çıtırdatışını hatırladım. Kabukları evin içinde her şeye yapıştırdı. Mutfak masasının çatlakları arasına sıkışır, ayakkabımın altına yapıştırdı. Bir su bardağının dibinde tükürük içinde toplanırlardı.

Daniel'in adını parmaklarıyla heceleyen annemi düşündüm.

"Bunu bu yüzden yapıyor olmalı," dedim. "Beni bu yüzden buldu. Birbirleriyle bağlantılılar."

"Chloe, polise gitmelisin."

“Polis bana inanmaz Aaron. Denedim.”

“Ne demek denedim?”

“Benim bir geçmişim var. Aleyhime işleyen bir geçmiş. Benim deli olduğumu düşünüyorlar.”

“Sen deli değilsin.”

Söyledikleri karşısında Fransızca konuşmaya başlamış gibi şaşkınlıkla bakakaldım. Çünkü haftalardır ilk kez biri bana inanıyordu. Birisi benim tarafımdaydı. İnanılmak güzel bir duyuydu; birinin bana şüphe, endişe ya da öfke yerine gerçek bir şefkatle bakması iyi hissettiriyordu. Aaron’la yaşadığım küçük anları düşündüm, dışarı itmeye çalıştığım, hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmaya çalıştığım anları. Köprünün yanında birlikte oturup anılardan bahsetmiştik. Sarhoş ve yalnız olduğum o gece kanepeye uzandığımda onu aramak istediğimi düşündüm. Konuşmaya devam etmek istediği belli oluyordu, bu yüzden öne doğru eğilip başka bir şey söylemesine izin vermeden içimdeki o duygu kaybolmadan önce bir kez öptüm.

“Chloe.” Yüzlerimiz birbirine yakın, alınlarımız birbirine yapıştı. Bana geri çekilecekmiş, çekilmesi gerekiyormuş gibi baktı ama eli bacağıma, sonra koluma ve saçlarıma uzandı Çok geçmeden o da beni öptü, dudakları sertçe dudaklarıma yapıyor, parmakları dokunabildikleri her yeri kavırıyordu. Gömleğinin ve pantolonunun düğmelerine doğru ilerlemeden önce ellerimi saçlarının arasından geçirdim. Yine üniversitedeyim, kalbimin yalnızlığını azaltmak için kendimi başka bir kalbe atıyordum. Beni nazikçe yere yatırdı, vücudu benimkine yaslandı, kalın kolları ellerimi başımın üzerine kaldırıp bileklerimi sabitledi. Dudakları boynumda, göğsümde gezinirken Aaron’ın içimde kaydığını hissettim ve birkaç dakikalığına kendimi unutmaya bıraktım.

Toparlandığımızda hava kararmıştı. Tek aydınlık komodinin üzerindeki loş ışıktı. Aaron yanımda yatıyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyordu. Tek kelime bile konuşmadık.

Sonunda, "Sana inanıyorum," dedi. "Daniel hakkında. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Evet, biliyorum."

"Yani yarın polise gideceksin?"

"Aaron, bana inanmazlar. Sana söylüyorum. Düşünüyorum da..." Tereddüt ettim, yana dönüp ona baktım. Hâlâ tavana bakıyordu, karanlıkta bir siluet gibiydi. "Belki de gidip onu görmem gerekir, diye düşünüyorum. Babamı."

Çıplak sırtını yatak başlığına dayadı. Yüzünü bana döndü.

"Belki de cevapları olan tek kişidir," diye devam ettim. "Belki de anlamama yardım edebilecek tek kişi odur..."

"Bu tehlikeli Chloe."

"Nasıl tehlikeli olabilir? O hapiste Aaron. Bana zarar veremez."

"Evet, yapabilir. Parmaklıkların arkasından sana zarar verebilir. Belki fiziksel olarak değil, ama..."

Durdu, ellerini yüzünde gezdirdi.

"Bu kararı vermeden önce çok iyi düşünmelisin," dedi. "Düşüneceğine söz ver. Yarın karar veririz. Eğer seninle gelmemi istersen gelirim. Seninle birlikte onunla konuşurum."

"Tamam," dedim. "Tamam, bunu düşüneceğim."

"Güzel."

Bacaklarını yataktan dışarı sarkıttı, eğilip yerden kot pantolonunu aldı. Pantolonunu giyip banyoya girişini ve ışığı açışını izledim. Musluğun gıcirtısını ve akan suyun sesini dinlerken gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda elinde bir bardak suyla tekrar bana doğru yürüyordu.

"Bir süreliğine gitmem gerekiyor," dedi ve bardağı bana doğru uzattı. Aldım ve bir yudum içtim. "Editörüm bütün gün benden haber alamadı. Sen yalnız kalabilecek misin?"

"Kalırım," dedim ve başımı yastığa koydum. Aaron'm gözlerinin yerdeki bir şeye takıldığını fark ettim. Eğildi, hâlâ çantasının üstünde duran Xanax şişeni aldı.

“Bunlardan bir tane ister misin? Uyumana yardımcı olur belki?”

Şişeye, içindeki haplara baktım. Aaron kaşlarını kaldırarak onları hafifçe salladı, ben de başımı sallayarak elimi uzattım.

“İki tane alırsam beni yargılar mısın?”

“Hayır.” Gülümsedi, kapağı açtı ve iki tanesini avucuma bıraktı. “Çok kötü bir gün geçirdin,” dedi.

Avucumdaki hapları ağzıma attım ve suyla birlikte yuttum, her birinin yemek borumdan aşağıya inerken yukarı çıkmaya çalışan sivri tırnaklar gibi boğazımı yırttığını hissediyordum.

Başımı yatak başlığına dayadım, “Elimde değil ama kendimi sorumlu hissediyorum,” dedim. Lena’yı düşündüm. Aubrey’yi. Lacey’yi. Ölümeleri vicdanımı sızlatan tüm kızları. İstemedenden de olsa bir canavarın kucağına attığım tüm kızları... Önce babamın, şimdi de Daniel’m eline düşen kızlar.

Aaron, yatağın kenarına oturdu, “Sen sorumlu değilsin,” dedi. Elini kaldırdı, saçlarımin arasından geçirdi. Oda hafifçe dönmeye, göz kapaklarımin ağırlaşmaya başladı. Gözlerimi kapattığımda rüyamdaki bir görüntü zihnimde canlanıyordu: Çocukluğumdaki odamın penceresinin altında duruyordum ve elimde kanla kaplı bir kürek tutuyordum.

“Bu benim hatam,” dedim. Sözcüklerim bulanıklaşıyordu. Aaron’ın alnıma dokunan sıcak ellerini hâlâ hissedebiliyordum. “Hepsi benim hatam.”

“Biraz uyu,” dediğini duydum. Sesi neredeyse bir yankı gibiydi. Eğilip alnımdan öptü, dudakları tenime yapıştı. “Kapıyı arkamdan kilitleyeceğim.”

Uzaklara daldığımı hissetmeden önce bir kez başımı salladım.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Yatağımın başucundaki komodinin üzerinde titreyen telefonumun sesiyle uyandım. Şiddetle sallanarak yana kaydı ve yere düştü. Sersemlemiş bir halde gözlerimi açtım, çalar saate baktım.

Saat akşam on olmuştu.

Gözlerimi daha büyük açmaya çalıştım ama görüşüm bulanıktı, başım dönüyordu. Daniel'ın evine, annesinin o harap eski kulübesine yaptığım yolculuğu, o kitabın sayfaları arasına sıkışmış gazete kupürünü düşündüm. Birden midemin bulandığını hissettim ve kendimi yataktan sürükleyerek banyoya koştum, klozet kapağını açtım. Asit sarısı ve yakıcı safradan başka bir şey çıkmadı. Boğazımdan uzayan ince bir tükürük ip gibi ağzımdan dışarı sarkıyor, tekrar öğürmeme neden oluyordu. Elim tersiyle ağzımı sildim, yatak odasına girip yatağın kenarına oturdum. Masanın üzerindeki su bardağına uzandığımda bardağın yan yatmış olduğunu gördüm, bardaktan halıya su damlıyordu. Telefonum titrerken onu devirmişti. Bardağı bırakıp yerden telefonumu aldım ve yan tarafındaki düğmeye basıp ekranı açtım.

Aaron'dan gelen birkaç cevapsız arama ve okunmayı bekleyen mesajlar vardı. Bir anda, vücudunun üstümde olduğu hissini hatırladım. Elleri bileklerimde, dudakları boynumda. Yaptığımız şey bir hataydı ama bununla daha sonra ilgilenmem gerekecekti. Cevapsız aramaların ve kısa mesajların geri kalanına ulaşmak için kaydırmam gerekiyordu; çoğunlukla

Shannon'dan gelmişti, birkaç tane de Daniel'dan. Nasıl bu kadar çok cevapsız çağrım var? Saat daha on, en fazla dört saattir uyumuşumdur. Sonra ekrandaki tarihi fark ettim.

Cuma akşamı saat 10.

Bütün gün uyuyakalmışım.

Telefonumun kilidini açıp mesajlarıma baktığım sırada alarm çalmaya başladı.

Chloe, ara beni lütfen. Bu çok önemli.

Chloe, neredesin?

Chloe, beni hemen ara.

Kahretsin, diye düşünüp şakaklarımı ovdum. Hâlâ zonklu-yorlardı, hâlâ protesto çığlıkları atıyorlardı. Aç karnına iki Xanax almak büyük bir hataydı ama bunu yaparken de biliyordum. Tek istediğim uyumaktı. Unutmaktı. Bir haftadır Daniel ile aynı yatakta neredeyse hiç uyuyamamıştım. Belli ki artık yorgun düşmüştüm.

Shannon'ın adına geldim ve "Arama" tuşuna bastım, telefon çalarken kulağıma götürdüm. Belli ki yalanımı fark etmişlerdi. Atmamasını istememe rağmen, Daniel dediğini yapmış ve ona mesaj atmış olmalıydı. Sonra, ikisine de yalan söylediğimi, nereye gittiğime ve kiminle olduğuma dair geçerli bir açıklama yapmadan kaybolduğumu anladıklarında paniğe kapılmış olmalıydılar. Ama hiç umurumda değildi. Eve, Daniel'in yanma dönmeyecektim. Polise gitme konusunda hâlâ tereddütlerim vardı, Dedektif Thomas soruşturmanın dışında kalmam gerektiğini açıkça söylemişti. Fakat gazete haberi, nişan yüzüğü, Angola makbuzları ve Daniel'in annesiyle yaptığım konuşma sayesinde belki bu sefer dikkatlerini çekebilirdim. Belki dinlemelerini sağlayabilirdim.

Fakat nişan yüzüğünü Aaron'ın arabasında parmağımdan çıkarıp yere attığım aklıma geldi. Geri almadığıma emindim.

Dönüp parmaklarımı yataktaki buruşuk yorganın üzerinde gezdirdim. Avucum sert bir şeye çarptığında battaniyeyi ters çevirdim ama gördüğüm şey yüzük değildi. Aaron'm basın kartı, çarşafın içinde kalmıştı. Gömleğinin düğmelerini açışı, omuzlarını silkeleyerek gömleğini çıkarışı gözümün önüne geldi. Kartı aldım, üzerindeki resme baktım ve dün gecenin bir hata olup olmadığımı düşündüm. Belki de kaderin garip bir cilvesiyle birbirimizi böyle bulmamız gerekiyordu.

Telefon açıldı, Shannon cevap verdiğinde bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Burnunu çekiyordu.

"Chloe, hangi cehennemdesin?"

Sesi kısıktı, tırnaklarını ağzına atmış da gargara yapıyor-muş gibi çıkıyordu.

Oturuşumu dikleştirip Aaron'm kartını cebime koydum. "Shannon, her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Hayır, hiçbir şey yolunda değil," diye tersledi. Boğazından küçük bir hıçkırık döküldü. "Neredesin?"

"Şehirdeyim. Sadece biraz kafamı boşaltmam gerekiyordu. Neler oluyor?"

Hoparlörden bir hıçkırık daha patladı, bu seferki daha yük-sekti ve ses telefondan elini uzatıp bana tokat atmış gibi geri çekilmeme neden oldu. Kolumu uzattım, düşüncelerimi topar-layıp sözcükleri bir araya getirmeye çalışırken onun ağlamala-rını dinledim.

"Ben... Riley..."

Tekrar hasta olacakmışım gibi bir hisse kapıldım. Daha o söylemeye fırsat bulamadan ne söyleyeceğini biliyordum. "O... o kayboldu."

"Ne demek kayboldu?" Ne demek istediğini bilmeme rağmen sormuştum. Bunu içten içe biliyordum. Riley'yi nişan par-timizde, oturma odamızda, sıska bacaklarını üst üste atmış otu-rurken hayal ettim. Ayakları sandalyenin ayağına vuruyordu. Bir elinde telefonu vardı, diğer eliyle saçlarını düzeltiyordu.

Daniel ve onun Riley'ye bakışı aklıma geldi. Shannon'a söylediği sözleri, bir zamanlar güven verici olduğunu düşündüğüm ama şimdi çok daha korkunç anlamlar kazanan sözlerini hatırladım.

Bir gün hepsi birer hatıra olacak.

"Gitmiş" dedi. Art arda üç küçük nefes aldı. "Bu sabah uyandığımızda odasmda yoktu. Yine pencereden gizlice çıkmış ama eve gelmedi. Ortaklarda yok."

"Daniel'ı aradın mı?" Sesimdeki gerginliğin hiçbir şeyi ele vermemesini umuyordum. "Yani, bana ulaşamadığın zaman onu aradın mı?"

"Evet," dedi. Sesi artık gergin çıkıyordu. "Birlikte olduğumuzu zannetmiş. Senin bekârlığa veda partinde." Gözlerimi kapattım, başımı eğdim.

"Belli ki ikinizin arasmda bir şeyler var. Bize bir konuda yalan söylüyordunuz. Ama biliyor musun Chloe? Bununla uğraşamam. Sadece kızımın nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Sustum, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Kızının başı dertteydi, Riley'nin başı dertteydi ve nedenini çok iyi biliyordum. Ama bunu ona nasıl söyleyecektim? Daniel'ın onu kaçırmış olabileceğini nasıl söyleyebilirdim? Çarşafını yatak odasının penceresinden aşağı sarkıtıp karanlığa indiğinde Daniel'ın muhtemelen orada beklediğini? Onun orada olacağını bildiğini çünkü Shannon'ın o gece evimizde bunu ona kendisinin söylediğini? Ben olmadığım için dün geceyi seçtiğini ve bunun da ona istediği gibi dolaşma özgürlüğü verdiğini nasıl anlatabilirdim?

Kızının muhtemelen benim yüzümden öldüğünü ona nasıl söyleyebilirdim?

"Oraya geliyorum," dedim. "Gelince her şeyi anlatacağım."

"Evde değilim," dedi. "Arabadayım, etrafta dolaşıyorum. Kızımı arıyorum. Ama yardımın dokunabilir."

"Elbette," dedim. "Nereye gitmem gerektiğini söyle."

Evlerinin on mil çapındaki her ara sokağa girme talimatını alıp telefonu kapattım. Yataktan kalktım, yerde duran spor çantama baktım, Daniel'in makbuzları beyaz zarfın üzerinde yığın halinde duruyordu. Uzanıp her şeyi çantamın içine attım, çantayı sapından tutup omzuma astım. Sonra tekrar telefonuma, Daniel'dan gelen mesajlara baktım.

Chloe, beni arayabilir misin lütfen?

Chloe, neredesin?

Bir sesli mesaj vardı, bir an için silmeyi düşündün. O sırada onun sesine tahammül edecek halim yoktu. Bahanelerini dinlemek istemiyordum. Ama ya Riley onun elindeyse? Ya onu hâlâ kurtarabilirsem? Düğmeye basıp telefonu kulağıma götürdüm. Sesi yağ gibi kaygandı, zihnimdeki her köşeyi, her boşluğu dolduruyordu. Her şeyi kaplıyordu.

Selam Chloe. Dinle. Sana neler olduğunu gerçekten bilmiyorum. Bekârlığa veda partinde değilsin. Az nce Shannon'la konuştum. Nerede olduğunu bilmiyorum ama belli ki bir sorun var.

Hat çok uzun süre sessiz kaldı. Sesli mesajın bitip bitmediğini anlamak için telefonuma baktım ama zamanlayıcı hâlâ ilerliyordu. Sonunda tekrar konuştu.

Sen eve gelene kadar ben gitmiş olacağım. şu anda nerede olduğunu Tanrı bilir. Yarın sabah giderim. Burası senin evin. Halletmeye çalıştığın şey her neyse bunu buradan yapamayacağını dşnmemelisin.

Göğsüm daraldı. Gidiyordu. Kaçıyordu.

Seni seviyorum, dedi. Daha çok bir i çekiç gibiydi. Hem de çok.

Kayıt aniden bitti. Motel odasının ortasında öylece kalakaldım, Daniel'ın sesi hâlâ kulağımda yankılanıyordu. Yarın sabah giderim. Saate tekrar baktım, saat on buçuk olmuştu. Belki hâlâ evdeydi. Evden çıkmadan önce oraya varabilir, nereye kaçtığını öğrenebilir ve polise haber verebilirdim.

Hızlı adımlarla kapıya doğru yürüyüp otoparka geçtim. Güneş çoktan ağaçların altına inmişti, sokak lambalarının parlaltısıyla dalların şekilsiz gölgeleri yere düşmüştü. Durdum, içgüdüsel olarak karanlık içimde bir tedirginlik yarattı. Gecenin pelerini. Ama sonra Riley'yi düşündüm. Aubrey ve Lacey'yi. Lena'yı düşündüm. Kızları, bütün o kayıp kızları düşündüm ve kendimi gerçeğe yüzleşmek için yürümeye devam etmeye zorladım.

KIRKINCI BÖLÜM

Sokağımıza girer girmez farlarımı kapattım ama hemen ardından bunun anlamsız olduğunu fark ettim. Daniel geldiğimi göremezdi, çünkü Daniel çoktan gitmişti. Arabam boş garaj yolumuzdan girdiğinde bunu anladım. Hem içerideki hem de dışarıdaki ışıklar sönüktü. Evim yine ölü gibi görünüyordu.

Başımı direksiyona yasladım. Çok geç kalmıştım. Şimdiye kadar Riley ile herhangi bir yerde olabilirdi. Beynimi zorlayıp onun son hareketlerini düşünmeye çalıştım. Nereye gidebileceğini düşündüm.

Sonra başımı kaldırdım. Aklıma bir fikir gelmişti.

Kamerayı hatırladım, Bert Rhodes'un oturma odamın köşesine yerleştirdiği iğne deliği kadar küçük şeyi. Telefonumu çıkarıp güvenlik uygulamasını açtım, ekranıma anlık görüntü yüklenirken nefesimi tuttum. Oturma odası karanlık ve boştu. Daniel'ı bir yerlerde saklanırken, içeri girmemi beklerken görmeyi umuyordum. Ekranın altındaki kaydırıcıya basıp görüntü zamanım geriye sardım, evimin aydınlanmasını ve Daniel'ın görüldüğü anları izledim.

Otuz dakika önce buradaymış. Evin içinde dolaşıyor, tezgâhı silmek, gelen postaları iki üç kez istifledikten sonra farklı bir yere yerleştirmek gibi çıldırtıcı derecede normal işlerle meşgul oluyordu. Onu izlerken aklıma yine o sözcükler geldi: *seri katil*. Yirmi yıl önce babamın bulaşık yıkamasını ve tabakların kenarlarını kırmamaya dikkat ederek her birini titizlikle

kurulamasını izlediğimde olduğu gibi ağızımda tuhaf bir tat bıraktı. *Seri katil*. Neden böyle bir özen gösteriyordu? Bir seri katil insan canını bile önemsemezken neden büyükannemin Çin porselenini kırmamaya özen gösteriyordu?

Daniel kanepenin kenarına oturdu, parmaklarını dalgın bir şekilde çenesinde gezdirdi. Onu bundan önce pek çok kez izlemiş, kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda yaptığı küçük şeyleri gözlemlemiştim. Mutfakta yemek hazırlarken onu izlerdim, parmağını dudaklarında gezdirip yalayarak temizlemeden önce kadehimi bir şişe şarabın son damlalarıyla doldururdu. Duştan çıkışım, alnına dökülen nemli saçlarım düzgünce taramadan önce karıştırmasını izlemiştim. Ve onu her izlediğimde, o küçük özel anlardan birine her tanık olduğumda gerçek biri değilmiş gibi korkuyla karışık bir hayranlık hissederdim.

Ve şimdi nedenini anlıyordum.

O gerçek biri değildi. Sahici değildi. Tanıdığım Daniel, âşık olduğum Daniel bir adamın karikatürüydü, gerçek yüzünü gizlemek için taktığı bir maskeydi. Tıpkı o kızları kendine hayran bıraktığı gibi beni de hayran bırakmıştı; bana görmek istediğim her şeyi gösterir, duymak istediğim her şeyi söylerdi. Bana güven vermişti, sevildiğimi hissettirmişti.

Bana gerçek benliğinin parçalarını gösterdiği diğer anları düşündüm. Maskesinin bir dakikalığına kaymasına izin verdiği anları. Bunu daha önce anlamalıydım.

Aaron'ın iki farklı tür taklitçi olduğunu anlatması aklıma geldi: saygı duyanlar ve nefret edenler. Belli ki Daniel babama saygı duyuyordu. Yirmi yıldır onu takip ediyor, on yedi yaşından beri işlediği suçları taklit ediyordu. Onu hapishanede ziyaret ediyor ama bir noktadan sonra bu yeterli gelmemeye başlamıştı. Artık öldürmek yetmiyordu. Birinin canını alıp cesedini bir kenara atmak ona yetmiyordu; bir can alıp onu elinde tutma

ihtiyacı duyuyordu. Benim hayatımı alıp babamın yaptığı gibi gasp etmesi gerekiyordu. Babamın yaptığı gibi beni her gün kandırması gerekiyordu. Onu izlerken kız kardeşinin yüzüğünü parmağıma takan, böylece kendince beni sahiplenene adamın ellerine, beni öperken boğazımı kavrayan, biraz fazla sıkı ellerine baktım.

Benimle alay ediyor, beni sınıyordu. Karanlık bir dolap köşesine sakladığı takılardan farkım yoktu, onun ödülüydüm, başarılarının yaşayan, nefes alan bir hatırlatıcısıydım. Onu izlerken öfkemin yükselen bir dalga gibi göğsümde kabardığını, gittikçe yükseldiğini, beni aşağı çektiğini, canlı canlı boğduğunu hissediyordum.

Daniel'm ayağa kalkıp elini arka cebine attığını gördüm. Bir şey çıkardı ve bir süre ona baktı. Gözlerimi kısarak anlamaya çalıştım ama çok küçük bir şeydi. Fakat cep telefonumun ekranını iki parmağımla genişletip elini yakınlaştırdığımda görebildim: avucunun içine toplanmış, bileğinin kenarından taşan ince, gümüş bir zincir.

Işıktaki parlayan küçük bir pırlanta kümesi.

O gece yataktan kalkışını, sürünerek yatak odasına geçişini ve dolap kapısını iterek kapatışını hayal ettim. Sıcaklığın göğsümden boğazıma, yanaklarıma ve gözlerime doğru yayıldığını hissettim.

Haklıydım. Onu dolaptan almıştı.

Daniel'ın bir anlığına da olsa kendimden, akıl sağlığımdan şüphe etmeme neden olduğu zamanları düşündüm. *New Orleans'a gidiyorum, hatırlamıyor musun?* Gördüğüm şeyleri hep tahmin etmek zorunda kalıyordum; kalbimde doğru olduğunu bildiğim şeyleri. Sonunda nefesini verene kadar avucunun içindeki zincire bakmaya devam etti ve onu tekrar cebine soktu. Ön kapıya doğru yürüdüğünde koridorda bir bavul durduğunu fark ettim, dizüstü bilgisayar çantası da hafifçe duvara yaslan-

mıştı. İkisini de alıp arkasını döndü. Son bir kez odayı gözden geçirdi. Sonra parmağını ışık düğmesine götürdü ve bir çift bü-zülmüş dudağın mum alevine üflemesindeki gibi her şey ka-ranlığa gömüldü.

Telefonumu bardak tutucuma yerleştirip az önce izledi-ğim şeyin bir değerlendirmesini yapmaya çalıştım. Fazla bir şey değil ama bir şeyler var. Yarım saat önce Daniel buradaydı. Benden çok uzakta değildi. Sadece nereye gideceğini bulmam gerekiyordu. Olasılıklar sonsuzdu. Her yere gidebilirdi. Bavu-lunu almıştı. Ülkeyi boydan boya geçip bir otel odasına yerleş-meye hazırlanıyor olabilirdi. Belki Meksika'nın güneyine bile gidebilirdi, sınıra on saatten az bir mesafedeydi. Sabaha oraya ulaşabilirdi.

Ama sonra o kolyeyi, avucunda duran gümüş zinciri ok-şayan parmağını düşündüm. Riley'yi düşündüm, hâlâ kayıptı. Cesedi henüz bulunamamıştı. İşte o zaman onun kaçmadığını çünkü henüz işini bitirmediğini anladım. Hâlâ yapacak işleri vardı.

Adli tabip kurbanların cesetlerinin öldükten sonra taşındı-ğını tespit etmişti. Kayboldukları yere geri bırakılmadan önce başka bir yerde ölmüşlerdi. Eğer durum buysa *Riley neredeydi?* Onu nerede tutuyor olabilirdi? Öncekileri nerede tutmuştu?

Ve sonra aklıma geldi. Biliyordum. Bir şekilde, derinlerde, hücrel bir seviyede biliyordum.

Kendime cayma fırsatı tanımadan arabamı çalıştırdım, far-larımı yaktım ve sürmeye başladım. Gideceğim yerden başka her şeyi ve her yeri düşünerek dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum ama dakikalar ilerledikçe kalp atışlarım hızlanıyordu. Her geçen kilometreyle birlikte nefes almak daha da zorlaşıyordu. Otuz dakika geçti, sonra kırk. Çok yaklaştığımı biliyordum. Arabamdaki saat gece yarısına geliyordu ve gözlerimi gösterge panelinden ayırıp tekrar yola çevirdiğimde onu gördüm, uzak-

tan ağır ağır bana yaklaşıyordu. O eski, tanıdık, kenarları paslanmış; yılların çamurunun ve kirinin her tarafına yapıştığı tabela. Avuçlarımın terden kayganlaştığını hissettim, yaklaştıkça paniğe kapılıyordum. Titrek bir ışık onu hastalıklı bir parıltıyla aydınlatıyordu.

BREAUX BRIDGE KASABASINA HOŞ GELDİNİZ.
DÜNYANIN KEREVİT BAŞKENTİ.

Eve gidiyordum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Sinyalimi yaktım ve bir sonraki çıkışa girdim. Breaux Bridge. On yıldan daha uzun bir süre önce üniversiteye gitmek için ayrıldığımdan beri uğramadığım, bir daha görmeyi hiç beklemediğim bir yerdi.

Kasabanın içinden, yosun yeşili tenteli eski tuğla binaların önünden geçtim. Zihnimde burası keskin, temiz bir çizgiyle ayrılmış gibiydi: öncesi ve sonrası. Çizginin bir tarafında parlak ve mutlu anılarım vardı. Benzin istasyonundaki dondurma külahları, ikinci el dükkânından alman patenler... Tam bir kasaba çocukluğu; her gün öğleden sonra üçte ücretsiz bir dilim sııcacık ekşi mayalı ekmek aldığım fırın. Çenemden aşağı erimiş tereyağı damlarken eve yürür, kaldırımdaki çatlakların üzerinden atlar, anneme meyve suyu bardağında sunacağım çiçekli yabani otlardan bir buket toplardım.

Diğer tarafta ise her şeyin üzerinde kocaman bir bulut geziniyordu.

Her yıl festivalin düzenlendiği boş panayır alanını geçtim. Lena'yla durduğumuz yeri gördüm, alnum onun sıcak karnına dayanmış, nemli teni tenime yapışmıştı. Ellerimde metalik bir ateş böceği parlıyordu. Tarlanın öbür ucuna, babamın uzakta durup bize baktığı noktaya baktım. Eski okulumun önünden, büyük çocuklardan birinin kafamı çarptığı bir çöp konteynerinin yanından geçtim, babamın kız kardeşine yaptığını bana yapmakla tehdit etmişti.

Daniel'ın haftalardır aynı yolu kullandığını fark ettim, gecenin karanlığında kayboluyor ve yorgun, terli ama hayat dolu bir şekilde tekrar eve dönüyordu. Çocukluğumun geçtiği sokağımıza yaklaştığımda eski araba yolunun hemen yakınında durdum. Eskiden koştuğum, ağaçların arasında kaybolmadan önce ayaklarımın altından toz kaldıran o uzun yola baktım. Verandanın basamaklarını koşarak çıkıp babamın bana uzanmış kollarına atlayışımı hatırladım. Burası kaçırılan bir kızı götürmek için mükemmel bir yerdi: on dönümlük ıssız bir arazinin içinde, terk edilmiş eski bir ev. Kimsenin ziyaret etmediği, kimsenin dokunmadığı, perili olduğu düşünülen bir ev. Dick Davis'in yatak odama girip bana iyi geceler öpücüğü vermeden önce altı kurbanını gömdüğü yer.

Daniel'la yaptığımız o konuşmayı düşündüm. İkimiz de oturma odasındaki kanepeye uzanmıştık. Ona her şeyi ilk kez anlattığımda onun beni nasıl da dikkatle dinlediğini düşündüm. Lena ve göbeğindeki yüzük, karanlıkta parlayan ateşböceği. Ağaçların arasında bir gölge gibi duran babam. Dolaptaki kutu onun sırlarını saklıyordu.

Ve evim. Ona evimden bahsetmiştim. Her şeyin merkezi.

Babam hapse girdikten ve annem artık evle ilgilenemeyecek duruma geldikten sonra sorumluluk bize, yani Cooper ve bana kalmıştı. Ama tıpkı annemi Riverside'a terk ettiğimiz gibi, burayı da terk etmeyi seçmiştik. Evle uğraşmak, hâlâ içinde yaşayan anılarla yüzleşmek istememiştik. Orayı öylece bıraktık, yıllarca boş durdu, mobilyalarımız bile hâlâ eski yerlerindeydi, muhtemelen içerideki her şeyi kalın bir örümcek ağı tabakası kaplamıştı. Annemin dolabındaki ahşap kırıste boynunun bas-kısı yüzünden oluşan kırık hâlâ duruyordu, babamın piposunun külü hâlâ oturma odasındaki halının üzerindeydi. Her şey, geçmişimin bir anlık görüntüsü zamanda donmuş, toz parçacıkları havada asılı kalmıştı. Sanki birileri "Duraklat" tuşuna basmıştı, sonra da arkasını dönmüştü ve kapıyı kapatıp gitmişti.

Daniel biliyordu. Daniel bunu biliyordu. Evin boş olduğunu, hazır olduğunu ve onu beklediğini biliyordu.

Ellerim direksiyonu sıkıyor, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Birkaç saniye sessizce oturup ne yapacağımı düşündüm. Dedektif Thomas'ı arayıp benimle burada buluşmasını söylemek aklıma geldi. Ama buraya gelse ne yapacaktı? Elimde kanıt var mıydı? Sonra, geceleri bir omzunda kürekle bu ormanda yol alan babamı düşündüm. Kendimi düşündüm, on iki yaşındaydım, açık pencereden onu görmüştüm.

İzliyor, bekliyor ama hiçbir şey yapmıyordum.

Riley içeride olabilirdi. Baş belada olabilirdi. Çantamı kap-tım, titreyen elimle açıp içindeki tabancaya baktım. Yolculuğa çıkmadan önce dolaptan aldığım, alarmın çalıştığı gece aradığım silah. Arabadan inmeden önce nefes aldım ve kapıyı sessizce kapattım.

Yaz sıcaklığının bunaltıcı ve nemli havası, bataklıktan gelen kükürt yüzünden haşlanmış yumurta gibi kokuyordu. Tedirgin adımlarla araba yoluna doğru ilerledim, bir süre yolun başında durup eve baktım. Her iki taraftaki orman zifiri karanlıktı ama kendimi ileriye doğru bir adım atmaya zorladım. Sonra bir adım daha. Bir adım daha. Çok geçmeden evin önüne geldim. Burada karanlığın ne kadar mutlak olduğunu, sokaktan ya da komşu evlerden ışık gelmediğini unutmuştum ama bu mükemmel, mürekkep gibi kontrastın etkisiyle ay ışığı her zamankinden çok daha parlak görünüyordu. Başımı kaldırıp tamamen açıkta duran dolunaya baktım. Evin üzerine bir spot ışığı gibi vuruyordu. Evi artık çok net görebiliyordum, yıpranmış beyaz boyası, yılların sıcaklığı ve nemi altında soyulan ahşap kaplaması, ayaklarımın altında yabancı otlar. Yan duvarlarımda damarlar gibi uzanan sarmaşıklar eve şeytani bir yaşamla titreşen başka bir dünya görüntüsü katıyordu. Gıcırta çıkartabilecek noktalardan kaçınarak merdivenlerden çıkmaya başladım ama panjurlar açıktı ve ay bu kadar parlakken Daniel içeriden beni görebilirdi.

Bunun yerine, dönüp evin arkasına doğru yürüdüm. Arka bahçeyi her zaman olduğu gibi darmadağın eden ıvır zıvıra baktım. Evin arkasında eski kontrplak yığınlarının yanı sıra bir kürek ve bahçe aletleri yüklenmiş bir el arabası vardı. Annemin ellerini ve dizlerini toprağa bastırdığı, alnına toprak bulaştığı o anı düşündüm. Pencerelerden içeri bakmaya çalıştıysam da evin bu tarafında panjurların hepsi kapalıydı ve ışık eksikliği boşluklardan bir şey görmeyi imkânsız kılıyordu. Kapı kolunu çevirmeye çalıştım, hafifçe salladım ama açılmadı. Kapı kilitliydi.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak nefes verdim.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

Kapıya baktım, Lena'yla geçirdiğim o günü zihnimde canlandırdım, elinde kütüphane kartıyla, kardeşimin yatak odasına girmişti.

Önce menteşeleri kontrol et. Eğer onları göremiyorsan bu doğru kilit türüdür.

Cebimi karıştırdım ve Aaron'ın kartını çıkardım, motel odasındaki çarşafların altında bulduktan sonra kot pantolonunun cebine sokmuştum. Elimde büktüm, yeterince sağlamdı. Lena'nın bana öğrettiği gibi açılı bir şekilde boşluğa yerleştirdim.

Köşeyi içeri soktukten sonra düzeltiltim.

Kartı oynatırken hafif bir baskı uyguladım ve ileri geri hareket ettirdim. Daha derine soktum, boştaki elimle kolu çevirdim ve sonunda bir tık sesi duydum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Arka kapıyı iterek açtım, kartı sertçe çekip kurtardım, içeri adım atarken avucumun içinde tuttum. Koridorda yolumu bulmaya çalışırken parmaklarımı tanıdık duvarlarda gezdirdiyordum. Karanlık kafa karıştırıcıydı; her yönden gıcırtilar duyuyordum ama bunlar sadece eski bir evin sesleri miydi yoksa arkamdan sinsice yaklaşan, kollarını açmış, saldırmaya hazır Daniel'in ayak sesleri mi? Anlayamıyordum.

Koridorun oturma odamıza açılan sonuna ulaştığımı hissettim. İçeri adım attığımda oda, panjurların arasından sızan ayın ışığıyla aydınlanıyordu ve etrafı görebiliyordum. Şöyle bir göz attım. Odanın gölgeleri tam da hatırladığım gibi görünüyordu. Köşede babamın eski koltuğu duruyordu, derisi solmuş ve çatlamıştı. Televizyonun ekranında parmaklarımı cama bastırdığım yerlerde lekeler vardı. Daniel'in geldiği yer burasıydı, bu evdi. Bu korkunç, berbat ev onun her hafta ortadan kaybolduğunda geldiği yerdi. Kurbanlarını götürdüğü, kaybolduğu yere dönüp cesetlerini atmadan önce onlara kim bilir neler yaptığı yerdi. Sağ tarafıma baktığımda yerde alışılmadık bir karaltı gördüm, tahta gibi uzun ve zayıftı.

Vücut şeklindeydi. Genç bir kızın bedenine benziyordu.

"Riley?" diye fısıldadım, oturma odasını geçip gölgeye doğru koştum. Ona ulaşmadan önce, Riley olduğunu anladım. Gözleri kapalıydı, ağzı kapalıydı, saçları yanaklarına dökülmüş ve göğsüne yayılmıştı. Belki de karanlık yüzünden, yüzünün solgunluğu ürkütücüydü, hayalete benziyordu, dudaklarının

rengi atmıştı, cildindeki tüm kan çekilmiş, yarı saydam bir görünüm almıştı.

Parmağımla koluna dokunup tekrar, "Riley," dedim. Hareket etmiyor, konuşmuyordu. Bileklerine, damarlarında oluşmaya başlayan kırmızı çizgiye baktım. Boynuna baktım, kendimi derisinin üzerinde o silik, parmak şeklindeki morlukları görmeye hazırladım ama göremedim. Henüz yoklardı.

Onu hafifçe sarsarak "Riley," diye tekrarladım. "Riley, uyan."

Parmaklarımı kulağının altına götürdüm ve bir şeyler hissetmeyi umarak nefesimi tuttum. Zar zor da olsa hissediliyordu. Hafif bir çarpıntı şeklindeki kalp atışı yavaş ve belirsizdi. Hâlâ yaşıyordu.

"Hadi," diye fısıldadım, onu kaldırmaya çalıştım. Vücudu ceset gibiydi ama kollarını tuttuğumda gözlerinin titrediğini, hızlı bir şekilde sağa sola hareket ettiğini gördüm. Hafifçe inlediğini duydum. Diazepam yüzünden bu haldeydi. Ağır bir şekilde uyuşturulmuştu. "Seni buradan çıkaracağım. Söz veriyorum."

"Chloe?"

Birden kalbim duracak gibi oldu, arkamda biri vardı. Sesini tanıyordum, adım dilinde eriyen bir pastil gibi yuvarlanıyordu. Bu sesi nerede olsa tanırdım.

Daniel'in sesi değildi.

Yavaşça ayağa kalktım, arkamda duran gölgeyle yüzleşmek için döndüm. Oda yüz hatlarını seçebilmemi sağlayacak kadar aydınlıktı.

"Aaron." Neden burada, bu evde, benim evimde durduğuna dair bir açıklama, bir sebep düşünmeye çalıştım ama zihnim durmuştu. "Burada ne işin var?"

Ay, bir bulutun arkasında kalınca aniden oda karanlığa gömüldü. Gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken panjurlardan tekrar ışık süzüldü ve Aaron gözüme bir iki adım daha yakın göründü.

“Ben de sana aynı soruyu soracağım.”

Başımı yana çevirip Riley’ye baktım ve bu manzaranın başka birine nasıl görüneceğini düşündüm. Ben, bilinci kapalı bir kızın üzerine karanlıkta diz çökmüştüm. Dedektif Thomas’ın ofisimde dolanıp durduğunu, bana şüpheyile baktığını hatırladım. Aubrey’nin küpesindeki parmak izlerimi hatırladım.

Suçlayıcı sözlerini de.

Tüm bunları birbirine bağlayan ortak nokta sizsiniz.

Riley’ye işaret edip konuşmaya çalıştım ama boğazımın tıkanıldığını hissettim. Boğazımı temizledim.

Aaron bir adım daha yaklaşarak “Tanrı’ya şükür yaşıyor,” diye araya girdi. “Onu az önce kendim buldum. Onu uyandırmaya çalıştım ama başaramadım. Polisi aradım. Yoldalar.”

Ona baktım, hâlâ konuşamıyordum. Tereddüt ettiğimi hissedince konuşmaya devam etti.

“Bu evden bahsettiğini hatırladım. Boş olduğunu söylemiş-tin. Burada olabileceğini düşündüm. Seni birkaç kez aradım.” Kollarını odayı işaret ediyormuş gibi kaldırdı, sonra tekrar yanlarına bıraktı. “Sanırım aynı şeyi düşünmüşüz.”

Başımı sallayarak nefes verdim. Dün geceyi, motel odamdaki Aaron’ı düşündüm. Saçlarımın arasından yılan gibi kıvrılan hevesli ellerini; sonrasında sessizce uzanışımızı. Kulağımda onun sesi: *Sana inanıyorum.*

Kendimi toparladım ve “Ona yardım etmeliyiz,” dedim. Riley’ye dönüp yanma eğildim, tekrar nabzını kontrol ettim “Onu kusturmamız ya da başka bir şey yapmamız gerek...”

Aaron tekrar, “Polisler yola çıkmıştır,” dedi. “Chloe, her şey yoluna girecek. İyileşecek.”

Parmaklarımı Riley’nin yanağına dokundum. Soğuktu. “Daniel yakınlarda olmalı,” dedim. “Uyandığımda bir sürü cevapsız arama vardı. Bana sesli mesaj bıraktı ve ben de belki...”

Sonra durdum, o gecenin akışını tekrar hatırladım. Uykuya daldığım, Aaron’m bana iyi geceler öpücüğü verirken çatlamış

dudaklarının alnıma yapıştığını hatırladım. Yavaşça ayağa kalkıp arkamı döndüm.

Birden sırtımın ona dönük olmasını istemedim.

“Bekle bir saniye.” Düşüncelerim çamurda ilerliyormuş gibi yavaş hareket ediyordu. “Riley’nin kayıp olduğunu nereden biliyordun?”

Aaron gittikten tam bir gün sonra uyandığımı hatırladım. Shannon’ı aradığımı, o yavaş, ıslak hıçkırıklarını dinlediğimi.

Riley kayboldu.

“Haberlerden,” dedi. Ama bunu söyleme biçiminde soğuk ve prova edilmiş bir şeyler vardı, ona tam olarak inanamıyordum.

Aramıza daha fazla mesafe koymaya çalışarak geriye doğru küçük bir adım attım. Aaron ve Riley arasında durmaya çalıştım. Ben uzaklaşırken yüz ifadesi değişti, dudakları hafifçe sertleşerek ince, sıkı bir çizgiye dönüştü, çene kasları gerildi, parmakları avuçlarının içine doğru kıvrıldı.

Gülümsemeye çalışırken “Chloe, hadi ama,” dedi. “Arama ekibi yola çıktı bile. Bütün kasaba onu arıyor. Herkesin haberi var.”

Ellerimi tutmak ister gibi kollarını uzattı ama ona doğru ilerlemek yerine ellerimi kaldırıp hareket etmemesini işaret ettim.

“Benim,” dedi. “Aaron. Chloe, beni tanıyorsun.”

Ay ışığı yine panjurların arasından süzüldü ve işte o zaman o şeyin ikimizin arasında yerde durduğunu gördüm. Riley’nin yanına koşup ellerim çılgınca vücudunda nabız ararken yere düşürmüş olmalıydım: Aaron’ın basın kartı. Arka kapıyı açmak için kullandığım kart. Ama şimdi bir şeyler farklı görünüyordu.

Gözlerimi Aaron’dan ayırmadan yavaşça eğildim, kartı aldım. Yüzüme yaklaştırıp daha yakından baktım ve kartın çatladığını fark ettim. Kapıyı açmaya çalışırken kırılmıştı. Kenarları yıpranmıştı. Yırtık kâğıda hafifçe dokunup çektiğimde fotoğrafın tamamı soyuldu. Sırtımda bir ürperti hissettim.

Bu gerçek bir basın kartı değildi. Sahteydi.

Aaron'a baktım, beni izliyordu. O kartı ilk kez gördüğüm zamanı hatırladım, o kafede, gömleğine iliştirilmişti. Okuması kolaydı, büyük ve kalın harfli *The New York Times* logosu en üste basılmıştı. Aaron'la ilk kez o zaman tanışmıştım ama onu ilk kez o zaman görmemiştim. O olduğunu anlamıştım çünkü ofisinde fotoğrafını görmüştüm, Ativan'ın etkisiyle uzuvlarım karcıncalanmıştı, internetteki küçük, bulanık, siyah beyaz vesikalık fotoğrafına bakıyordum. Kareli düğmeli ceket ve gözlükleri vardı. O kafeye girdiğinde giydiği kıyafetin aynısıydı, kollarını dirseklerine kadar kıvrımıştı. İçime bir korku  kt ğ n  hissettim. Bunu bilerek yapmıştı. Hepsi kasıtlıydı. Kıyafeti, tanıyacağımı bildiği bir şeydi. "*Aaron Jansen*" adının kolayca görülebi­cek bir yere basılı olduğu basın kartı da  yleydi. Fotoğrafından farklı göründüğünü düşünmüştüm, beklediğimden farklıydı... daha büyük, daha iriydi. Kolları çok kalındı, sesi iki oktav daha kısıktı. Ama daha kendini tanıtmadan, adını bile söylemeden bu adamın Aaron Jansen olduğunu düşünmüştüm. Kafeye kendinden emin ve ağır adımlarla girmişti, orada olduğumu, nerede oturduğumu biliyormuş gibiydi. Onu izlediğimi biliyormuş gibi bana gösteriş yapıyordu.

Çünkü o da beni izliyordu.

"Kimsin sen?" diye sordum. Karanlıkta yüzü birden tanınmaz hale geldi.

Olduğu yerde sessizce durdu. Onda daha önce hiç fark etmediğim bir boşluk vardı, içi boşaltılmış bir yumurta gibi vücudu çatlak bir kabuk haline gelmişti. Bir an için soruyu düşünüyor, en iyi nasıl yanıt vereceğini bulmaya çalışıyor gibi göründü.

"Hiç kimse," dedi.

"Bunu sen mi yaptın?"

Sözcükleri arıyormuş gibi ağzım açıp tekrar kapatışını izledim. Cevap vermedi. şimdiye kadar yaptığımız konuşmaları düşündüm. Son söyledikleri kulağıma vuran kanın nabzı gibi etrafımda yankılanıyordu, gürültüye dönüştü.

Taklitçiler cinayet işler çünkü başka bir katili takıntı haline getirmişlerdir.

Tüm bunların başlangıcında hayatıma giren adama, o yabancıya baktım. Taklitçi teorisini ilk paylaştan, sonunda beni de buna inandırmayı başaran adamdı. Sorduğu o sorular, her zaman araştıran, yakın çevreme değinen sorulardı: *Bu hadisenin tam burada, şu anda olmasının bir nedeni var.* Lena'dan bahsettiğimde sesine çocuksu bir baş dönmesi yayılmıştı, sanki kendine engel olamıyordu, öğrenmek zorundaydı: *Nasıl bir kızdı?*

Sesimin titremesini engellemeye çalışarak "Cevap ver," dedim. "Sen mi yaptın?"

"Bak Chloe. Düşündüğün gibi değil."

Yatağıma girdiğini, ellerinin bileklerimde, dudaklarımın boynumda dolaştığını düşündüm. Ayağa kalkışını, kot pantolonunu çekişini düşündüm. Parmaklarını saçlarımda gezdirmeden önce bana bir bardak su getirişini, karanlığa geri adım atmadan önce beni uyutuşunu. Riley'nin kaybolduğu geceydi. O gece ben uyurken, alnım ter içindeyken, uzuvlarım hâlâ onun dokunuşuyla zonkluyorken kaçırılmıştı. Midemin derinliklerinden bir bulantım yükseldiğini hissettim. Nehir kıyısında, ayaklarımızın arasında karton bardakta kahvelerle, uzaktaki köprünün sis örtüsünün altından usulca çıkışını izlerken bana söylediği şeyi hatırladım.

Bu bir oyundan ibarettir.

Sadece oyunun onun oyunu olduğunu fark etmemiştim.

"Polisi arayacağım," dedim. Polisi kendisinin aramadığını artık anlamıştım. Kimsenin gelmeyeceğini de. Elimi çantamın içine sokup telefonumu aradım. Parmaklarım titriyor, içindeki her şeye sürtünüyordu. Sonra akhıma geldi. Telefonum arabada, hâlâ bardaklıkta duruyordu. Daniel'ı kameradan izledikten sonra Breaux Bridge'e doğru düşüncesizce sürüp, arabayı park edip içeri girmeden önce koyduğum yerde duruyordu. Nasıl unutmuştum? Telefonumu nasıl unutmuştum?

Biraz daha yaklaşıp "Chloe, hadi," dedi. Artık benden sadece birkaç adım ötede, dokunma mesafesindeydi. "Açıklama izin ver."

"Bunu neden yaptın?" Elim hâlâ çantamın içindeydi, dudığım titriyordu. "O kızları neden öldürdün?"

Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez tekrar aynı hisse kapıldım. Dejavu, bir dalga gibi üzerime çöktü. Yirmi yıl önce tam da bu salonda oturuyordum. Parmaklarımı televizyona bastırmış, yargıcın babama aynı soruyu sormasını dinliyordum. Mahkeme salonunun sessizliği, gerçeği öğrenmek için çaresizce bekleyişim aklıma geldi.

Sonunda, "Benim hatam değildi," dedi. "Değildi." Gözlerinde bir damla yaş vardı.

"Senin hatan değildi," diye tekrarladım. "İki kızı öldürdün ama bu senin hatan değildi."

"Hayır, yani... Öyleydi. Evet, öyleydi. Ama aynı zamanda değildi..."

Bu adama baktığımda babamı görüyordum. Onu televizyon ekranımda görüyordum, kolları arkasmda zincirlenmişti, ben yerde oturmuş her sözünü içime çekiyordum. İçinde, derinlerde bir yerde yaşayan şeytanı görüyordum; karnında kıvrılmış, yavaş yavaş büyüyen, bir gün patlayıp ortaya çıkacak, ıslak, nabızı atan bir cenin. Babam ve onun karanlığı; köşedeki gölge, onu içine çekiyor, bütünüyle yutuyordu. İtiraf ederken mahkeme salonunun sessizliği, gözlerindeki yaşlar. Yargıcın ona inanmayan, iğrenme dolu sesi.

Yani sen içindeki karanlığın seni o kızları öldürmeye zorladığını mı söylüyorsun?

"Tıpkı onun gibisin," dedim. "Yaptığın şey yüzünden başka bir şeyi sorumlu tutuyorsun."

"Hayır. Hayır, öyle değil."

Tırnaklarımın avuç içlerime battığını ve kanımın çekildiğini hissettim. O gün onu izlerken göğsümde kabaran öfkeyi, onu

ağlarken gördüğümde duyduğum kayıtsızlığı hissediyordum. O anda ondan nasıl nefret ettiğimi hatırladım. Vücudumdaki her hücreyle babamdan nefret etmiştim.

Onu nasıl öldürdüğümü hatırlıyorum. Zihnimde onu ben öldürmüştüm.

“Chloe, lütfen dinle,” diyerek birkaç adım daha yaklaştı. Kollarım ve yumuşak ellerini bana uzattı. Tenime dokunan, parmaklarımla iç içe geçen eller. Babamın kollarına koştüğüm gibi onun kollarına da koşmuştum, güvenliği hep yanlış yerlerde aramıştım. “Bana bunu o yaptırdı...”

Neler olduğunu görmeden önce sesleri duydum, ne yaptığımın farkına bile varamadım. Sanki başka birinin başına gelenleri izliyordum: çantamdan çıkan kolum, elimdeki tabanca. Bir fişek gibi gürültüyle patlayan bir el silah sesiyle birlikte kolum geriye savruldu. Parke üzerinde sendeleyerek geri giderken bir ışık parlaması yayıldı ve şaşkınlıkla bana bakmadan önce karında genişleyen kırmızı lekeye baktı. Ay ışığı, cam gibi ve şaşkın gözlerini aydınlattı. Kırmızı ve ıslak dudakları konuşmaya çalışıyormuş gibi yavaşça aralandı.

Sonra bedeninin yere yığılışım izledim.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Breaux Bridge polis karakolundaki sorgu odasının tavanına sabitlenmiş ucuz ampuller tenimi radyoaktif bir yosun yeşili gibi parlatıyordu. Omuzlarıma örttükleri battaniye cırt cırtlı kumaşlar gibi kaşını yapıyordu ama üstümden alamayacak kadar üşüyordum.

“Pekâlâ Chloe. Neden bize olanları bir kez daha anlatmıyorsun?”

Dedektif Thomas’a baktım. Memur Doyle ve adını çoktan unuttuğum bir Breaux Bridge polisiyle birlikte masanın diğer tarafında oturuyordu.

İsmi söylemeyen polis memuruna bakıp “Ona çoktan anlattım,” dedim. “Kayıtlarda var.”

“Benim için son bir kez daha anlat,” dedi. “Sonra seni eve götürebiliriz.”

Nefes verdim, önümdeki masada duran kâğıt kahve bardağına uzandım. Bu geceki üçüncü bardağımdı ve dudaklarıma götürdüğümde cildimdeki kurumuş mikroskobik kan lekelerini fark ettim. Bardağı yere bıraktım, tırnağımla bir noktaya dokunup boya gibi dökülmesini izledim.

“Aaron Jansen olduğunu bildiğim adamla birkaç hafta önce tanıştım,” dedim. “Bana babam hakkında bir haber yaptığını söyledi. *The New York Times* muhabiri olduğunu söyledi. Sonunda, Aubrey Gravino ve Lacey Deckler’in ortadan kaybolması nedeniyle haberinin içeriğinin değiştiğini iddia etti. Bunun bir taklitçinin işi olduğuna inandığını söyledi, çözmek için benden yardım istedi.”

Dedektif Thomas başını sallayarak devam etmemi işaret etti.

“Karşılıklı konuşmalarımız sırasında ona inanmaya başladım. Olaylar arasında çok benzerlik vardı: kurbanlar, kayıp takılar. Yıldönümünün yaklaşması. Başlangıçta failin Bert Rhodes olabileceğine düşünüyordum, bunu daha önce söylemiştim, ama o gecenin ilerleyen saatlerinde dolabımda bir şey buldum. Aubrey’nin küpeleriyle eşleşen bir kolye.”

“Peki bu kanıt bulunduğunda neden bize getirmedi?”

“Getirecektim,” dedim. “Ama ertesi sabah onu bulamadım. Nişanlım küpeyi almış, telefonumda küpeyi tutarken çekilmiş bir videosu var. İşte o zaman nişanlımın bu işle bir ilgisi olabileceğini düşündüm. Ama kolye bende olsaydı bile, son konuşmamızda söylediğim hiçbir şeye inanmadığını açıkça belirtmiştin. Bana resmen siktir git dedin.”

Odanın öbür ucundan bana baktı, rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Gözlerimi ondan ayırmadım.

“Her neyse, bundan daha fazlası var. Babamı hapishanede ziyaret ediyordu. Çantasında Diazepam buldum. Öz kız kardeşi yirmi yıl önce kaybolmuştu ve ziyaretine gittiğimde annesi bana aslında onun bu olayla bir ilgisi olabileceğini düşündüğünü söyledi...”

Dedektif elini kaldırıp “Pekâlâ,” diye araya girdi. “Adım adım gidelim. Bu gece Breaux Bridge’e neden gittin? Riley Tack’in burada olacağını nereden biliyordun?” Riley’nin ölü gibi solgun görüntüsü hâlâ aklımdaydı. Ön bahçede durmuş, arabamdan aldığım telefonum elimde, vücudum kaskatı kesilmiş ve gözlerimi bir noktaya odaklayamaz halde beklerken ambulansın yoldan uçarak gelişini görmüştüm. O eve geri dönmüyor, yerdeki cesetle yüzleşemiyordum. Sağlık görevlileri onu bir sedyeye bağlayarak arka tarafa götürmüşlerdi, damarlarına serumlar bağlamışlardı.

“Daniel bana evden gideceğini söylediği bir sesli mesaj bırakmıştı,” dedim. “Nereye gitmiş olabileceğini, kızları nereye götürmüş olabileceğini anlamaya çalışıyordum. İçimde onları buraya getirdiğine dair bir his vardı. Bilmiyorum.”

Dedektif Thomas başını salladı, “Peki Daniel şimdi nerede?” diye sordu.

Tekrar ona baktım, gözlerim sert ışıklardan, acı kahveden, uykusuzluktan, her şeyden etkileniyor, yanıyordu.

“Bilmiyorum,” diye tekrarladım. “Çekip gitti.”

Odaya çöken sessizliği tavan lambalarının teneke bir kutunun içine hapsolmuş sinek vızıltılarına benzeyen sesi bozuyordu. O kızları Aaron öldürmüştü. Riley’yi de öldürmeye çalışmıştı. Sonunda cevaplarımı bulmuştum ama hâlâ anlamadığım çok şey vardı. Mantıklı gelmeyen çok şey vardı.

Başımı kaldırdım, “Bana inanmadığını biliyorum,” dedim. “Anlattıklarımın çok saçma geldiğini biliyorum ama doğruyu söylüyorum. Bilmiyordum...”

Dedektif Thomas, “Sana inanıyorum Chloe,” dedi. “İnanıyorum.” Başımı salladım, içimde doğan rahatlamayı göstermeye çalıştım. Ne söylemesini bekliyordum ki! Emin değildim ama duymak istediğim şey bu değildi. Bir tartışma, ortaya koyamadığım bir kanıtın talep edilmesini bekliyordum. Benim bilmediğim bir şey biliyor olmalıydı.

“Onun kim olduğunu biliyorsun,” dedim. “Aaron. Onun gerçek kimliğini biliyorsun.”

Dedektif bana baktı, ifadesi okunamıyordu.

“Bana söylemek zorundasın. Bilmeyi hak ediyorum.”

“Adı Tyler Price,” dedi. Eğildi, çantasını masanın üzerine çekti, içinden bir sabıka fotoğrafı çıkarıp masanın üstüne koydu. Aaron’ın yüzüne bakıyordum, hayır, Tyler’in yüzüne. Tyler denen adama benziyordu ama gözlerini büyüten gözlükleri, daracık düğmeli pantolonları ve kısa kesilmiş saçları olmadan

farklı görünüyordu. Herkesin tanıyabileceği, genel biriydi, mülayim yüz hatları vardı, kolayca tanımlanabilecek izler yoktu ama internette gördüğüm vesikalık fotoğrafla, gerçek Aaron Jansen'le belli belirsiz bir benzerlikleri vardı. Belki uzak bir kuzen olduğu düşünülebilirdi. Belki de bir ağabey. Liseli gençlere içki ısmarlayan, sonra da partiye gelip bir köşeye çekilen türden. Sessizce birasını yudumlayan, etrafı gözlemleyen.

Yutkundum, bakışlarım masayı delip geçiyordu. Tyler Price. Buna kandığım için, görmemi istediği şeyi bu kadar kolay gördüğüm için kendime kızıyordum ama belki de görmek istediğim şeyi görmüştüm. Ne de olsa bir destekçiye ihtiyacım vardı. Benim tarafımda birine. Oysa bu onun için sadece bir oyundu. Hepsi bir oyundu. Aaron Jansen de bir kurgu karakterden başka bir şey değildi.

Dedektif Thomas, "Kimliğini hemen tespit ettik," diye devam etti. "Breux Bridge'de doğmuş." Başımı kaldırdım, gözlerim irileşti.

"Ne?"

"Bir süre önce işlediği bazı küçük suçlardan zaten sabıka kaydı varmış. Marihuana bulundurmak, haneye tecavüz. Dokuzuncu sınıftan hemen önce okulu bırakmış."

Tyler Price'la ilgili herhangi bir anıyı hafızamda canlandırmaya çalışarak tekrar fotoğrafa baktım. Breux Bridge küçük bir kasabaydı, hiçbir zaman fazla arkadaşım olmamıştı.

"Onun hakkında başka ne biliyorsun?"

"Cypress Mezarlığı'nda görülmüş," dedi ve çantasından bir resim daha çıkardı. Arama ekibinin fotoğrafıydı; Tyler uzakta, gözlüklerini çıkarmış, beyzbol şapkasını alına kadar indirmişti. "Katillerin suç mahallerini tekrar ziyaret ettikleri bilinir, özellikle de azılı suçluların. Görünüşe göre Tyler seninle bir adım daha ileri gitmiş. Sadece olay yerlerini tekrar ziyaret etmekle kalmamış, davanın kendisine de dahil olmuş. Uzaktan elbette. Bu duyulmamış bir şey değil."

Tyler her yerdeydi. Mezarlığı, her zaman sırtımda hissettiğim o gözleri hatırladım. Mezar taşlarının arasından geçerken yere çömelmiş beni izliyordu. Eldivenli eliyle Aubrey'nin kütmesini tuttuğunu, ayakkabısını bağlamak için eğildiğini ve onu orada bırakıp benim bulmamı beklediğini düşündüm. Telefonunda bana gösterdiği resmimi hatırladım. İnternette bulmadığını fark etmiştim. Kendisi çekmişti.

Ve sonra aklıma geldi.

Babamın tutuklanmasından sonraki çocukluğumu hatırladım. Evimizin etrafında bulduğumuz ayak izlerini, pencerelerimizden bakarken yakaladığım o isimsiz çocuğu, hastalıklı merakını, ölüme karşı duyduğu hayranlığı hatırladım.

Kimsin sen? Çığlık atıp ileri atılmışım. Cevabı o zaman da aynuydu, yirmi yıl sonra, dün gece verdiği cevap gibiydi.

Ben hiç kimseyim.

Dedektif Thomas, "Arabasını inceliyoruz," diye devam etti ama onu zar zor duyabiliyordum. "Cebinde Diazepam bulduk. Riley'ye ait olduğunu düşündüğümüz altın bir yüzük. Bir bileklik. Üzerinde metal bir haçla tahta boncukları var."

Parmaklarımla burnumu sıktım. Bunlar tahammül edemeyeceğim kadar fazlaydı.

Gözlerimi görebilmek için başım eğdi. Yorgun gözlerle ona baktım. "Bu senin hatan değil."

"Ama öyle," dedim. "Benim hatam. Onları benim sayemde buldu. O kızlar benim yüzümden öldüler. Onu tanımalıydım..."

Başım hafifçe salladı, elini uzattı. "O konuya hiç girme bile," dedi. "Yirmi yıl önceydi. Sen daha çocuktun."

Haklıydı. Küçük bir çocuktum, henüz on iki yaşındaydım. Ama bu bir şeyi değiştirmiyordu.

"Başka kim küçük bir çocuk biliyor musun?" dedi.

Kaşlarımlı kaldırarak ona baktım.

"Kim?"

"Riley," dedi. "Ve senin sayende hayatta kalmayı başardı."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dedektif Thomas karakoldan çıkarken ellerini beline dayadı, bir otoparkta değil de bir dağın zirvesinde duruyormuş gibi etrafı inceledi. Saat sabahın altısıydı. Sabahın erken saatlerine özgü bir anomaliyle hem bunaltıcı hem de serin bir hava vardı; uzaktaki kuş cıvıltıları, pamuk şekeri rengindeki gökyüzü, işe gitmek için yola çıkmış birkaç sürücü dikkatimi çekti. Gözlerimi kısıtım, sislerin arkasında kalmış ve şaşkınlığa düşmüş gibiydim. Polis karakollarındaki sorgu odalarında zaman kavramı kaybolur çünkü ne pencere ne de saat vardır. Sabahın dördünde kafeinle beslenirken, dinlenme odasının mutfağında ısınan hafif ekşimiş yemek artıklarının kokusu burnunuza gelirken, dünya etrafınızdan akıp gider. Zihnim hâlâ dün geceye takılıp kalmışken güneşin doğduğunu, yeni bir günün başladığını beynimin anlamakta zorlandığını hissettim.

Boynumdan boncuk boncuk ter damlıyordu, elimi geriye uzattığımda tuzlu suyun parmaklarımın arasından kan gibi aktığını hissettim. Düşünebildiğim tek şey buydu: Kan, birikme şekli, en az direnç gösteren yol boyunca kıvrıla kıvrıla ilerlemesi. Başımı eğip Tyler'ın karnını, gömleğinin üzerinde yavaşça genişleyen o karanlık sıvı birikintisini gördüğümünden beri aklımda hep bu vardı. Yerden süzülüp yavaşça bana doğru ilerlemiş, ayakkabılarıma kadar ulaşip tabanlarını lekelemişti. Biri lastik bir hortuma makas atmış ve sıvının fışkırmasına sebep olmuş gibi akmaya devam ediyordu.

Dedektif Thomas, "Dinle, daha önce söylediklerin var ya," diyerek sessizliği bozdu. "Nişanlının hakkında."

Hâlâ ayakkabılarıma, altındaki kırmızı çizgiye bakıyordum.

Bilmesem dökülen boyaya bastığımı düşünürdüm. "Emin misin?" diye sordu. "Bir açıklaması elbette vardır."

"Eminim," diyerek sözünü kestim.

"Telefonundaki o video. Elinde ne olduğunu tam olarak göremiyorsun. Her şey olabilir."

"Eminim."

Doğrulup kendi kendine başını sallamadan önce yüzümün yan tarafına baktığını hissettim.

"Tamam," dedi. "Onu bulacağız. Ona birkaç soru soracağız."

Tyler'ın bana söylediği, evimde, zihnimde yankılanan son sözleri düşündüm.

Bunu bana o yaptırdı.

"Teşekkür ederim."

"Ama o zamana kadar eve git, biraz dinlen. Her ihtimale karşı mahallende devriye gezen bir sivil polisim olacak."

"Evet," dedim. "Evet, tamam."

"Seni bırakmamı ister misin?"

Dedektif Thomas beni arabama bıraktı, hâlâ çocukluk evimin önündeki yolda park halindeydi. Kafamı kaldırıp bakmadım, onun aracından inip kendi arabamın sürücü koltuğuna oturdum, gözlerim yerdeki çakıl taşlarındaydı, motoru çalıştırıp uzaklaştım. Baton Rouge'a dönüş yolunda fazla bir şey düşünmedim, gözlerim şaşı olana kadar otoyoldaki sarı çizgiye odaklanmıştım. Beni Angola'ya, elli üç mil kuzeydoğuya gitmeye çağıran bir tabelanın yanından geçerken direksiyonu biraz daha sıkı kavradım. Her şey dönüp dolaşıp ona geliyordu: babama. Daniel'ın makbuzları, Tyler'ın o gece motelde onu görmeye gitmemi engellemeye çalışması. *Bu tehlikeli Chloe*. Babam bir şeyler biliyordu. Tüm bunların anahtarı babamdı. Tyler, Daniel, öldü-

rülen kızlar ve benim ortak bağımız, hepimizi aynı ağa yakalanmış sinekler gibi birbirimize bağlıyordu. Cevaplar ondaydı, başka kimsede değildi. Bunu biliyordum elbette. Onu ziyaret etme fikri aklımı kurcalıyordu, bir kil yumağı üzerinde çalışan parmaklar gibi zihnimde döndürüp duruyordum, bir şekil oluşmasını umuyordum. Bir cevap ortaya çıksın istiyordum.

Ama hiçbir şey olmadı.

Ön kapımdan içeri adım attım ve alarmımın tanıdık bir rahatlamayı peşinden getiren çan seslerini duymayı bekledim ama hiçbir şey olmadı. Tuş takımına baktım, ayarlanmamış olduğunu fark ettim. Sonra Daniel'ı cep telefonumdan izlediğimi hatırladım, ışıkları kapatıyordu, evden en son o çıkmıştı. Şifreyi tuş takımına girdim ve üst kata çıkıp doğruca banyoya geçtim, çantam klozetin üzerine bıraktım. Musluğu en sola çevirdim, kaynar suyun etimi yakarak Tyler'ı cildimden temizleyeceğini umuyordum.

Ayak parmağımı küvete daldırdım, ardından da küvetin içine kayarak girdim, vücudum kızgın bir pembeye döndü. Su göğsüme, köprücük kemiklerime kadar yükseliyordu. O kadar derine batıyordum ki yüzüm hariç her yerim suyun içindeydi; kalp atışlarımı duyabiliyordum. Çantama, içindeki hap şişesine baktım. Hepsini içip uykuya daldığımı hayal ettim. Derinlere daldıkça dudaklarımdan çıkacak küçük baloncukları ve nihayet son nefesimi taşıyanın da patladığını hayal ettim. En azından huzurlu olurdu. Sıcaklıkla çevrili. Beni bulmalarının ne kadar süreceğini merak ettim. Muhtemelen günler sürerdi. Belki de haftalar. Derim soyulmaya başlardı. Zambak yaprakları gibi yüzeye çıkan küçük kanatlar.

Suya baktım, soluk pembe bir renk almıştı. Bir bez alıp cildimi ovmaya başladım, Tyler'm kanının kalıntıları hâlâ kollarımdaydı. Kan gittikten sonra bile fırçalamaya devam ettim, sertçe bastırıyordum. Canımı acıtıyordu. Sonra öne eğilip gidereğin tıpasını çektim ve son damla da gidene kadar oturdum.

Üzerime bir eşofman altı ve kazak giydikten sonra alt kata inip mutfağa girdim ve bir bardak su doldurdum. Hepsini içtim, dibine ulaştığımda iç çekip başımı öne eğdim. Sonra yukarı bakıp duyduğum bir sese kulak kabarttım. Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum, bardağı yavaşça yere bırakıp oturma odasına doğru yavaş bir adım attım. Bir şey duymuştum. Boğuk bir ses. İnce bir hareket, yalnız olduğumdan bu kadar emin olmasam fark etmeyeceğim kadar küçük bir ses.

Oturma odama girdiğimde gözlerim Daniel'a takıldı ve bedenim kaskatı kesildi.

"Merhaba Chloe."

Sessizce durdum, ona baktım. Kendimi yukarıdaki küvette, gözlerim kapalı hayal ettim. Gözlerimi açtığımda Daniel'ın üzerimde gezindiğini gördüğümü düşündüm. Elleri uzanmış, beni tutuyordu. Çeşme açıktı, ağzım açık çığlıklar atıyor, motordan patırtılar çıkaran bir araba gibi ölüyordum.

"Seni korkutmak istemedim."

Tuş takımına baktım, alarm açıktı. İşte o zaman onun aslında hiçbir yere gitmediğini anladım. Onun ön kapının yanında durup, düğmeyi çevirmeden önce nefes verdiği görüntüsü aklıma geldi. Kamera kararmıştı

Ama kapıyı açtığını hiç görmemiştim. Gittiğini de görmemiştim.

Daniel aklımdan geçenleri anlamış gibi, "Gittiğimi düşünmeden eve gelmeyeceğini biliyordum," dedi. "Sadece konuşabilmek için seni beklemeyi planladım. Hatta dün gece seni dışarıda, evin yanında arabanın içinde gördüm. Ama sonra gittin. Ve geri dönmedin."

"Dışarıda sivil bir polis var," diye yalan söyledim. Arabadan inerken bir tane bile görmemiştim ama olabilirdi. Olabilirdi. "Seni arıyorlar," dedim.

"Açıklamama izin ver."

"Annenle tanıştım."

Şaşırdı, bunu beklemiyordu. Bir planım yoktu ama Daniel'ı evimde, kendini beğenmiş bir tavırla karşımda görünce sinirlenmiştim.

"Bana senin hakkında her şeyi anlattı," dedim. "Babanı, onun şiddete meyilli olduğunu. Bir süre müdahale etmeye çalışmışsın ama sonra vazgeçmişsin. Oluruna bırakmışsın."

Daniel parmaklarını avuçlarının içine kıvrıp gevşek bir yumruk yaptı.

"Ona da böyle mi oldu?" diye sordum. "Sophie'ye? O senin kum torban mıydı?"

Sophie Briggs'in arkadaşının evinden eve dönüşünü hayal ettim, pembe spor ayakkabılarıyla merdivenlerden çıkıyor, kapı arkasından sertçe kapanıyordu. İçeri girdiğinde Daniel'ın kanepeye yığılmış, ölü gözlerle ve hastalıklı bir sırtıişla kendisine baktığım görüyordu. Onun yanından koşarak geçtiğini, halı kaplı merdivenlerden yatak odasına doğru koşarken çöplere takıldığını hayal ettim. Daniel arkasından yaklaşıyor, atkuyruğunu yakalıyor ve sertçe çekiştiriyordu. Boynunu geriye doğru çekerken bir dal gibi çatırdıyordu. Kimsenin duymadığı boğuk bir çığlık.

"Belki de bunu yapmak istemedin. Belki de çok ileri gittin."

Bedeni basamakların sonunda yatıyordu, uzuvları ıslak erişte gibi sallanıyordu. Daniel öne doğru eğilip önce onu omuzundan tutup sarstı, elini kaldırdı, sonra da cansız elinin kendi ağırlığıyla yere düşmesini izledi. Yüzüğünü nazıkçe parmağmdan çekip cebine attı. Kötü alışkanlıklar bazen böyle başlardı: bir kazanın, kırık bir serçeparmağın uyuşturunca bağımlılığına yol açması gibi. Acı olmasaydı sevdiğinizi bilemezsiniz.

"Kız kardeşimi öldürdüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordu. "Mesele bu mu?"

"Kız kardeşini öldürdüğünü biliyorum."

"Chloe..."

Sözünü tamamlamak yerine bana dikkatle baktı. Gözlerinde şaşkınlık, öfke ya da özlem yoktu. Daha önce defalarca gördüğüm o bakıştı. Kendi kardeşimin, polisin gözlerinde gördüğüm bakıştı. Ethan, Sarah ve Dedektif Thomas'ta da aynı bakışları görmüştüm. Aynada kendi yansımama bakarken, gerçeği hayalden, geçmiş zamanı bugünden ayırmaya çalışırken gördüğüm bakıştı. Bu, nişanlığımın gözlerinde görmekten korktuğum bakıştı; tüm bu aylar boyunca, umutsuzca kaçınmaya çalıştığım bakıştı. Ama şimdi tam karşımda duruyordu.

Güvenliğim için değil ama aklım için duyduğum endişenin ilk işaretiydi.

Bu acıma duygusuydu, korkuydu.

Kısık bir sesle, "Kız kardeşimi ben öldürmedim," dedi. "Onu kurtardım."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

“Earl Briggs, Jim Beam Kentucky Straight içerdi. Oturma odasındaki masanın üzerinde durduğu için her zaman ılık olurdu, pencerelerden süzülen ışık şişeyi fosilleşmiş kehribar gibi parlatırdı. Her zaman kokteyl bardağı kullanır, ağzına kadar doldururdu. Dudaklarını benzin birikintisi gibi sürekli bir kayganlıkla kaplar, nefesine tıbbi bir koku verirdi. Güneşte bırakılmış karamel gibi hastalıklı bir tatlılık.”

Daniel kanepeye çöktü, başını eğdi, “Şişenin ne kadar dolu olduğuna bakarak günün nasıl geçeceğini anlardım,” dedi. Normalde yanma oturur, kolumu sırtına dolardım. Parmaklarımı kürek kemiklerinin arasında gezdirirdim. Normalde. Ama bu kez ayakta durmayı tercih ettim. “Bardağı bir kum saatine benzetirdim, anlıyor musun? Dolu başlıyordu, sonra yavaş yavaş yok oluşunu izliyorduk. Boşaldığında uzak durmamız gerektiğini bilirdik.”

Benim babamın kötü özellikleri vardı elbette ama içki içmek onlardan biri değildi. Avluda geçirdiği bir öğleden sonra, boynu terli bir şişeyi hak ettiği için bir şişe Bud Light açtığına dair belli belirsiz hatıralarım vardı. Nadiren içki içerdi, sadece özel durumlarda. Bazen içki içmesini tercih ederdim. Herkesin kötü alışkanlıkları vardır. Bazı insanlar sarhoşken sigara içer, Dick Davis öldürür. Ama hayır, öyle değildi. Şiddet uygulamak için kimyasal bir maddeye ihtiyaç duymazdı. Bu özel kötülüğü anlayamıyordum.

Daniel, "Yıllarca anneme kötü davrandı," dedi. "Her konuda. En küçük şey bile onu harekete geçirirdi."

Dianne'in gözünün altındaki morluğu, dövülmüş et gibi kıpkırmızı olmuş kollarını düşündüm. *Eşim, Earl. Çok sinirli biridir.*

"Neden evi terk etmediğimizi anlayamıyordum," dedi. "Annem bizi alıp gidebilirdi. Ama hiç gitmedi. Biz de idare etmeyi öğrendik sanırım. Sophie ve ben. Mesafemizi koruduk, etrafından dolaştık. Ama sonra bir gün okuldan eve geldiğimde..."

Fiziksel bir acı çekiyor gibiydi, sanki bir taşı yutmaya çalışıyordu. Gözlerini sıkıca kapatıp yüzünü bana çevirdi.

"Onu çok fena dövdü Chloe. Kendi kızını. Ve en kötüsü, Annem onu durdurmadı."

Zihnimde canlandırmaya çalıştım: On yedi yaşındaki genç Daniel, omzuna asılı sırt çantasıyla eve doğru ilerlerken ön kapıdan dışarı süzülen o tanıdık feryatları duyuyordu. Sigara dumanıyla dolu oturma odasına girdi. Ancak her zamanki sahne yerine annesinin mutfak lavabosunun üzerine eğilmiş, akan suyun sesiyle kız kardeşinin sesini bastırmaya çalıştığını görüyordu.

"Tanrım, ona bir şeyler yaptırmaya çalıştım. Ona karşı durmasını istedim. Ama o sadece sessizce izin verdi. Kendisi yerine Sophie'nin dövülmesini tercih ediyordu sanırım. Rahatlamış gibiydi."

Onu koridorda koşarken, çöp yığınlarının, uyuz kedinin ve halıya atılmış sigara izmaritlerinin arasından geçerken hayal ettim. Kilitli bir kapıya vuruyor, çığlıkları sağır kulaklara ulaşıyordu. Mutfığa koşuyor, annesinin kolunu sarsıyordu. *BİR ŞEY YAP.* Annemle babamın yatak odasına girdiğimde hissettiğim panik duygusuyla benzer olduğunu hayal ettim, annemin neredeyse cansız bedeni dolabın içinde bir yığın haline gelmişti, sepetten taşan kirli çamaşırlardan farksızdı. Cooper, öylece

bakıyordu. Hiçbir şey yapmıyordu. Tek başımıza olduğumuzu anlamıştık.

“İşte o zaman onun kaçması gerektiğini anladım. Eğer onu dışarı çıkarmazsam oradan asla ayrılamazdı. Anneme dönüşürdü ya da daha kötüsü. Ölüp giderdi.”

Ona doğru bir adım attım, tek bir adım. Fark etmedi Anılarında kaybolmuş, düşüncelerinin özgürce dökülmesine izin veriyordu. Rollerimiz değişmişti.

“Breaux Bridge’de baban hakkında bir şeyler duydum ve bu fikri oradan aldım. İlham geldi. Onu ortadan kaldırmak için.”

Kitabın içine sıkıştırdığı, babamın vesikalık fotoğrafının olduğu gazete haberi.

BREAUX BRIDGE SERİ KATİLİNİN RICHARD DAVIS OLDUĞU ANLAŞILDI. CESETLER HÂLÂ BULUNAMADI.

“Okuldan sonra bir arkadaşımın evine gitti ve bir daha dönmedi. Ailem ertesi geceye kadar, gittiğini bile fark etmedi. Yirmi dört saattir kayıptı. Sır olmuştu.” Ortadan kayboluşunu anlatmak için elini salladı. “Bir şey söylemelerini bekleyip durdum. Orada oturup fark etmelerini bekledim. Polisi aramalarını falan. Ama hiç oralı olmadılar. Daha on üç yaşındaydı.” Başım salladı, olanlara hâlâ inanamıyordu. “Evine gittiği arkadaşımın annesi ertesi gün aradı, galiba ders kitaplarından birini orada bırakmıştı. Artık ona ihtiyacı olmayacağını biliyordu. İşte o zaman fark ettiler. Başka birinin annesi onlardan önce fark etmişti. O zamana kadar herkes onun başına gelenlerin diğer kızların başına gelenlerle aynı olduğunu zannediyordu. Kaçırıldığını düşünmüşlerdi.”

Sophie’nin görüntüsünün, oturma odasındaki mutfak tezgâhına benzeyen portatif masanın üzerine yerleştirdikleri o köhne televizyonda belirmediğini hayal ettim. Okul fotoğrafı,

onun tek fotoğrafı, ekranda yanıp sönüyordu. Daniel köşede sessizce gülümsüyor, gerçekleri bilen Dianne da onu izliyordu.

“Nerede?” diye sordum. “Eğer hâlâ hayattaysa...”

“Hattiesburg, Mississippi.” Abartılı sesle, yanlış yere gitmiş bir yolcunun haritayı okuması gibi konuşuyordu. “Küçük tuğla ev, yeşil panjurlar. Araba kullanırken fırsat buldukça uğrayıp onu görüyorum,” dedi.

Gözlerimi kapattım. Bu kasabayı onun makbuzlarından birinden hatırlıyordum.

Hattiesburg, Mississippi. Ricky’s adında bir lokanta. Tavuklu Sezar salata ve çizburger, orta pişmiş. İki kadeh şarap.

Yüzde yirmi bahşiş.

“O iyi Chloe. Yaşıyor. Güvende. Tek istediğim buydu.”

Şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı ama beklediğim şekilde değildi. Hâlâ ona tam olarak inanabileceğimden emin değildim. Çünkü açıklama bekleyen çok şey vardı.

“Neden bana söylemedin?”

“Anlatmak istedim. O kadar çok kez anlatmayı denedim ki bilemezsin.” Sesindeki yalvarmayı, ağlayacakmış gibi titremesini görmezden gelmeye çalıştım.

“O zaman neden söylemedin? Sana ailemden bahsettim.”

Saçlarının ucunu çekiştirerek “İşte tam da bu yüzden,” dedi. Bulaşıklar için tartışıyor muyuz gibi sinirli bir sesi vardı. “Senin kim olduğunu hep biliyordum Chloe. Seni o lobide gördüğüm anda anlamıştım. O gün barda bu konuyu açmadın ve ben de seni düşünerek açmak istemedim. Bu tür şeyleri anlatmaları için insanları zorlayamazsın.”

O küçük dürtmeler, bakmaktan kendini alamaması. Kanepedeki o geceyi düşündüğümde yüzüm kızardı.

“Sana her şeyi anlatmama izin verdin ve daha önce bilmiyormuş gibi davrandın.”

Beni inandırdığı şeylere, bana hissettirdiklerine karşı yalanlarının büyüklüğü üzerime çökerken öfkelenmekten kendimi alamıyordum.

“Ne demem gerekiyordu? Sözü mü kesmeliydim? Evet, Dick Davis. Kız kardeşimin sahte cinayet fikrini bana o verdi.” Kendini küçümseyen küçük bir kahkaha attı, sonra neredeyse aynı anda yüzü tekrar ciddileşti. “O ana kadar yaşanan her şeyin yalan olduğunu düşünmeni istemedim.”

O geceyi bütün canlılığıyla hatırlıyordum, ona her şeyi anlattıktan sonra kuş gibi hafiflediğimi hissetmiştim. İçim çiğ ama temizdi, hastalığımı dışarı attığım sözlü bir armmaydı. Parmaklarını çeneme koyup yukarı kaldırmıştı. İlk defa o sözcükleri söylemişti. *Seni seviyorum.*

“Öyle değil miydi?”

Daniel iç çekti, ellerini beline koydu. “Seni suçlamıyorum. Kızgın olduğun için. Her türlü hakka sahipsin. Ama ben katil değilim Chloe. Bunu düşündüğüne inanamıyorum bile.”

“O zaman babamla ne yapıyordun?”

Bana baktı. Gözleri doğrudan güneşi delip geçiyormuş gibi yorgun görünüyordu.

“Eğer tüm bunların masum bir açıklaması varsa, saklayacak bir şeyin yoksa o zaman neden onu ziyaret ediyorsun? Onu nereden tanıyorsun?” dedim.

Enerjisinin biraz sönmesini bekledim. Eski bir balon köşede asılı duruyor, büzüşerek bir hiç haline geliyordu. Sonra elini cebine atıp uzun, gümüş bir kolye çıkardı. Başparmağıyla ortadaki inciye dokundu, küçük küçük daireler çizdi, tekrar tekrar. Hareketli bir tavşan bacağı tılsımını ya da yeni doğmuş bir bebeğin yanağını okşar gibi, yumuşak ve olgunlaşmış bir şeftaliye dokunur gibi sulu bir his yaratıyordu. Gözümün önüne Lacey’nin ofisimde bilekliğini ileri geri, yukarı aşağı ovuşturması geldi.

Sonunda konuştu.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Mutfak adasına oturdum, bir şişe kırmızı şarabı havalandırması için iki dolu kadehin arasına koydum. Birini elimde çeviriyor, narin sapım parmaklarımın arasında ileri geri oynatıyordum. Solumda, kapağı açılmış turuncu bir şişe daha vardı.

Duvardaki saatte, akrep ve yelkovan yediyi gösteriyordu. Dışarıdaki manolya ağacının büyümüş dalları cama değiyor, penceremi tırmalıyordu. Kapının sesini duymadan önce çalınacağını hissettim, o anki beklenti dolu sessizlik, şimşek çaktıktan sonra gök gürültüsünün gelmesini beklediğimiz saniyeler gibi havada asılı kaldı. Sonra o hızlı, her zaman aynı, parmak izi gibi benzersiz yumruk vuruşlarını tanıdık bir ses takip etti.

“Chlo, benim. Beni içeri al.”

“Kapı açık,” diye seslendim, gözlerim dosdoğru karşıya bakıyordu. Kapının gıcirtısını, alarmımın çifte çan sesini duydum. Kardeşim ağır adımlarla içeri girip kapıyı kapattı. Adaya doğru yürüdü, şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra duruşunun gerginleştiğini hissettim.

Gözlerinin haplarda olduğunu fark edince “Merak etme,” dedim. “Ben iyiyim.”

İç çekti, yanımdaki bar taburesine oturdu.

Cesaret oyunu oynar gibi bir süre sessiz kaldık. İkimiz de diğerinin önce davranmasını bekliyorduk.

Ellerini tezgâhın üzerine koyarak pes etti. “Bak, son birkaç haftanın senin için zor geçtiğini biliyorum. Benim için de zordu,” dedi.

Cevap vermedim.

“Sen nasılsın?”

Şarabımı kaldırdım, dudaklarımı bardağın kenarında gezdirdim. Onları orada tuttum ve nefesimin, tekrar kaybolmadan önce küçük soluklar halinde çıkışını izledim.

“Birini öldürdüm,” dedim. “Sence nasıl olabilirim?”

“Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Başımı salladım, şaraptan bir yudum aldım ve kadehimi tezgâha bıraktım. Sonra Cooper’a döndüm. “Yani beni tek başıma içmeye mi zorlayacaksın?”

Bana baktı, gözleri bir şey arıyormuş gibi yüzümü inceliyordu. Tanıdık bir şey. Bulamayınca ikinci kadehe uzandı ve bir yudum aldı. Nefes verdi, başını öne uzattı.

“Daniel için üzgünüm. Onu sevdiğini biliyorum. Sadece onda bir şeyler olduğunu hep biliyordum.” Durdu, tereddüt etti. “Her neyse, artık bitti. Güvende olduğun için mutluyum.”

Cooper birkaç yudum daha alırken sessizce bekledim, alkol damarlarında dolaşmaya başlayıp kaslarını gevşetirken, ona tekrar bakıp gözlerimi gözlerine sabitledim.

“Bana Tyler Price’tan bahset,” dedim.

Yüz ifadesinde bir şok dalgası oluştu, sadece bir saniyeliliğine. Minyatür bir depreme benzer bir sarsıntı gibiydi, sonra kendini topladı, yüzü taş kesilmişti.

“Ne demek istiyorsun? Sadece haberlerde duyduklarımı söyleyebilirim.”

Başımı sallayıp “Hayır,” dedim. “Hayır, onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilmek istiyorum. Ne de olsa onu tanıyordun. Arkadaştınız.”

Bana baktı, gözleri tekrar haplara kaydı.

“Chloe, hiç mantıklı konuşmuyorsun. O adamla hiç tanışmadım. Evet, kasabadan biriydi ama önemsiz biriydi. Yalnız biriydi.”

“Yalnız biriydi,” diye tekrarladım, kadehin sapını elimde çevirdim, dönen bardak mermerde ritmik bir vınlama yapıyordu. “Doğru. O zaman Riverside’a nasıl girdi?”

O sabah annemle birlikte ziyaretçi defterinde Aaron’ın adını gördüğümüz anı düşündüm. Odasına bir yabancının girmesine izin vermeleri beni çok kızdırmıştı. Beni dinlemedikleri için çok öfkelenmiştim.

Tatlım, yetkisi olmayan insanları içeri almayız.

“Sana şu lanet şeyleri almayı bırakmanı hep söylüyorum,” diyerek şişeye uzandı. Şişeyi eline aldı, elindeki hafifliği hissedebiliyordum. “Tanrım, hepsini içtin mi?”

“Sorun haplar değil Cooper. Siktir et hapları.”

Yirmi yıl önce, televizyon ekranında babama bakarken, bu sözcükleri dişlerimin arasından tükürük gibi geçirirken bana baktığı gibi bakıyordu. Lanet olası korkağın biriydi.

“Onu tanıyordun Cooper. Sen herkesi tanırdın.”

Tyler’ın ergenliğini hayal ettim. Sıska, beceriksiz, hemen her zaman yalnız. Kerevit Festivali’nde ağabeyimi takip eden, onu evine kadar izleyen, penceresinin önünde bekleyen meçhul, isimsiz bir bedendi. Onun emirlerini yerine getiren bir vücut. Ne de olsa ağabeyim herkesle arkadaştı. Onlara kendilerini sıcak, güvende ve kabul edilmiş hissettirirdi.

Sonra, Tyler’la kano gezintisindeyken Lena’dan bahsettiğimiz konuşmayı düşündüm. Bana nasıl iyi davrandığını, benimle nasıl ilgilendiğini hatırladım.

İşte arkadaş budur, demişti başını sallayarak. Biliyordu. Bana sorsan en iyisi.

“Ona ulaştın,” dedim. “Onu aradın. Onu buraya sen getirdin.”

Cooper bana baktı, ağzı menteşesi gevşemiş bir dolap gibi açıktı. Sözcüklerin çiğnenmemiş bir parça ekmek gibi boğazında düğümlendiğini görebiliyordum ve haklı olduğumu böyle

anladım. Çünkü Cooper'ın her zaman söyleyecek bir şeyi olurdu. Her zaman doğru sözcükleri bulurdu.

Sen benim kız kardeşimsin Chloc. Senin için en iyisini istiyorum.

"Chloe," diye fısıldadı, gözleri kocaman açıldı. Boynundaki nabız atışını, terden kayganlaşmış parmaklarını birbirine sürtüşünü fark ediyordum. "Sen neden bahsediyorsun? Bunu neden yapayım ki?"

Daniel'in daha bu sabah oturma odamdaki halini, kolyesini parmaklarının arasmda gezdirişini düşündüm. Bana her şeyi anlatmaya başlarken sesindeki tereddüt, gözlerindeki hüznün, bana ötanazi yapmak üzereymiş gibi bir ruh hali içinde olduğunu gösteriyordu ve sanırım yapmaya çalıştığı da buydu. Oturma odamda insancıl bir katliama tanık olmak üzereydim. Cesedi nazikçe yere bırakın.

Daniel, "Bana babandan ilk kez bahsettiğinde Breaux Bridge'de olan her şeyi, yaptığı her şeyi zaten biliyordum. Ya da en azından bildiğimi sanıyordum. Ama bana anlattığın o kadar çok şey vardı ki beni şaşırttı," demişti.

İlişkimizin ilk zamanlarındaki o geceyi, Daniel'in parmaklarıyla saçlarımı okşamasını düşündüm. Ben ona her şeyi anlatıyordum; babamı, Lena'yı, o gün festivalde onu nasıl izlediğini, ellerini ceplerinin derinliklerine sokuşunu. Arka bahçemde süzülen o karaltıyı, dolaptaki mücevher kutusunu, dans eden balarını ve hâlâ zihnimde yankılanan, rüyalarımaya giren çan seslerini.

"Bu bana çok garip geldi. Hayatım boyunca babanın kim olduğunu bildiğimi sanmıştım. Saf kötülük. Küçük kızları öldürüyordu." Daniel'ı yatak odasında, elinde o makaleyle ergenlik çağında bir çocuk olarak hayal etmeye çalıştım. Haberler hepimizi siyah ve beyaz olarak resmetmişti: Annem yardım ve yataklık yapan kadındı. Cooper, altın çocuktu. Ben, cinayetleri hatırlatan küçük kızdım. Ve babam, şeytanın ta kendisiydi. Tek boyutlu ve kötü biriydi. "Ama seni dinledikçe kafam karıştı. Bazı şeyler uymuyordu."

Çünkü Daniel'ın yanındayken, sadece onunlayken her şeyin o kadar da kötü olmadığından bahsedebilmişim. İyi anılardan da bahsedebilmişim. Babamın merdivenleri nasıl banyo havlularıyla kapladığını, hiç kızak kaymadığımız için bizi çamaşır kutularıyla aşağı ittiğini anlatabilmişim. Haber geldiğinde nasıl korktuğunu anlatmışım; ben, mutfakta nane yeşili battaniyemin ucunu parmağım ile kıvrırken ekranda geçen parlak kırmızı çubuklu altyazıyı. BREAUX BRIDGE SAKİNLERİNDEN BİR KIZ KAYBOLDU. Bana sıkıca sarılması, verandanın merdivenlerinde beni beklemesi, geceleri pencerenin kilitli olup olmadığını kontrol etmesi aklıma geldi.

“Eğer bunları yaptıysa, eğer o kızları öldürdüyse neden seni korumaya çalışsın?” diye sormuştu Daniel. “Neden endişelensin ki?”

Gözlerim yanmaya başlamıştı. Bu soruya verecek bir cevabım yoktu. Hayatım boyunca kendime aynı soruyu sormuştum. Bunlar benim anlamlandırmakta zorlandığım anılardı, babamla olan ve onun dönüştüğü canavarla çelişen anılarım. Bulaşıkları elleriyle yıkardı, bisikletimin alıştırma tekerleklerini o çıkarmıştı; bir gün tırnaklarımı boyamama izin verirken ertesi gün olta atmaya öğretirdi. İlk balığımı yakaladıktan sonra ağladığımı hatırlıyorum, babam parmaklarını solungaçlarına sokup kanamayı durdurmaya çalışırken balığın küçücük dudakları büzüşmüştü. Onu yememiz gerekiyordu ama ben o kadar üzülmüştüm ki babam onu suya geri atmıştı. Yaşamasına izin vermişti.

Daniel yanıma yaklaşmış, kaşlarını kaldırarak “Bana onun tutuklandığı geceyi anlattın, karşı koymadığını, kaçmaya çalışmadığımı söyledin,” demişti. *Sonunda* anlayacağımı umuyordu. Sonunda anlayacağımı. Kendisi söylemek zorunda kalmayacaktı. Belki de cinayet kendi kendine işlenmişti; tetik onun dili yerine benim zihnimde patlamıştı. “Fakat sadece o iki sözcüğü fısıldadı.”

Babam, elleri kelepçeli, son bir an için kendini zorladı. Önce bana, sonra Cooper'a bakmıştı. Gözleri neredeyse doğrudan kardeşime odaklanmıştı, sanki odada bir tek o vardı. İşte o zaman mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Onunla konuşuyordu, *benimle değil*. Cooper'la konuşuyordu.

Ona anlatıyor, ona soruyor, ona yalvarıyordu.

Hoşça kal.

Gözlerimi kardeşime dikip "Breaux Bridge'deki o kızları sen öldürdün," dedim. Sözcükleri, tatlarına anlam vermeye çalışarak dilimde çeviriyordum. "Lena'yı sen öldürdün."

Cooper cevap vermedi. Gözlerine ifadesiz, cam gibi bir bakış oturdu. Kadehin dibinde kalan şaraba baktı ve kadehi dudaklarına götürüp kalanını yudumladı.

Kendimi konuşmaya zorladım. "Daniel olayı çözmüştü," dedim. "Şimdi her şey daha mantıklı geliyor. İkinizin arasındaki düşmanlık. Çünkü o kızları babamm öldürmediğini biliyordu. Sen öldürdün. O, bunu biliyordu ama kanıtlayamıyordu."

Nişan partimizi, Daniel'ın kolunu belime dolayışımı, beni Cooper'dan uzaklaştırıp kendisine çekmesini düşündüm. Onun hakkında çok yanlışmışım. Beni kontrol etmeye çalışmıyordu; beni kardeşimden ve gerçeklerden korumaya çalışıyordu. Cooper'ı çok fazla ifşa etmeden, onu güvenli bir uzaklıkta tutarak denge kurmaya çalıştığı hiç aklıma gelmemişti.

"Ve sen de biliyordun," diye devam ettim. "Daniel'ın senin peşinde olduğunu biliyordun. Bu yüzden beni ona karşı kıskırtıyordun."

Cooper, verandamda, o zamandan beri beynimi kanser gibi kemiren o sözleri tekrarlıyordu. *Onu tanımıyorsun Chloe*. Dola-bımızın arkasına gizlenen o kolye. Cooper onu oraya parti gecesi koymuştu. Oraya ilk o gitmişti, anahtarıyla içeri girmişti. Dışarı çıkıp gölgelerin arasına saklanmadan önce kolyeyi, bulunduğunda en büyük etkiyi yaratacağını bildiği yere sessizce sokmuştu. Ne de olsa bunu daha önce de yapmışım. Ethan'la,

üniversitedeyken, en kötüsünden şüphelenirken. Cooper, doğru anıların doğru şekilde gün yüzüne çıkarılıp yeniden ekilmesiyle zihnimde bir ot gibi kontrolsüzce büyümeye başlayacaklarını biliyordu. Her şeyi ele geçireceklerdi.

Tyler Price'ı düşündüm, Aubrey, Lacey ve Riley ile Cooper'ın suçlarını doğru şekilde yeniden canlandırmıştı çünkü Cooper ona nasıl yapacağını söylemişti. Başka birinin kişiyi cinayet işlemeye ikna etmesine izin vermesi için o kişinin büyük bir çaresizlik içinde olması gerektiğini düşündüm. Sanırım kalbi kırık kadınların suçlulara mektupla evlilik teklif etmesinden ya da sıradan görünen kızların kendilerini tehdit eden erkeklerin pençesine düşmesinden farklı değildi. Hepsi aynıydı: bir arkadaş, herhangi bir arkadaş arayışındaki yalnız ruhlar. *Ben hiç kimseyim*, demişti, gözleri boş su bardakları gibi kırılğan ve ıslaktı. Aynı şekilde kendimi defalarca bir yabancıyla aynı yatakta bulmuştum, hayatım için korkuyordum ama aynı zamanda risk almaya da istekliydim. Tyler, ellerini saçlarımda gezdirirken, *sen deli değilsin*, demişti. Çünkü tehlike her şeyin etkisini artırır. Kalp atışının, duyularının, dokunuşlarının. Bu, insanın kendini canlı hissetme arzusudur, çünkü insan tehlike altında olduğunu anladığında canlı kalmaktan başka bir şey hissedemez. Dünya gölgeli bir sisle örtülür, onun varlığı hayatta olduğunuzun, nefes aldığının tek kanıtıdır.

Ve bir anda her şey yok olabilir.

Artık çok daha net görebiliyordum. Kardeşim, her zaman yaptığı gibi Tyler'ı, o yapayalnız insanı yine etkisi altına almıştı. *Bunu bana o yaptırdı*. Ne de olsa onda bir şeyler vardı. Cooper'la ilgili bir şeyler. İnsanları yakalayan bir aura, sarsılması imkânsız bir çekim gücü. Onun karşısında insanlar müknatısın doğal çekimine karşı koymaya çalışan demir tozları gibi olurdu. Bir süre karşı koyarlar, artan baskı altında titrerlerdi. Ama sonunda teslim olurlardı, tıpkı beni o tanıdık kucaklamanın içine çektiğinde öfkemin erimesi gibi. Lisedeyken etrafında hep insanlar olurdu ve onlara ihtiyaç duymadığında, insan değil de haşereymişler

gibi, onun bir el hareketiyle dağılırlardı. Harcanabilir varlıklardı. Sadece onun zevki için var olan, başka bir şey olmayan varlıklardı.

Nihayet, "Daniel'a komplo kurmaya çalıştın," dedim. "Çünkü o senin gerçek yüzünü gördü. Senin ne olduğunu biliyordu. Bu yüzden ondan kurtulmak zorundaydın." Sözlerim yangından sonra çıkan is gibi odanın üzerine çöküyor, her şeyi külle kaplıyordu.

Cooper bana baktı, dişleri yanak içlerini kemiriyordu.

Gözlerinin ardında dönen çarkları, yapmaya çalıştığı dikkatli hesapları görebiliyordum. Ne kadarını söyleyeceğini, ne kadarını söylemeyeceğini düşünüyordu.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum Chloe." Sesi şurup gibi ağdalı, dili kum gibi kuruydu. "İçimde bir karanlık var. Geceleri ortaya çıkan bir karanlık."

Bu sözleri babamın ağzından da duymuştum. Sanık sandalyesinde, ayak bilekleri zincirliyken, elindeki not defterine tek bir damla gözyaşı damlarken aynı sözleri neredeyse otomatik olarak kusmuştu.

"O kadar güçlü ki karşı koyamıyorum."

Cooper burnunu ekrana dayamıştı, sanki odadaki her şey buharlaşıp gitmişti, etrafında dönen buhardan başka bir şey odada yoktu. Babamı izliyordu, yakalandığımda babamın Cooper'a söylemiş olması gereken sözleri tekrarlamasını dinledim.

"Odanın köşesinde sürekli gezinen dev bir gölge gibiydi," demişti. "Beni içine çekti ve yuttu."

Yutkundum, karnımın derinliklerinden o son cümleyi çağırdım. Babamın tabutuna son çiviye çakan o cümleyi, ciğerlerindeki havayı boşaltıp onu zihnimde öldüren o yumruğu. Beni iliklerime kadar öfkeliendiren o cümleyi. Babam suçu bu hayali şeyin üzerine atmıştı. Üzgün olduğu için değil, yakalandığı için ağlıyordu. Oysa durum öyle değildi. Hiç değildi.

Ağzımı açtım ve sözcüklerin dökülmesine izin verdim.

"Bazen bunun şeytanın kendisi olduğunu düşünüyorum."

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Sanki cevaplar en başından beri önümde dans ediyor, ulaşamayacağım bir yerde duruyordu. Lena gibi dönüyorlardı; yırtık şortu ve balıksırtı saç örgüsü, tenine yapışmış yabancı otlar, nefesini tıkayan esrar kalıntıları. Mücevher kutusundaki o yontulmuş ve pembe balerin gibi, çanın narin ritmine uyarak dönüyorlardı. Ama uzandığımda, onlara dokunmaya çalıştığımda, onları yakalamaya çalıştığımda avucumun içinde dumana dönüştüler, elimde hiçbir şey kalmayana kadar parmaklarımın arasında dönüp durdular.

“Takılar,” dedim. “Onlar senindi.” Gözlerim Cooper’ın siluetindeydi, yaşlanan yüzü genç kardeşimin yüzüne dönüşüyordu. O kadar gençti ki henüz on beş yaşındaydı.

“Babam odamda bulmuş. Döşemenin altında.”

Cooper’ın dergilerini bulduktan sonra ona bahsettiğim döşeme tahtası: Başımı eğdim.

“Kutuyu aldı, silip temizledi ve ne yapacağına karar verene kadar dolabında sakladı,” dedi. “Ama fırsatı olmadı. Onu ilk sen buldun.”

Kutuyu ilk bulan bendim. Eşarp ararken tesadüfen bulduğum bir sırdı. Kutuyu açmış, Lena’nın göbek halkasını içinden çıkarmıştım, ölü ve gri renkteydi. Biliyordum. Onun olduğunu biliyordum. Çünkü o gün, yüzümü karnına yaslamıştım, teni benim ellerimin aksine pürüzsüz ve sıcaktı.

Biri bize bakıyor.

Babamın yüz ifadesini gözümde canlandırırdım. "Babam Lena'ya bakmıyordu," dedim. Dikkati dağılmıştı, korkmuştu. Aklını kurcalayan, dile getirilmemiş bir düşünceyle meşguldü; oğlunun bir sonraki kurbanını ölçüp biçtiğini, saldırmaya hazırlandığını düşünüyordu. "Festivaldeki o gün. Babam sana bakıyordu."

"Tara'dan beri," dedi. Gözlerindeki örümcek ağı gibi damarları pembeleşiyordu. Konuşmaya başlayınca sözcükler ağzından serbestçe akıyordu, tıpkı akacaklarını bildiğim gibi. Kadehine, dibinde kalan şaraba baktım. "Hiç tepki vermeden izlerdi. Biliyormuş gibi."

Tara King. Tüm bunlar başlamadan bir yıl önce kaybolan kaçak kız. Tara King, Theodore Gates'in annemle yüzleştirdiği kızdı; aykırı, muamma. Kimsenin kanıtlayamadığı kız.

Cooper, "O birinciydi," dedi. "Bir süre düşünmüştüm. Nasıl bir his olduğunu."

Gözlerim ister istemez köşeye, Bert Rhodes'un bir zamanlar durduğu yere kaydı.

Bunun nasıl bir his olduğunu hiç düşündün mü? Eskiden geceleri uyuyamazdım, merak ederdim. Hayal ederdim.

"Ve sonra bir gece, onu gördüm. Yolun kenarında, tek başınaydı."

Bir film izliyormuş gibi çok canlı bir şekilde gözümün önüne getirebiliyordum. Boşluğa doğru çılgık atıyor, yaklaşan tehlikeyi durdurmaya çalışıyordum. Ama kimse beni duymuyor, kimse beni dinlemiyordu. Cooper, babamın arabasındaydı. Araba kullanmayı yeni öğrenmişti, bu özgürlük ona taze bir nefes gibi gelmişti, bundan emindim. Onu rölantideki arabanın direksiyonuna geçmiş, sessiz, izlerken hayal edebiliyordum. Düşünüyordu. Hayatı boyunca etrafı insanlarla çevriliydi: okulda, spor salonunda, festivalde etrafını saran insanlar olurdu. Fakat o sırada, tek başmayken bir fırsat görmüştü. Tara King. Omzunda ağır bir çanta, mutfak tezgâhının üzerine bırakılmış bir

not. Gidiyordu, kaçıyordu. Ortadan kaybolduğunda kimse onu aramayı akıl etmemişti bile.

“Ne kadar kolay olduğuna şaşırdığımı hatırlıyorum,” dedi, bakışları mutfak adasını delip geçiyordu. “Ellerim boğazındaydı ve hareketleri durmuştu.” Durakladı, bana baktı. “Tüm bunları gerçekten duymak istiyor musun?”

“Cooper, sen benim kardeşimsin,” dedim, uzanıp elini tuttum. Tenine dokunduğumda içimden bir bulantı yükseldi. Kaçıp gitmek istiyordum. Fakat bunu yapmak yerine çok işe yaradığını bildiğim sözcükleri, onun sözlerini kusmak için kendimi zorladım. “Bana neler olduğunu anlat.”

“Hep yakalanmayı bekledim,” dedi. “Birinin evimize gelmesini bekleyip durdum, polisler *falan*, ama kimse gelmedi. Kimse bundan bahsetmedi bile. Ve fark ettim ki... Bundan kurtulabilirdim. Kimse bilmiyordu, sadece...”

Tekrar durdu, sertçe yutkundu, bir sonraki sözünün öncelilerden daha sert vuracağını biliyormuş gibiydi.

“Lena hariç,” dedi. “Lena biliyordu.”

Her zaman geç saatlere kadar dışarıda, tek başına kalan Lena. Dışarı koşmadan önce kilitli yatak odasından bir yolunu bulup çıkar, geceleri dışarıda dolaşırdı. Cooper yolun kenarında yürüyen Tara’yı görmüş, arkasından yavaşça, sinsice yaklaşmıştı. Fakat bu sefer Lena onu görmüştü. Cooper’a âşık değildi; onu zorluyor, test ediyordu. Dünyada onun sırrını bilen tek kişiydi ve bu, onu güç sarhoşu yapmıştı, her zaman yaptığı gibi kibritlerle oynuyor, ateş tenini yakana kadar yanan kirbitleri yaklaştırdıkça yaklaştırıyordu. *Bir ara beni arabanla gezdir*, diye seslendi. Cooper kaskatı kesildi, ellerini ceplerine soktu. *Lena gibi olmak istemezsin*. Çimlerin üzerinde yattığı günü hatırladım, karınca yanağmda geziniyor, o ise hareketsiz ve durgun bekliyordu. Karıncaya izin veriyordu. Cooper’ın yatak odasına girdiğimizde, Cooper bizi yakaladığında dudaklarında beliren gülümseme, elleri belinde duruşu, o bilmiş sırıtışı, sanki, *bak sana neler yapabiliyorum*, diyordu.

Lena yenilmezdi. Hepimiz öyle düşünüyorduk, hatta kendisi bile.

Boğazıma dolan gözyaşlarını yutmak için kendimi zorladım, "Lena bir yükü," dedim. "Ondan kurtulman gerekiyordu."

Omuz silkti. "Ve ondan sonra durmak için bir sebebim kalmadı."

Ağabeyimin arzuladığı şey öldürmek değildi; kamburunu çıkartarak mutfak tezgâhına eğilmiş haline, yılların anılarım zihninde döndürüp duran haline baktığımda bunu anladım. İsteddiği şey, kontroldü. Bunu hissedebiliyordum. Bunu sadece ailem anlayabilirdi. Tüm korkularımı, sürekli aklıma gelen kontrol eksikliğini düşündüm. İki el boynuma sarılmış, boğazımı sıkıyordu. Kaybetmekten korktuğum kontrol duygusu Cooper'ın elde etmek istediği duyguydu. O kızlar başlarının belada olduğunu anladıkları anda Cooper'm hissettiği duygu kontroldü; gözlerindeki bakış, yalvarırken seslerindeki titreme: *Lütfen, yapma*. Yaşam ve ölüm arasındaki karar faktörünün sadece ve sadece kendisi olduğunu bilmek istiyordu. Aslında hep böyleydi, elini Bert Rhodes'un göğsüne bastırıp ona meydan okuduğu gibi. Güreş minderinde daireler çizerek yürürken parmakları, zayıf bir rakibinin etrafında dönen, saldırmaya hazırlanan bir kaplanın pençeleri gibi yanında seğirirdi. Acaba rakiplerini boynundan yakaladığında da böyle mi düşünüyordu? Sıkma, boğma. Koparma. Parmaklarının altında şahdamarlarının atışını hissederken bunu yapmak kolay olurdu. Onları serbest bıraktığında kendini Tanrı gibi hissediyordu. Onlara bir gün daha bahşetmişti.

Tara, Robin, Susan, Margaret, Carrie, Jill. Bu, onun için heyecanın bir parçasıydı; seçim yapmak, dondurma aroması seçer gibi parmaklarıyla işaret etmek, kararını vermeden önce vitrindeki seçeneklerini incelemek, elini uzatmak ve almak. Fakat Lena kendini hep farklı ve ayrıcalıklı hissetmişti. Kendini olduğundan daha fazla görüyordu, çünkü öyleydi. Herhangi biri

değildi; mecburiyetten kaçınılmıştı. Lena gerçeği biliyordu ve bu yüzden öldürülmesi gerekiyordu.

Babam da biliyordu. Ne var ki Cooper bu sorunu farklı bir şekilde çözmüştü. Sözleriyle çözmüştü. Islak, yalvaran gözleriyle, köşedeki gölgelerden, onlarla nasıl savaşmaya çalıştığından bahsediyordu. Cooper her zaman doğru sözcükleri bulmayı başardı. Onları insanları kontrol etmek, etkilemek için kullandı. İşe yaradı. Babam üzerinde, onu kullanarak kendini özgür kılmak için hep işe yaramıştı. Lena üzerinde, onu yenilmez olduğuna, ona zarar vermeyeceğine inandırmakta işe yaramıştı. Ve benim üzerimde, özellikle benim üzerimde işe yaramış, parmakları uzuvlarıma bağlı ipleri çekerek beni doğru şekilde dans ettirmişti. Beni doğru zamanda doğru bilgilerle beslemişti. Hayatımın yazarı o olmuştu, hep öyleydi, beni inanmamı istediği şeylere inandırıyor, zihnimde bir yalan ağı örüyordu; kurnaz ağıyla böcekleri içine çeken, bütünüyle yutmadan önce yaşamları için savaşmalarını izleyen bir örümcekti.

“Babam bunları öğrendiğinde seni ihbar etmemesi için onu ikna ettin.”

“Sen ne yapardın?” Cooper iç çekerek bana baktı, yüzü asıldı. “Eğer oğlun bir canavara dönüşseydi onu sevmekten vazgeçer miydin?”

Polis karakolundan eve, babama dönen annemi, onun zihninde oluşturduğu mantık çıkarımlarını düşündüm. *Bize zarar vermez. Vermeyecek. Ailesine zarar vermeyecek.* Ben, Daniel’a bakarken gördüğüm kanıtlar üst üste yığılmıştı ama yine de inanmak istemiyordum. Düşünüyordum, umut ediyordum: İçinde bir yerlerde iyilik olmalıydı. Eminim babam da böyle düşünmüştü. Cooper’ın suçları için onu, babamı ihbar etmiştim ve onu almaya geldiklerinde de bu yüzden direnmemişti. Bunun yerine oğluna, Cooper’a bakmıştı ve ondan bir söz vermesini istemişti.

Saate baktım. Yedi buçuğu gösteriyordu. Cooper geleli yarım saat olmuştu. O anın bu olduğunu düşündüm. Cooper'ı buraya davet ettiğimden beri düşündüğüm, olası her senaryoyu gözden geçirdiğim, her sonucu düşündüğüm an gelmişti. Onları parmaklarımla hamur yoğurur gibi zihnimde evirip çeviriyordum.

"Polisi aramam gerektiğini biliyorsun," dedim. "Cooper, onları aramak zorundayım. Sen insanları öldürdün."

Kardeşim bana baktı, gözkapakları ağırlaşmıştı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Tyler öldü. Daniel'm elinde kanıt yok. Geçmiş geçmişte bırakabiliriz Chloe. Orada kalabilir."

Henüz düşünmediğim tek senaryoyu aklımdan geçirdim. Ayağa kalkıp kapıyı açmayı, Cooper'm dışarı çıkmasına ve hayatımdan sonsuza dek çıkıp gitmesine izin vermeyi düşündüm. Son yirmi yıldır yaptıklarının yanma kâr kalmasına izin vermemi. Böyle bir sırrın, onun dışarıda bir yerlerde serbest olduğunu bilmenin bana ne yapacağını merak ediyordum. Gözümüzün önünde gizlenmiş, aramızda dolaşan bir canavardı. Birinin iş arkadaşıydı, başka birinin komşusuydu. Tanıdığıydı. Sonra parmağımı uzatıp elektriğe dokunmuşum gibi, omurgamda bir şok hissettim. Annem gözümün önüne geldi, televizyon ekranına doğru eğildiğini, babamın duruşmasının her anını, avukatı Theodore Gates'in gelip ona anlaşımayı anlatana kadar her kelimeyi nasıl takip ettiğini gördüm.

İşe yarayabilecek başka bir şeyiniz yoksa tabii. Bana söylemediğin herhangi bir şey.

O da biliyordu. Annem de biliyordu. Karakoldan eve döndüğümüzde, o kutuyu teslim ettikten sonra babam ona söylemiş olmalıydı, çünkü ben merdivenleri koşarak çıkarken onu durdurmuştu. Ama artık çok geçti. Çarklar dönmeye başlamıştı. Polisler onu almaya geliyorlardı ve o da arkasına yaslanıp her şeyi akışına bırakmıştı. Belki de kanıtlar yeterli değildir diye

umut ediyordu; cinayet silahı yoktu, ceset yoktu. Belki serbest kalırdı. Cooper ve benim merdivenlerin başından onları dinlediğimizi hatırladım. Parmakları koluma batıyor, Tara King'den bahsedildiğinde üzüm gibi morluklar bırakıyordu. Farkında bile olmadan, annemin seçimini yaptığı ana tanıklık etmiştim, yalan söylemeyi seçtiği ana. Babamın sırrıyla yaşamayı seçmişti.

Hayır. Her şeyi biliyorsun.

O zamandan sonra değişmeye başladı. Yavaş yavaş kötüleşmesinin sebebi Cooper'dı. Oğluyla aynı çatı altında yaşıyor, onun yaptıklarının yanına kâr kalmasını izliyordu. Gözlerindeki ışık sönmüştü; oturma odasmdan yatak odasma çekilmiş, kendini içeri kilitlemişti. Gerçeğe, oğlunun kim olduğu ve ne yaptığı gerçeğine tahammül edemiyordu. Kocası hapisteydi, atılan taşlar pencereleri kırıyor, Bert Rhodes bahçede kollarını sallıyor, tırnaklarıyla kendi derisini parçalıyordu. Ben taşları işaret ederken battaniyeye vuran parmaklarını şimdi bileğimde hissediyordum: önce D sonra A. Ne söylemeye çalıştığını şimdi anlıyordum. Babamın yanına gitmemi istemişti. Bana gerçeği söyleyebilmesi için onu ziyaret etmemi istemişti. Çünkü ben kaybolan kızlardan, olaylardaki benzerliklerden bahsederken, dejavu hakkında konuşurken annem anlamıştı; geçmişin asla saklamaya çalıştığımız yerde kalmadığını, onu bir dolabın arkasına tıkip unutmayı umduğumuzu herkesten çok o biliyordu.

Breaux Bridge'e hiç dönmek istememiştim, o evin koridorlarında hiç yürümek istememiştim. O küçük kasabada kilitlediğim anıları asla ziyaret etmek istememiştim. Ama anılar orada kalmamışlardı, bunu artık biliyordum. Geçmişim tüm hayatım boyunca peşimi bırakmamıştı, tıpkı o kızlar gibi, bir türlü huzur bulamayan bir hayalet gibi peşimden gelmişti.

Cooper'a bakarak "Bunu yapamam," dedim. Başımı salladım. "Yapamayacağımı biliyorsun."

O da bana bakıyordu, parmakları yavaşça yumruk şeklinde kıvrıldı.

“Yapma bunu Chloe. Bu şekilde olmak zorunda değil.”

“Olmak zorunda,” diyerek sandalyemi geri itmeye başladım. Ama ayağa kalkacağım sırada Cooper uzanıp eliyle bileğimi kavradı. Bileğimi sıkan parmakları bembeyaz olmuştu. Artık emindim. Sonunda Cooper’ın bunu yapacağını biliyordum. Beni de öldürebilirdi. Tam burada, mutfak tezgâhımda otururken. Ellerini uzatır, boğazımı sıkardı. Sıkarken gözlerimin içine bakardı. Kardeşimin beni sevdiğinden şüphem yoktu, onun gibi biri ne kadar sevebilirse, ama günün sonunda ben de Lena gibi bir yüktüm. Çözölmesi gereken bir sorundum.

Kolumu hızla çekip tükürürcesine “Bana zarar veremezsin,” dedim. Sandalyemi itip ayağa kalktım bana doğru hamle yapmaya çalışmasını izledim. Ama bunun yerine beceriksizce öne doğru tökezledi. Ağırlığının ani baskısı altında dizleri büküldü. Bar taburesinin ayağına takılıp düşmesini, vücudunun yere yığılmasını izledim. Önce şaşkınlıkla bana baktı. Sonra bakışlarını boş şarap kadehine, içi boş turuncu şişeye çevirdi.

“Sen?”

Konuşmaya çalıştı, durdu, tekrar denedi ama çabası onu aşıyordu. En son ne zaman Cooper’ın o anda hissettiklerini hissettiğimi hatırlamaya çalıştım. O gece motel odasmdaydım, Tyler kot pantolonunu giymiş, banyoya girmişti. Bana doğru ittiği ve içmeye zorladığı bir bardak su. Daha sonra bulunan haplar. Suyun içine karıştırdığı haplar. Gözlerinin hızla ağırlaşmasını izlediğim Cooper’ın şarabına karıştırdığım haplar. Ertesi sabah öksürerek çıkardığım şiddetli sarı safra.

Cevap verme zahmetine girmedim. Tavana, köşedeki iğne ucu kadar küçük kameraya baktım, hafifçe göz kırptım. Her şeyi kaydediyordu. Elimi kaldırıp içeri gelmelerini işaret ettim. Dedektif Thomas, Daniel’la birlikte dışarıda arabasında oturuyordu, telefonu kucağmdaydı. Her şeyi izliyor, her şeyi dinliyorlardı.

Kardeşıme son bir kez daha baktım. Son kez baş başa kalacağımız andı. Anıları düşünmemek zordu; evimizin arkasındaki ormanda koşuşumu, fosilleşmiş yılanlar gibi topraktan fışkıran parçalanmış köklere takılıp düşüşümü. Derisi yüzülen dizlerimdeki kam silmesini, bir gazlı bezi acıyan cildime sıkıca bastırmasını. O gizli mağaranın, gizli yerimizin derinliklerine doğru sürünürken ipi bileğime bağlayışını. Birdenbire, onların orada olduğunu anladım. Kaybolan kızlar, gözümüzün önünde saklıydılar. Karanlığın derinliklerine, sadece bizim bilebileceğimiz bir yere atılmışlardı.

Ağaçların arasından elinde kürekle çıktığını gördüğüm o karaltıyı düşündüm. Cooper, on beş yaşına göre her zaman uzun boyluydu, yıllarca güreş yaptığı için kaslıydı. Başını eğmişti, karanlık yüzünü gizliyordu. Gölgeler onu yutuyordu, sonunda hiçbir şeye dönüşene kadar.

TEMMUZ 2019

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Serin bir esinti açık pencerelerimden içeri giriyor, saçları-
mın bir tutamını tavan penceresine doğru dans ettirerek kaldı-
rıp yanağıma sürtüyordu. Batan güneşin parıltısı tenimde sıcak
bir his uyandırıyor. Hava alışılmadık derecede berraktı. 26
Temmuz Cuma.

Düğün günümdü.

Kucağımda duran kâğıt parçasındaki yol tarifine göz at-
tım, tek bir adreste son bulan bir dizi dönüş vardı. Ön camdan
önümde uzanan uzun araba yoluna, tahtaya çakılmış dört bakır
rakamlı posta kutusuna baktım. Dönüşü yaptım, lastiklerimden
tozlar kalkıyordu. Kırmızı tuğlalı, yeşil panjurlu küçük bir evin
önünde durdum. *Hattiesburg, Mississippi.*

Arabamdan inip kapıyı kapattım. Garaj yolundan geçtim,
merdivenlerden çıktım ve elimi uzatıp soluk yeşile boyanmış,
ortasına hasırdan bir çelenk asılmış kalın çam ağacı kapıya iki
kez vurdum. İçeriden ayak sesleri ve hafif bir mırıltı geldi. Kapı
açıldı, karşımda bir kadın duruyordu. Sade bir kot pantolon ve
beyaz bir atlet giymişti, ayağında terlikler vardı. Çıplak omzu-
na bir bulaşık havlusu asmıştı. Yüzünde rahat bir gülümseme
vardı.

“Yardımcı olabilir miyim?”

Bir an emin olamadan bana baktı, sonra gözlerindeki anlayış anını gördüm. Yüzümü tanıdıkça kibar gülümsemesi solmaya başladı. Daniel’in üzerinde defalarca kokladığım o tanıdık kokuyu içime çektim; erimiş şekerle karışık çiçek açmış bir hanımeli gibi hastalıklı bir tatlılık. O okul fotoğrafındaki küçük kızı hâlâ görebiliyordum: Sophie Briggs. Kıvrıkcık sarı saçları bukle bukleydi, biri bir tutam tuz alıp serpmiş gibi burnunun köprüsüne dağılmış çiller takımyıldızlara benziyordu.

Kendimi hemen toparlayıp “Merhaba,” dedim. Veranda da durdum, Lena’ya büyüme fırsatı verilseydi nasıl görünürdü diye düşündüm. Sophie gibi onun da dışarıda bir yerlerde, kendine ait, dünyanın küçük bir köşesinde güvende olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Gövdesini bükerek kapıya doğru işaret etti. “Daniel içeride. İstersen...”

“Hayır.” Başımı salladım, yanaklarım kızardı. Daniel, Cooper tutuklandıktan hemen sonra taşınmıştı ve nedense onun buraya gelebileceğini düşünmemiştim. “Hayır, sorun değil. Aslında ben seni görmeye geldim.”

Elimi uzattım, avucumdaki nişan yüzüğünü gösterdim. Geçen hafta polisler Tyler Price’in arabasının zemininde bulmuşlardı, bana iade etmişlerdi. Elini uzatıp yüzüğü aldı, hiçbir şey söylemeden parmaklarının arasmda çevirdi.

“Bu senin,” dedim. “Aile yadigârın.”

Ortaparmağının üzerinde kaydırdı, her zamanki yerinde nasıl görüldüğüne hayranlıkla bakarak elini hafifçe kaldırdı. Arkasına, koridora baktım ve girişteki masanın üzerinde sergilenen resimleri, merdivenlerin dibinde istiflenmiş ayakkabıları gördüm. Köşedeki tırabzanın üzerinde bir beyzbol şapkası duruyordu. Gözlerimi içeriden ayırıp bahçesine baktım. Ev küçük ama şirindi, inkâr edilemez bir şekilde rahat ve doğaldı: iki parça iple bir ağaç dalına tutturulmuş ahşap bir salıncak, garaja

yaslanmış bir çift paten. Sonra içeriden bir ses, bir erkek sesi geldi. Daniel'in sesiydi. "Soph? Kim o?"

"Gitmeliyim," dedim, arkamı döndüm, aniden gereğinden fazla orada kaldığımı hissettim. Bir yabancıнын banyo dolabını karıştırıyormuşum, bir hayatı bir araya getirmeye çalışıyormuşum gibiydim. O harap evden çıkıp arkama bakmadan yürümeye başladığım andan itibaren geçen yirmi yıla bir göz atmaya çalışıyordum. On üç yaşında, yalnız bir çocuk, çok zor olmalıydı. Arkadaşının evinden ayrılıp o karanlık yolda tek başına yürümek. Arkadan gelen, farları kapalı bir arabayı fark etmek. Daniel, erkek kardeşi, yavaşça uzaklaşıyor, onu iki kasaba ötede bir otobüs durağına bırakıyordu. Eline bir zarf dolusu para tutuşturuyordu. Tam da o an için biriktirdiği parayı.

Seninle buluşacağım, diye söz vermişti. Mezun olduktan sonra. O zaman ben de evi terk edebilirim.

Annesi, kâğıt mendil kadar beyaz derisini tırmalayan o kirli tırnakları; benimkilere bakarken sulanan gözleri. *Liseden mezun olduktan bir gün sonra taşındı. O zamandan beri ondan haber alamadım.*

O yılları ikisinin nasıl geçirdiğini merak ediyordum. Daniel, dersleri internet üzerinden alıyordu. Diploma almaya uğraşıyordu. Sophie bir şekilde para kazanıyordu. Garsonluk, markette kasiyerlik. Sonra bir gün birbirlerine baktılar ve büyüdüklerini fark ettiler. Yıllar geçmiş, tehlike ortadan kalkmıştı. İkisi de bir hayatı, gerçek bir hayatı hak ediyordu. Daniel, Baton Rouge'a gitmiş ama her zaman geri dönmenin bir yolunu bulmuştu.

Sophie nihayet tekrar konuştuğunda ayağım merdiven basamağının üstündeydi, kardeşinin sesini duyabiliyordum, iddialı ve güçlüydü.

"Bu benim fikrimdi. Yüzüğü sana vermek." Dönüp ona baktım, hâlâ orada duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Daniel sürekli senden bahsederdi. Hâlâ da bahsediyor." Gülmüsedti. "Evlenme teklif edeceğini söylediğinde sanırım bir şe-

kilde seninle aramda bir bağ hissettim. Seni bunu takarken hayal ettim. Sanki bir gün birbirimizi tanıyabileceğimizi hissettim.”

Daniel’ı düşündüm, yatak odasında bir kitabın içine sıkıştırılmış o makaleleri. Cooper’ın işlediği suçlar, Sophie’yi ortadan kaldırmak için ihtiyaç duyduğu ilhamı vermişti. Kardeşim yüzünden o kadar çok can yitirilmışti ki bu gerçek hâlâ geceleri uykularımı kaçırıyordu, yüzleri Lena’nın avucundaki izler gibi, büyük kara bir leke gibi zihnime kazınıyordu.

Çok canlar yitip gitmişti. Sophie Briggs hariç. Onun hayatı kurtulmuştu.

“Buna sevindim.” Gülümsedim. “şimdi tanışmış olduk.”

“Babanın çıktığını duydum.” Gitmemi pek istemiyormuş gibi bir adım ne ıktı. Nasıl cevap vereceğimi bilemeden başımı salladım.

Daniel’ın babamı Angola’da ziyaret edeceğini düşünürken haklıydım, tüm o iş gezilerinde oraya uğruyordu. Cooper ile ilgili gerçeği öğrenmeye çalışıyordu. Ona tekrar cinayetler işlendiğini söylediğinde (kızların kaybolması, kanıt olarak Aubrey’nin kolyesini göstermesi) babam konuşmayı kabul etmişti. Ama zaten cinayetten suluysanız fikrinizi öylece değiştirmezsiniz. Daha fazlasına ihtiyacınız vardır; bir itirafa ihtiyacınız vardır. şşte bu noktada ben devreye girmiştim.

Ne de olsa babamı parmaklıklar ardına tıkan benim szlerimdi; yirmi yıl sonra Cooper’la yaptığım konuşmanın onu özgürlüğüne kavuşturacak konuşma olması çok uygun görünüyordu.

Geçen hafta haberlerde babamın özür dilemesini izlemiştim. Yalan söylediği için, oğlunu koruduğu için özür diledi. Bu yüzden kaybedilen başka hayatlar için. Gidip onu görmeye kendimi ikna edemiyordum, henüz vakti değildi ama tıpkı daha önce olduğu gibi televizyon ekranından onu izledim. Ancak bu kez, yeni yüzünü hâlâ zihnimde gördüğüm yüzle bağdaştırmaya çalıştım. Kalın ereveli gözlüklerinin yerini, sade ve ince tel

gözlükler almıştı. Burnunda, polis arabasına çarpınca kırılan eski gözlüklerinin yaptığı bir yara izi vardı, o gün yanağından aşağıya kan damlamıştı. Saçları o zamanlar daha kısaydı, yüzü daha pürüzlüydü, sanki zımpara kâğıdıyla parlatılmış ya da yara izi kalana kadar betona sürtülmüş gibiydi. Kollarındaki çürükleri fark ettim (yanık olabilirdi), gergin ve parlak görünüyorlardı, bir sigara ucu gibi mükemmel daireler şeklindeydiler.

Ama her şeye rağmen oydu. Benim babamdı. Yaşıyordu.

Sophie, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Pek emin değilim," dedim. Gerçek buydu. Emin değildim.

Bazen ona hâlâ büyük bir öfke duyuyordum. Babam yalan söylemişti. Cooper'm suçlarını üstlenmişti. O takı kutusunu bulmuş, saklamıştı, onun sırrını saklamıştı. Cooper'ın hayatıyla kendi özgürlüğünü takas etmişti. Ve bu yüzden iki kız daha ölmüştü. Fakat bazen de onu anlıyordum. Anlıyordum, çünkü anne babalar böyle yaparlardı, bedeli ne olursa olsun çocuklarını korurlardı. Kameralara bakan tüm o anneleri, yanlarında gözyaşlarına boğulan o babaları düşündüm. Karanlığın ellerinden alıp kaçırdığı bir çocuğu vardı; peki ya sizin çocuğunuz karanlıkta olsaydı ne yapardınız? Onları da korumak istemez miydiniz? Sonuçta her şey dönüp dolaşıp kontrole bağlanıyordu. Ölümün kontrol altına alabileceğimiz, avuçlarımızın içine alıp sıkıca tutabileceğimiz ve asla kaçmasına izin vermeyeceğimiz bir şey olduğu yanılsaması. Cooper'a bir şans daha verilse belki değişebilirdi. Kardeşimin önünde ona meydan okurcasına duran, ateşin tenini yaktığını hisseden Lena da doğru anda çekip gidebilirdi. Zarar görmeden uzaklaşabilirdi.

Ama bu sadece kendimize söylediğimiz bir yalandı. Cooper hiç değişmemişti. Lena alevlerden kaçamamıştı. Daniel bile bunu denemiş, içindeki öfkeyi kontrol etmeye çalışmıştı. En zayıf anlarında ortaya çıkan babasının o küçük bakışlarını bile bastıramamıştı. Ben de bu konuda suçluydum. Masamın çekmecesinde duran tüm o küçük şişeler, gecenin içinde bir fısıltı gibi beni çağırıyordu.

Kendimi mutfağında, Cooper'ın yanında, onun zayıflamış bedenine bakarken bulana kadar, bunun gerçekte nasıl bir his olduğunun tadına varamamıştım: kontrol. Sadece sahip olmak değil, onu başkasından almak. Onu kapmak ve kendinin olduğunu iddia etmek. Bir anlığına da olsa, karanlıktaki bir kıvılcım gibi, insana kendini iyi hissettiren bir duyguydu.

Sophie'ye gülümsedikten sonra tekrar arkamı dönüp son birkaç basamağı inerken ayakkabılarımın kaldırırma değdiğini hissettim. Ellerim ceplerimde arabama doğru ilerledim, alacakaranlığın ufku pembeler, sarılar ve turuncularla lekelemesini izledim; karanlık her zaman olduğu gibi tekrar çökmeden önce son bir renk anı.

İşte o zaman etrafımdaki havanın o tanıdık elektrik yüküyle uğuldadığını fark ettim. Durdum, hiç kıpırdamadan bekledim ve izledim. Sonra ellerimi uzatıp gökyüzünü tuttum, avuçlarımı sıkarken hafif bir çırpınış hissettim. Sıkıştığım parmaklarımın içine, içimde hapsettiğim şeye baktım, kelimenin tam anlamıyla ellerimde duran hayata. Sonra elimi yüzüme götürüp parmaklarımın arasındaki o küçük delikten içeri baktım.

İçinde tek bir ateşböceği ıslı ıslı parlıyor, vücudu yaşamla titreşiyordu. Alnımı sıkılı parmaklarıma dayayarak bir süre onu seyrettim. Yakından ışımasını, avuçlarımın içinde titremesini izledim, Lena'yı düşündüm.

Sonra ellerimi açıp onu serbest bıraktım.

SON

